

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
VIII kadencja
Prezes Rady Ministrów
RM-10-100-15

Druk nr 108 cz. 1

Warszawa, 11 grudnia 2015 r.

Pan
Marek Kuchciński
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. przedstawiam Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej projekt ustawy

- o zasadach uznawania kwalifikacji zawodowych nabytych w państwach członkowskich Unii Europejskiej z projektami aktów wykonawczych.

Projekt ma na celu wykonanie prawa Unii Europejskiej.

W załączeniu przedstawiam także opinię dotyczącą zgodności proponowanych regulacji z prawem Unii Europejskiej.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych został upoważniony Minister Nauki i Szkolnictwa Wyższego.

Z poważaniem

(-) Beata Szydło

U S T A W A

z dnia

o zasadach uznawania kwalifikacji zawodowych nabytych w państwach członkowskich Unii Europejskiej^{1), 2)}

Rozdział 1

Przepisy ogólne

Art. 1. Ustawa określa zasady:

- 1) uznawania kwalifikacji zawodowych do wykonywania zawodów regulowanych oraz do podejmowania lub wykonywania działalności regulowanych, nabytych w:
 - a) innych niż Rzeczpospolita Polska państwach członkowskich Unii Europejskiej,
 - b) państwach członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stronach umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym,
 - c) Konfederacji Szwajcarskiej – zwanych dalej „państwami członkowskimi”;
- 2) świadczenia usług transgranicznych;
- 3) ubiegania się o wydanie europejskiej legitymacji zawodowej.

¹⁾ Niniejsza ustawa dokonuje w zakresie swojej regulacji wdrożenia dyrektywy 2005/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 września 2005 r. w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych (Dz. Urz. UE L 255 z 30.09.2005, str. 22, z późn. zm.).

²⁾ Niniejszą ustawą zmienia się ustawy: ustawę z dnia 20 lipca 1950 r. o zawodzie felczera, ustawę z dnia 17 maja 1989 r. – Prawo geodezyjne i kartograficzne, ustawę z dnia 21 grudnia 1990 r. o zawodzie lekarza weterynarii i izbach lekarsko-weterynaryjnych, ustawę z dnia 19 kwietnia 1991 r. o izbach aptekarskich, ustawę z dnia 5 lipca 1996 r. o doradztwie podatkowym, ustawę z dnia 5 grudnia 1996 r. o zawodach lekarza i lekarza dentysty, ustawę z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami, ustawę z dnia 22 sierpnia 1997 r. o ochronie osób i mienia, ustawę z dnia 29 sierpnia 1997 r. o usługach turystycznych, ustawę z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej, ustawę z dnia 15 grudnia 2000 r. o samorządach zawodowych architektów oraz inżynierów budownictwa, ustawę z dnia 11 kwietnia 2001 r. o rzecznikach patentowych, ustawę z dnia 27 lipca 2001 r. o diagnostyce laboratoryjnej, ustawę z dnia 5 lipca 2002 r. o świadczeniu przez prawników zagranicznych pomocy prawnej w Rzeczypospolitej Polskiej, ustawę z dnia 19 marca 2004 r. – Prawo celne, ustawę z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej, ustawę z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, ustawę z dnia 25 listopada 2004 r. o zawodzie tłumacza przysięgłego, ustawę z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi, ustawę z dnia 25 sierpnia 2006 r. o bezpieczeństwie żywności i żywienia, ustawę z dnia 8 września 2006 r. o Państwowym Ratownictwie Medycznym, ustawę z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej, ustawę z dnia 2 grudnia 2009 r. o izbach lekarskich, ustawę z dnia 4 marca 2010 r. o świadczeniu usług na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, ustawę z dnia 15 lipca 2011 r. o zawodach pielęgniarki i położnej oraz ustawę z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach.

Art. 2. 1. Przepisy ustawy stosuje się do:

- 1) obywateli polskich,
- 2) obywateli państw członkowskich,
- 3) członków rodzin obywateli polskich lub obywateli państw członkowskich, w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 14 lipca 2006 r. o wjeździe na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, pobycie oraz wyjeździe z tego terytorium obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej i członków ich rodzin (Dz. U. z 2014 r. poz. 1525 oraz z 2015 r. poz. 1274),
- 4) obywateli państw trzecich posiadających zezwolenie na pobyt rezydenta długoterminowego Unii Europejskiej w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach (Dz. U. poz. 1650, z późn. zm.³⁾),
- 5) cudzoziemców posiadających status uchodźcy lub objętych ochroną uzupełniającą,
- 6) cudzoziemców, którzy przybywają na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub przebywają na tym terytorium w celu połączenia się z rodziną i są członkami rodziny cudzoziemca zamieszkującego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w związku z nadaniem mu statusu uchodźcy lub udzieleniem mu ochrony uzupełniającej,
- 7) obywateli państw trzecich, którzy ubiegają się o przyjęcie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w celu podjęcia pracy w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji, w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach,
- 8) obywateli państw trzecich, którzy zostali przyjęci na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w celach innych niż wykonywanie pracy zgodnie z prawem Unii Europejskiej lub prawem krajowym i mają prawo do wykonywania pracy oraz posiadają dokument pobytowy wydany zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 1030/2002 z dnia 13 czerwca 2002 r. ustanawiającym jednolity wzór dokumentów pobytowych dla obywateli państw trzecich (Dz. Urz. UE L 157 z 15.06.2002, str. 1, z późn. zm.), oraz obywateli państw trzecich, którzy zostali przyjęci na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w celu wykonywania pracy zgodnie z prawem Unii Europejskiej lub prawem krajowym,

³⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2014 r. poz. 463 i 1004 oraz z 2015 r. poz. 1607 i 1767.

9) obywateli państw trzecich posiadających zezwolenie na pobyt czasowy udzielone w związku z okolicznością, o której mowa w art. 151 ust. 1 lub 2 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach

– posiadających kwalifikacje zawodowe, o których mowa w art. 1 pkt 1.

2. W zakresie, o którym mowa w art. 1 pkt 3, przepisy ustawy stosuje się również do obywateli polskich posiadających kwalifikacje zawodowe do wykonywania zawodów regulowanych oraz do podejmowania lub wykonywania działalności regulowanych, nabyte w Rzeczypospolitej Polskiej.

Art. 3. Do uznawania kwalifikacji zawodowych do wykonywania zawodów regulowanych oraz do podejmowania lub wykonywania działalności regulowanych, nabytych w państwach członkowskich, stosuje się przepisy ustawy, o ile przepisy odrębne nie stanowią inaczej.

Art. 4. Przepisów ustawy nie stosuje się do zawodu notariusza oraz zawodów regulowanych i działalności regulowanych, dla których przepisy regulacyjne określiły wymóg posiadania obywatelstwa polskiego.

Art. 5. Ilekroć w ustawie jest mowa o:

- 1) formalnych kwalifikacjach – oznacza to kwalifikacje zawodowe potwierdzone dyplomem, świadectwem lub innym dokumentem, poświadczającymi posiadanie specjalistycznej wiedzy, umiejętności i kompetencji do wykonywania zawodu albo działalności;
- 2) doświadczeniu zawodowym – oznacza to zgodne z prawem wykonywanie zawodu albo działalności przez dany okres w pełnym wymiarze czasu pracy albo odpowiednio dłuższy okres w niepełnym wymiarze czasu pracy;
- 3) przepisach regulacyjnych – oznacza to przepisy prawa polskiego określające formalne kwalifikacje niezbędne do wykonywania zawodów regulowanych lub wymagania kwalifikacyjne, od spełnienia których jest uzależnione podejmowanie lub wykonywanie działalności regulowanych, oraz, o ile jest to wymagane, warunki wykonywania zawodów regulowanych, a także podejmowania lub wykonywania działalności regulowanych;
- 4) zawodzie regulowanym – oznacza to zespół czynności zawodowych, których wykonywanie jest uzależnione od posiadania określonych w przepisach regulacyjnych formalnych kwalifikacji niezbędnych do wykonywania tych czynności zawodowych

oraz, o ile jest to wymagane, od spełnienia innych warunków określonych w tych przepisach;

- 5) działalności regulowanej – oznacza to działalność wymienioną w załączniku nr IV do dyrektywy 2005/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 września 2005 r. w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych (Dz. Urz. UE L 255 z 30.09.2005, str. 22, z późn. zm.), zwanej dalej „dyrektywą”, jeżeli jej podejmowanie lub wykonywanie w Rzeczypospolitej Polskiej jest uzależnione od spełnienia wymagań kwalifikacyjnych oraz, o ile jest to wymagane, warunków określonych w przepisach regulacyjnych;
- 6) wykonywaniu zawodu – oznacza to wykonywanie zawodu na własny rachunek, na podstawie umowy o pracę albo w innej formie dozwolonej przez przepisy obowiązujące w państwie członkowskim, w którym zawód był, jest lub ma być wykonywany;
- 7) państwie wnioskodawcy – oznacza to państwo członkowskie, w którym osoba, o której mowa w art. 2 ust. 1, zamierzająca wykonywać zawód regulowany albo podjąć lub wykonywać działalność regulowaną w Rzeczypospolitej Polskiej, uzyskała kwalifikacje zawodowe do wykonywania zawodu albo wykonywała działalność;
- 8) uprawnionej instytucji – oznacza to instytucję w państwie członkowskim prowadzącą kształcenie lub szkolenie, których ukończenie jest potwierdzane dyplomem lub świadectwem, zgodnie z przepisami o systemie edukacji w tym państwie, a także stowarzyszenie albo organizację zawodową, których wykaz stanowi załącznik nr I do dyrektywy;
- 9) kształceniu regulowanym – oznacza to kształcenie przygotowujące do wykonywania zawodu w państwie wnioskodawcy, uzupełnione, o ile jest to wymagane, szkoleniem zawodowym, okresem próbnym lub praktyką zawodową, których poziom i program są określone przepisami państwa wnioskodawcy lub podlegają zatwierdzeniu, lub ocenie przez instytucję powołaną w tym celu w państwie wnioskodawcy;
- 10) świadczeniu usługi transgranicznej – oznacza to tymczasowe i okazjonalne wykonywanie zawodu regulowanego albo działalności regulowanej;
- 11) państwie usługodawcy – oznacza to państwo członkowskie, w którym usługodawca zamierzający świadczyć usługę transgraniczną w Rzeczypospolitej Polskiej jest uprawniony do zgodnego z prawem wykonywania zawodu albo stałego i zgodnego z prawem wykonywania działalności;

- 12) kierownika przedsiębiorstwa – oznacza to:
 - a) członka organu zarządzającego przedsiębiorstwa, pełnomocnika przedsiębiorstwa do spraw zarządzania, prokurenta, kierującego przedsiębiorstwem lub jego zastępcę, kierującego wyodrębnioną częścią przedsiębiorstwa posiadającego upoważnienie do zaciągania zobowiązań w imieniu przedsiębiorstwa,
 - b) osobę kierującą co najmniej jedną komórką organizacyjną przedsiębiorstwa, z zakresem obowiązków o charakterze handlowym lub technicznym;
- 13) stażu adaptacyjnym – oznacza to wykonywanie zawodu regulowanego w ramach stosunku pracy albo na podstawie umowy cywilnoprawnej, pod nadzorem wykwalifikowanego przedstawiciela tego zawodu, z możliwością odbycia dodatkowego szkolenia;
- 14) teście umiejętności – oznacza to czynności mające na celu sprawdzenie zakresu i poziomu wiedzy oraz umiejętności i kompetencji niezbędnych do wykonywania zawodu regulowanego;
- 15) organizacji zawodowej – oznacza to organizację zawodową, stowarzyszenie zawodowe, samorząd zawodowy lub gospodarczy;
- 16) wspólnej ramie kształcenia – oznacza to wspólny minimalny zasób wiedzy, umiejętności i kompetencji niezbędnych do wykonywania zawodu albo podjęcia lub wykonywania działalności, uregulowany przepisami prawa Unii Europejskiej;
- 17) wspólnym teście – oznacza to ustandaryzowany test umiejętności dla posiadaczy określonych kwalifikacji zawodowych uregulowany przepisami prawa Unii Europejskiej.

Art. 6. 1. Organem właściwym w sprawach uznawania kwalifikacji zawodowych do wykonywania zawodów regulowanych oraz do podejmowania lub wykonywania działalności regulowanych jest organ:

- 1) o którym mowa w art. 4a ust. 1 ustawy z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej (Dz. U. z 2015 r. poz. 812, z późn. zm.⁴⁾), albo
 - 2) wskazany w przepisach wydanych na podstawie art. 4a ust. 3 albo art. 33a ust. 4–6 ustawy, o której mowa w pkt 1, albo
 - 3) wskazany w przepisach regulacyjnych
- zwany dalej „właściwym organem”.

⁴⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2015 r. poz. 1255, 1269 i 1960.

2. Postępowanie w sprawie wydania europejskiej legitymacji zawodowej prowadzi właściwy organ, minister kierujący działem administracji rządowej, do którego właściwości należą sprawy wykonywania zawodu albo podejmowania lub wykonywania działalności, które nie są regulowane w Rzeczypospolitej Polskiej, albo instytucja wskazana przez tego ministra, zwana dalej „wskazaną instytucją”.

3. Minister kierujący działem administracji rządowej, do którego właściwości należą sprawy wykonywania zawodu albo podejmowania lub wykonywania działalności, które nie są regulowane w Rzeczypospolitej Polskiej, może określić, w drodze rozporządzenia, wskazane instytucje wraz z przyporządkowanymi im zawodami lub działalnościami objętymi przepisami rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2015/983 z dnia 24 czerwca 2015 r. w sprawie procedury wydawania europejskiej legitymacji zawodowej oraz stosowania mechanizmu ostrzegania na podstawie dyrektywy 2005/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz. Urz. UE L 159 z 25.06.2015, str. 27), kierując się zakresem działania tych instytucji oraz mając na uwadze efektywny przebieg postępowań w sprawie wydania europejskiej legitymacji zawodowej.

Art. 7. Organem uprawnionym do wydawania decyzji w sprawie prawa wykonywania w Rzeczypospolitej Polskiej zawodów regulowanych albo działalności regulowanych w stosunku do osób, którym zostały uznane kwalifikacje zawodowe do wykonywania zawodu regulowanego albo podjęcia lub wykonywania działalności regulowanej, jest organ wskazany w przepisach regulacyjnych, wydający takie decyzje w stosunku do osób, które uzyskały kwalifikacje zawodowe do wykonywania tych zawodów albo podjęcia lub wykonywania tych działalności w Rzeczypospolitej Polskiej, zwany dalej „uprawnionym organem”.

Art. 8. 1. Ilekroć przepisy regulacyjne uzależniają nabycie prawa wykonywania zawodu regulowanego albo działalności regulowanej od odbycia praktyki zawodowej niezbędnej do uzyskania kwalifikacji zawodowych do wykonywania zawodu regulowanego albo do podjęcia lub wykonywania działalności regulowanej, odbywanej pod nadzorem, równoległe z kształceniem albo po uzyskaniu dokumentu potwierdzającego jego ukończenie, zwanej dalej „praktyką zawodową”, uprawniony organ, a w przypadku jego braku – właściwy organ, uznaje praktykę zawodową odbytą w państwie członkowskim albo bierze pod uwagę praktykę zawodową odbytą w państwie niebędącym państwem członkowskim.

2. W celu uznania praktyki zawodowej organy, o których mowa w ust. 1, porównują zakres i okres praktyki zawodowej odbytej w państwie członkowskim albo w państwie

niebędącym państwem członkowskim z zakresem i okresem praktyki zawodowej wymaganej w Rzeczypospolitej Polskiej i ustalają okres praktyki, który podlega uznaniu.

3. Minister kierujący działem administracji rządowej właściwy w sprawach uznawania kwalifikacji zawodowych do wykonywania zawodu regulowanego albo do podejmowania lub wykonywania działalności regulowanej należących do danego działu, dla których została przewidziana praktyka zawodowa, określi, w drodze rozporządzenia, tryb uznawania tej praktyki odbytej w państwie członkowskim albo w państwie niebędącym państwem członkowskim oraz jej maksymalny uznawany okres, mając na uwadze zakres i okres praktyki zawodowej wymaganej w Rzeczypospolitej Polskiej.

Art. 9. 1. Właściwy organ albo uprawniony organ, na wniosek osoby, która uzyskała w Rzeczypospolitej Polskiej prawo wykonywania zawodu regulowanego albo działalności regulowanej, wydaje zaświadczenie potwierdzające posiadanie przez tę osobę kwalifikacji zawodowych, w celu uznania tych kwalifikacji w państwie członkowskim.

2. Za wydanie zaświadczenia pobiera się opłatę w wysokości 3% minimalnego wynagrodzenia za pracę ustalonego na podstawie przepisów ustawy z dnia 10 października 2002 r. o minimalnym wynagrodzeniu za pracę (Dz. U. z 2015 r. poz. 2008), obowiązującego w roku wydania zaświadczenia. Opłatę wnosi się na rachunek bankowy organu wydającego zaświadczenie.

Art. 10. 1. Upoważniony organ, na wniosek osoby wykonującej działalność w Rzeczypospolitej Polskiej, zamierzającej wykonywać tę działalność w państwie członkowskim, w którym jest ona regulowana, wydaje zaświadczenie stwierdzające charakter, okres i rodzaj działalności wykonywanej przez tę osobę w Rzeczypospolitej Polskiej oraz zawierające informacje o doświadczeniu zawodowym nabytym podczas wykonywania tej działalności na własny rachunek oraz podczas zatrudnienia przy jej wykonywaniu, w tym w charakterze kierownika przedsiębiorstwa.

2. Organem upoważnionym do wydania zaświadczenia jest marszałek województwa albo inny wskazany przez niego organ, właściwy dla miejsca zamieszkania osoby składającej wniosek, a w przypadku braku miejsca zamieszkania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej – właściwy ze względu na ostatnie miejsce wykonywania działalności albo zatrudnienia przy jej wykonywaniu, w tym w charakterze kierownika przedsiębiorstwa.

3. Za wydanie zaświadczenia pobiera się opłatę w wysokości 3% minimalnego wynagrodzenia za pracę ustalonego na podstawie przepisów ustawy z dnia 10 października

2002 r. o minimalnym wynagrodzeniu za pracę, obowiązującego w roku wydania zaświadczenia. Opłatę wnosi się na rachunek bankowy organu wydającego zaświadczenie.

4. Minister właściwy do spraw gospodarki określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) sposób składania wniosku o wydanie zaświadczenia, o którym mowa w ust. 1, oraz wykaz dokumentów, które należy do niego dołączyć,
- 2) wzór zaświadczenia, o którym mowa w ust. 1

– uwzględniając konieczność zachowania przejrzystości i kompletności informacji zawartych w zaświadczeniu oraz zapewnienia możliwości złożenia wniosku wraz z wymaganymi dokumentami w postaci elektronicznej.

Art. 11. Do postępowania w sprawach uregulowanych w rozdziałach 2 i 4–6 stosuje się przepisy ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2013 r. poz. 267, z późn. zm.⁵⁾), o ile przepisy ustawy nie stanowią inaczej.

Art. 12. W zakresie niezbędnym do prowadzenia:

- 1) postępowań w sprawach uregulowanych w rozdziałach 2 i 4–6 właściwe organy mogą przetwarzać dane osób, o których mowa w art. 2, wymienione w art. 13 ust. 1 i ustalone na podstawie dokumentów, o których mowa w art. 33 ust. 1 i 4;
- 2) współpracy z organami państw członkowskich w sprawach uregulowanych w rozdziale 8, właściwe organy mogą przetwarzać dane osób wykonujących zawody regulowane, które mają wpływ na bezpieczeństwo pacjentów albo są związane z edukacją osób małoletnich, w tym opieką nad dziećmi i wczesną edukacją, o których mowa w art. 56 ust. 1–3.

Rozdział 2

Postępowanie w sprawie uznania kwalifikacji zawodowych do wykonywania zawodu regulowanego albo podejmowania lub wykonywania działalności regulowanej

Art. 13. 1. Postępowanie w sprawie uznania kwalifikacji zawodowych do wykonywania zawodu regulowanego albo podejmowania lub wykonywania działalności regulowanej w Rzeczypospolitej Polskiej, zwane dalej „postępowaniem w sprawie uznania kwalifikacji”, wszczyna się na wniosek zawierający informacje dotyczące:

- 1) imienia (imion), nazwiska, daty i miejsca urodzenia wnioskodawcy;

⁵⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2014 r. poz. 183 i 1195 oraz z 2015 r. poz. 211, 702 i 1274.

- 2) obywatelstwa oraz nazwy państwa wnioskodawcy;
- 3) określenia zawodu regulowanego albo działalności regulowanej oraz formy i okresu jej wykonywania w państwie członkowskim;
- 4) posiadanych kwalifikacji lub uprawnień;
- 5) ukończonego kształcenia regulowanego;
- 6) wykazu dokumentów dołączanych do wniosku.

2. Wnioski w postępowaniu w sprawie uznania kwalifikacji składa się w języku polskim. Dokumenty w toku tego postępowania składa się w języku polskim albo w innym języku wraz z tłumaczeniem na język polski. W przypadku dokumentów szczególnie istotnych dla przeprowadzenia postępowania właściwy organ może wymagać tłumaczenia dokonanego przez tłumacza przysięgłego prowadzącego działalność w Rzeczypospolitej Polskiej lub w państwie członkowskim. Tłumaczenie na język polski nie jest wymagane w przypadku dokumentów potwierdzających informacje, o których mowa w ust. 1 pkt 1 i 2.

3. Okresy wykonywania działalności w państwie członkowskim dokumentuje się przez przedłożenie świadectwa albo zaświadczenia, wydanych przez upoważniony organ administracji albo organizacji zawodowej, stwierdzających charakter, okres i rodzaj wykonywanej działalności.

4. Wnioski w postępowaniu w sprawie uznania kwalifikacji składa się na formularzach udostępnianych na stronie internetowej właściwego organu lub ośrodka wsparcia, o którym mowa w art. 53 ust. 1. Formularze można składać także drogą elektroniczną, za pośrednictwem pojedynczego punktu kontaktowego, o którym mowa w ustawie z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2015 r. poz. 584, z późn. zm.⁶⁾).

5. Właściwy organ zawiadamia wnioskodawcę o otrzymaniu wniosku w postępowaniu w sprawie uznania kwalifikacji w terminie miesiąca od dnia jego otrzymania. W przypadku stwierdzenia braków formalnych wniosku właściwy organ wzywa wnioskodawcę do ich uzupełnienia w terminie wskazanym w wezwaniu, pod rygorem pozostawienia wniosku bez rozpoznania.

6. Minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) wzory formularzy wniosków w postępowaniu w sprawie uznania kwalifikacji,
- 2) wykaz dokumentów, które należy dołączyć do wniosków,

⁶⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2015 r. poz. 699, 875, 978, 1197, 1268, 1618, 1649, 1688, 1844 i 1893.

3) sposób składania dokumentów, o których mowa w pkt 1 i 2

– biorąc pod uwagę zróżnicowanie zakresu wniosku w przypadku wnioskodawców ubiegających się o uznanie kwalifikacji zawodowych do wykonywania zawodu regulowanego i wnioskodawców ubiegających się o uznanie kwalifikacji zawodowych do podejmowania lub wykonywania działalności regulowanej oraz zapewnienie możliwości złożenia wniosku wraz z wymaganymi dokumentami w postaci elektronicznej.

Art. 14. Przeprowadzenie postępowania i wydanie decyzji w sprawie uznania kwalifikacji zawodowych do wykonywania zawodu regulowanego albo do podejmowania lub wykonywania działalności regulowanej, zwanej dalej „decyzją w sprawie uznania kwalifikacji”, podlega opłacie w wysokości 35% minimalnego wynagrodzenia za pracę, ustalonego na podstawie przepisów ustawy z dnia 10 października 2002 r. o minimalnym wynagrodzeniu za pracę, obowiązującego w roku wszczęcia postępowania. Opłatę wnosi się na rachunek bankowy właściwego organu.

Art. 15. 1. Jeżeli przepisy regulacyjne wymagają do uzyskania prawa wykonywania zawodu regulowanego albo działalności regulowanej decyzji albo opinii organów organizacji zawodowych, organy te uczestniczą w postępowaniu w sprawie uznania kwalifikacji na prawach strony.

2. Decyzje w sprawie uznania kwalifikacji wiążą organizacje zawodowe właściwe w sprawach wykonywania zawodu regulowanego albo podejmowania lub wykonywania działalności regulowanej.

Art. 16. 1. Jeżeli przepisy regulacyjne uzależniają podejmowanie lub wykonywanie działalności regulowanej od posiadania wiedzy ogólnej lub zawodowej i umiejętności, właściwych dla danej działalności, właściwy organ uznaje kwalifikacje zawodowe wnioskodawcy za spełniające wymagania określone w tych przepisach, jeżeli wnioskodawca przedłoży dokumenty świadczące o tym, że:

- 1) w przypadku zamiaru podjęcia działalności wymienionej w wykazie nr I załącznika nr IV do dyrektywy – w nieprzerwanym okresie:
 - a) sześciu lat wykonywał działalność na własny rachunek lub na stanowisku kierownika przedsiębiorstwa albo
 - b) trzech lat wykonywał działalność na własny rachunek lub na stanowisku kierownika przedsiębiorstwa, a uprzednio ukończył trwające co najmniej trzy lata szkolenie przygotowujące do wykonywania tej działalności, potwierdzone

- świadectwem uznawanym na terytorium państwa wnioskodawcy lub uznanym przez organizację zawodową właściwą dla danej działalności w tym państwie za spełniające wszystkie wymagane warunki, albo
- c) czterech lat wykonywał działalność na własny rachunek lub na stanowisku kierownika przedsiębiorstwa, a uprzednio ukończył trwające co najmniej dwa lata szkolenie przygotowujące do wykonywania tej działalności, potwierdzone świadectwem uznawanym na terytorium państwa wnioskodawcy lub uznanym przez organizację zawodową właściwą dla danej działalności w tym państwie za spełniające wszystkie wymagane warunki, albo
 - d) trzech lat wykonywał działalność na własny rachunek, a ponadto przez co najmniej pięć lat był zatrudniony przy wykonywaniu tej działalności, albo
 - e) pięciu lat wykonywał działalność na stanowisku kierownika przedsiębiorstwa, w tym przez co najmniej trzy lata wykonywał obowiązki o charakterze technicznym i odpowiadał za co najmniej jeden dział przedsiębiorstwa, a uprzednio ukończył trwające co najmniej trzy lata szkolenie przygotowujące do wykonywania tej działalności, potwierdzone świadectwem uznawanym na terytorium państwa wnioskodawcy lub uznanym przez organizację zawodową właściwą dla danej działalności w tym państwie za spełniające wszystkie wymagane warunki;
- 2) w przypadku zamiaru podjęcia działalności wymienionej w wykazie nr II załącznika nr IV do dyrektywy – w nieprzerwanym okresie:
- a) pięciu lat wykonywał działalność na własny rachunek lub na stanowisku kierownika przedsiębiorstwa albo
 - b) trzech lat wykonywał działalność na własny rachunek lub na stanowisku kierownika przedsiębiorstwa, a uprzednio ukończył trwające co najmniej trzy lata szkolenie przygotowujące do wykonywania tej działalności, potwierdzone świadectwem uznawanym na terytorium państwa wnioskodawcy lub uznanym przez organizację zawodową właściwą dla danej działalności w tym państwie za spełniające wszystkie wymagane warunki, albo
 - c) czterech lat wykonywał działalność na własny rachunek lub na stanowisku kierownika przedsiębiorstwa, a uprzednio ukończył trwające co najmniej dwa lata szkolenie przygotowujące do wykonywania tej działalności, potwierdzone świadectwem uznawanym na terytorium państwa wnioskodawcy lub uznanym

przez organizację zawodową właściwą dla danej działalności w tym państwie za spełniające wszystkie wymagane warunki, albo

- d) trzech lat wykonywał działalność na własny rachunek lub na stanowisku kierownika przedsiębiorstwa, a ponadto przez co najmniej pięć lat był zatrudniony przy wykonywaniu tej działalności, albo
 - e) pięciu lat był zatrudniony przy wykonywaniu tej działalności, a uprzednio ukończył trwające co najmniej trzy lata szkolenie przygotowujące do wykonywania tej działalności, potwierdzone świadectwem uznawanym na terytorium państwa wnioskodawcy lub uznany przez organizację zawodową właściwą dla danej działalności w tym państwie za spełniające wszystkie wymagane warunki, albo
 - f) sześciu lat był zatrudniony przy wykonywaniu tej działalności, a uprzednio ukończył trwające co najmniej dwa lata szkolenie przygotowujące do wykonywania tej działalności, potwierdzone świadectwem uznawanym na terytorium państwa wnioskodawcy lub uznany przez organizację zawodową właściwą dla danej działalności w tym państwie za spełniające wszystkie wymagane warunki;
- 3) w przypadku zamiaru podjęcia działalności wymienionej w wykazie nr III załącznika nr IV do dyrektywy – w nieprzerwanym okresie:
- a) trzech lat wykonywał działalność na własny rachunek lub na stanowisku kierownika przedsiębiorstwa albo
 - b) dwóch lat wykonywał działalność na własny rachunek lub na stanowisku kierownika przedsiębiorstwa, a uprzednio ukończył szkolenie przygotowujące do wykonywania tej działalności, potwierdzone świadectwem uznawanym na terytorium państwa wnioskodawcy lub uznany przez organizację zawodową właściwą dla danej działalności w tym państwie za spełniające wszystkie wymagane warunki, albo
 - c) dwóch lat wykonywał działalność na własny rachunek lub na stanowisku kierownika przedsiębiorstwa, a uprzednio przez co najmniej trzy lata był zatrudniony przy wykonywaniu tej działalności, albo
 - d) trzech lat był zatrudniony przy wykonywaniu tej działalności, a uprzednio ukończył szkolenie przygotowujące do wykonywania tej działalności, potwierdzone świadectwem uznawanym na terytorium państwa wnioskodawcy lub uznany

przez organizację zawodową właściwą dla danej działalności w tym państwie za spełniające wszystkie wymagane warunki.

2. Okres od dnia zaprzestania wykonywania działalności, o której mowa w ust. 1 pkt 1 lit. a i d, pkt 2 lit. a i d oraz pkt 3 lit. a i c, do dnia złożenia wniosku w postępowaniu w sprawie uznania kwalifikacji nie może przekraczać dziesięciu lat.

3. Przepis ust. 1 pkt 1 lit. e nie ma zastosowania do wykonywania działalności objętych nomenklaturą ISIC ex 855.

4. Jeżeli wnioskodawca nie spełnia wymogów określonych w ust. 1–3, ale posiada formalne kwalifikacje, właściwy organ uznaje jego kwalifikacje zawodowe do podejmowania lub wykonywania działalności regulowanej zgodnie z zasadami określonymi w art. 19 i art. 20 oraz zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 22.

Art. 17. Prezes Rady Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, przyporządkowanie działalności z wykazów w załączniku nr IV do dyrektywy do Polskiej Klasyfikacji Działalności, mając na uwadze ujednolicenie oznaczeń działalności w toku postępowania przed właściwymi organami.

Art. 18. 1. Wyróżnia się pięć poziomów kwalifikacji zawodowych do wykonywania zawodu regulowanego.

2. Posiadanie kwalifikacji zawodowych na poziomie piątym potwierdzają:

- 1) dyplom, świadectwo lub inny dokument, wydane przez uprawnioną instytucję, poświadczające ukończenie studiów wyższych o co najmniej czteroletnim okresie kształcenia albo odpowiednio dłuższym w przypadku kształcenia w niepełnym wymiarze, albo innego kształcenia uznanego w państwie wnioskodawcy za równorzędne, a także, o ile jest to wymagane, ukończenie szkolenia zawodowego, stanowiące jednocześnie poświadczenie posiadania kwalifikacji zawodowych wymaganych do wykonywania zawodu regulowanego w państwie wnioskodawcy, gdy ponad połowę kształcenia albo szkolenia odbyto w państwie członkowskim albo gdy osoba, o której mowa w art. 2 ust. 1, uzyskała trzyletnie doświadczenie zawodowe poświadczone przez państwo członkowskie, które uznało dokumenty wydane w państwie niebędącym państwem członkowskim, albo
- 2) dokumenty wydane przez uprawnioną instytucję poświadczające ukończenie studiów wyższych o co najmniej czteroletnim okresie kształcenia albo odpowiednio dłuższym w przypadku kształcenia w niepełnym wymiarze, albo innego kształcenia uznanego

w państwie wnioskodawcy za równorzędne, a także, o ile jest to wymagane, ukończenie szkolenia zawodowego, stanowiące jednocześnie poświadczenie posiadania kwalifikacji zawodowych do wykonywania zawodu niebędącego w państwie wnioskodawcy zawodem regulowanym oraz dodatkowo dokumenty poświadczające wykonywanie zawodu w państwie członkowskim przez rok w pełnym wymiarze czasu pracy albo odpowiednio dłużej w niepełnym wymiarze czasu pracy, w okresie ostatnich dziesięciu lat, chyba że osoba, o której mowa w art. 2 ust. 1, posiada dokument poświadczający ukończenie kształcenia regulowanego na tym poziomie.

3. Posiadanie kwalifikacji zawodowych na poziomie czwartym potwierdzają:

- 1) dyplom, świadectwo lub inny dokument, wydane przez uprawnioną instytucję, poświadczające ukończenie studiów wyższych o okresie kształcenia od trzech do czterech lat albo odpowiednio dłuższym w przypadku kształcenia w niepełnym wymiarze, albo innego kształcenia uznanego w państwie wnioskodawcy za równorzędne, a także, o ile jest to wymagane, ukończenie szkolenia zawodowego, stanowiące jednocześnie poświadczenie posiadania kwalifikacji zawodowych wymaganych do wykonywania zawodu regulowanego w państwie wnioskodawcy, gdy ponad połowę kształcenia albo szkolenia odbyto w państwie członkowskim albo gdy osoba, o której mowa w art. 2 ust. 1, uzyskała trzyletnie doświadczenie zawodowe poświadczone przez państwo członkowskie, które uznało dokumenty wydane w państwie niebędącym państwem członkowskim, albo
- 2) dokumenty wydane przez uprawnioną instytucję poświadczające ukończenie studiów wyższych o okresie kształcenia od trzech do czterech lat albo odpowiednio dłuższym w przypadku kształcenia w niepełnym wymiarze, albo innego kształcenia uznanego w państwie wnioskodawcy za równorzędne, a także, o ile jest to wymagane, ukończenie szkolenia zawodowego, stanowiące jednocześnie poświadczenie posiadania kwalifikacji zawodowych do wykonywania zawodu niebędącego w państwie wnioskodawcy zawodem regulowanym oraz dodatkowo dokumenty poświadczające wykonywanie zawodu w państwie członkowskim przez rok w pełnym wymiarze czasu pracy albo odpowiednio dłużej w niepełnym wymiarze czasu pracy, w okresie ostatnich dziesięciu lat, chyba że osoba, o której mowa w art. 2 ust. 1, posiada dokument poświadczający ukończenie kształcenia regulowanego na tym poziomie.

4. Posiadanie kwalifikacji zawodowych na poziomie trzecim potwierdzają dokumenty:

- 1) poświadczające posiadanie wykształcenia albo ukończenie szkolenia, wydane przez uprawnioną instytucję po ukończeniu:
 - a) kształcenia o okresie co najmniej rocznym lecz krótszym niż trzy lata albo odpowiednio dłuższym w przypadku kształcenia w niepełnym wymiarze, podejmowanego na podstawie świadectwa uprawniającego do kształcenia w systemie szkolnictwa wyższego, albo innego kształcenia uznanego w państwie wnioskodawcy za równorzędne, a także, o ile jest to wymagane, szkolenia zawodowego lub
 - b) kursów o specjalnym programie na tym poziomie
 - stanowiące jednocześnie poświadczenie posiadania kwalifikacji zawodowych wymaganych do wykonywania zawodu regulowanego w państwie wnioskodawcy, jeżeli ponad połowę kształcenia albo szkolenia odbyto w państwie członkowskim albo gdy osoba, o której mowa w art. 2 ust. 1, uzyskała trzyletnie doświadczenie zawodowe poświadczone przez państwo członkowskie, które uznało dokumenty wydane w państwie niebędącym państwem członkowskim, albo
- 2) wydane przez uprawnioną instytucję poświadczające ukończenie kształcenia o okresie co najmniej rocznym lecz krótszym niż trzy lata albo odpowiednio dłuższym w przypadku kształcenia w niepełnym wymiarze, podejmowanego na podstawie świadectwa uprawniającego do kształcenia w systemie szkolnictwa wyższego, albo innego kształcenia uznanego w państwie wnioskodawcy za równorzędne, a także, o ile jest to wymagane, ukończenie szkolenia zawodowego, stanowiące jednocześnie poświadczenie posiadania kwalifikacji zawodowych do wykonywania zawodu, który w państwie wnioskodawcy nie jest zawodem regulowanym, oraz dodatkowo dokumenty poświadczające wykonywanie zawodu w państwie członkowskim przez rok w pełnym wymiarze czasu pracy albo odpowiednio dłużej w niepełnym wymiarze czasu pracy, w okresie ostatnich dziesięciu lat, chyba że osoba, o której mowa w art. 2 ust. 1, posiada dokument poświadczający ukończenie kształcenia regulowanego na tym poziomie.

5. Posiadanie kwalifikacji zawodowych na poziomie drugim potwierdzają dokumenty:

- 1) poświadczające posiadanie wykształcenia albo ukończenie szkolenia wydane przez uprawnioną instytucję po ukończeniu nauki w:

- a) szkole średniej ogólnej – poświadczające ukończenie kształcenia albo szkolenia innego niż wymienione w ust. 4 pkt 1 lit. a, uzupełnionego okresem próbnym albo praktyką zawodową,
 - b) szkole średniej technicznej lub zawodowej – poświadczające ukończenie kształcenia albo szkolenia innego niż wymienione w ust. 4 pkt 1 lit. a, uzupełnionego, o ile jest to wymagane, okresem próbnym albo praktyką zawodową,
 - c) innej szkole, której ukończenie jest uznane w państwie wnioskodawcy za równorzędne z ukończeniem szkół, o których mowa w lit. a i b
- stanowiące jednocześnie poświadczenie posiadania kwalifikacji zawodowych wymaganych do wykonywania zawodu regulowanego w państwie wnioskodawcy, jeżeli ponad połowę kształcenia albo szkolenia odbyto w państwie członkowskim albo gdy osoba, o której mowa w art. 2 ust. 1, uzyskała trzyletnie doświadczenie zawodowe poświadczone przez państwo członkowskie, które uznało dokumenty wydane w państwie niebędącym państwem członkowskim, albo
- 2) wydane po ukończeniu nauki w:
- a) szkole średniej ogólnej – poświadczające ukończenie kształcenia albo szkolenia uzupełnionego okresem próbnym albo praktyką zawodową,
 - b) szkole średniej technicznej lub zawodowej – poświadczające ukończenie kształcenia albo szkolenia uzupełnionego, o ile jest to wymagane, okresem próbnym albo praktyką zawodową,
 - c) innej szkole, której ukończenie jest uznane w państwie wnioskodawcy za równorzędne z ukończeniem szkół, o których mowa w lit. a i b
- stanowiące jednocześnie poświadczenie posiadania kwalifikacji zawodowych do wykonywania zawodu, który w państwie wnioskodawcy nie jest zawodem regulowanym, oraz dodatkowo dokumenty poświadczające wykonywanie zawodu w państwie członkowskim przez rok w pełnym wymiarze czasu pracy albo odpowiednio dłużej w niepełnym wymiarze czasu pracy, w okresie ostatnich dziesięciu lat, chyba że osoba, o której mowa w art. 2 ust. 1, posiada dokument poświadczający ukończenie kształcenia regulowanego na tym poziomie.
6. Posiadanie kwalifikacji zawodowych na poziomie pierwszym potwierdzają dokumenty:
- 1) wydane przez uprawnioną albo upoważnioną do tego instytucję, poświadczające:

- a) ukończenie istotnego dla wykonywania zawodu regulowanego kształcenia albo szkolenia innego niż wymienione w ust. 2–5 albo
 - b) zdanie egzaminu specjalistycznego niepoprzedzonego kształceniem, albo
 - c) wykonywanie zawodu w państwie członkowskim przez trzy lata w pełnym wymiarze czasu pracy albo odpowiednio dłużej w niepełnym wymiarze czasu pracy, w okresie ostatnich dziesięciu lat;
- 2) wydane po ukończeniu w państwie członkowskim ogólnego kształcenia podstawowego albo średniego, poświadczające posiadanie przez osobę, o której mowa w art. 2 ust. 1, wiedzy ogólnej;
- 3) poświadczające wykonywanie zawodu w państwie członkowskim przez rok w pełnym wymiarze czasu pracy albo odpowiednio dłużej w niepełnym wymiarze czasu pracy, w okresie ostatnich dziesięciu lat – w przypadku gdy zawód nie jest zawodem regulowanym w państwie wnioskodawcy.

Art. 19. 1. W postępowaniu w sprawie uznania kwalifikacji właściwy organ uznaje kwalifikacje zawodowe nabyte w państwie wnioskodawcy na którymkolwiek z poziomów, o których mowa w art. 18 ust. 2–6.

2. Właściwy organ może odmówić uznania kwalifikacji zawodowych wnioskodawcy, który posiada kwalifikacje zawodowe na poziomie pierwszym, jeżeli w Rzeczypospolitej Polskiej jest wymagane posiadanie formalnych kwalifikacji odpowiadających poziomowi piątemu.

Art. 20. 1. Właściwy organ, w drodze postanowienia, może uzależnić wydanie decyzji w sprawie uznania kwalifikacji od odbycia przez wnioskodawcę stażu adaptacyjnego lub przystąpienia przez niego do testu umiejętności w przypadku, gdy zakres:

- 1) kształcenia, szkolenia lub egzaminu wymaganego do wykonywania zawodu w Rzeczypospolitej Polskiej i w państwie wnioskodawcy różnią się w sposób zasadniczy lub
- 2) zawodu w państwie wnioskodawcy różni się znacząco od zakresu tego zawodu w Rzeczypospolitej Polskiej, a kształcenie lub szkolenie wymagane w państwie wnioskodawcy różni się znacząco od kształcenia lub szkolenia wymaganego przepisami regulacyjnymi

– chyba że wiedza, umiejętności i kompetencje nabyte przez wnioskodawcę podczas zdobywania doświadczenia zawodowego lub przez potwierdzone efekty uczenia się

w rozumieniu przepisów o szkolnictwie wyższym, lub potwierdzone efekty kształcenia w rozumieniu przepisów o systemie oświaty, mogą wyrównać w całości albo w części te różnice.

2. W postanowieniu, o którym mowa w ust. 1, właściwy organ określa zakres testu umiejętności lub zakres i czas trwania stażu adaptacyjnego, mając na uwadze konieczność wyrównania różnic w zakresie kształcenia lub szkolenia, lub zawodu w stopniu niezbędnym do wykonywania zawodu regulowanego albo do podejmowania lub wykonywania działalności regulowanej.

3. Staż adaptacyjny odbywa się w języku polskim.

4. Staż adaptacyjny nie może trwać dłużej niż trzy lata.

5. Właściwy organ zapewnia wnioskodawcy możliwość przystąpienia do testu umiejętności nie później niż w terminie sześciu miesięcy od dnia nałożenia na niego tego obowiązku.

6. Test umiejętności przeprowadza się w języku polskim.

7. Wnioskodawca ponosi koszty odbywania stażu adaptacyjnego lub przystąpienia do testu umiejętności.

Art. 21. 1. Właściwy organ zobowiązuje wnioskodawcę do odbycia stażu adaptacyjnego albo do przystąpienia do testu umiejętności, zgodnie z wyborem wnioskodawcy.

2. Uprawnienie do dokonania wyboru między odbyciem stażu adaptacyjnego a przystąpieniem do testu umiejętności może zostać wyłączone:

1) w przypadku zawodów regulowanych:

- a) których wykonywanie wymaga dokładnej znajomości prawa polskiego, a ich zasadniczą i trwałą cechą jest udzielanie porad i pomocy prawnej związanej z jego stosowaniem, albo
- b) w stosunku do których Komisja Europejska pozytywnie rozpatrzyła wniosek Rzeczypospolitej Polskiej o wyłączenie tego uprawnienia wnioskodawcy, albo
- c) do wykonywania których jest wymagane posiadanie kwalifikacji zawodowych na poziomie trzecim, a wnioskodawca posiada kwalifikacje zawodowe na poziomie pierwszym, albo
- d) do wykonywania których jest wymagane posiadanie kwalifikacji zawodowych na poziomie czwartym albo piątym, a wnioskodawca posiada kwalifikacje zawodowe na poziomie drugim;

2) jeżeli wnioskodawca zamierza wykonywać działalność regulowaną na własny rachunek albo na stanowisku kierownika przedsiębiorstwa, w przypadku gdy do podjęcia lub wykonywania tej działalności jest wymagane posiadanie specjalistycznej wiedzy z zakresu prawa polskiego.

3. W przypadku gdy wnioskodawca posiada kwalifikacje zawodowe na poziomie pierwszym, a do wykonywania zawodu regulowanego jest wymagane posiadanie kwalifikacji zawodowych na poziomie czwartym, właściwy organ może zobowiązać wnioskodawcę zarówno do odbycia stażu adaptacyjnego, jak i do przystąpienia do testu umiejętności.

4. Wyłączenie uprawnienia do dokonania wyboru między odbyciem stażu adaptacyjnego a przystąpieniem do testu umiejętności wymaga uzasadnienia faktycznego i prawnego, a w szczególności:

- 1) wskazania wymaganego poziomu kwalifikacji zawodowych oraz poziomu kwalifikacji zawodowych posiadanego przez wnioskodawcę;
- 2) określenia różnic, o których mowa w art. 20 ust. 1, z uwzględnieniem możliwości ich wyrównania.

5. Minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego określi, w drodze rozporządzenia, wykaz zawodów, o których mowa w ust. 2 pkt 1 lit. a, a także określi dla każdego z nich obowiązek odbycia stażu adaptacyjnego albo przystąpienia do testu umiejętności, mając na uwadze konieczność zapewnienia znajomości prawa polskiego na poziomie gwarantującym właściwą ochronę interesów korzystających z porad i pomocy prawnej świadczonych przez osoby, które ubiegają się o uznanie kwalifikacji zawodowych do wykonywania tych zawodów.

6. Prezes Rady Ministrów ogłasza, w drodze obwieszczenia, w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski” wykaz zawodów, o których mowa w ust. 2 pkt 1 lit. b.

7. Minister właściwy do spraw gospodarki, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw szkolnictwa wyższego, może określić, w drodze rozporządzenia, rodzaje działalności, o których mowa w ust. 2 pkt 2, określając dla każdego z nich obowiązek odbycia stażu adaptacyjnego albo przystąpienia do testu umiejętności, mając na uwadze konieczność zapewnienia specjalistycznej wiedzy z zakresu prawa polskiego na poziomie gwarantującym właściwe wykonywanie tych działalności regulowanych.

Art. 22. Minister kierujący działem administracji rządowej właściwy w sprawach uznawania kwalifikacji zawodowych do wykonywania zawodu regulowanego albo

podejmowania lub wykonywania działalności regulowanej należących do danego działu określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) warunki, sposób i tryb odbywania stażu adaptacyjnego, sposób i tryb wykonywania nadzoru nad jego odbywaniem oraz oceny nabytych w jego trakcie umiejętności, sposób ustalania kosztów odbywania stażu adaptacyjnego oraz tryb pobierania i zwrotu opłaty za jego odbywanie,
 - 2) warunki, sposób i tryb przeprowadzania testu umiejętności oraz oceny posiadanych przez wnioskodawcę umiejętności, sposób ustalania kosztów przeprowadzania testu umiejętności oraz tryb pobierania i zwrotu opłaty za jego przeprowadzenie
- uwzględniając odrębności w wykonywaniu zawodów regulowanych albo działalności regulowanych w państwach członkowskich oraz specyfikę i szczególne wymagania dotyczące wykonywania zawodów regulowanych albo podejmowania lub wykonywania działalności regulowanych w Rzeczypospolitej Polskiej.

Art. 23. 1. Jeżeli przepisy regulacyjne uzależniają wykonywanie zawodu regulowanego albo podjęcie lub wykonywanie działalności regulowanej od:

- 1) spełnienia wymogów dotyczących niekaralności,
- 2) spełnienia wymogów dotyczących postawy etycznej,
- 3) braku ogłoszenia upadłości,
- 4) braku zakazu wykonywania zawodu,
- 5) braku zawieszenia prawa wykonywania zawodu

– właściwy organ ustala spełnienie przesłanek przewidzianych w tych przepisach na podstawie dokumentów wydanych przez państwo wnioskodawcy albo inne państwo członkowskie, w którym wnioskodawca wykonywał zawód albo działalność.

2. Jeżeli w państwie wnioskodawcy nie są wydawane dokumenty poświadczające spełnienie przesłanek, o których mowa w ust. 1, dowodem w postępowaniu w sprawie uznania kwalifikacji jest oświadczenie wnioskodawcy złożone w formie i trybie określonych w przepisach tego państwa.

3. Jeżeli przepisy regulacyjne uzależniają wykonywanie zawodu regulowanego albo podejmowanie lub wykonywanie działalności regulowanej od posiadania odpowiedniego stanu zdrowia, właściwy organ ustala spełnienie tej przesłanki przez wnioskodawcę na podstawie dokumentów wydanych przez upoważnioną instytucję państwa wnioskodawcy albo innego państwa członkowskiego, w którym wnioskodawca wykonywał ostatnio dany zawód albo działalność.

4. Jeżeli przepisy regulacyjne uzależniają wykonywanie zawodu regulowanego albo podejmowanie lub wykonywanie działalności regulowanej od sytuacji finansowej wnioskodawcy, właściwy organ ustala spełnienie tej przesłanki na podstawie zaświadczenia wydanego przez bank prowadzący działalność w państwie członkowskim.

5. Jeżeli przepisy regulacyjne uzależniają wykonywanie zawodu regulowanego albo podejmowanie lub wykonywanie działalności regulowanej od posiadania obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej, właściwy organ uznaje tę przesłankę za spełnioną także w przypadku, gdy wnioskodawca zawarł umowę ubezpieczenia z ubezpieczycielem prowadzącym działalność w państwie członkowskim i przedstawi dowód zawarcia takiej umowy spełniającej warunki określone w tych przepisach.

6. Wnioskodawca przedkłada dokumenty, o których mowa w ust. 1, 3 i 4, nie później niż w terminie trzech miesięcy od dnia ich wydania.

Art. 24. W przypadku gdy do wykonywania zawodu regulowanego albo podjęcia lub wykonywania działalności regulowanej jest wymagane złożenie ślubowania albo przysięgi, a ich formuła nie może być wykorzystana przez wnioskodawcę, stosuje się odpowiednią, równoważną formułę ustaloną przez właściwy organ.

Art. 25. 1. Właściwy organ wydaje decyzję w sprawie uznania kwalifikacji w terminie trzech miesięcy od dnia przedłożenia przez wnioskodawcę wszystkich wymaganych dokumentów. W szczególnych przypadkach termin wydania decyzji w sprawie uznania kwalifikacji może być przedłużony o miesiąc.

2. W przypadku wnioskodawcy, który odbywa staż adaptacyjny lub przystępuje do testu umiejętności, bieg terminu, o którym mowa w ust. 1, ulega zawieszeniu do dnia uzyskania przez właściwy organ oceny, o której mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 22.

Art. 26. Osobom, którym zostały uznane kwalifikacje zawodowe do wykonywania zawodu regulowanego albo do podjęcia lub wykonywania działalności regulowanej, zapewnia się prawo wykonywania w Rzeczypospolitej Polskiej tego zawodu albo tej działalności na takich samych zasadach jak osobom, które uzyskały kwalifikacje zawodowe do ich podejmowania lub wykonywania w Rzeczypospolitej Polskiej.

Art. 27. 1. Osoba, której zostały uznane kwalifikacje zawodowe do wykonywania zawodu regulowanego albo do podjęcia lub wykonywania działalności regulowanej, posługuje się tytułem ustalonym dla danego zawodu albo działalności w Rzeczypospolitej Polskiej lub jego skrótem.

2. W przypadku gdy używanie tytułu ustalonego dla danego zawodu regulowanego albo działalności regulowanej w Rzeczypospolitej Polskiej jest uzależnione od przynależności do organizacji zawodowej albo od decyzji uprawnionego organu, o której mowa w art. 7, wnioskodawca ma prawo używać tego tytułu lub jego skrótu odpowiednio po uzyskaniu członkostwa w organizacji albo po uzyskaniu decyzji organu.

Art. 28. 1. Osoba, której zostały uznane kwalifikacje zawodowe do wykonywania zawodu regulowanego albo do podjęcia lub wykonywania działalności regulowanej, ma prawo posługiwać się tytułem określającym wykształcenie uzyskany w systemie szkolnictwa państwa członkowskiego lub jego skrótem, w oryginalnym brzmieniu z podaniem nazwy i siedziby uprawnionej instytucji, która nadała ten tytuł.

2. W przypadku gdy tytuł określający wykształcenie uzyskany w systemie szkolnictwa państwa członkowskiego w oryginalnym brzmieniu może być mylony z tytułem uzyskiwanym w Rzeczypospolitej Polskiej po ukończeniu dodatkowego kształcenia lub szkolenia, którego osoba, o której mowa w ust. 1, nie ukończyła, osoba ta może posługiwać się tytułem używanym w państwie członkowskim w oryginalnym brzmieniu, w formie określonej przez właściwy organ w decyzji w sprawie uznania kwalifikacji.

Art. 29. 1. Osoba, której kwalifikacje zawodowe do wykonywania zawodu regulowanego albo podjęcia lub wykonywania działalności regulowanej podlegają uznaniu, jest obowiązana posiadać znajomość języka polskiego w stopniu niezbędnym do wykonywania danego zawodu albo działalności.

2. Weryfikacja znajomości języka polskiego może być dokonana po wydaniu decyzji w sprawie uznania kwalifikacji albo po wydaniu europejskiej legitymacji zawodowej, w przypadku osób wykonujących:

- 1) zawody mające wpływ na bezpieczeństwo pacjentów;
- 2) inne zawody – jeżeli zachodzi uzasadniona wątpliwość co do wystarczającej do wykonywania zawodu regulowanego albo działalności regulowanej znajomości języka polskiego.

3. Weryfikacji znajomości języka polskiego dokonuje się na wniosek osoby, o której mowa w ust. 1.

4. Za weryfikację znajomości języka polskiego jest pobierana opłata, której wysokość ustala jednostka przeprowadzająca weryfikację, biorąc pod uwagę poniesione koszty.

5. Minister kierujący działem administracji rządowej właściwy w sprawach uznawania kwalifikacji zawodowych do wykonywania zawodu regulowanego albo podejmowania lub wykonywania działalności regulowanej należących do danego działu może określić, w drodze rozporządzenia:

- 1) zakres znajomości języka polskiego w mowie i w piśmie niezbędnej do wykonywania zawodu regulowanego lub działalności regulowanej,
- 2) sposób i tryb przeprowadzania weryfikacji znajomości języka polskiego,
- 3) jednostki przeprowadzające weryfikację znajomości języka polskiego,
- 4) sposób ustalania oraz wnoszenia opłaty za przeprowadzenie weryfikacji znajomości języka polskiego,
- 5) wzór zaświadczenia wydawanego po przeprowadzeniu pozytywnej weryfikacji znajomości języka polskiego

– mając na względzie zakres czynności zawodowych wykonywanych w ramach danego zawodu regulowanego lub działalności regulowanej, a także przejrzystość procesu weryfikacji znajomości języka polskiego, w tym możliwość ponownego poddania się weryfikacji w przypadku jej negatywnego wyniku.

Rozdział 3

Wspólne ramy kształcenia i wspólne testy

Art. 30. 1. Nie przeprowadza się postępowania w sprawie uznania kwalifikacji wobec osób, które posiadają dokument potwierdzający ukończenie kształcenia prowadzonego na podstawie wspólnej ramy kształcenia albo zdanie wspólnego testu.

2. Jeżeli przepisy regulacyjne wymagają wydania decyzji w sprawie prawa wykonywania zawodu regulowanego albo działalności regulowanej, uprawniony organ wydaje tę decyzję osobie spełniającej warunki określone w tych przepisach, na podstawie dokumentu potwierdzającego ukończenie kształcenia zgodnego ze wspólną ramą kształcenia albo zdanie wspólnego testu.

3. Minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego określi, w drodze rozporządzenia, wykaz wspólnych ram kształcenia i wspólnych testów wraz z przyporządkowanymi im polskimi kwalifikacjami, oraz, o ile to jest możliwe, tytułami ustalonymi dla poszczególnych zawodów w Rzeczypospolitej Polskiej, biorąc pod uwagę organizację systemu edukacji w Rzeczypospolitej Polskiej oraz wyeliminowanie możliwości wystąpienia poważnego ryzyka dla porządku, bezpieczeństwa i zdrowia publicznego, a także dla bezpieczeństwa

usługobiorców lub ochrony środowiska na skutek przyjęcia wspólnych ram kształcenia lub wspólnych testów.

Rozdział 4

Świadczenie usług transgranicznych

Art. 31. 1. Usługę transgraniczną w zawodzie regulowanym albo działalności regulowanej może świadczyć usługodawca, który posiada kwalifikacje zawodowe do wykonywania danego zawodu albo do podejmowania lub wykonywania danej działalności w państwie usługodawcy, jeżeli zawód albo działalność:

- 1) są regulowane w państwie usługodawcy albo
- 2) nie są regulowane w państwie usługodawcy, a usługodawca:
 - a) wykonywał ten zawód albo tę działalność w co najmniej jednym państwie członkowskim przez co najmniej rok w okresie ostatnich dziesięciu lat albo
 - b) ukończył kształcenie regulowane.

2. Od usługodawcy nie wymaga się:

- 1) posiadania prawa wykonywania zawodu regulowanego albo działalności regulowanej przyznanego na podstawie decyzji, o której mowa w art. 7;
- 2) członkostwa w organizacji zawodowej;
- 3) rejestracji w organizacji zawodowej albo wpisu do rejestru zawodowego prowadzonego przez uprawniony organ;
- 4) rejestracji działalności w systemie ubezpieczeń społecznych w celu dokonywania rozliczeń związanych ze świadczeniem usługi transgranicznej na rzecz osób ubezpieczonych – przy czym usługodawca jest obowiązany poinformować Zakład Ubezpieczeń Społecznych o zamiarze świadczenia usługi transgranicznej przed jego rozpoczęciem, a w nagłych przypadkach o świadczeniu usługi transgranicznej po jego zakończeniu.

3. Do usługodawcy stosuje się:

- 1) przepisy prawa polskiego regulujące sposób wykonywania danego zawodu regulowanego albo działalności regulowanej, które są w sposób bezpośredni i szczególny związane z ochroną i bezpieczeństwem konsumentów, w szczególności dotyczące:
 - a) definicji zawodu albo działalności,
 - b) używania tytułów zawodowych,

- c) poważnych uchybień zawodowych,
- 2) przepisy dyscyplinarne obowiązujące osoby wykonujące dany zawód.

Art. 32. Właściwy organ może kontrolować tymczasowy i okazjonalny charakter świadczenia usługi transgranicznej, biorąc pod uwagę jego długość, częstotliwość, regularność i ciągłość.

Art. 33. 1. Przed rozpoczęciem świadczenia usługi transgranicznej po raz pierwszy na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej usługodawca przedkłada właściwemu organowi oświadczenie o zamiarze świadczenia danej usługi transgranicznej zawierające informacje o posiadanej polisie ubezpieczeniowej lub innych środkach indywidualnego albo zbiorowego ubezpieczenia w związku z wykonywaniem danego zawodu albo danej działalności, wymaganych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

2. Oświadczenie, o którym mowa w ust. 1, usługodawca może doręczyć właściwemu organowi osobiście, przez inną osobę, drogą pocztową albo za pomocą środków komunikacji elektronicznej.

3. Usługodawca przedkłada oświadczenie, o którym mowa w ust. 1, ponownie w każdym roku, w którym zamierza świadczyć usługę transgraniczną.

4. W przypadku świadczenia usługi transgranicznej po raz pierwszy na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej właściwy organ może wymagać od usługodawcy dołączenia do oświadczenia, o którym mowa w ust. 1:

- 1) dokumentu potwierdzającego obywatelstwo usługodawcy;
- 2) zaświadczenia, że usługodawca wykonuje zawód albo działalność zgodnie z prawem w państwie usługodawcy oraz że nie obowiązuje go zakaz – nawet czasowy – wykonywania tego zawodu albo tej działalności;
- 3) dokumentów potwierdzających kwalifikacje zawodowe usługodawcy;
- 4) dokumentu potwierdzającego wykonywanie przez usługodawcę danego zawodu albo danej działalności przez co najmniej rok w okresie ostatnich dziesięciu lat albo ukończenie kształcenia regulowanego, w przypadku, o którym mowa w art. 31 ust. 1 pkt 2;
- 5) zaświadczenia o braku zawieszenia prawa wykonywania działalności lub o niekaralności, jeżeli jest wymagane od obywateli polskich zamierzających wykonywać zawód regulowany albo działalność regulowaną związane z bezpieczeństwem

publicznym, służbą zdrowia albo edukacją osób małoletnich, w tym opieką nad dziećmi i wczesną edukacją;

- 6) oświadczenia potwierdzającego znajomość języka polskiego w stopniu niezbędnym do wykonywania zawodu regulowanego – w przypadku zawodów mających wpływ na bezpieczeństwo pacjentów;
- 7) zaświadczenia określającego charakter, okres i rodzaj wykonywanej działalności, wydanego przez państwo usługodawcy – w przypadku działalności związanych ze zdrowiem lub bezpieczeństwem publicznym.

5. Właściwy organ może wymagać od usługodawcy ponownego przedłożenia dokumentów, o których mowa w ust. 4, w przypadku istotnej zmiany stanu potwierdzonego tymi dokumentami.

6. Dokumenty, o których mowa w ust. 4 pkt 2–5 i 7, składa się w języku polskim albo w innym języku wraz z tłumaczeniem na język polski sporządzonym przez tłumacza przysięgłego prowadzącego działalność w Rzeczypospolitej Polskiej lub w państwie członkowskim.

7. Właściwy organ zawiadamia bezzwłocznie usługodawcę o otrzymaniu oświadczenia, o którym mowa w ust. 1, oraz dokumentów, o których mowa w ust. 4, o ile były wymagane. W przypadku braku kompletu wymaganych dokumentów właściwy organ wzywa usługodawcę do ich uzupełnienia w terminie wskazanym w wezwaniu.

8. Właściwy organ przekazuje organizacji zawodowej kopie dokumentów, o których mowa w ust. 1 i 3–5.

9. Minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego określi, w drodze rozporządzenia, wzór oświadczenia, o którym mowa w ust. 1, uwzględniając konieczność zachowania przejrzystości i kompletności zawartych w nim informacji.

Art. 34. 1. W przypadku zawodów regulowanych i działalności regulowanych związanych ze zdrowiem lub bezpieczeństwem publicznym, których wykonywanie przez usługodawców nieposiadających odpowiednich kwalifikacji zawodowych mogłoby narażać usługobiorców na poważne niebezpieczeństwo lub powstanie poważnej szkody dla zdrowia, właściwy organ, o ile jest to niezbędne, może wszcząć postępowanie w sprawie uznania kwalifikacji, jeżeli usługodawca zamierza świadczyć daną usługę transgraniczną po raz pierwszy na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

2. Właściwy organ, w terminie miesiąca od dnia otrzymania oświadczenia, o którym mowa w art. 33 ust. 1, wraz z załączonymi dokumentami:

- 1) wydaje decyzję w sprawie uznania kwalifikacji usługodawcy albo
- 2) wydaje decyzję w sprawie odstąpienia od uznania kwalifikacji usługodawcy, albo
- 3) zobowiązuje usługodawcę do przystąpienia do testu umiejętności.

3. W przypadku gdy termin, o którym mowa w ust. 2, nie może być dochowany, właściwy organ informuje usługodawcę przed upływem tego terminu o przyczynach opóźnienia, a następnie usuwa je w terminie miesiąca od dnia przekazania informacji. W terminie dwóch miesięcy od dnia usunięcia przyczyn opóźnienia właściwy organ podejmuje czynności, o których mowa w ust. 2.

4. W przypadku gdy występują zasadnicze różnice między kwalifikacjami zawodowymi usługodawcy a kształceniem lub szkoleniem wymaganym w Rzeczypospolitej Polskiej, mające wpływ na zdrowie lub bezpieczeństwo publiczne, a wiedza, umiejętności lub kompetencje nabyte w ramach doświadczenia zawodowego lub przez potwierdzone efekty uczenia się, lub potwierdzone efekty kształcenia nie mogą ich wyrównać, właściwy organ zobowiązuje usługodawcę do przystąpienia do testu umiejętności i w terminie miesiąca od nałożenia tego zobowiązania wydaje decyzję w sprawie uznania kwalifikacji.

5. Właściwy organ przekazuje organizacji zawodowej kopie decyzji, o których mowa w ust. 2 pkt 1 i 2 oraz w ust. 4.

6. Za wydanie decyzji, o których mowa w ust. 2 pkt 1 i 2 oraz w ust. 4, właściwy organ pobiera opłatę zgodnie z art. 14.

7. Usługodawca może rozpocząć świadczenie usługi transgranicznej po bezskutecznym upływie terminu na wydanie decyzji przez właściwy organ.

8. Prezes Rady Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, wykaz zawodów regulowanych i działalności regulowanych, o których mowa w ust. 1, mając na uwadze zapewnienie, aby obejmował on wyłącznie zawody i działalności, przy wykonywaniu których usługodawca posiada bezpośredni wpływ na zdrowie lub bezpieczeństwo publiczne.

Art. 35. 1. W trakcie świadczenia usługi transgranicznej usługodawca posługuje się tytułem ustalonym dla danego zawodu albo danej działalności w państwie usługodawcy. Tytuł podaje się w oryginalnym brzmieniu, w sposób uniemożliwiający pomylenie go z tytułem ustalonym dla tego zawodu albo tej działalności w Rzeczypospolitej Polskiej. W przypadku braku takiego tytułu w państwie usługodawcy, podaje się informacje

o kwalifikacjach zawodowych usługodawcy oraz o nazwie i siedzibie uprawnionej instytucji w oryginalnym brzmieniu.

2. W przypadku gdy kwalifikacje zawodowe usługodawcy zostały uznane w trybie, o którym mowa w art. 34 ust. 1, w trakcie świadczenia usługi transgranicznej posługuje się on tytułem ustalonym dla danego zawodu regulowanego albo danej działalności regulowanej w Rzeczypospolitej Polskiej.

Art. 36. 1. Właściwy organ może wystąpić do właściwych organów państwa usługodawcy o potwierdzenie, że usługodawca wykonuje zawód albo działalność zgodnie z prawem i z dołożeniem należytej staranności oraz że nie zostały na niego nałożone kary dyscyplinarne lub nie został skazany prawomocnym wyrokiem sądu w związku z wykonywaniem zawodu albo działalności.

2. W przypadku wszczęcia postępowania, o którym mowa w art. 34 ust. 1, właściwy organ może wystąpić do właściwych organów lub do ośrodka wsparcia w państwie usługodawcy o przekazanie informacji dotyczących kształcenia lub szkolenia ukończonego przez usługodawcę.

3. Właściwy organ:

- 1) przekazuje, na wniosek właściwego organu państwa usługodawcy, informacje niezbędne do rozpatrywania skarg składanych na usługodawcę przez usługobiorców;
- 2) może występować do właściwych organów państwa usługodawcy o przekazanie informacji niezbędnych do rozpatrywania skarg składanych na usługodawcę przez usługobiorców;
- 3) informuje usługobiorców, którzy złożyli skargi na usługodawcę, o sposobie ich rozpatrzenia.

Art. 37. Jeżeli usługa transgraniczna jest świadczona przez usługodawcę posługującego się tytułem, o którym mowa w art. 35 ust. 1, albo przez usługodawcę posiadającego formalne kwalifikacje, właściwy organ może wymagać, aby przekazał on usługobiorcy informacje o tym tytule, a w przypadku gdy taki tytuł nie istnieje – informacje o posiadanych formalnych kwalifikacjach i nazwie państwa członkowskiego, w którym zostały uzyskane, oraz:

- 1) jeżeli usługodawca jest wpisany do rejestru przedsiębiorców albo innego rejestru – wskazanie tego rejestru, numeru usługodawcy w rejestrze albo innych zawartych w nim danych pozwalających na identyfikację usługodawcy;

- 2) jeżeli w państwie usługodawcy jest wymagane pozwolenie na wykonywanie danego zawodu albo działalności – nazwę i siedzibę organu, który je wydał;
- 3) nazwę organizacji zawodowej lub innej instytucji, w której usługodawca jest zarejestrowany;
- 4) jeżeli usługodawca wykonuje zawód albo działalność podlegające opodatkowaniu podatkiem od towarów i usług – numer identyfikacji podatkowej, o którym mowa w przepisach o podatku od towarów i usług;
- 5) szczegółowe dane dotyczące polisy ubezpieczeniowej lub innych środków indywidualnego albo zbiorowego ubezpieczenia w związku z wykonywaniem danego zawodu albo działalności.

Art. 38. W zakresie nieuregulowanym w ustawie do świadczenia usług transgranicznych stosuje się przepisy ustawy z dnia 4 marca 2010 r. o świadczeniu usług na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. Nr 47, poz. 278, z późn. zm.⁷⁾).

Rozdział 5

Częściowy dostęp do zawodu regulowanego

Art. 39. 1. Jeżeli w wyniku postępowania w sprawie uznania kwalifikacji, przeprowadzonego na podstawie przepisów rozdziału 2 albo art. 34, nie może być wydana decyzja w sprawie uznania kwalifikacji wnioskodawcy albo usługodawcy z powodu różnic w zakresie zawodu i niemożliwości wyrównania brakującej wiedzy, umiejętności i kompetencji, wymaganych do wykonywania zawodu regulowanego nawet przez przystąpienie do testu umiejętności lub odbycie stażu adaptacyjnego, właściwy organ wydaje decyzję w sprawie uznania kwalifikacji w zakresie możliwych do wyodrębnienia i samodzielnego wykonywania czynności zawodowych w ramach danego zawodu w celu przyznania częściowego dostępu do zawodu regulowanego, o ile wnioskodawca albo usługodawca jest uprawniony do wykonywania tych czynności zawodowych odpowiednio w państwie wnioskodawcy albo w państwie usługodawcy.

2. Wnioskodawca albo usługodawca, któremu zostały uznane kwalifikacje zawodowe w celu przyznania częściowego dostępu do zawodu regulowanego, posługuje się tytułem ustalonym dla danego zawodu odpowiednio w państwie wnioskodawcy albo w państwie

⁷⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2011 r. Nr 112, poz. 654, Nr 227, poz. 1367, Nr 228, poz. 1368 oraz z 2015 r. poz. 1513 i 1893.

usługodawcy w oryginalnym brzmieniu, ze wskazaniem czynności zawodowych objętych częściowym dostępem.

3. Właściwy organ może, z zachowaniem proporcjonalności, odmówić uznania kwalifikacji zawodowych w celu przyznania częściowego dostępu do zawodu regulowanego, jeżeli jest to uzasadnione względami nadrzędnego interesu publicznego określonymi w orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej.

4. Właściwy organ odmawia uznania kwalifikacji zawodowych w celu przyznania częściowego dostępu:

- 1) do zawodów: lekarza, lekarza dentysty, pielęgniarki, położnej, farmaceuty, lekarza weterynarii i architekta, w przypadku automatycznego uznania kwalifikacji zawodowych, o których mowa w załączniku nr V i VI do dyrektywy, albo kwalifikacji zawodowych uznanych na zasadzie praw nabytych;
- 2) w przypadku kwalifikacji zawodowych, o których mowa w art. 16 ust. 1;
- 3) do zawodów regulowanych i działalności regulowanych, o których mowa w art. 30.

Rozdział 6

Europejska legitymacja zawodowa

Art. 40. 1. Postępowanie w sprawie wydania europejskiej legitymacji zawodowej prowadzi się za pośrednictwem Systemu Wymiany Informacji na Rynku Wewnętrznym IMI, zwanego dalej „systemem IMI”.

2. W postępowaniu, o którym mowa w ust. 1, stosuje się przepisy rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2015/983 z dnia 24 czerwca 2015 r. w sprawie procedury wydawania europejskiej legitymacji zawodowej oraz stosowania mechanizmu ostrzegania na podstawie dyrektywy 2005/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady.

3. Właściwy organ zamieszcza w systemie IMI informację o dokumentach, które należy dołączyć do wniosku o wydanie europejskiej legitymacji zawodowej.

Art. 41. Europejska legitymacja zawodowa, wydawana w formie dokumentu elektronicznego, zastępuje:

- 1) decyzję, o której mowa w art. 25 ust. 1 albo w art. 34 ust. 2 pkt 1, na podstawie której wnioskodawcy zostały uznane kwalifikacje zawodowe do wykonywania zawodu regulowanego albo do podjęcia lub wykonywania działalności regulowanej;
- 2) decyzję, o której mowa w art. 34 ust. 2 pkt 2;
- 3) oświadczenie o zamiarze świadczenia usługi transgranicznej.

Art. 42. 1. Wniosek o wydanie europejskiej legitymacji zawodowej może złożyć do właściwego organu albo wskazanej instytucji:

- 1) osoba zamierzająca wykonywać zawód regulowany albo podjąć lub wykonywać działalność regulowaną w państwie członkowskim, która:
 - a) posiada formalne kwalifikacje niezbędne do wykonywania zawodu regulowanego albo spełnia wymagania kwalifikacyjne, od których jest uzależnione podjęcie lub wykonywanie działalności regulowanej, oraz, o ile jest to wymagane, spełnia inne warunki określone w przepisach regulacyjnych albo
 - b) wykonuje lub wykonywała przez co najmniej rok zawód albo działalność, które nie są regulowane w Rzeczypospolitej Polskiej, albo
 - c) ukończyła kształcenie regulowane;
 - 2) usługodawca zamierzający świadczyć w jednym albo więcej niż jednym państwie członkowskim usługę transgraniczną w zawodzie regulowanym albo działalności regulowanej, który:
 - a) posiada formalne kwalifikacje niezbędne do wykonywania zawodu regulowanego albo spełnia wymagania kwalifikacyjne, od których jest uzależnione podjęcie lub wykonywanie działalności regulowanej, oraz, o ile jest to wymagane, spełnia inne warunki określone w przepisach regulacyjnych albo
 - b) wykonuje lub wykonywał przez co najmniej rok zawód albo działalność, które nie są regulowane w Rzeczypospolitej Polskiej, albo
 - c) odbył kształcenie regulowane
– o ile jego kwalifikacje zawodowe podlegają uznaniu w tych państwach członkowskich.
2. Właściwy organ albo wskazana instytucja w terminie:
- 1) tygodnia od dnia otrzymania wniosku o wydanie europejskiej legitymacji zawodowej potwierdza jego otrzymanie i, w razie potrzeby, wzywa wnioskodawcę do uzupełnienia brakujących dokumentów; wnioskodawcy nie wzywa się do uzupełnienia dokumentów, które były złożone z wcześniejszym wnioskiem o wydanie europejskiej legitymacji zawodowej, jeżeli są ważne i dostępne w systemie IMI;
 - 2) pięciu tygodni od dnia otrzymania wniosku o wydanie europejskiej legitymacji zawodowej albo miesiąca od dnia otrzymania brakujących dokumentów:
 - a) weryfikuje ważność i autentyczność dokumentów dołączonych do wniosku o wydanie europejskiej legitymacji zawodowej,

- b) może dołączyć do wniosku o wydanie europejskiej legitymacji zawodowej wydane przez ten organ albo tę instytucję dokumenty potwierdzające posiadanie przez wnioskodawcę kwalifikacji zawodowych,
 - c) zatwierdza dokumenty dołączone do wniosku o wydanie europejskiej legitymacji zawodowej,
 - d) przekazuje w systemie IMI do wskazanego państwa członkowskiego wniosek o wydanie europejskiej legitymacji zawodowej wraz z zatwierdzonymi dokumentami,
 - e) informuje wnioskodawcę o przekazaniu do wskazanego państwa członkowskiego wniosku o wydanie europejskiej legitymacji zawodowej;
- 3) dwóch tygodni od dnia otrzymania w systemie IMI zapytania państwa członkowskiego wskazanego we wniosku o wydanie europejskiej legitymacji zawodowej, udziela dodatkowych informacji lub przekazuje poświadczone kopie dokumentów potrzebnych do wydania europejskiej legitymacji zawodowej.

Art. 43. 1. Wniosek o wydanie europejskiej legitymacji zawodowej wraz z dokumentami, o których mowa w art. 40 ust. 3, może złożyć do właściwego organu albo wskazanej instytucji usługodawca zamierzający świadczyć w co najmniej jednym państwie członkowskim usługę transgraniczną w zawodzie regulowanym albo działalności regulowanej, który:

- 1) posiada formalne kwalifikacje niezbędne do wykonywania zawodu regulowanego albo spełnia wymagania kwalifikacyjne, od których jest uzależnione podjęcie lub wykonywanie działalności regulowanej, oraz, o ile jest to wymagane, spełnia inne warunki określone w przepisach regulacyjnych albo
 - 2) wykonuje lub wykonywał przez co najmniej rok zawód albo działalność, które nie są regulowane w Rzeczypospolitej Polskiej, albo
 - 3) ukończył kształcenie regulowane
- o ile jego kwalifikacje zawodowe nie podlegają uznaniu w państwach członkowskich, w których zamierza świadczyć usługę transgraniczną.

2. Właściwy organ albo wskazana instytucja w terminie:

- 1) tygodnia od dnia otrzymania wniosku o wydanie europejskiej legitymacji zawodowej potwierdza jego otrzymanie i, w razie potrzeby, wzywa wnioskodawcę do uzupełnienia brakujących dokumentów; wnioskodawcy nie wzywa się do uzupełnienia dokumentów,

które były złożone z wcześniejszym wnioskiem o wydanie europejskiej legitymacji zawodowej, jeżeli są ważne i dostępne w systemie IMI;

- 2) czterech tygodni od dnia otrzymania wniosku o wydanie europejskiej legitymacji zawodowej albo trzech tygodni od dnia otrzymania brakujących dokumentów:
 - a) weryfikuje ważność i autentyczność dokumentów dołączonych do wniosku o wydanie europejskiej legitymacji zawodowej,
 - b) wydaje europejską legitymację zawodową,
 - c) przekazuje europejską legitymację zawodową w systemie IMI do wskazanego państwa członkowskiego,
 - d) informuje wnioskodawcę o przekazaniu europejskiej legitymacji zawodowej do wskazanego państwa członkowskiego.

3. Za wydanie europejskiej legitymacji zawodowej pobiera się opłatę w wysokości 3% minimalnego wynagrodzenia za pracę ustalonego na podstawie przepisów ustawy z dnia 10 października 2002 r. o minimalnym wynagrodzeniu za pracę, obowiązującego w roku wydania legitymacji. Opłatę wnosi się na rachunek bankowy właściwego organu albo wskazanej instytucji.

Art. 44. 1. Europejska legitymacja zawodowa zastępująca oświadczenie o zamiarze świadczenia usługi transgranicznej zachowuje ważność przez osiemnaście miesięcy. Usługodawca zamierzający świadczyć usługę transgraniczną po upływie tego okresu informuje o tym właściwy organ albo wskazaną instytucję, które wydały europejską legitymację zawodową, w celu przedłużenia okresu jej ważności.

2. W przypadku istotnej zmiany stanu faktycznego potwierdzonego dokumentami dołączonymi do wniosku o wydanie europejskiej legitymacji zawodowej zastępującej oświadczenie o zamiarze świadczenia usługi transgranicznej, usługodawca przedkłada właściwemu organowi albo wskazanej instytucji, które wydały legitymację, dokumenty potwierdzające tę zmianę w celu aktualizacji i przekazania legitymacji wskazanym państwom członkowskim.

3. W okresie ważności europejskiej legitymacji zawodowej usługodawca może wystąpić do właściwego organu albo wskazanej instytucji, które ją wydały, o jej przekazanie do innych państw członkowskich, na terenie których zamierza świadczyć usługę transgraniczną.

Art. 45. 1. Właściwy organ wydaje europejską legitymację zawodową:

- 1) osobie zamierzającej wykonywać w Rzeczypospolitej Polskiej zawód regulowany albo podjąć lub wykonywać działalność regulowaną;
- 2) usługodawcy zamierzającemu świadczyć na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej usługę transgraniczną w zawodach regulowanych albo działalnościach regulowanych, o których mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 34 ust. 8.

2. Właściwy organ, w terminie dwóch miesięcy od dnia otrzymania wniosku o wydanie europejskiej legitymacji zawodowej wraz ze zweryfikowanymi i zatwierdzonymi dokumentami dołączonymi do tego wniosku:

- 1) wydaje legitymację osobie, o której mowa w ust. 1 pkt 1, albo usługodawcy, o którym mowa w ust. 1 pkt 2;
- 2) może zobowiązać:
 - a) osobę, o której mowa w ust. 1 pkt 1, do odbycia stażu adaptacyjnego lub przystąpienia do testu umiejętności, zgodnie z art. 20 ust. 1,
 - b) usługodawcę, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, do przystąpienia do testu umiejętności, zgodnie z art. 34 ust. 2 pkt 3.

3. Właściwy organ, w terminie miesiąca od dnia otrzymania z państwa wnioskodawcy wniosku o wydanie europejskiej legitymacji zawodowej wraz ze zweryfikowanymi i zatwierdzonymi dokumentami dołączonymi do tego wniosku, wydaje legitymację osobie, o której mowa w ust. 1 pkt 1:

- 1) w przypadku działalności, o której mowa w art. 16 ust. 1;
- 2) posiadającej dokument, o którym mowa w art. 30 ust. 1;
- 3) w przypadku automatycznego uznawania kwalifikacji zawodowych do wykonywania zawodu lekarza, lekarza dentystry, pielęgniarki, położnej, farmaceuty, lekarza weterynarii lub architekta.

4. W przypadku uzasadnionych wątpliwości właściwy organ może wystąpić do właściwego organu państwa wnioskodawcy lub państwa usługodawcy o przekazanie, w terminie dwóch tygodni od dnia otrzymania wystąpienia, dodatkowych informacji lub poświadczonych kopii dokumentów, potrzebnych do wydania europejskiej legitymacji zawodowej zgodnie z ust. 2 albo 3.

5. Jeżeli właściwy organ nie otrzyma informacji, o których mowa w ust. 4, może wydać decyzję o odmowie wydania europejskiej legitymacji zawodowej.

6. Właściwy organ może przedłużyć terminy określone w ust. 2 albo 3 o dwa tygodnie, pod warunkiem poinformowania o przedłużeniu i jego przyczynach składającego wniosek o wydanie europejskiej legitymacji zawodowej. W przypadku gdy jest to niezbędne, w szczególności z powodów związanych ze zdrowiem publicznym lub bezpieczeństwem usługobiorców, właściwy organ może ponownie jednokrotnie przedłużyć te terminy o dwa tygodnie.

7. Jeżeli właściwy organ nie wyda europejskiej legitymacji zawodowej w terminach określonych w ust. 2 albo 3, albo w terminach przedłużonych zgodnie z ust. 6, europejska legitymacja zawodowa zostaje automatycznie wydana przez system IMI i wysłana za jego pośrednictwem do składającego wniosek o jej wydanie.

8. Za wydanie europejskiej legitymacji zawodowej pobiera się opłatę w wysokości 35% minimalnego wynagrodzenia za pracę ustalonego na podstawie przepisów ustawy z dnia 10 października 2002 r. o minimalnym wynagrodzeniu za pracę, obowiązującego w roku wydania legitymacji. Opłatę wnosi się na rachunek bankowy właściwego organu.

Art. 46. W przypadkach, o których mowa w art. 41 pkt 1 i 2, europejska legitymacja zawodowa zachowuje ważność przez okres, w jakim jej posiadacz posiada prawo wykonywania zawodu albo działalności na podstawie dokumentów i informacji zawartych w systemie IMI.

Art. 47. Właściwy organ albo wskazana instytucja wydaje decyzję o odmowie wydania europejskiej legitymacji zawodowej w przypadku nieuznania kwalifikacji zawodowych osoby, o której mowa w art. 42 ust. 1 pkt 1, albo usługodawcy, o którym mowa w art. 42 ust. 1 pkt 2.

Art. 48. Cofnięcie europejskiej legitymacji zawodowej następuje w drodze decyzji administracyjnej wydanej przez właściwy organ albo wskazaną instytucję, które wydały legitymację, w przypadku gdy:

- 1) jej wydanie nastąpiło z naruszeniem przepisów prawa;
- 2) nastąpiła zmiana stanu faktycznego potwierdzonego dokumentami, na podstawie których wydano legitymację, mająca wpływ na prawo lub zakres wykonywania zawodu regulowanego albo działalności regulowanej;
- 3) wniosek o jej wydanie lub złożone wraz z nim dokumenty zawierały nieprawdziwe dane osobowe lub fałszywe informacje;
- 4) legitymacja została wydana na podstawie podrobionego lub przerobionego dokumentu.

Art. 49. 1. Właściwy organ albo wskazana instytucja:

- 1) dokonują aktualizacji zawartych w systemie IMI informacji o:
 - a) osobach, o których mowa w art. 42 ust. 1 pkt 1,
 - b) usługodawcach, o których mowa w art. 42 ust. 1 pkt 2– dla których wydały europejską legitymację zawodową;
- 2) usuwają z systemu IMI informacje, które nie są już wymagane, dotyczące:
 - a) osób, o których mowa w art. 42 ust. 1 pkt 1,
 - b) usługodawców, o których mowa w art. 42 ust. 1 pkt 2– dla których wydały europejską legitymację zawodową.

2. Aktualizacja, o której mowa w ust. 1 pkt 1, dotyczy prawomocnie zakończonych postępowań dyscyplinarnych lub karnych prowadzonych przeciwko posiadaczom europejskiej legitymacji zawodowej, o których mowa w ust. 1 pkt 1, które wiążą się z zakazem lub ograniczeniem prawa wykonywania zawodu regulowanego lub działalności regulowanej albo w inny sposób wpływają na wykonywanie czynności zawodowych, i obejmuje następujące informacje:

- 1) tożsamość posiadacza europejskiej legitymacji zawodowej;
- 2) zawód, którego dotyczy orzeczenie;
- 3) organ, który wydał orzeczenie;
- 4) zakres ograniczenia prawa wykonywania zawodu regulowanego lub działalności regulowanej;
- 5) okres obowiązywania zakazu albo ograniczenia prawa wykonywania zawodu regulowanego lub działalności regulowanej.

3. Sąd, organ samorządu zawodowego lub organ prowadzący postępowanie dyscyplinarne niezwłocznie przekazują właściwemu organowi albo wskazanej instytucji informacje, o których mowa w ust. 2.

4. Na wniosek posiadacza europejskiej legitymacji zawodowej jest on informowany przez właściwy organ albo wskazaną instytucję, które wydały legitymację, o treści dotyczącej go dokumentacji zawartej w systemie IMI.

Art. 50. 1. Posiadacz europejskiej legitymacji zawodowej może wystąpić, za pośrednictwem systemu IMI, do właściwego organu albo wskazanej instytucji o:

- 1) aktualizację, uzupełnienie lub poprawienie dotyczących go informacji zawartych w systemie IMI;
- 2) zablokowanie legitymacji;

3) usunięcie dotyczącej go dokumentacji z systemu IMI.

2. Po usunięciu dokumentacji dotyczącej posiadacza europejskiej legitymacji zawodowej z systemu IMI właściwy organ wydaje mu decyzję o uznaniu kwalifikacji.

Rozdział 7

Koordinacja systemu uznawania kwalifikacji zawodowych

Art. 51. 1. Minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego wyznacza pracownika obsługującego go urzędu do pełnienia funkcji koordynatora systemu uznawania kwalifikacji zawodowych w zawodach regulowanych i działalnościach regulowanych w Rzeczypospolitej Polskiej, zwanego dalej „koordynatorem”.

2. Do zadań koordynatora należy:

- 1) zapewnianie jednolitego stosowania przez właściwe organy przepisów o uznawaniu kwalifikacji zawodowych oraz udzielanie informacji dotyczących stosowania tych przepisów;
- 2) gromadzenie informacji o prowadzonych przez właściwe organy postępowaniach w sprawie uznania kwalifikacji oraz wymogach dotyczących zawodów regulowanych i działalnościach regulowanych;
- 3) współpraca z właściwymi organami, organizacjami zawodowymi i ośrodkiem wsparcia, o którym mowa w art. 53 ust. 1;
- 4) współpraca z instytucjami Unii Europejskiej w sprawach wynikających z dyrektywy, w tym udział w pracach grup roboczych i komitetów Komisji Europejskiej oraz Rady;
- 5) dokonywanie notyfikacji Komisji Europejskiej i państwom członkowskim w zakresie przewidzianym w dyrektywie.

3. Prezes Rady Ministrów powołuje zespół do współpracy przy realizacji zadań związanych z koordynacją systemu uznawania kwalifikacji zawodowych do wykonywania zawodów regulowanych oraz do podejmowania lub wykonywania działalności regulowanych w Rzeczypospolitej Polskiej złożony z koordynatora i przedstawicieli ministrów kierujących działami administracji rządowej właściwych w sprawach uznawania tych kwalifikacji zawodowych.

4. Prezes Rady Ministrów określi, w drodze zarządzenia, skład, szczegółowe zadania oraz tryb pracy zespołu, o którym mowa w ust. 3.

Art. 52. 1. Właściwe organy przekazują koordynatorowi okresowe informacje o:

- 1) zmianach albo ustanowieniu nowych wymogów dotyczących zawodów regulowanych i działalności regulowanych;
- 2) wydanych decyzjach w sprawie uznania kwalifikacji;
- 3) przyjętych oświadczeniach o zamiarze świadczenia usług transgranicznych.

2. Prezes Rady Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, zakres informacji, o których mowa w ust. 1, a także terminy ich przekazywania, kierując się zobowiązaniami Rzeczypospolitej Polskiej wobec państw członkowskich i instytucji Unii Europejskiej wynikającymi z art. 59 i art. 60 dyrektywy.

Art. 53. 1. Minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego pełni funkcję ośrodka wsparcia, do którego zadań należy:

- 1) udzielanie osobom, o którym mowa w art. 2 ust. 1, oraz ośrodkom wsparcia w państwach członkowskich informacji w sprawach związanych z uznawaniem kwalifikacji zawodowych do wykonywania zawodów regulowanych albo do podejmowania lub wykonywania działalności regulowanych w Rzeczypospolitej Polskiej, w tym informacji dotyczących przepisów regulacyjnych i innych przepisów regulujących wykonywanie poszczególnych zawodów regulowanych albo podejmowanie lub wykonywanie poszczególnych działalności regulowanych;
- 2) udzielanie Komisji Europejskiej, na jej wniosek, informacji na temat prowadzonych spraw, w terminie dwóch miesięcy od dnia otrzymania wniosku;
- 3) pełnienie funkcji koordynatora systemu IMI w zakresie dyrektywy.

2. Przy realizacji zadania, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, ośrodek wsparcia współpracuje z:

- 1) właściwymi organami;
- 2) pojedynczym punktem kontaktowym, o którym mowa w rozdziale 2a ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej;
- 3) ośrodkami wsparcia w państwach członkowskich;
- 4) właściwymi organami w państwach członkowskich;
- 5) Komisją Europejską.

3. Właściwe organy są obowiązane do przekazywania, na wniosek ośrodka wsparcia oraz ośrodków wsparcia w państwach członkowskich, informacji niezbędnych do realizacji zadań tych ośrodków.

Rozdział 8

Współpraca z organami państw członkowskich

Art. 54. Współpraca z organami państw członkowskich jest realizowana za pośrednictwem systemu IMI, w zakresie określonym w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1024/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie współpracy administracyjnej za pośrednictwem systemu wymiany informacji na rynku wewnętrznym i uchylającym decyzję Komisji 2008/49/WE („rozporządzeniu w sprawie IMI”) (Dz. Urz. UE L 316 z 14.11.2012, str. 1, z późn. zm.).

Art. 55. Właściwy organ przekazuje, na wniosek zainteresowanych organów państw członkowskich, informacje o postępowaniach dyscyplinarnych lub prawomocnie zakończonych postępowaniach karnych oraz innych istotnych okolicznościach, które mogą wywierać skutki na prawo wykonywania zawodu regulowanego albo działalności regulowanej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

Art. 56. 1. W przypadku osób wykonujących na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej zawody regulowane, które mają wpływ na bezpieczeństwo pacjentów albo są związane z edukacją osób małoletnich, w tym opieką nad dziećmi i wczesną edukacją, w stosunku do których orzeczono zakaz, zawieszenie, ograniczenie albo pozbawienie prawa wykonywania zawodu, właściwy organ przekazuje organom państw członkowskich, w trybie ostrzeżenia w systemie IMI, informacje dotyczące:

- 1) tożsamości osoby;
- 2) zawodu, którego dotyczy orzeczenie;
- 3) organu, który wydał orzeczenie;
- 4) zakresu i okresu obowiązywania ograniczenia prawa wykonywania zawodu;
- 5) okresu obowiązywania zawieszenia albo zakazu wykonywania zawodu;
- 6) pozbawienia prawa wykonywania zawodu.

2. W przypadku wydania orzeczenia w sprawie posłużenia się podrobionym lub przerobionym dokumentem potwierdzającym posiadanie kwalifikacji zawodowych lub uprawnień, złożonym wraz z wnioskiem w postępowaniu w sprawie uznania kwalifikacji, właściwy organ przekazuje organom państw członkowskich, w trybie ostrzeżenia w systemie IMI, informację o tożsamości osoby, której dotyczy to orzeczenie.

3. Sąd, prokurator, organ samorządu zawodowego lub organ prowadzący postępowanie dyscyplinarne niezwłocznie przekazują właściwemu organowi informacje:

- 1) o których mowa w ust. 1 i 2;
- 2) o wygaśnięciu okresu obowiązywania sankcji, o których mowa w ust. 1;
- 3) o orzeczeniach wydanych na skutek wznowienia postępowania w sprawie, w której zostały nałożone sankcje, o których mowa w ust. 1.

4. Niezwłocznie po otrzymaniu informacji przekazanych zgodnie z ust. 3, jednak nie później niż w terminie trzech dni od dnia uprawomocnienia się orzeczenia lub wygaśnięcia okresu obowiązywania sankcji, o których mowa w ust. 1, właściwy organ przekazuje te informacje organom państw członkowskich.

5. Właściwy organ zawiadamia osobę, której dotyczy informacja, o której mowa w ust. 1 albo 2, o przekazaniu tej informacji organom państw członkowskich i jej treści oraz o możliwości złożenia wniosku o jej sprostowanie albo usunięcie.

6. W wyniku rozpatrzenia wniosku, o którym mowa w ust. 5, właściwy organ:

- 1) dokonuje sprostowania w systemie IMI informacji objętej wnioskiem i zawiadamia osobę, która złożyła wniosek, o sposobie sprostowania tej informacji albo
- 2) usuwa informację objętą wnioskiem z systemu IMI i zawiadamia osobę, która złożyła wniosek, albo
- 3) odmawia sprostowania albo usunięcia z systemu IMI informacji objętej wnioskiem i zawiadamia o tym osobę, która złożyła wniosek.

7. Informacje przekazane w trybie ostrzeżenia, o którym mowa w ust. 1, mogą być przetwarzane w systemie IMI wyłącznie przez okres obowiązywania sankcji, o których mowa w ust. 1. Ostrzeżenia usuwa się z systemu IMI w terminie trzech dni od dnia wykonania albo uchylecia orzeczenia.

Art. 57. Prezes Rady Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, wykaz zawodów regulowanych:

- 1) mających wpływ na bezpieczeństwo pacjentów, o których mowa w art. 29 ust. 2 pkt 1 i art. 56 ust. 1,
- 2) związanych z edukacją osób małoletnich, w tym opieką nad dziećmi i wczesną edukacją, o których mowa w art. 56 ust. 1

– mając na uwadze potrzebę zapewnienia przejrzystej informacji na temat zawodów podlegających wzajemnemu ostrzeganiu państw członkowskich w ramach systemu IMI.

Art. 58. 1. W przypadku uzasadnionych wątpliwości właściwy organ może zwrócić się do organu państwa członkowskiego o potwierdzenie:

- 1) braku zakazu albo zawieszenia prawa wykonywania zawodu orzeczonych w stosunku do osoby, o której mowa w art. 2 ust. 1, ubiegającej się o uznanie kwalifikacji zawodowych do wykonywania zawodu regulowanego albo działalności regulowanej;
- 2) autentyczności dokumentów, o których mowa w art. 18 ust. 2–6.

2. W przypadku uzasadnionych wątpliwości co do dokumentów potwierdzających wykształcenie uzyskane w całości albo w części w państwie członkowskim innym niż państwo, którego organ wydał dokument, lub ukończenie szkolenia odbytego w całości albo w części w państwie członkowskim innym niż państwo, którego organ wydał dokument, właściwy organ może sprawdzić, we współpracy z organem wydającym ten dokument, czy:

- 1) przebieg kształcenia lub szkolenia został formalnie zatwierdzony przez uprawnioną instytucję w państwie członkowskim, w którym dokument został wydany;
- 2) wydany dokument jest taki sam jak dokument, który zostałby wydany w przypadku ukończenia kształcenia lub szkolenia odbytego w całości na terytorium państwa członkowskiego, w którym dokument został wydany;
- 3) dokument przyznaje te same prawa do wykonywania zawodu na terytorium państwa członkowskiego, w którym został wydany.

Rozdział 9

Zmiany w przepisach obowiązujących, przepisy przejściowe i końcowe

Art. 59. W ustawie z dnia 20 lipca 1950 r. o zawodzie felczera (Dz. U. z 2012 r. poz. 1133, z 2013 r. poz. 1245 oraz z 2015 r. poz. 1991) w art. 1 w ust. 2 pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) posiadają kwalifikacje do wykonywania zawodu felczera nabyte w państwie członkowskim Unii Europejskiej innym niż Rzeczpospolita Polska, uznane na zasadach określonych w ustawie z dnia ... o zasadach uznawania kwalifikacji zawodowych nabytych w państwach członkowskich Unii Europejskiej (Dz. U. poz. ...) oraz”.

Art. 60. W ustawie z dnia 17 maja 1989 r. – Prawo geodezyjne i kartograficzne (Dz. U. z 2015 r. poz. 520, z późn. zm.⁸⁾) w art. 45g ust. 4 otrzymuje brzmienie:

⁸⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2015 r. poz. 831, 1137 i 1433.

„4. W rejestrze wpisuje się również dane dotyczące osób, którym uznano kwalifikacje do wykonywania zawodów regulowanych w dziedzinie geodezji i kartografii na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na zasadach określonych w ustawie z dnia ... o zasadach uznawania kwalifikacji zawodowych nabytych w państwach członkowskich Unii Europejskiej (Dz. U. poz. ...).”.

Art. 61. W ustawie z dnia 21 grudnia 1990 r. o zawodzie lekarza weterynarii i izbach lekarsko-weterynaryjnych (Dz. U. z 2014 r. poz. 1509) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 1a ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Ilekroć w ustawie jest mowa o obywatelach państw członkowskich, rozumie się przez to także:

- 1) członków ich rodzin w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 14 lipca 2006 r. o wjeździe na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, pobycie oraz wyjeździe z tego terytorium obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej i członków ich rodzin (Dz. U. z 2014 r. poz. 1525 oraz z 2015 r. poz. 1274);
- 2) obywateli państw trzecich posiadających zezwolenie na pobyt rezydenta długoterminowego Unii Europejskiej, w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach (Dz. U. poz. 1650, z późn. zm.³⁾);
- 3) cudzoziemców posiadających status uchodźcy lub objętych ochroną uzupełniającą;
- 4) cudzoziemców posiadających zezwolenie na pobyt czasowy udzielone w związku z okolicznością, o której mowa w art. 159 ust. 1 pkt 1 lit. c lub d ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach;
- 5) obywateli państw trzecich, którzy ubiegają się o przyjęcie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w celu podjęcia pracy w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji, w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach;
- 6) obywateli państw trzecich, którzy zostali przyjęci na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w celach innych niż wykonywanie pracy zgodnie z prawem Unii Europejskiej lub prawem krajowym i mają prawo do wykonywania pracy oraz posiadają dokument pobytowy wydany zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 1030/2002 z dnia 13 czerwca 2002 r. ustanawiającym jednolity wzór dokumentów pobytowych dla obywateli państw trzecich (Dz. Urz. UE L 157 z 15.06.2002, str. 1, z późn. zm.), oraz obywateli państw trzecich, którzy zostali

przyjęci na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w celu wykonywania pracy zgodnie z prawem Unii Europejskiej lub prawem krajowym;

- 7) obywateli państw trzecich posiadających zezwolenie na pobyt czasowy udzielone w związku z okolicznością, o której mowa w art. 151 ust. 1 lub 2 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach.”;

- 2) w art. 2e dodaje się ust. 5 i 6 w brzmieniu:

„5. W przypadku uzasadnionych wątpliwości okręgowa rada lekarsko-weterynaryjna może wystąpić do właściwych organów państwa członkowskiego o potwierdzenie faktu, że lekarz weterynarii zamierzający wykonywać ten zawód na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej nie jest objęty zawieszeniem prawa wykonywania zawodu albo zakazem wykonywania zawodu.

6. Wymiana informacji w przypadkach, o których mowa w ust. 2, 4 i 5, między właściwymi organami państw członkowskich odbywa się za pośrednictwem Systemu Wymiany Informacji na Rynku Wewnętrznym, zwanego dalej „systemem IMI”, o którym mowa w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1024/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie współpracy administracyjnej za pośrednictwem systemu wymiany informacji na rynku wewnętrznym i uchylającym decyzję Komisji 2008/49/WE („rozporządzeniu w sprawie IMI”) (Dz. Urz. UE L 316 z 14.11.2012, str. 1, z późn. zm.).”;

- 3) w art. 2h:

- a) ust. 9 otrzymuje brzmienie:

„9. W przypadku uzasadnionych wątpliwości okręgowa rada lekarsko-weterynaryjna może, podczas czasowego wykonywania przez lekarza weterynarii zawodu lekarza weterynarii na terenie jej działania, występować do właściwych organów państwa członkowskiego, w którym ten lekarz posiada prawo do wykonywania tego zawodu (państwo siedziby), o przekazanie informacji potwierdzających, że wykonuje on zawód lekarza weterynarii w tym państwie zgodnie z prawem oraz zasadami etyki i deontologii weterynaryjnej, a także że nie był karany w postępowaniach dyscyplinarnych lub karnych w związku z wykonywaniem tego zawodu.”,

- b) dodaje się ust. 11 w brzmieniu:

„11. Przekazywanie informacji, o których mowa w ust. 9, odbywa się za pośrednictwem systemu IMI.”;

4) w art. 2l:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Okręgowa rada lekarsko-weterynaryjna jest organem właściwym do przekazywania właściwemu organowi państwa członkowskiego, na jego wniosek, informacji o postępowaniach dyscyplinarnych lub prawomocnie zakończonych postępowaniach karnych i innych okolicznościach, które mogą mieć wpływ na wykonywanie zawodu lekarza weterynarii, oraz zawiadamiania o wszelkich działaniach, które zostały podjęte po przekazaniu tych informacji.”;

b) dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. Przekazywanie informacji i zawiadamianie, o których mowa w ust. 1, odbywa się za pośrednictwem systemu IMI.”;

5) po art. 2l dodaje się art. 2m i art. 2n w brzmieniu:

„Art. 2m. 1. Okręgowa rada lekarsko-weterynaryjna informuje właściwe organy innych państw członkowskich, w trybie ostrzeżenia w systemie IMI, o lekarzu weterynarii, wobec którego sąd albo inny organ orzekł zakaz, ograniczenie, zawieszenie albo pozbawienie prawa wykonywania zawodu lekarza weterynarii albo stwierdził utratę tego prawa, w terminie 3 dni od dnia uprawomocnienia się orzeczenia.

2. Ostrzeżenie, o którym mowa w ust. 1, obejmuje:

- 1) tożsamość lekarza weterynarii;
- 2) określenie zawodu, którego dotyczy orzeczenie;
- 3) wskazanie organu, który wydał orzeczenie;
- 4) zakres ograniczenia prawa wykonywania zawodu;
- 5) okres obowiązywania zakazu, zawieszenia albo ograniczenia prawa wykonywania zawodu;
- 6) informację o pozbawieniu prawa wykonywania zawodu albo o stwierdzeniu utraty tego prawa.

3. Okręgowa rada lekarsko-weterynaryjna przekazuje właściwym organom innych państw członkowskich, w trybie ostrzeżenia w systemie IMI, informacje o tożsamości osoby, która, ubiegając się o uznanie kwalifikacji zawodowych, posłużyła się fałszywymi dokumentami potwierdzającymi spełnianie wymagań do wykonywania zawodu lekarza weterynarii, w terminie 3 dni od dnia uprawomocnienia się orzeczenia sądowego wydanego w tej sprawie.

4. Okręgowa rada lekarsko-weterynaryjna, która przekazała informację, o której mowa w ust. 1, niezwłocznie informuje właściwe organy innych państw członkowskich o wszelkich zmianach dotyczących zakazu, ograniczenia, zawieszenia, pozbawienia prawa wykonywania zawodu lekarza weterynarii lub stwierdzenia utraty tego prawa.

5. Okręgowa rada lekarsko-weterynaryjna zawiadamia osobę, której dotyczy informacja, o której mowa w ust. 1 lub 3, o jej przekazaniu innym państwom członkowskim w trybie ostrzeżenia w systemie IMI oraz o możliwości złożenia wniosku o jej sprostowanie albo usunięcie.

6. W wyniku rozpatrzenia wniosku, o którym mowa w ust. 5, okręgowa rada lekarsko-weterynaryjna:

- 1) dokonuje sprostowania informacji objętej wnioskiem i zawiadamia wnioskodawcę o sposobie jej sprostowania albo
- 2) usuwa informację objętą wnioskiem z systemu IMI i zawiadamia o tym wnioskodawcę, albo
- 3) odmawia sprostowania albo usunięcia z systemu IMI informacji objętej wnioskiem i zawiadamia o tym wnioskodawcę.

7. Informacje przekazane w trybie ostrzeżenia, o którym mowa w ust. 1, mogą być przetwarzane w systemie IMI wyłącznie przez okres, w którym wykonywanie zawodu lekarza weterynarii jest zabronione albo dopuszczone w ograniczonym zakresie. Ostrzeżenie usuwa się z systemu IMI w terminie 3 dni od dnia wykonania albo uchYLENIA orzeczenia.

Art. 2n. Krajowa Rada Lekarsko-Weterynaryjna, na potrzeby prowadzonych przez nią postępowań, oraz okręgowe rady lekarsko-weterynaryjne mają dostęp do informacji zawartych w systemie IMI.”.

Art. 62. W ustawie z dnia 19 kwietnia 1991 r. o izbach aptekarskich (Dz. U. z 2014 r. poz. 1429 i 1491 oraz z 2015 r. poz. 1991) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 1a w ust. 1 pkt 2 otrzymuje brzmienie:
„2) obywatele państwa członkowskiego Unii Europejskiej – obywatele państw członkowskich Unii Europejskiej, a także:
 - a) obywateli polskich, którzy uzyskali kwalifikacje w państwie członkowskim Unii Europejskiej,
 - b) członków ich rodzin w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 14 lipca 2006 r. o wjeździe na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, pobycie oraz wyjeździe

z tego terytorium obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej i członków ich rodzin (Dz. U. z 2014 r. poz. 1525 oraz z 2015 r. poz. 1274),

- c) obywateli państw trzecich posiadających zezwolenie na pobyt rezydenta długoterminowego Unii Europejskiej w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach (Dz. U. poz. 1650, z późn. zm.³⁾),
- d) obywateli państw trzecich posiadających zezwolenie na pobyt czasowy udzielone w związku z okolicznością, o której mowa w art. 151 ust. 1 lub 2 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach,
- e) cudzoziemców posiadających status uchodźcy lub objętych ochroną uzupełniającą,
- f) cudzoziemców, którzy przybywają na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub przebywają na tym terytorium w celu połączenia się z rodziną i są członkami rodziny cudzoziemca zamieszkującego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w związku z nadaniem mu statusu uchodźcy lub udzieleniem mu ochrony uzupełniającej,
- g) obywateli państw trzecich, którzy ubiegają się o przyjęcie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w celu podjęcia pracy w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji, w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach,
- h) obywateli państw trzecich, którzy zostali przyjęci na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w celach innych niż wykonywanie pracy zgodnie z prawem Unii Europejskiej lub prawem krajowym i mają prawo do wykonywania pracy oraz posiadają dokument pobytowy wydany zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 1030/2002 z dnia 13 czerwca 2002 r. ustanawiającym jednolity wzór dokumentów pobytowych dla obywateli państw trzecich (Dz. Urz. UE L 157 z 15.06.2002, str. 1, z późn. zm.), oraz obywateli państw trzecich, którzy zostali przyjęci na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w celu wykonywania pracy zgodnie z prawem Unii Europejskiej lub prawem krajowym.”;

2) w art. 2b dodaje się ust. 7 w brzmieniu:

„7. Nie przyznaje się częściowego dostępu do wykonywania zawodu farmaceuty zarówno w zakresie czynności zawodowych farmaceuty bez specjalizacji, jak i farmaceuty specjalisty.”;

3) w art. 4:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. W przypadku cudzoziemca oraz obywatela państwa członkowskiego Unii Europejskiej warunek, o którym mowa w ust. 1 pkt 5, uważa się za spełniony, gdy znajomość języka polskiego jest potwierdzona pozytywnym złożeniem egzaminu zorganizowanego i przeprowadzonego przez Naczelną Radę Aptekarską. Wymóg ten nie dotyczy cudzoziemca oraz obywatela państwa członkowskiego Unii Europejskiej, którzy ukończyli studia na kierunku farmacja w języku polskim.”,

b) w ust. 4 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) zakres znajomości języka polskiego w mowie i w piśmie konieczny do wykonywania zawodu farmaceuty przez cudzoziemców oraz obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej.”;

4) w art. 4c w ust. 2 pkt 4 otrzymuje brzmienie:

„4) dokument potwierdzający znajomość języka polskiego w mowie i w piśmie w zakresie koniecznym do wykonywania zawodu farmaceuty, z zastrzeżeniem art. 4 ust. 2 zdanie drugie.”;

5) w art. 4f dodaje się ust. 6 w brzmieniu:

„6. Wymiana informacji, o których mowa w ust. 3 i 4, odbywa się za pośrednictwem Systemu Wymiany Informacji na Rynku Wewnętrznym IMI, zwanego dalej „systemem IMI”, o którym mowa w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1024/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie współpracy administracyjnej za pośrednictwem systemu wymiany informacji na rynku wewnętrznym i uchylającym decyzję Komisji 2008/49/WE („rozporządzeniu w sprawie IMI”) (Dz. Urz. UE L 316 z 14.11.2012, str. 1, z późn. zm.).”;

6) w art. 4g dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1 i dodaje się ust. 2 i 3 w brzmieniu:

„2. Za każde zaświadczenie, o którym mowa w ust. 1, pobiera się opłatę w wysokości 3% minimalnego wynagrodzenia za pracę ustalonego na podstawie przepisów ustawy z dnia 10 października 2002 r. o minimalnym wynagrodzeniu za pracę (Dz. U. z 2015 r. poz. 2008), obowiązującego w roku wydania zaświadczenia. Opłatę wnosi się na rachunek bankowy Naczelnej Rady Aptekarskiej.

3. W sprawach związanych z wydaniem europejskiej legitymacji zawodowej dla farmaceutów organem właściwym jest Naczelna Rada Aptekarska. Do postępowania

w tych sprawach stosuje się przepisy o zasadach uznawania kwalifikacji zawodowych nabytych w państwach członkowskich Unii Europejskiej.”;

7) po art. 8a dodaje się art. 8b w brzmieniu:

„Art. 8b. 1. Okręgowa rada aptekarska informuje, w trybie ostrzeżenia w systemie IMI, właściwe organy państw członkowskich Unii Europejskiej o farmaceucie, wobec którego:

- 1) rada aptekarska podjęła uchwałę o:
 - a) zawieszeniu w prawie wykonywania zawodu,
 - b) ograniczeniu w wykonywaniu określonych czynności,
- 2) sąd aptekarski wydał orzeczenie o:
 - a) zawieszeniu prawa wykonywania zawodu,
 - b) pozbawieniu prawa wykonywania zawodu,
 - c) tymczasowym zawieszeniu w czynnościach zawodowych,
- 3) sąd powszechny orzekł zakaz wykonywania zawodu,
- 4) sąd powszechny albo prokurator tytułem środka zapobiegawczego zastosował zawieszenie w wykonywaniu zawodu

– w terminie 3 dni od dnia uprawomocnienia się albo wykonalności uchwały, orzeczenia albo postanowienia o zastosowaniu środka zapobiegawczego.

2. Ostrzeżenie, o którym mowa w ust. 1, obejmuje:

- 1) imię (imiona) i nazwisko farmaceuty oraz datę jego urodzenia;
- 2) tytuł zawodowy;
- 3) informację o organie, który nałożył sankcję, o której mowa w ust. 1;
- 4) zakres oraz okres obowiązywania ograniczenia, o którym mowa w ust. 1 pkt 1 lit. b;
- 5) okres obowiązywania zawieszenia albo zakazu, o których mowa w ust. 1;
- 6) informację o pozbawieniu prawa wykonywania zawodu.

3. Okręgowa rada aptekarska informuje właściwe organy państw członkowskich Unii Europejskiej, w trybie ostrzeżenia w systemie IMI, o tożsamości farmaceuty, który w postępowaniu o uznanie kwalifikacji zawodowych posłużył się podrobionym lub przerobionym dokumentem potwierdzającym posiadanie kwalifikacji zawodowych, w terminie 3 dni od dnia uprawomocnienia się wyroku sądu w tej sprawie.

4. Okręgowa rada aptekarska niezwłocznie informuje właściwe organy państw członkowskich Unii Europejskiej, za pośrednictwem systemu IMI, o wygaśnięciu

sankcji, o których mowa w ust. 1, oraz o wszelkich decyzjach wpływających na zmianę terminu ich wygaśnięcia.

5. Okręgowa rada aptekarska niezwłocznie zawiadamia na piśmie farmaceutę, którego dotyczy ostrzeżenie, o którym mowa w ust. 1 lub 3, o jego przekazaniu, za pośrednictwem systemu IMI, właściwym organom państw członkowskich Unii Europejskiej oraz o możliwości złożenia wniosku o jego sprostowanie albo usunięcie.

6. W wyniku rozpatrzenia wniosku, o którym mowa w ust. 5, okręgowa rada aptekarska:

- 1) dokonuje sprostowania w systemie IMI informacji objętej wnioskiem i zawiadamia farmaceutę o sposobie jej sprostowania albo
- 2) usuwa informację objętą wnioskiem z systemu IMI i zawiadamia o tym farmaceutę, albo
- 3) odmawia sprostowania albo usunięcia z systemu IMI informacji objętej wnioskiem i zawiadamia o tym farmaceutę.

7. Informacje przekazane w trybie ostrzeżenia, o którym mowa w ust. 1, mogą być przetwarzane w systemie IMI wyłącznie przez okres obowiązywania sankcji, o których mowa w ust. 1. Ostrzeżenia usuwa się z systemu IMI w terminie 3 dni od dnia wykonania albo uchylecia uchwały, orzeczenia albo postanowienia o zastosowaniu środka zapobiegawczego, o których mowa w ust. 1.”;

- 8) w art. 39a w ust. 2a zdanie drugie otrzymuje brzmienie:

„Informacji udziela się za pośrednictwem systemu IMI.”.

Art. 63. W ustawie z dnia 5 lipca 1996 r. o doradztwie podatkowym (Dz. U. z 2011 r. Nr 41, poz. 213, z 2014 r. poz. 768 oraz z 2015 r. poz. 1224) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 6 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Na listę doradców podatkowych wpisuje się również osoby fizyczne, których kwalifikacje do wykonywania zawodu doradcy podatkowego zostały uznane na zasadach określonych w ustawie z dnia ... o zasadach uznawania kwalifikacji zawodowych nabytych w państwach członkowskich Unii Europejskiej (Dz. U. poz. ...), zwanej dalej „ustawą o uznawaniu kwalifikacji”, jeżeli:

- 1) spełniają warunki określone w ust. 1 pkt 2 i 3;

- 2) wystąpią z wnioskiem o wpis na listę, nie później niż w terminie 12 miesięcy od dnia doręczenia decyzji o uznaniu kwalifikacji wydanej na podstawie art. 25 ust. 1 ustawy o uznawaniu kwalifikacji.”;
- 2) w art. 7 w ust. 5 pkt 1 otrzymuje brzmienie:
„1) kopię decyzji o uznaniu kwalifikacji wydanej na podstawie art. 25 ust. 1 ustawy o uznawaniu kwalifikacji;”;
- 3) w art. 21 uchyla się ust. 4a;
- 4) art. 44a otrzymuje brzmienie:
„Art. 44a. W przypadku gdy warunki i zakres ubezpieczenia zawartego przez wnioskodawcę lub usługodawcę, o których mowa w ustawie o uznawaniu kwalifikacji, w państwie, w którym wykonywali czynności z zakresu doradztwa podatkowego, nie odpowiadają warunkom i zakresowi ubezpieczenia określonym w art. 44, osoby te są obowiązane zawrzeć umowę ubezpieczenia uzupełniającego.”.

Art. 64. W ustawie z dnia 5 grudnia 1996 r. o zawodach lekarza i lekarza dentysty (Dz. U. z 2015 r. poz. 464, z późn. zm.⁹⁾) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 3 ust. 3 otrzymuje brzmienie:
„3. Ilekroć w ustawie jest mowa o obywatelach państw członkowskich Unii Europejskiej, rozumie się przez to także:
 - 1) członków ich rodzin w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 14 lipca 2006 r. o wjeździe na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, pobycie oraz wyjeździe z tego terytorium obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej i członków ich rodzin (Dz. U. z 2014 r. poz. 1525 oraz z 2015 r. poz. 1274);
 - 2) obywateli państw trzecich posiadających zezwolenie na pobyt rezydenta długoterminowego Unii Europejskiej w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach (Dz. U. poz. 1650, z późn. zm.³⁾);
 - 3) cudzoziemców posiadających status uchodźcy lub objętych ochroną uzupełniającą;
 - 4) cudzoziemców, którzy przybywają na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub przebywają na tym terytorium w celu połączenia się z rodziną i są członkami rodziny cudzoziemca zamieszkującego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w związku z nadaniem mu statusu uchodźcy lub udzieleniem mu ochrony uzupełniającej;

⁹⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2015 r. poz. 1633, 1893 i 1991.

- 5) obywateli państw trzecich, którzy ubiegają się o przyjęcie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w celu podjęcia pracy w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji, w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach;
 - 6) obywateli państw trzecich, którzy zostali przyjęci na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w celach innych niż wykonywanie pracy zgodnie z prawem Unii Europejskiej lub prawem krajowym i mają prawo do wykonywania pracy oraz posiadają dokument pobytowy wydany zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 1030/2002 z dnia 13 czerwca 2002 r. ustanawiającym jednolity wzór dokumentów pobytowych dla obywateli państw trzecich (Dz. Urz. UE L 157 z 15.06.2002, str. 1, z późn. zm.), oraz obywateli państw trzecich, którzy zostali przyjęci na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w celu wykonywania pracy zgodnie z prawem Unii Europejskiej lub prawem krajowym;
 - 7) obywateli państw trzecich posiadających zezwolenie na pobyt czasowy udzielone w związku z okolicznością, o której mowa w art. 151 ust. 1 lub 2 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach.”;
- 2) w art. 5 ust. 2 otrzymuje brzmienie:
- „2. Osobie spełniającej warunki określone w ust. 1 okręgowa rada lekarska przyznaje prawo wykonywania zawodu lekarza albo prawo wykonywania zawodu lekarza dentysty, jeżeli władza językiem polskim w mowie i w piśmie w zakresie niezbędnym do wykonywania zawodu lekarza lub lekarza dentysty określonym w przepisach wydanych na podstawie art. 7a pkt 1.”;
- 3) w art. 5b w ust. 1 po pkt 4 dodaje się pkt 4a w brzmieniu:
- „4a) posiada dokument potwierdzający formalne kwalifikacje lekarza wydany w Królestwie Hiszpanii, świadczący o rozpoczęciu kształcenia w okresie między dniem 1 stycznia 1986 r. a dniem 31 grudnia 1997 r., oraz zaświadczenie wydane przez właściwe organy Królestwa Hiszpanii potwierdzające, że:
- a) ukończyła co najmniej trzyletnie studia, uznawane przez właściwe organy Królestwa Hiszpanii za równoważne z kształceniem, o którym mowa w przepisach prawa Unii Europejskiej,
 - b) faktycznie i zgodnie z prawem wykonywała zawód lekarza dentysty na terytorium Królestwa Hiszpanii przez co najmniej trzy kolejne lata w okresie pięciu lat bezpośrednio poprzedzających wydanie zaświadczenia,

- c) jest uprawniona do wykonywania zawodu lekarza dentysty na takich samych warunkach jak posiadacze dokumentów wymienionych w odniesieniu do Królestwa Hiszpanii w wykazie, o którym mowa w art. 6b, albo”;
- 4) w art. 6:
 - a) w ust. 2 uchyla się pkt 3,
 - b) po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. Potwierdzeniem spełnienia wymogu, o którym mowa w art. 5 ust. 2, jest złożenie z pozytywnym wynikiem egzaminu z języka polskiego, o którym mowa w art. 7 ust. 3. Wymóg złożenia egzaminu z języka polskiego nie dotyczy osoby, która ukończyła studia medyczne w języku polskim.”,
 - c) dodaje się ust. 13 w brzmieniu:

„13. Za każde zaświadczenie, o którym mowa w ust. 11 i 12, pobiera się opłatę w wysokości 3% minimalnego wynagrodzenia za pracę ustalonego na podstawie przepisów ustawy z dnia 10 października 2002 r. o minimalnym wynagrodzeniu za pracę (Dz. U. z 2015 r. poz. 2008), obowiązującego w roku wydania zaświadczenia. Opłatę wnosi się na rachunek bankowy rady, która wydała to zaświadczenie.”;
- 5) w art. 6a po ust. 2a dodaje się ust. 2b w brzmieniu:

„2b. Wymiana informacji, o których mowa w ust. 2 i 2a, odbywa się za pośrednictwem Systemu Wymiany Informacji na Rynku Wewnętrznym IMI, o którym mowa w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1024/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie współpracy administracyjnej za pośrednictwem systemu wymiany informacji na rynku wewnętrznym i uchylającym decyzję Komisji 2008/49/WE („rozporządzeniu w sprawie IMI”) (Dz. Urz. UE L 316 z 14.11.2012, str. 1, z późn. zm.).”;
- 6) po art. 8 dodaje się art. 8a w brzmieniu:

„Art. 8a. Nie przyznaje się częściowego dostępu do wykonywania zawodów lekarza oraz lekarza dentysty, zarówno w zakresie czynności zawodowych lekarza albo lekarza dentysty bez specjalizacji, jak i lekarza albo lekarza dentysty specjalisty.”;
- 7) w art. 16a w ust. 2 po pkt 5 dodaje się pkt 5a w brzmieniu:

„5a) dokumentem potwierdzającym formalne kwalifikacje w zakresie danej specjalności lekarskiej, świadczącym o rozpoczęciu kształcenia po dniu 31 grudnia 1983 r. a przed dniem 1 stycznia 1991 r. w Republice Włoskiej, jeżeli do dokumentu jest

dołączone zaświadczenie wydane przez właściwy organ włoski stwierdzające, że dany lekarz faktycznie i zgodnie z prawem wykonywał w Republice Włoskiej działalność lekarza danej specjalizacji przez co najmniej siedem kolejnych lat w okresie dziesięciu lat poprzedzających wydanie tego zaświadczenia, a kwalifikacje te są uważane za równoważne z kwalifikacjami poświadczonymi dokumentami wymienionymi w wykazie, o którym mowa w ust. 3;”;

- 8) po art. 16m dodaje się art. 16ma w brzmieniu:

„Art. 16ma. Skrócenie okresu odbywania szkolenia specjalizacyjnego spełniającego minimalne wymogi kształcenia określone w przepisach Unii Europejskiej nie może obejmować więcej niż 1/2 minimalnego czasu trwania danego programu specjalizacji określonego w przepisach Unii Europejskiej.”.

Art. 65. W ustawie z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2015 r. poz. 1774 i 1777) w art. 193 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. W rejestrze, o którym mowa w ust. 1, wpisuje się również obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej, którym, na zasadach określonych w ustawie z dnia ... o zasadach uznawania kwalifikacji zawodowych nabytych w państwach członkowskich Unii Europejskiej (Dz. U. poz. ...), uznano nabyte w tych państwach kwalifikacje do wykonywania zawodu rzeczoznawcy majątkowego.”.

Art. 66. W ustawie z dnia 22 sierpnia 1997 r. o ochronie osób i mienia (Dz. U. z 2014 r. poz. 1099 oraz z 2015 r. poz. 1505) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 26 ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Na listę kwalifikowanych pracowników ochrony fizycznej wpisuje się również osobę, której uznano kwalifikacje do wykonywania zawodu pracownika ochrony fizycznej na podstawie ustawy z dnia ... o zasadach uznawania kwalifikacji zawodowych nabytych w państwach członkowskich Unii Europejskiej (Dz. U. poz. ...).”;

- 2) w art. 27 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Na listę kwalifikowanych pracowników zabezpieczenia technicznego wpisuje się również osobę, której uznano kwalifikacje do wykonywania zawodu pracownika zabezpieczenia technicznego na podstawie ustawy z dnia ... o zasadach uznawania kwalifikacji zawodowych nabytych w państwach członkowskich Unii Europejskiej.”.

Art. 67. W ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. o usługach turystycznych (Dz. U. z 2014 r. poz. 196, z późn. zm.¹⁰⁾) w art. 28 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Uprawnienia przewodnika górskiego osobom, które nabyły kwalifikacje do wykonywania zawodu przewodnika górskiego w państwach członkowskich Unii Europejskiej, Konfederacji Szwajcarskiej lub państwach członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stronach umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, a którym zostały uznane kwalifikacje do wykonywania zawodu przewodnika górskiego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, nadaje, zawiesza, przywraca oraz cofa marszałek województwa właściwy dla miejsca zamieszkania w dniu złożenia wniosku o nadanie uprawnień, a w przypadku nieposiadania miejsca zamieszkania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej – marszałek województwa wybrany przez osobę ubiegającą się o te uprawnienia. Podstawę do nadania uprawnień stanowi decyzja ministra właściwego do spraw turystyki o uznaniu kwalifikacji do wykonywania zawodu przewodnika górskiego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, wydana na podstawie ustawy z dnia ... o zasadach uznawania kwalifikacji zawodowych nabytych w państwach członkowskich Unii Europejskiej (Dz. U. poz. ...).”.

Art. 68. W ustawie z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej (Dz. U. z 2015 r. poz. 812, z późn. zm.⁴⁾) w art. 4a ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Minister kierujący działem administracji rządowej może, w drodze rozporządzenia, upoważnić do wykonywania zadania określonego w ust. 1 organ lub jednostkę organizacyjną podległą ministrowi albo przez niego nadzorowane, organ samorządu zawodowego, organizację gospodarczą lub organ rejestrowy, mając na uwadze efektywny przebieg postępowań w sprawie uznania kwalifikacji.”.

Art. 69. W ustawie z dnia 15 grudnia 2000 r. o samorządach zawodowych architektów oraz inżynierów budownictwa (Dz. U. z 2014 r. poz. 1946) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 4a ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Ilekroć w ustawie jest mowa o obywatelach państw członkowskich, rozumie się przez to obywateli państw członkowskich, o których mowa w ust. 1, a także:

¹⁰⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2014 r. poz. 822 oraz z 2015 r. poz. 390 i 1164.

- 1) członków ich rodzin w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 14 lipca 2006 r. o wjeździe na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, pobycie oraz wyjeździe z tego terytorium obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej i członków ich rodzin (Dz. U. z 2014 r. poz. 1525 oraz z 2015 r. poz. 1274);
 - 2) obywateli państw trzecich posiadających zezwolenie na pobyt rezydenta długoterminowego Unii Europejskiej w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach (Dz. U. poz. 1650, z późn. zm.³⁾);
 - 3) cudzoziemców posiadających status uchodźcy lub objętych ochroną uzupełniającą;
 - 4) cudzoziemców posiadających zezwolenie na pobyt czasowy udzielone w związku z okolicznością, o której mowa w art. 159 ust. 1 pkt 1 lit. c lub d ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach;
 - 5) obywateli państw trzecich, którzy ubiegają się o przyjęcie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w celu podjęcia pracy w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji, w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach;
 - 6) obywateli państw trzecich, którzy zostali przyjęci na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w celach innych niż wykonywanie pracy zgodnie z prawem Unii Europejskiej lub prawem krajowym i mają prawo do wykonywania pracy oraz posiadają dokument pobytowy wydany zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 1030/2002 z dnia 13 czerwca 2002 r. ustanawiającym jednolity wzór dokumentów pobytowych dla obywateli państw trzecich (Dz. Urz. UE L 157 z 15.06.2002, str. 1, z późn. zm.), oraz obywateli państw trzecich, którzy zostali przyjęci na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w celu wykonywania pracy zgodnie z prawem Unii Europejskiej lub prawem krajowym;
 - 7) obywateli państw trzecich posiadających zezwolenie na pobyt czasowy udzielone w związku z okolicznością, o której mowa w art. 151 ust. 1 lub 2 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach.”;
- 2) art. 20a otrzymuje brzmienie:
- „Art. 20a. 1. Obywatel państwa członkowskiego posiadający kwalifikacje zawodowe architekta lub inżyniera budownictwa, który prowadzi zgodnie z prawem działalność w zakresie tego zawodu w innym niż Rzeczpospolita Polska państwie członkowskim, ma prawo do świadczenia na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej usługi transgranicznej w rozumieniu art. 5 pkt 10 ustawy z dnia ... o zasadach

uznawania kwalifikacji zawodowych nabytych w państwach członkowskich Unii Europejskiej (Dz. U. poz. ...) w zawodzie odpowiednio architekta lub inżyniera budownictwa.

2. W przypadkach, o których mowa w art. 34 ust. 1 ustawy z dnia ... o zasadach uznawania kwalifikacji zawodowych nabytych w państwach członkowskich Unii Europejskiej, właściwy organ może wszcząć postępowanie w sprawie uznania kwalifikacji zawodowych wobec obywatela państwa członkowskiego posiadającego kwalifikacje zawodowe architekta lub inżyniera budownictwa zamierzającego świadczyć na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej usługę transgraniczną po raz pierwszy.

3. Postępowania w sprawie uznania kwalifikacji zawodowych nie wszczyna się wobec obywatela państwa członkowskiego posiadającego kwalifikacje zawodowe architekta potwierdzone dokumentami wymienionymi w obwieszczeniu wydanym na podstawie art. 5 ust. 5.

4. Przed rozpoczęciem świadczenia usługi transgranicznej po raz pierwszy na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej obywatel państwa członkowskiego posiadający kwalifikacje zawodowe architekta lub inżyniera budownictwa przedkłada okręgowej radzie izby właściwej ze względu na miejsce zamierzonego świadczenia usługi:

- 1) oświadczenie o zamiarze jej świadczenia zawierające informacje o:
 - a) rodzaju czynności zawodowych, jakie zamierza wykonywać, jeżeli ich określenie jest możliwe,
 - b) posiadanym ubezpieczeniu lub innych środkach indywidualnego albo zbiorowego zabezpieczenia w odniesieniu do odpowiedzialności zawodowej;
- 2) dokument potwierdzający obywatelstwo;
- 3) zaświadczenie wydane przez właściwy organ państwa członkowskiego, że obywatel państwa członkowskiego posiadający kwalifikacje zawodowe architekta lub inżyniera budownictwa wykonuje faktycznie i zgodnie z prawem zawód lub działalność w tym państwie członkowskim oraz że w momencie składania zaświadczenia nie obowiązuje go zakaz, nawet tymczasowy, wykonywania zawodu lub działalności;
- 4) dokumenty potwierdzające kwalifikacje zawodowe.

5. W przypadku istotnej zmiany stanu faktycznego potwierdzonego dokumentami, o których mowa w ust. 4 pkt 2–4, obywatel państwa członkowskiego posiadający

kwalifikacje zawodowe architekta lub inżyniera budownictwa jest obowiązany ponownie przedłożyć te dokumenty okręgowej radzie izby właściwej ze względu na miejsce świadczenia usługi transgranicznej.

6. Obywatel państwa członkowskiego posiadający kwalifikacje zawodowe architekta lub inżyniera budownictwa przedkłada oświadczenie, o którym mowa w ust. 4 pkt 1, ponownie w każdym roku, w którym zamierza świadczyć usługę transgraniczną.

7. Świadczenie usługi transgranicznej podlega indywidualnej ocenie dokonywanej przez właściwą okręgową radę izby, przy uwzględnieniu w szczególności długości, częstotliwości, regularności oraz ciągłości świadczenia tej usługi.

8. Właściwa okręgowa rada izby dokonuje tymczasowego wpisu na listę członków izby osób, o których mowa w ust. 1. Wpis jest dokonywany nieodpłatnie po złożeniu oświadczenia, o którym mowa w ust. 4 pkt 1, i nie może powodować utrudnień lub opóźnień w świadczeniu usługi transgranicznej.

9. Obywatel państwa członkowskiego posiadający kwalifikacje zawodowe architekta lub inżyniera budownictwa nie ma obowiązku rejestracji swojej działalności w systemie ubezpieczeń społecznych w celu dokonywania rozliczeń związanych ze świadczeniem usługi transgranicznej na rzecz osób ubezpieczonych. Jest jednak obowiązany poinformować właściwy oddział Zakładu Ubezpieczeń Społecznych o zamiarze świadczenia usługi transgranicznej przed jego rozpoczęciem, a w nagłych przypadkach – o świadczeniu usługi transgranicznej po jego zakończeniu.

10. Do obywatela państwa członkowskiego posiadającego kwalifikacje zawodowe architekta lub inżyniera budownictwa świadczącego usługę transgraniczną stosuje się przepisy regulujące wykonywanie zawodu odpowiednio architekta lub inżyniera budownictwa na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, które są bezpośrednio powiązane z kwalifikacjami zawodowymi oraz ochroną i bezpieczeństwem konsumentów, w szczególności przepisy dotyczące definicji zawodu, używania tytułów zawodowych i poważnych uchybień zawodowych, a także przepisy dyscyplinarne.

11. Obywatel państwa członkowskiego posiadający kwalifikacje zawodowe architekta lub inżyniera budownictwa świadczący usługę transgraniczną posługuje się tytułem zawodowym nadanym w państwie członkowskim, w którym uzyskał kwalifikacje do wykonywania tego zawodu.

12. Obywatel państwa członkowskiego posiadający kwalifikacje zawodowe architekta, o którym mowa w ust. 2 i 3, może posługiwać się polskim tytułem zawodowym.

13. Właściwa okręgowa rada izby może zwracać się do właściwych organów państwa członkowskiego o przedstawienie informacji potwierdzających, że obywatel państwa członkowskiego posiadający kwalifikacje zawodowe architekta lub inżyniera budownictwa wykonuje działalność zgodnie z prawem, w sposób należyty oraz że nie zostały na niego nałożone kary dyscyplinarne lub sankcje karne związane z wykonywaniem zawodu lub prowadzeniem działalności.

14. Właściwa okręgowa rada izby, na wniosek właściwego organu państwa członkowskiego, udostępnia mu informacje dotyczące obywatela państwa członkowskiego posiadającego kwalifikacje zawodowe architekta lub inżyniera budownictwa, o których mowa w ust. 13, oraz informacje niezbędne do rozpatrzenia skargi złożonej na obywatela państwa członkowskiego posiadającego kwalifikacje zawodowe architekta lub inżyniera budownictwa przez usługobiorcę.”;

3) art. 33a otrzymuje brzmienie:

„Art. 33a. 1. Właściwa Krajowa Rada Izby wszczyna postępowanie w sprawie uznania kwalifikacji zawodowych architekta lub inżyniera budownictwa na wniosek obywatela państwa członkowskiego.

2. Właściwa Krajowa Rada Izby zawiadamia wnioskodawcę o otrzymaniu wniosku o wszczęcie postępowania w sprawie uznania kwalifikacji zawodowych architekta lub inżyniera budownictwa w terminie miesiąca od dnia jego otrzymania, a w przypadku stwierdzenia braków formalnych wzywa wnioskodawcę do uzupełnienia wniosku.

3. Postępowanie w sprawie uznania kwalifikacji zawodowych architekta lub inżyniera budownictwa kończy się wydaniem decyzji, nie później niż w terminie 3 miesięcy od dnia złożenia przez wnioskodawcę wszystkich niezbędnych dokumentów, z zastrzeżeniem art. 33d.

4. Wniosek o wszczęcie postępowania w sprawie uznania kwalifikacji zawodowych architekta lub inżyniera budownictwa zawiera:

- 1) imię (imiona), nazwisko, datę i miejsce urodzenia wnioskodawcy;
- 2) obywatelstwo wnioskodawcy oraz nazwę państwa członkowskiego, w którym wnioskodawca uzyskał kwalifikacje zawodowe architekta lub inżyniera budownictwa;

- 3) określenie zawodu regulowanego albo działalności regulowanej wraz z określeniem formy, w jakiej działalność ma być wykonywana;
- 4) informację o posiadanych kwalifikacjach i uprawnieniach;
- 5) informację o ukończonym kształceniu regulowanym;
- 6) wykaz dokumentów dołączonych do wniosku.

5. Do wniosku o wszczęcie postępowania w sprawie uznania kwalifikacji zawodowych architekta lub inżyniera budownictwa dołącza się:

- 1) dokument potwierdzający obywatelstwo wnioskodawcy;
- 2) dokumenty potwierdzające kwalifikacje zawodowe architekta lub inżyniera budownictwa oraz, o ile jest to wymagane, dokumenty potwierdzające doświadczenie zawodowe wnioskodawcy;
- 3) zaświadczenie wydane przez właściwy organ państwa członkowskiego nie wcześniej niż 3 miesiące przed dniem złożenia wniosku, poświadczające, że architektowi lub inżynierowi budownictwa nie zawieszono prawa wykonywania działalności lub nie zakazano wykonywania zawodu.

6. Dokumenty, o których mowa w ust. 5 pkt 2, nie są wymagane w przypadku architektów posiadających kwalifikacje zawodowe potwierdzone dokumentami wymienionymi w obwieszczeniu wydanym na podstawie art. 5 ust. 5.

7. Obowiązek umieszczania we wniosku o wszczęcie postępowania w sprawie uznania kwalifikacji zawodowych architekta lub inżyniera budownictwa informacji o obywatelstwie wnioskodawcy oraz dołączania do wniosku potwierdzającego je dokumentu nie dotyczy wnioskodawcy będącego bezpaństwowcem, któremu nadano status uchodźcy, udzielono ochrony uzupełniającej, albo który posiada zezwolenie na pobyt czasowy udzielone w związku z okolicznością, o której mowa w art. 159 ust. 1 pkt 1 lit. c lub d ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach.

8. W przypadku gdy właściwy organ państwa członkowskiego nie wydaje zaświadczenia, o którym mowa w ust. 5 pkt 3, dopuszcza się zastąpienie go pisemnym oświadczeniem wnioskodawcy złożonym do właściwej Krajowej Rady Izby.

9. Wniosek o wszczęcie postępowania w sprawie uznania kwalifikacji zawodowych architekta lub inżyniera budownictwa składa się w języku polskim. W toku tego postępowania dokumenty składa się w języku polskim albo w innym języku wraz z tłumaczeniem na język polski. W przypadku dokumentów szczególnie istotnych dla rozstrzygnięcia postępowania właściwa Krajowa Rada Izby może

wymagać tłumaczenia dokonanego przez tłumacza przysięgłego prowadzącego działalność w Rzeczypospolitej Polskiej lub w państwie członkowskim. Tłumaczenie na język polski nie jest wymagane w przypadku dokumentów potwierdzających dane, o których mowa w ust. 4 pkt 1 i 2.

10. W przypadku uzasadnionych wątpliwości dotyczących autentyczności dyplomów, świadectw lub innych dokumentów potwierdzających posiadanie kwalifikacji zawodowych do wykonywania zawodu architekta lub inżyniera budownictwa, wydanych przez właściwe organy państwa członkowskiego lub w przypadku uzasadnionych wątpliwości dotyczących spełnienia wymogów w zakresie kształcenia określonych w przepisach prawa Unii Europejskiej, właściwa Krajowa Rada Izby zwraca się do tych organów o potwierdzenie autentyczności dokumentów lub potwierdzenie spełnienia wymogów w zakresie kształcenia.

11. Właściwa Krajowa Rada Izby wydaje decyzję o uznaniu kwalifikacji zawodowych wnioskodawcy spełniającemu warunki określone w ustawie oraz zobowiązuje wskazaną przez niego okręgową izbę do dokonania wpisu na listę członków, jeżeli posiada on znajomość języka polskiego w mowie i w piśmie w zakresie niezbędnym do wykonywania samodzielnych funkcji technicznych w budownictwie.”;

4) w art. 33b dodaje się ust. 5 w brzmieniu:

„5. Wymiana informacji, o których mowa w ust. 1, 3 i 3a, odbywa się za pośrednictwem Systemu Wymiany Informacji na Rynku Wewnętrznym IMI, o którym mowa w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1024/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie współpracy administracyjnej za pośrednictwem systemu wymiany informacji na rynku wewnętrznym i uchylającym decyzję Komisji 2008/49/WE („rozporządzeniu w sprawie IMI”) (Dz. Urz. UE L 316 z 14.11.2012, str. 1, z późn. zm.).”;

5) w art. 33c:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Obywatel państwa członkowskiego posiadający kwalifikacje zawodowe architekta lub inżyniera budownictwa ma prawo posługiwania się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oryginalnym tytułem określającym wykształcenie uzyskanym w państwie członkowskim lub jego skrótem w języku tego państwa.”,

b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Jeżeli tytuł, o którym mowa w ust. 1, określający wykształcenie lub jego skrót mogą być mylone z tytułem używanym na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, dla którego uzyskania jest wymagane dodatkowe szkolenie lub kształcenie, którego obywatel państwa członkowskiego posiadający kwalifikacje zawodowe architekta lub inżyniera budownictwa nie ukończył, właściwa Krajowa Rada Izby może wymagać, aby osoba taka posługiwała się posiadanym tytułem w formie określonej przez właściwą Krajową Radę Izby.”;

6) w art. 33d ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Krajowa Rada Izby Architektów, rozpatrując wniosek o uznanie kwalifikacji zawodowych złożony przez obywatela państwa członkowskiego, który nie spełnia wymagań określonych w ustawie, stosuje odpowiednio przepisy ustawy z dnia ... o zasadach uznawania kwalifikacji zawodowych nabytych w państwach członkowskich Unii Europejskiej.”;

7) po art. 33d dodaje się art. 33e w brzmieniu:

„Art. 33e. 1. W przypadku gdy różnice między wykonywaniem zawodu architekta lub inżyniera budownictwa w państwie członkowskim a wykonywaniem zawodu architekta lub inżyniera budownictwa w Rzeczypospolitej Polskiej są na tyle znaczące, że przystąpienie do testu umiejętności lub odbycie stażu adaptacyjnego, o których mowa w art. 20 ustawy z dnia ... o zasadach uznawania kwalifikacji zawodowych nabytych w państwach członkowskich Unii Europejskiej, wiązałoby się z koniecznością ukończenia przez składającego wniosek w postępowaniu o uznanie kwalifikacji zawodowych pełnego programu kształcenia wymaganego do pełnego dostępu do zawodu architekta lub inżyniera budownictwa w Rzeczypospolitej Polskiej, właściwa Krajowa Rada Izby, po indywidualnym rozpatrzeniu wniosku, może uznać kwalifikacje zawodowe tej osoby w celu przyznania jej częściowego dostępu do wykonywania zawodu architekta lub inżyniera budownictwa.

2. Obywatel państwa członkowskiego posiadający kwalifikacje zawodowe architekta lub inżyniera budownictwa, któremu na podstawie ust. 1 zostały uznane kwalifikacje zawodowe w celu przyznania częściowego dostępu do zawodu architekta lub inżyniera budownictwa, posługuje się tytułem ustalonym dla tego zawodu w państwie członkowskim w oryginalnym brzmieniu, ze wskazaniem czynności zawodowych objętych częściowym dostępem.

3. Przepisu ust. 1 nie stosuje się w przypadku architektów posiadających kwalifikacje zawodowe potwierdzone dokumentami wymienionymi w obwieszczeniu wydanym na podstawie art. 5 ust. 5.

4. Uznania kwalifikacji zawodowych w celu przyznania częściowego dostępu do zawodu architekta lub inżyniera budownictwa można odmówić, jeżeli taka odmowa:

- 1) jest uzasadniona: bezpieczeństwem użytkowania obiektu budowlanego, ochroną konsumentów, ochroną środowiska, zdrowiem lub bezpieczeństwem publicznym;
- 2) odpowiednio służy zapewnieniu osiągnięcia realizowanego celu;
- 3) nie wykracza poza zakres niezbędny do osiągnięcia realizowanego celu.”.

Art. 70. W ustawie z dnia 11 kwietnia 2001 r. o rzecznikach patentowych (Dz. U. z 2011 r. Nr 155, poz. 925, z późn. zm.¹¹⁾) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 19 w ust. 2 pkt 2 otrzymuje brzmienie:
„2) nabył kwalifikacje do wykonywania zawodu rzecznika patentowego uznane zgodnie z ustawą z dnia ... o zasadach uznawania kwalifikacji zawodowych nabytych w państwach członkowskich Unii Europejskiej (Dz. U. poz. ...);”;
- 2) uchyla się art. 19c.

Art. 71. W ustawie z dnia 27 lipca 2001 r. o diagnostyce laboratoryjnej (Dz. U. z 2014 r. poz. 1384, z późn. zm.¹²⁾) w art. 7 w ust. 1 pkt 5 otrzymuje brzmienie:

- „5) posiada kwalifikacje do wykonywania zawodu diagnosty laboratoryjnego uznane w Rzeczypospolitej Polskiej zgodnie z przepisami ustawy z dnia ... o zasadach uznawania kwalifikacji zawodowych nabytych w państwach członkowskich Unii Europejskiej (Dz. U. poz. ...).”.

Art. 72. W ustawie z dnia 5 lipca 2002 r. o świadczeniu przez prawników zagranicznych pomocy prawnej w Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 2014 r. poz. 134 oraz z 2015 r. poz. 1311) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 6 ust. 4 otrzymuje brzmienie:
„4. Wniosek o wpis sporządza się w języku polskim. Pozostałe dokumenty, z wyjątkiem dokumentu, o którym mowa w ust. 3 pkt 2, jeżeli nie są sporządzone

¹¹⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2013 r. poz. 1650, z 2014 r. poz. 993 i 1004 oraz z 2015 r. poz. 694, 1224, 1311 i 1505.

¹²⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2014 r. poz. 1491 oraz z 2015 r. poz. 1087, 1893 i 1991.

w języku polskim, przedkłada się wraz z tłumaczeniem na język polski, poświadczonym przez tłumacza przysięgłego.”;

2) w art. 23:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Wniosek o wpis sporządza się w języku polskim. Załączone dokumenty, z wyjątkiem dokumentu, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, jeżeli nie są sporządzone w języku polskim, przedkłada się wraz z tłumaczeniem na język polski, poświadczonym przez tłumacza przysięgłego.”,

b) po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. Właściwa okręgowa rada adwokacka lub rada okręgowej izby radców prawnych potwierdzają otrzymanie wniosku w terminie miesiąca od dnia jego otrzymania oraz zawiadamiają wnioskodawcę, w stosownym przypadku, o konieczności dostarczenia brakujących dokumentów. Przepis art. 64 § 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2013 r. poz. 267, z późn. zm.⁵⁾) stosuje się.”;

3) art. 25 otrzymuje brzmienie:

„Art. 25. Test umiejętności ogranicza się do sprawdzenia poziomu wiedzy zawodowej kandydata w celu oceny jego zdolności do wykonywania zawodu adwokata lub zawodu radcy prawnego, w porównaniu do wymagań stawianych adwokatom lub radcom prawnym wykonującym zawody na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.”;

4) w art. 26 po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. W celu przeprowadzenia testu umiejętności, komisje egzaminacyjne sporządzają listę zagadnień ustaloną w wyniku porównania zakresu kształcenia wymaganego w Rzeczypospolitej Polskiej z zakresem kształcenia odbytego przez kandydata, których nie obejmuje posiadany przez niego dyplom lub inny dokument potwierdzający posiadanie kwalifikacji zawodowych. Test umiejętności obejmuje zagadnienia niezbędne do wykonywania zawodów adwokata lub radcy prawnego w Rzeczypospolitej Polskiej, których znajomości kandydat nie wykazał. Wyboru zagadnień dokonuje się z uwzględnieniem posiadanych przez kandydata kwalifikacji zawodowych wymaganych w państwie członkowskim Unii Europejskiej do wykonywania zawodu przy użyciu jednego z tytułów, o których mowa w art. 2 pkt 2.”;

- 5) w art. 28 ust. 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„2. Część pisemna obejmuje opracowanie tematów, których nie obejmuje posiadany przez wnioskodawcę dyplom lub inny dokument potwierdzający posiadanie kwalifikacji zawodowych, ustalonych w wyniku porównania zakresu kształcenia wymaganego w Rzeczypospolitej Polskiej z zakresem kształcenia odbytego przez kandydata.

3. Część ustna obejmuje zagadnienia dotyczące zasad organizacji i działania samorządu zawodowego, warunków wykonywania zawodu i zasad etyki zawodowej.”;

- 6) w art. 34a dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1 i dodaje się ust. 2 w brzmieniu:

„2. Przepisy działu III stosuje się odpowiednio do osób, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 3–9 ustawy z dnia ... o zasadach uznawania kwalifikacji zawodowych nabytych w państwach członkowskich Unii Europejskiej (Dz. U. poz. ...).”.

Art. 73. W ustawie z dnia 19 marca 2004 r. – Prawo celne (Dz. U. z 2015 r. poz. 858, z późn. zm.¹³⁾) w art. 80 w ust. 2 pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) decyzję o uznaniu kwalifikacji do wykonywania zawodu agenta celnego wydaną na podstawie przepisów ustawy z dnia ... o zasadach uznawania kwalifikacji zawodowych nabytych w państwach członkowskich Unii Europejskiej (Dz. U. poz. ...).”.

Art. 74. W ustawie z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2015 r. poz. 584, z późn. zm.⁶⁾) rozdział 2a otrzymuje brzmienie:

„Rozdział 2a

Pojedynczy punkt kontaktowy

Art. 22a. 1. Minister właściwy do spraw gospodarki prowadzi pojedynczy punkt kontaktowy przy użyciu systemu teleinformatycznego i jest administratorem danych jego użytkowników w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2014 r. poz. 1182 i 1662 oraz z 2015 r. poz. 1309).

2. Do zadań pojedynczego punktu kontaktowego należy umożliwienie zainteresowanym:

- 1) załatwiania spraw związanych z:

¹³⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2015 r. poz. 1649, 1844 i 1893.

- a) podejmowaniem, wykonywaniem i zakończeniem działalności gospodarczej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, z wyłączeniem procedur odwoławczych oraz kwestii dotyczących inspekcji lokalu, kontroli sprzętu i fizycznego sprawdzenia możliwości wykonywania działalności gospodarczej przez przedsiębiorcę,
 - b) uznawaniem kwalifikacji zawodowych nabytych w państwach członkowskich Unii Europejskiej, z wyłączeniem przeprowadzania stażu adaptacyjnego i testu umiejętności,
 - c) świadczeniem usług transgranicznych w rozumieniu art. 5 pkt 10 ustawy z dnia ... o zasadach uznawania kwalifikacji zawodowych nabytych w państwach członkowskich Unii Europejskiej (Dz. U. poz. ...) oraz świadczeniem usług w rozumieniu ustawy z dnia 4 marca 2010 r. o świadczeniu usług na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej,
 - d) wydaniem europejskiej legitymacji zawodowej, o której mowa w przepisach rozdziału 6 ustawy z dnia ... o zasadach uznawania kwalifikacji zawodowych nabytych w państwach członkowskich Unii Europejskiej;
- 2) dostępu do informacji w sprawach, o których mowa w pkt 1.
3. Pojedynczy punkt kontaktowy nie prowadzi doradztwa w indywidualnych sprawach.

Art. 22b. 1. Pojedynczy punkt kontaktowy umożliwia złożenie drogą elektroniczną do:

- 1) właściwych organów – wniosków, oświadczeń lub notyfikacji niezbędnych do podjęcia, wykonywania lub zakończenia działalności gospodarczej;
- 2) organów prowadzących postępowania w sprawach, o których mowa w art. 22a ust. 2 pkt 1 lit. b–d – wniosków i oświadczeń w tych sprawach.

2. W celu umożliwienia załatwienia spraw, o których mowa w art. 22a ust. 2, dokumenty, o których mowa w ust. 1, złożone w pojedynczym punkcie kontaktowym, są gromadzone oraz niezwłocznie udostępniane albo przekazywane właściwym organom albo organom prowadzącym postępowania w sprawach, o których mowa w art. 22a ust. 2 pkt 1 lit. b–d, za pomocą środków komunikacji elektronicznej, na elektroniczną skrzynkę podawczą właściwych organów lub systemów teleinformatycznych używanych do realizacji zadań publicznych spełniających minimalne wymagania dla systemów teleinformatycznych oraz zapewniających interoperacyjność systemów na

zasadach określonych w Krajowych Ramach Interoperacyjności w rozumieniu ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne (Dz. U. z 2014 r. poz. 1114).

3. Pojedynczy punkt kontaktowy umożliwia właściwym organom oraz organom prowadzącym postępowania w sprawach, o których mowa w art. 22a ust. 2 pkt 1 lit. b–d, doręczenie lub utworzenie i przesłanie osobie, która złożyła dokumenty, o których mowa w ust. 1, urzędowego poświadczenia odbioru w rozumieniu ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne.

4. Dniem wszczęcia postępowania w sprawach, o których mowa w art. 22a ust. 2 pkt 1, jest data urzędowego poświadczenia odbioru, o której mowa w art. 3 pkt 20 lit. b ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne.

5. Pojedynczy punkt kontaktowy umożliwia właściwym organom oraz organom prowadzącym postępowania w sprawach, o których mowa w art. 22a ust. 2 pkt 1 lit. b–d, doręczanie pism w formie dokumentu elektronicznego zgodnie z art. 46 § 4 Kodeksu postępowania administracyjnego.

6. Właściwy organ nie daje gwarancji uczciwości przedsiębiorcy i jego pracowników.

Art. 22c. 1. Pojedynczy punkt kontaktowy zapewnia zainteresowanym dostęp do informacji dotyczących:

- 1) w zakresie spraw, o których mowa w art. 22a ust. 2 pkt 1 lit. a:
 - a) procedur i formalności wymaganych przy podejmowaniu, wykonywaniu lub zakończeniu działalności gospodarczej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej,
 - b) ogólnych zasad świadczenia usług w państwach, o których mowa w art. 13 ust. 1, w szczególności w zakresie ochrony konsumentów,
 - c) danych kontaktowych właściwych organów wraz ze wskazaniem zakresu ich kompetencji,
 - d) sposobów i warunków dostępu do rejestrów publicznych i publicznych baz danych dotyczących działalności gospodarczej i przedsiębiorców,

- e) środków prawnych przysługujących w przypadku sporu między właściwym organem a przedsiębiorcą lub konsumentem, między przedsiębiorcą a konsumentem oraz między przedsiębiorcami,
 - f) opracowanych przez właściwe organy wyjaśnień w zakresie przepisów dotyczących podejmowania, wykonywania i zakończenia działalności gospodarczej,
 - g) danych kontaktowych stowarzyszeń i organizacji, które mogą udzielić praktycznej pomocy przedsiębiorcom lub konsumentom,
 - h) praw i obowiązków pracowników i pracodawców;
- 2) w zakresie spraw, o których mowa w art. 22a ust. 2 pkt 1 lit. b–d:
- a) wykazu zawodów regulowanych w Rzeczypospolitej Polskiej,
 - b) danych kontaktowych organów prowadzących postępowania w tych sprawach dla poszczególnych zawodów regulowanych i danych kontaktowych ośrodka wsparcia, o którym mowa w art. 53 ust. 1 ustawy z dnia ... o zasadach uznawania kwalifikacji zawodowych nabytych w państwach członkowskich Unii Europejskiej,
 - c) wykazu zawodów, dla których jest wydawana europejska legitymacja zawodowa, a także informacji na temat zasad ubiegania się o jej wydanie, w tym opłat pobieranych w związku z jej wydaniem,
 - d) wykazu zawodów regulowanych i działalności regulowanych związanych ze zdrowiem lub bezpieczeństwem publicznym, o których mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 34 ust. 8 ustawy z dnia ... o zasadach uznawania kwalifikacji zawodowych nabytych w państwach członkowskich Unii Europejskiej,
 - e) wykazu rodzajów kształcenia i szkolenia regulowanego oraz kursów o specjalnym programie,
 - f) postępowania w sprawie uznania kwalifikacji zawodowych, w tym należnych opłat i wymaganych dokumentów,
 - g) świadczenia usług transgranicznych,
 - h) wymogu znajomości języka polskiego niezbędnej do wykonywania zawodu regulowanego lub działalności regulowanej,
 - i) odwoływania się od rozstrzygnięć wydanych w tych sprawach.

2. Właściwe organy oraz organy prowadzące postępowanie w sprawach, o których mowa w art. 22a ust. 2 pkt 1 lit. b–d, rozpatrują wnioski o udzielenie informacji, o których mowa w ust. 1, w terminie 7 dni roboczych. W przypadku wniosków wymagających zasięgnięcia informacji od innych organów, termin ten może być przedłużony do 14 dni roboczych. Jeżeli wniosek jest nieprawidłowy, nieuzasadniony lub zawiera braki, właściwy organ jest obowiązany niezwłocznie poinformować o tym wnioskodawcę.

3. Właściwe organy oraz organy prowadzące postępowanie w sprawach, o których mowa w art. 22a ust. 2 pkt 1 lit. b–d, zapewniają – zgodnie ze swoją właściwością – kompletność, aktualność, zgodność z obowiązującym prawem, zrozumiałość i przejrzystość informacji udostępnianych za pośrednictwem pojedynczego punktu kontaktowego.

4. Dane, o których mowa w ust. 1 pkt 1 lit. g, pojedynczy punkt kontaktowy udostępnia za zgodą stowarzyszeń i organizacji.

5. Pojedynczy punkt kontaktowy może udostępniać informacje i materiały, o których mowa w ust. 1, także w innych językach niż język polski.

Art. 22d. W celu umożliwienia zainteresowanym uzyskania informacji o przepisach regulujących świadczenie usług poza terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, pojedynczy punkt kontaktowy udostępnia informacje o adresach stron internetowych pojedynczych punktów kontaktowych w innych państwach.

Art. 22e. Ilekroć obowiązujące przepisy nadają uprawnienia lub nakładają obowiązki związane z działalnością gospodarczą, uznawaniem kwalifikacji zawodowych nabytych w państwach członkowskich Unii Europejskiej, świadczeniem usług transgranicznych i ubieganiem się o wydanie europejskiej legitymacji zawodowej, organy prowadzące postępowania w tych sprawach są obowiązane zapewnić możliwość ich wykonania za pomocą środków komunikacji elektronicznej.

Art. 22f. Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe warunki współpracy właściwych organów oraz organów prowadzących postępowania w sprawach, o których mowa w art. 22a ust. 2 pkt 1 lit. b–d, z pojedynczym punktem kontaktowym w zakresie niezbędnym do realizacji jego zadań, uwzględniając konieczność zapewnienia właściwego przepływu informacji i dokumentów między tymi organami a pojedynczym punktem kontaktowym.

Art. 22g. Minister właściwy do spraw gospodarki określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy zakres i warunki korzystania z pojedynczego punktu kontaktowego, z uwzględnieniem jego roli w realizacji procedur związanych z podejmowaniem, wykonywaniem i zakończeniem działalności gospodarczej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, uznawaniem kwalifikacji zawodowych nabytych w państwach członkowskich Unii Europejskiej, świadczeniem usług transgranicznych i ubieganiem się o wydanie europejskiej legitymacji zawodowej oraz zasad przetwarzania i ochrony danych osobowych.

Art. 22h. Minister właściwy do spraw gospodarki może, przy zapewnieniu niezbędnego finansowania oraz właściwych warunków technicznych, powierzyć realizację niektórych zadań pojedynczego punktu kontaktowego innym podmiotom.”.

Art. 75. W ustawie z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2015 r. poz. 581, z późn. zm.¹⁴⁾) w art. 5 pkt 18 otrzymuje brzmienie:

„18) odbywający staż adaptacyjny – wnioskodawcę odbywającego staż adaptacyjny w rozumieniu przepisów ustawy z dnia ... o zasadach uznawania kwalifikacji zawodowych nabytych w państwach członkowskich Unii Europejskiej (Dz. U. poz. ...);”.

Art. 76. W ustawie z dnia 25 listopada 2004 r. o zawodzie tłumacza przysięgłego (Dz. U. z 2015 r. poz. 487 i 1505) w art. 18:

1) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Do poświadczania tłumaczeń oraz poświadczania odpisów pism wydawanych w formie pisemnej tłumacz przysięgły używa pieczęci, zawierającej w otoku jego imię i nazwisko, a w środku wskazanie języka, w zakresie którego ma uprawnienia, oraz pozycję na liście tłumaczy przysięgłych, o której mowa w art. 6 ust. 2. Pieczęć zamawia, na koszt tłumacza przysięgłego, Minister Sprawiedliwości w Mennicy Polskiej.”;

2) po ust. 1 dodaje się ust. 1a i 1b w brzmieniu:

„1a. Tłumacz przysięgły może, za pomocą bezpiecznego podpisu elektronicznego weryfikowanego za pomocą ważnego kwalifikowanego certyfikatu, poświadczyć tłumaczenie lub odpis pisma w postaci elektronicznej. Poświadczenie odpisu pisma

¹⁴⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2015 r. poz. 1240, 1269, 1365, 1569, 1692, 1735, 1830, 1844, 1893, 1916, 1991 i 1994.

w postaci elektronicznej może być dokonane tylko na podstawie oryginału, tłumaczenia lub odpisu dokumentu w formie pisemnej.

1b. Minister właściwy do spraw gospodarki, w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości, może określić, w drodze rozporządzenia, dodatkowe warunki techniczne i organizacyjne potwierdzania i obsługi danych zamieszczanych w certyfikatach kwalifikowanych wydanych dla tłumaczy przysięgłych, mając na względzie potrzebę identyfikacji tłumaczy przysięgłych oraz kierując się potrzebą zapewnienia odpowiedniego bezpieczeństwa podpisu elektronicznego przy wykonywaniu zadań tłumacza przysięgłego.”.

Art. 77. W ustawie z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi (Dz. U. z 2014 r. poz. 94, z późn. zm.¹⁵⁾) w art. 129 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Wpis na listę maklerów lub doradców bez konieczności składania egzaminu mogą uzyskać osoby, których kwalifikacje zostały uznane na zasadach określonych w ustawie z dnia ... o zasadach uznawania kwalifikacji zawodowych nabytych w państwach członkowskich Unii Europejskiej (Dz. U. poz. ...).”.

Art. 78. W ustawie z dnia 25 sierpnia 2006 r. o bezpieczeństwie żywności i żywienia (Dz. U. z 2015 r. poz. 594 i 1893) uchyla się art. 124.

Art. 79. W ustawie z dnia 8 września 2006 r. o Państwowym Ratownictwie Medycznym (Dz. U. z 2013 r. poz. 757, z późn. zm.¹⁶⁾) w art. 10 w ust. 1 w pkt 4 lit. f otrzymuje brzmienie:

„f) posiada kwalifikacje do wykonywania zawodu ratownika medycznego nabyte w państwie członkowskim Unii Europejskiej, Konfederacji Szwajcarskiej lub państwie członkowskim Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stronie umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, uznane w Rzeczypospolitej Polskiej zgodnie z przepisami ustawy z dnia ... o zasadach uznawania kwalifikacji zawodowych nabytych w państwach członkowskich Unii Europejskiej (Dz. U. poz. ...).”.

¹⁵⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2014 r. poz. 586 oraz z 2015 r. poz. 73, 978, 1045, 1223, 1260, 1348, 1505, 1513, 1634, 1844 i 1890.

¹⁶⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2013 r. poz. 1245 i 1635 z 2014 r. poz. 1802 oraz z 2015 r. poz. 1887 i 1991.

Art. 80. W ustawie z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej (Dz. U. z 2015 r. poz. 783, z późn. zm.¹⁷⁾) w załączniku do ustawy w części I uchyla się ust. 25.

Art. 81. W ustawie z dnia 2 grudnia 2009 r. o izbach lekarskich (Dz. U. z 2015 r. poz. 651, 1066 i 1991) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 5 pkt 21 otrzymuje brzmienie:

„21) współpraca z samorządami zawodów medycznych i innymi organizacjami reprezentującymi zawody medyczne w kraju i za granicą oraz organami państw członkowskich Unii Europejskiej w zakresie spraw określonych w art. 6a ust. 2 i 2a ustawy z dnia 5 grudnia 1996 r. o zawodach lekarza i lekarza dentystry (Dz. U. z 2015 r. poz. 464, z późn. zm.⁹⁾); współpraca z organami państw członkowskich Unii Europejskiej jest realizowana za pośrednictwem Systemu Wymiany Informacji na Rynku Wewnętrznym IMI, zwanego dalej „systemem IMI”, w zakresie określonym w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1024/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie współpracy administracyjnej za pośrednictwem systemu wymiany informacji na rynku wewnętrznym i uchylającym decyzję Komisji 2008/49/WE („rozporządzeniu w sprawie IMI”) (Dz. Urz. UE L 316 z 14.11.2012, str. 1, z późn. zm.);”;

2) w art. 52 w ust. 2a zdanie drugie otrzymuje brzmienie:

„Informacji udziela się za pośrednictwem systemu IMI.”;

3) po art. 113 dodaje się art. 113a w brzmieniu:

„Art. 113a. 1. Okręgowe rady lekarskie informują, w trybie ostrzeżenia w systemie IMI, właściwe organy pozostałych państw członkowskich Unii Europejskiej o lekarzu lub lekarzu dentyście, wobec których:

1) rada lekarska podjęła uchwałę o:

- a) zawieszeniu prawa wykonywania zawodu,
- b) ograniczeniu w wykonywaniu zawodu,

2) sąd lekarski wydał orzeczenie o:

- a) ograniczeniu zakresu czynności w wykonywaniu zawodu,
- b) zawieszeniu prawa wykonywania zawodu,
- c) pozbawieniu prawa wykonywania zawodu,

3) sąd powszechny orzekł zakaz wykonywania zawodu,

¹⁷⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2015 r. poz. 1358, 1607, 1649, 1844 i 1893.

- 4) sąd powszechny albo prokurator tytułem środka zapobiegawczego zastosował zawieszenie w wykonywaniu zawodu

– w terminie 3 dni od dnia uprawomocnienia się albo wykonalności uchwały, orzeczenia albo postanowienia o zastosowaniu środka zapobiegawczego.

2. Ostrzeżenie, o którym mowa w ust. 1, obejmuje:

- 1) imię (imiona) i nazwisko lekarza lub lekarza dentysty oraz datę jego urodzenia;
- 2) tytuł zawodowy;
- 3) informacje o organie, który nałożył sankcję, o której mowa w ust. 1;
- 4) zakres i okres obowiązywania ograniczeń, o których mowa w ust. 1;
- 5) okres obowiązywania zawieszenia albo zakazu, o których mowa w ust. 1;
- 6) informację o pozbawieniu prawa wykonywania zawodu.

3. Okręgowe rady lekarskie niezwłocznie informują właściwe organy pozostałych państw członkowskich Unii Europejskiej, w trybie ostrzeżenia w systemie IMI, o tożsamości lekarza lub lekarza dentysty, którzy w postępowaniu o uznanie kwalifikacji posłużyli się podrobionymi lub przerobionymi dokumentami potwierdzającymi posiadanie kwalifikacji zawodowych, w terminie 3 dni od dnia uprawomocnienia się orzeczenia sądowego w tej sprawie.

4. Okręgowe rady lekarskie niezwłocznie informują właściwe organy pozostałych państw członkowskich Unii Europejskiej, za pośrednictwem systemu IMI, o wygaśnięciu sankcji, o których mowa w ust. 1, oraz o wszelkich decyzjach wpływających na zmianę terminu ich wygaśnięcia.

5. Okręgowe rady lekarskie niezwłocznie zawiadamiają na piśmie lekarza lub lekarza dentystę, których dotyczą ostrzeżenia, o których mowa w ust. 1 lub 3, o ich przekazaniu za pośrednictwem systemu IMI właściwym organom pozostałych państw członkowskich Unii Europejskiej oraz o możliwości złożenia wniosku o ich sprostowanie albo usunięcie.

6. W wyniku rozpatrzenia wniosku, o którym mowa w ust. 5, okręgowa rada lekarska niezwłocznie:

- 1) dokonuje sprostowania w systemie IMI informacji objętej wnioskiem i zawiadamia lekarza lub lekarza dentystę o sposobie jej sprostowania albo
- 2) usuwa informację objętą wnioskiem z systemu IMI i zawiadamia o tym lekarza lub lekarza dentystę, albo

- 3) odmawia sprostowania albo usunięcia z systemu IMI informacji objętej wnioskiem i zawiadamia o tym lekarza lub lekarza dentystę.

7. Informacje przekazane w trybie ostrzeżenia, o którym mowa w ust. 1, mogą być przetwarzane w systemie IMI wyłącznie przez okres obowiązywania sankcji, o których mowa w ust. 1. Ostrzeżenia usuwa się z systemu IMI w terminie 3 dni od dnia wykonania albo uchylecia uchwały, orzeczenia albo postanowienia o zastosowaniu środka zapobiegawczego, o których mowa w ust. 1.”.

Art. 82. W ustawie z dnia 4 marca 2010 r. o świadczeniu usług na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. Nr 47, poz. 278, z późn. zm.⁷⁾) w art. 2 w ust. 1 pkt 6 otrzymuje brzmienie:

- „6) zawód regulowany – zawód regulowany w rozumieniu art. 5 pkt 4 ustawy z dnia ... o zasadach uznawania kwalifikacji zawodowych nabytych w państwach członkowskich Unii Europejskiej (Dz. U. poz. ...);”.

Art. 83. W ustawie z dnia 15 lipca 2011 r. o zawodach pielęgniarstwa i położnej (Dz. U. z 2014 r. poz. 1435, z późn. zm.¹⁸⁾) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 3 pkt 3 otrzymuje brzmienie:

- „3) obywatelach państw członkowskich Unii Europejskiej – należy przez to rozumieć obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej, państw członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, Konfederacji Szwajcarskiej, a także:
- a) członków ich rodzin w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 14 lipca 2006 r. o wjeździe na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, pobycie oraz wyjeździe z tego terytorium obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej i członków ich rodzin (Dz. U. z 2014 r. poz. 1525 oraz z 2015 r. poz. 1274),
 - b) obywateli państw trzecich posiadających zezwolenie na pobyt rezydenta długoterminowego Unii Europejskiej w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach (Dz. U. poz. 1650, z późn. zm.³⁾),
 - c) cudzoziemców posiadających zezwolenie na pobyt czasowy udzielone w związku z okolicznością, o której mowa w art. 159 ust. 1 pkt 1 lit. c lub d ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach,

¹⁸⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2014 r. poz. 1491 i 1887 oraz z 2015 r. poz. 978, 1640, 1893 i 1991.

- d) cudzoziemców, którym nadano status uchodźcy lub udzielono ochrony uzupełniającej,
 - e) obywateli państw trzecich, którzy ubiegają się o przyjęcie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w celu podjęcia pracy w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji, w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach,
 - f) obywateli państw trzecich, którzy zostali przyjęci na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w celach innych niż wykonywanie pracy zgodnie z prawem Unii Europejskiej lub prawem krajowym i mają prawo do wykonywania pracy oraz posiadają dokument pobytowy wydany zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 1030/2002 z dnia 13 czerwca 2002 r. ustanawiającym jednolity wzór dokumentów pobytowych dla obywateli państw trzecich (Dz. Urz. UE L 157 z 15.06.2002, str. 1, z późn. zm.), oraz obywateli państw trzecich, którzy zostali przyjęci na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w celu wykonywania pracy zgodnie z prawem Unii Europejskiej lub prawem krajowym,
 - g) obywateli państw trzecich posiadających zezwolenie na pobyt czasowy udzielone w związku z okolicznością, o której mowa w art. 151 ust. 1 lub 2 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach.”;
- 2) w art. 24 w ust. 1:
- a) pkt 3 otrzymuje brzmienie:
 - „3) zaświadczenie, wydane przez odpowiednie władze lub organizacje państwa członkowskiego Unii Europejskiej, stwierdzające, że zgodnie z prawem wykonuje zawód pielęgniarki lub położnej w tym państwie oraz że w momencie wydania zaświadczenia nie obowiązuje jej ograniczenie wykonywania zawodu, zawieszenie prawa wykonywania zawodu albo zakaz wykonywania zawodu oraz nie toczy się przeciwko niej postępowanie w przedmiocie odpowiedzialności zawodowej;”;
 - b) dodaje się pkt 6 w brzmieniu:
 - „6) oświadczenie, że władza językiem polskim w mowie i w piśmie w zakresie niezbędnym do wykonywania zawodu pielęgniarki lub położnej.”;

3) w art. 30 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Za równoważne z dyplomem, świadectwem lub innym dokumentem potwierdzającym posiadanie formalnych kwalifikacji uprawniającymi do wykonywania w Rzeczypospolitej Polskiej zawodu pielęgniarki, o których mowa w wykazie określonym na podstawie art. 34 ust. 2, uważa się dokumenty wydane przez odpowiednie władze w Rumunii i potwierdzające kwalifikacje pielęgniarki:

- 1) Certificat de competențe profesionale de asistent medical generalist uzyskany w wyniku kształcenia ponadśredniego w școală postliceală, poświadczający kształcenie rozpoczęte przed dniem 1 stycznia 2007 r.,
- 2) Diplomă de absolvire de asistent medical generalist uzyskany w wyniku krótkiego cyklu studiów wyższych, poświadczający kształcenie rozpoczęte przed dniem 1 października 2003 r.,
- 3) Diplomă de licență de asistent medical generalist uzyskany w wyniku długiego cyklu studiów wyższych, poświadczający kształcenie rozpoczęte przed dniem 1 października 2003 r.

– jeżeli zostało do nich dołączone zaświadczenie potwierdzające, że osoba posługująca się tymi dokumentami rzeczywiście i zgodnie z prawem wykonywała zawód pielęgniarki przez okres co najmniej 3 kolejnych lat z 5 lat bezpośrednio poprzedzających wydanie zaświadczenia, a wymieniona działalność obejmowała pełną odpowiedzialność za planowanie, organizację i opiekę pielęgniarską nad pacjentem.”;

4) w art. 39:

- a) uchyla się ust. 5,
- b) dodaje się ust. 6–13 w brzmieniu:

„6. Współpraca, o której mowa w ust. 1, odbywa się za pośrednictwem Systemu Wymiany Informacji na Rynku Wewnętrznym IMI, zwanego dalej „systemem IMI”, o którym mowa w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1024/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie współpracy administracyjnej za pośrednictwem systemu wymiany informacji na rynku wewnętrznym i uchylającym decyzję Komisji 2008/49/WE („rozporządzeniu w sprawie IMI”) (Dz. Urz. UE L 316 z 14.11.2012, str. 1, z późn. zm.).

7. Okręgowe rady pielęgniarek i położnych oraz Naczelna Rada Pielęgniarek i Położnych informują, w trybie ostrzeżenia w systemie IMI, odpowiednie władze

lub organizacje pozostałych państw członkowskich Unii Europejskiej o pielęgniarce lub położnej, wobec których:

- 1) okręgowa rada pielęgniarek i położnych albo Naczelna Rada Pielęgniarek i Położnych podjęła uchwałę o:
 - a) zawieszeniu prawa wykonywania zawodu,
 - b) ograniczeniu wykonywania określonych czynności zawodowych,
- 2) sąd pielęgniarek i położnych wydał orzeczenie, w którym:
 - a) ograniczył zakres czynności w wykonywaniu zawodu,
 - b) zawiesił prawo wykonywania zawodu,
 - c) pozbawił prawa wykonywania zawodu,
- 3) sąd powszechny orzekł zakaz wykonywania zawodu,
- 4) sąd powszechny albo prokurator tytułem środka zapobiegawczego zastosował zawieszenie w wykonywaniu zawodu

– w terminie 3 dni od dnia uprawomocnienia się uchwały, orzeczenia lub postanowienia o zastosowaniu środka zapobiegawczego.

8. Ostrzeżenie, o którym mowa w ust. 7, obejmuje:

- 1) imię (imiona) i nazwisko pielęgniarki lub położnej;
- 2) tytuł zawodowy;
- 3) informacje o organie, który nałożył sankcję, o której mowa w ust. 7;
- 4) zakres oraz okres obowiązywania ograniczenia, o którym mowa w ust. 7 pkt 1 lit. b albo pkt 2 lit. a;
- 5) okres obowiązywania zawieszenia albo zakazu, o których mowa w ust. 7;
- 6) informację o pozbawieniu prawa wykonywania zawodu.

9. Okręgowe rady pielęgniarek i położnych oraz Naczelna Rada Pielęgniarek i Położnych informują odpowiednie władze lub organizacje pozostałych państw członkowskich Unii Europejskiej, w trybie ostrzeżenia w systemie IMI, o tożsamości pielęgniarki lub położnej, które w postępowaniu o uznanie kwalifikacji posłużyły się podrobionymi lub przerobionymi dokumentami potwierdzającymi posiadanie kwalifikacji zawodowych, w terminie 3 dni od dnia uprawomocnienia się orzeczenia sądowego w tej sprawie.

10. Okręgowe rady pielęgniarek i położnych oraz Naczelna Rada Pielęgniarek i Położnych niezwłocznie informują odpowiednie władze lub organizacje pozostałych państw członkowskich Unii Europejskiej o wygaśnięciu sankcji,

o których mowa w ust. 7, oraz o wszelkich decyzjach wpływających na zmianę terminu ich wygaśnięcia.

11. Okręgowe rady pielęgniarek i położnych oraz Naczelna Rada Pielęgniarek i Położnych niezwłocznie informują na piśmie pielęgniarkę lub położną, których dotyczą ostrzeżenia, o których mowa w ust. 7 lub 9, o ich przekazaniu odpowiednim władzom lub organizacjom pozostałych państw członkowskich Unii Europejskiej za pośrednictwem systemu IMI oraz o możliwości złożenia wniosku o ich sprostowanie albo usunięcie.

12. W wyniku rozpatrzenia wniosku, o którym mowa w ust. 11, okręgowa rada pielęgniarek i położnych oraz Naczelna Rada Pielęgniarek i Położnych:

- 1) dokonują sprostowania w systemie IMI informacji objętej wnioskiem i zawiadamiają pielęgniarkę lub położną o sposobie jej sprostowania albo
- 2) usuwają informację objętą wnioskiem z systemu IMI i zawiadamiają o tym pielęgniarkę lub położną, albo
- 3) odmawiają sprostowania albo usunięcia informacji objętej wnioskiem z systemu IMI i zawiadamiają o tym pielęgniarkę lub położną.

13. Informacje przekazane w trybie ostrzeżenia, o którym mowa w ust. 7, mogą być przetwarzane w systemie IMI wyłącznie przez okres obowiązywania sankcji, o których mowa w ust. 7. Ostrzeżenia usuwa się z systemu IMI w terminie 3 dni od dnia wykonania albo uchylenia uchwały, orzeczenia albo postanowienia o zastosowaniu środka zapobiegawczego, o których mowa w ust. 7.”;

- 5) w art. 51 w ust. 1 dodaje się pkt 4 w brzmieniu:

„4) europejską legitymację zawodową na zasadach określonych w przepisach ustawy z dnia ... o zasadach uznawania kwalifikacji zawodowych nabytych w państwach członkowskich Unii Europejskiej (Dz. U. poz. ...).”.

Art. 84. W ustawie z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach (Dz. U. poz. 1650, z późn. zm.³⁾) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 117 w pkt 2 lit. a otrzymuje brzmienie:

„a) nie posiada formalnych kwalifikacji lub nie spełnia innych warunków, które są wymagane, w przypadku zamiaru powierzenia mu wykonywania pracy w zawodzie regulowanym w rozumieniu art. 5 pkt 4 ustawy z dnia ... o zasadach uznawania kwalifikacji zawodowych nabytych w państwach członkowskich Unii Europejskiej (Dz. U. poz. ...), lub”;

2) w art. 127 w pkt 1 lit. b otrzymuje brzmienie:

„b) posiada formalne kwalifikacje i spełnia inne warunki, które są wymagane, w przypadku zamiaru wykonywania pracy w zawodzie regulowanym w rozumieniu art. 5 pkt 4 ustawy z dnia ... o zasadach uznawania kwalifikacji zawodowych nabytych w państwach członkowskich Unii Europejskiej,”.

Art. 85. Do postępowań w sprawie uznania kwalifikacji wszczętych zgodnie z przepisami ustaw, o których mowa w art. 61, art. 62, art. 64, art. 69, art. 83 i art. 87, i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe.

Art. 86. Dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie:

- 1) art. 4 ust. 4 ustawy, o której mowa w art. 62, zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 4 ust. 4 ustawy, o której mowa w art. 62, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą,
- 2) art. 4a ust. 3 ustawy, o której mowa w art. 68, zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 4a ust. 3 ustawy, o której mowa w art. 68, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą,
- 3) art. 6 ust. 5, art. 10, art. 15 ust. 2, art. 18, art. 26 ust. 2, art. 27 i art. 31 ust. 2 ustawy, o której mowa w art. 87, zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wydanych na podstawie art. 10 ust. 4, art. 13 ust. 6, art. 17, art. 21 ust. 5, art. 22, art. 34 ust. 8 i art. 52 ust. 2 niniejszej ustawy

– nie dłużej jednak niż do dnia 31 grudnia 2016 r.

Art. 87. Traci moc ustawa z dnia 18 marca 2008 r. o zasadach uznawania kwalifikacji zawodowych nabytych w państwach członkowskich Unii Europejskiej (Dz. U. Nr 63, poz. 394, z 2013 r. poz. 1650 oraz z 2014 r. poz. 1004).

Art. 88. Ustawa wchodzi w życie z dniem 18 stycznia 2016 r.

UZASADNIENIE

Potrzeba i cel wydania aktu

Podstawowym celem ustawy jest wdrożenie do polskiego porządku prawnego zmian i uzupełnień, jakie do funkcjonującego obecnie systemu uznawania kwalifikacji zawodowych w zawodach regulowanych w ramach Unii Europejskiej wprowadziły przepisy dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/55/UE z dnia 20 listopada 2013 r. zmieniającej dyrektywę 2005/36/WE w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych i rozporządzenie (UE) nr 1024/2012 w sprawie współpracy administracyjnej za pośrednictwem systemu wymiany informacji na rynku wewnętrznym („rozporządzenie w sprawie IMI”). Państwa członkowskie są zobowiązane do implementowania tej dyrektywy w terminie do dnia 18 stycznia 2016 r.

Dyrektywa wprowadza do systemu uznawania kwalifikacji kilka nowych rozwiązań wymagających opracowania nowych przepisów w ramach polskiego systemu prawnego. Ponadto zmienia lub doprecyzowuje niektóre przepisy dyrektywy 2005/36/WE, które zostały implementowane do polskiego porządku prawnego zarówno ustawą z dnia 18 marca 2008 r. o zasadach uznawania kwalifikacji zawodowych nabytych w państwach członkowskich Unii Europejskiej (Dz. U. Nr 63, poz. 394, z późn. zm.), jak i ustawami regulującymi bezpośrednio wykonywanie niektórych zawodów (przede wszystkim tzw. zawodów sektorowych – lekarza, lekarza dentysty, pielęgniarki, położnej, farmaceuty, lekarza weterynarii i architekta).

Aby zachować czytelność i spójność przepisów regulujących system uznawania kwalifikacji zawodowych na gruncie polskiego prawa, zdecydowano o opracowaniu projektu nowej ustawy, która zastąpi ustawę z dnia 18 marca 2008 r. o zasadach uznawania kwalifikacji zawodowych nabytych w państwach członkowskich Unii Europejskiej, a także dokona nowelizacji ustaw regulujących uznawanie kwalifikacji w tzw. zawodach sektorowych.

Nadrzędnym celem wprowadzanych regulacji (wynikającym bezpośrednio z celów leżących u podstaw dyrektywy 2013/55/UE) jest uproszczenie tam, gdzie jest to możliwe, procedur administracyjnych w zakresie uznawania kwalifikacji zawodowych, w tym wprowadzenie nowych rozwiązań ułatwiających uznawanie kwalifikacji w tych zawodach, w których nie obowiązuje harmonizacja kształcenia w Unii Europejskiej, a także poprawa dostępności informacji o procedurach i zwiększenie wsparcia dla

obywateli. Ponadto przepisy mają ułatwić mobilność zawodową osobom, które jeszcze nie uzyskały pełnych uprawnień zawodowych (w obecnym porządku prawnym nie są oni objęci przepisami unijnymi dotyczącymi uznawania kwalifikacji). Dodatkowo projektowana ustawa doprecyzowuje, w oparciu o dotychczasowe doświadczenia, niektóre szczegółowe kwestie w ramach obecnie obowiązujących regulacji, które budziły trudności interpretacyjne lub powodowały problemy praktyczne.

Projekt ustawy określa:

- 1) zasady uznawania kwalifikacji zawodowych do wykonywania regulowanych zawodów lub działalności regulowanych nabytych, poza granicami Rzeczypospolitej Polskiej, w państwach członkowskich Unii Europejskiej, Europejskiego Obszaru Gospodarczego i Szwajcarii, wprowadzając przewidziane nową dyrektywą lub wynikające z praktycznych aspektów związanych z jej wdrażaniem zmiany oraz uzupełnienia w zakresie:
 - sposobu uwzględniania poziomów kwalifikacji oraz zasad stosowania środków wyrównawczych (testu umiejętności i stażu adaptacyjnego) w procedurze uznania kwalifikacji,
 - warunków przyznawania częściowego dostępu do zawodu,
 - uznawania kwalifikacji uzyskanych w wyniku ukończenia kształcenia określonego wspólnymi ramami kształcenia lub uzyskanych w wyniku zdania wspólnych testów kształcenia,
 - możliwości weryfikacji znajomości języka polskiego przez migrujących specjalistów,
 - przekazywania właściwym organom innych państw członkowskich informacji o osobach, które utraciły prawo do wykonywania sektorowych zawodów regulowanych oraz zawodów związanych z bezpieczeństwem pacjentów lub związanych z edukacją osób małoletnich, w tym opieką nad dziećmi i wczesną edukacją, albo – które posłużyły się fałszywymi dokumentami w celu uznania kwalifikacji zawodowych,
 - działalności ośrodka wsparcia,
 - obowiązku współpracy organów właściwych w sprawach uznawania kwalifikacji przez system IMI,
 - zasad pobierania opłat za czynności uregulowane ustawą;
- 2) zasady świadczenia usług transgranicznych, uwzględniając:

- wprowadzone dyrektywą 2013/55/UE zmiany dotyczące warunków świadczenia usług i wymaganej dokumentacji,
 - potrzebę doprecyzowania niektórych elementów procedury;
- 3) zasady ubiegania się o wydanie europejskiej legitymacji zawodowej;
 - 4) zasady uznawania praktyk zawodowych odbywanych w innym państwie członkowskim oraz państwie trzecim.

W ustawie wprowadzono odpowiedni przepis derogacyjny wyłączający stosowanie przepisów ustawy w stosunku do zawodu notariusza oraz w przypadku zawodów, dla których przepisy regulacyjne określiły wymóg posiadania obywatelstwa polskiego. Dyrektywa 2013/55/UE, w art. 2 dyrektywy 2005/36/WE wprowadziła bowiem ust. 4, wskazując na wyłączenie zawodu notariusza ze stosowania przepisów w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowej. Natomiast zawody, w których przypadku jest utrzymany wymóg obywatelstwa polskiego są wyłączone ze swobodnego przepływu osób w związku z ograniczeniami, o których mowa w art. 45 Traktatu (TFUE).

Poziomy kwalifikacji i środki wyrównawcze

Dyrektywa 2005/36/WE przewiduje 5 poziomów kwalifikacji (art. 11a–e dyrektywy), których posiadanie poświadcza się różnymi dokumentami, począwszy od zaświadczenia potwierdzającego kompetencje (np. zdanie egzaminu, umiejętności poparte doświadczeniem zawodowym, krótkie kursy), a skończywszy na dyplomach i innych dokumentach potwierdzających ukończenie studiów wyższych trwających co najmniej 4 lata, przy czym uznanie kwalifikacji na podstawie jej przepisów było możliwe, pod warunkiem że wnioskodawca posiadał kwalifikacje nie niższe niż o jeden poziom od wymaganych do wykonywania danego zawodu w państwie przyjmującym. Różnica w poziomach kwalifikacji była przesłanką umożliwiającą uzależnienie uznania kwalifikacji od zdania przez wnioskodawcę testu umiejętności lub odbycia stażu adaptacyjnego (trwającego do 3 lat), według wyboru wnioskodawcy.

W ustawie z dnia 18 marca 2008 r. o zasadach uznawania kwalifikacji zawodowych nabytych w państwach członkowskich Unii Europejskiej poziomy te są zdefiniowane odpowiednio jako „kwalifikacje na poziomie czwartym”, „kwalifikacje na poziomie trzecim”, „kwalifikacje na poziomie drugim”, „kwalifikacje na poziomie pierwszym” oraz „zaświadczenie potwierdzające kompetencje”.

W projekcie ustawy ujednolicono nazewnictwo poziomów kwalifikacji tak, aby nie budziło wątpliwości, że dotychczasowe zaświadczenie potwierdzające kompetencje powinno być traktowane jako jeden z poziomów kwalifikacji.

W ślad za zmianami w dyrektywie obniżono także z 2 lat do jednego roku długość doświadczenia zawodowego wymaganego w celu uznania kwalifikacji od wnioskodawcy, w którego państwie dany zawód nie jest zawodem regulowanym, co zostało odzwierciedlone w definicjach poszczególnych poziomów kwalifikacji.

Ponadto, zgodnie ze zmianami w systemie uznawania kwalifikacji przewidzianymi nową dyrektywą, większa niż o jeden poziom różnica między kwalifikacjami wnioskodawcy a kwalifikacjami wymaganymi do wykonywania danego zawodu regulowanego w Polsce nie powoduje już wykluczenia możliwości uznania kwalifikacji na podstawie ustawy.

W związku z tym wprowadzono dodatkowe uregulowania dotyczące stosowania środków wyrównawczych (stażu adaptacyjnego i testu umiejętności). W takim przypadku właściwy organ może albo sam wskazać, który środek ma być zastosowany, albo – przy dużej różnicy poziomów – zobowiązać ubiegającego się o uznanie kwalifikacji zarówno do zdania testu, jak i do odbycia stażu. Warunkiem jest przedstawienie uzasadnienia wyjaśniającego różnicę między poziomem kwalifikacji ubiegającego się o ich uznanie a poziomem wymaganym dla danego zawodu w Rzeczypospolitej Polskiej i precyzyjnie wskazującego różnice w kształceniu i szkoleniu, które nie zostały uzupełnione przez doświadczenie zawodowe lub potwierdzone efekty uczenia się bądź efekty kształcenia.

Bez zmian w stosunku do obecnego stanu prawnego pozostała możliwość wyłączenia wyboru pomiędzy testem a stażem w przypadku zawodów regulowanych, które wymagają dokładnej znajomości prawa polskiego, oraz tych, dla których Komisja Europejska zgodziła się na taki wyjątek.

Częściowy dostęp do zawodu

W dyrektywie 2013/55/UE zostały bezpośrednio uwzględnione zasady określone w wyroku C-330/03 (Colegio de Ingenieros de Caminos, Canales y Puertos), dotyczące możliwości uznania kwalifikacji w przypadkach, gdy zakresy czynności zawodowych w podobnych zawodach są jednak na tyle rozbieżne między państwem nabycia kwalifikacji a państwem przyjmującym, że środki wyrównawcze (test, staż) są niewystarczające i wnioskodawca musiałby praktycznie odbyć cały cykl kształcenia na

nowo, aby nabyć umiejętności niezbędne do wykonywania zawodu w pełnym zakresie w państwie przyjmującym. Możliwość taka dotyczy wyłącznie wnioskodawców posiadających pełne prawo wykonywania określonych czynności zawodowych w państwie rodzimym, nie przysługuje natomiast osobom, które są dopiero w trakcie zdobywania pełnych kwalifikacji. Właściwy organ ma jednak prawo odmówić częściowego dostępu, uzasadniając odmowę nadrzędnymi względami interesu publicznego określonymi w orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, przy zachowaniu zasady proporcjonalności.

Przepisy o częściowym dostępie do zawodu są nowymi regulacjami w stosunku do poprzednio obowiązującej ustawy.

Automatyczne uznawanie kwalifikacji uzyskanych przez kształcenie zgodne ze wspólnymi ramami lub w wyniku zaliczenia wspólnych testów kształcenia

Dyrektywa 2013/55/UE wprowadziła możliwość utworzenia nowych instrumentów (opartych na koncepcji efektów kształcenia) pozwalających, pod warunkiem zgody odpowiedniej liczby państw, na bardziej automatyczne uznawanie kwalifikacji w zawodach (także specjalizacjach medycznych), które nie zostały objęte harmonizacją kształcenia.

Z tego względu przedmiotowy projekt wprowadza podstawę prawną do automatycznego uznawania, bez stosowania środków wyrównawczych, kwalifikacji nabytych w wyniku kształcenia zapewniającego zdobycie określonego, uzgodnionego na poziomie Unii Europejskiej zakresu wiedzy, umiejętności i kompetencji, zwanego wspólnymi ramami kształcenia. Posiadanie wykształcenia zgodnego ze wspólnymi ramami kształcenia nie zwalnia wnioskodawcy ze spełnienia innych wymagań kwalifikacyjnych określonych w polskich przepisach regulujących dostęp do danego zawodu (np. wymóg odpowiedniego stanu zdrowia czy zabezpieczenia finansowego), dlatego również w tym przypadku wymagane jest wydanie decyzji w sprawie prawa wykonywania zawodu przez uprawniony organ.

Na takich samych zasadach mają być uznawane kwalifikacje potwierdzone zdaniem tzw. wspólnego testu kształcenia, który ma stanowić sprawdzian określonego, uzgodnionego na poziomie Unii Europejskiej minimalnego zakresu wiedzy, umiejętności i kompetencji niezbędnych do wykonywania danego zawodu regulowanego.

Ze względu na to, że przepisy dyrektywy 2013/55/UE nie precyzują zakresu wspólnych ram ani wspólnego testu kształcenia dla żadnego zawodu, a jedynie regulują procedurę opracowania, przyjęcia i stosowania przez państwa członkowskie tych instrumentów (obejmującą wydanie aktu delegowanego oraz aktu wykonawczego w przypadku każdej ramy i każdego testu), projektowane przepisy rozdziału 3 zapewniają uznanie takich kwalifikacji w uproszczonej procedurze i przewidują upoważnienie dla ministra właściwego do spraw szkolnictwa wyższego do wydania rozporządzenia określającego wykaz wspólnych ram i testów kształcenia wraz z przyporządkowanymi im polskimi kwalifikacjami. Elementy te, zgodnie z przepisami dyrektywy, będą musiały zostać określone w polskim prawie w przypadku opracowania i przyjęcia takiego instrumentu dla danego zawodu na poziomie Unii Europejskiej.

Weryfikacja znajomości języka polskiego przez specjalistów z innych państw

Ustawa z dnia 18 marca 2008 r. o zasadach uznawania kwalifikacji zawodowych nabytych w państwach członkowskich Unii Europejskiej wskazywała ogólnie, że wnioskodawca powinien posiadać znajomość języka polskiego niezbędną do wykonywania zawodu regulowanego lub działalności.

Przepisy przedmiotowego projektu wdrażają przepisy dotyczące znajomości języka w formie doprecyzowanej przez dyrektywę 2013/55/UE. W związku z tym, ministrowie kierujący działami administracji rządowej właściwi w sprawach uznawania kwalifikacji w zawodach regulowanych lub działalnościach regulowanych należących do danego działu mogą określić, w drodze rozporządzenia, zakres, sposób i tryb weryfikacji języka polskiego, jednostki weryfikujące, sposób ustalenia opłaty oraz wzór zaświadczenia dla przedstawicieli zawodów związanych z bezpieczeństwem pacjentów, a w przypadku przedstawicieli innych zawodów regulowanych – tylko wtedy, gdy istnieje uzasadniona wątpliwość co do wystarczającej do wykonywania w Polsce danego zawodu regulowanego lub działalności regulowanej znajomości języka przez daną osobę.

Projektowane przepisy oddzielają kwestię znajomości języka od uznania kwalifikacji zawodowych (weryfikacja może nastąpić dopiero po uznaniu kwalifikacji albo po wydaniu europejskiej legitymacji zawodowej, a jej wynik zostanie potwierdzony zaświadczeniem, które będzie miało wpływ na dopuszczenie do wykonywania zawodu, ale nie podważy kwalifikacji merytorycznych wnioskodawcy).

Mechanizm ostrzegania

Do obowiązku współpracy administracyjnej organów właściwych w sprawach uznawania kwalifikacji, istniejącego już na gruncie dyrektywy 2005/36/WE, dyrektywa 2013/55/UE dodała obowiązek ostrzegania przez te organy przez system IMI właściwych organów w innych państwach członkowskich o osobach, które utraciły, nawet tymczasowo, prawo wykonywania zawodu.

Obowiązek przekazywania ostrzeżeń dotyczy specjalistów, których działalność ma wpływ na bezpieczeństwo pacjentów (a więc lekarzy i lekarzy dentystów, pielęgniarek, położnych, farmaceutów), lekarzy weterynarii, a także innych zawodów medycznych regulowanych w Polsce oraz specjalistów prowadzących działalność związaną z edukacją osób małoletnich, opieką nad dziećmi i wczesną edukacją, o ile wykonują zawód, który jest regulowany w Polsce. Aby nie powstawały wątpliwości, których zawodów regulowanych dotyczy obowiązek przekazywania powiadomień, a tym samym, które właściwe organy są zobowiązane do ich przekazywania organom innych państw członkowskich, zostało wprowadzone upoważnienie dla Prezesa Rady Ministrów do określenia listy tych zawodów w drodze rozporządzenia.

Przepisy projektowanej ustawy precyzują, podobnie jak przepisy dyrektywy, zakres informacji, jaka musi zostać przekazana, ograniczony do: tożsamości specjalisty, którego dotyczy zakaz lub ograniczenie, wskazania zawodu, zakresu, jakiego dotyczy zakaz lub ograniczenie (całkowity czy tylko część czynności zawodowych) oraz organu, który wydał orzeczenie dotyczące tego zakazu lub ograniczenia. Organ właściwy wprowadzający ostrzeżenie do systemu IMI będzie też zobowiązany do informowania o wszelkich zmianach dotyczących orzeczeń, które stały się podstawą ostrzeżenia, takich jak np. zmiana daty wygaśnięcia zakazu.

Ponadto w przypadku osoby, która będzie ubiegać się o uznanie kwalifikacji, posługując się fałszywym lub przerobionym dokumentem potwierdzającym kwalifikacje zawodowe, za co zostanie skazana prawomocnym orzeczeniem, właściwy organ przekaze właściwym organom pozostałych państw członkowskich dane o jej tożsamości.

Przekazywanie ostrzeżeń będzie odbywało się za pomocą systemu IMI, dzięki czemu dane osób będą przekazywane wyłącznie organom właściwym w sprawach uznawania kwalifikacji i przyznawania prawa wykonywania zawodu, a bezpośredni dostęp do nich będą miały wyłącznie organy zarejestrowane jako użytkownicy systemu.

Sposób przekazywania danych w systemie (którego funkcje i sposób działania projektuje Komisja Europejska) zostanie opracowany tak, aby nie naruszał przepisów prawa Unii Europejskiej dotyczących ochrony danych osobowych (dyrektywy 95/46/WE i 2002/58/WE).

Ponadto, równocześnie z wysłaniem ostrzeżenia, właściwy organ ma obowiązek zawiadomić o tym fakcie osobę, której ostrzeżenie dotyczy, informując o możliwości złożenia wniosku o sprostowanie albo usunięcie ostrzeżenia.

W przypadku części zawodów podlegających systemowi ostrzeżeń (np. lekarz, lekarz dentysta, pielęgniarka, położna, farmaceuta, lekarz weterynarii) funkcjonują przepisy regulujące tryb postępowania dyscyplinarnego w ramach samorządu zawodowego i umożliwiające nałożenie w tym trybie kary pozbawienia lub zawieszenia prawa wykonywania zawodu. W przypadku tych zawodów samorządy zawodowe pełnią jednocześnie rolę właściwych organów i na podstawie posiadanych danych o postępowaniach prowadzonych przed komisjami dyscyplinarnymi będą w stanie przekazywać ostrzeżenia, a także informacje o zmianach dotyczących zakazu lub zawieszenia.

Tymczasowy albo bezterminowy zakaz wykonywania określonego zawodu albo prowadzenia określonego rodzaju działalności gospodarczej może być także orzekany jako środek karny przez sądy. W przypadku takich zakazów jedynie sądy są w posiadaniu informacji o dokładnych terminach obowiązywania zakazu, gdyż wynikają one pośrednio z przepisów regulujących terminy w postępowaniu sądowym lub regulujących tryb i terminy odbywania orzeczonej kary.

Umożliwienie przekazywania właściwym organom ostrzeżeń w przewidzianym w dyrektywie 3-dniowym terminie wymaga ścisłej współpracy między sądami wszystkich instancji orzekającymi karę pozbawienia lub ograniczenia prawa wykonywania zawodu oraz organami właściwymi w sprawach uznawania kwalifikacji zawodowych.

Zarówno na sądy, jak i na organy samorządów zawodowych posiadające prawo nakładania na specjalistów zakazu wykonywania zawodu został więc nałożony obowiązek niezwłocznego informowania właściwych organów o orzeczeniach. W przypadku sądów dotyczy to też orzeczeń w sprawie posługiwania się fałszywymi dokumentami potwierdzającymi kwalifikacje.

Działalność ośrodka wsparcia

Na mocy dyrektywy 2005/36/WE każde z państw członkowskich było zobowiązane do utworzenia ośrodka informacji właściwego do informowania w sprawach związanych z uznawaniem kwalifikacji zawodowych, który miał udzielać informacji obywatelom państw członkowskich oraz współpracować z ośrodkami informacji innych państw, a także z osobą wyznaczoną do pełnienia funkcji koordynatora i właściwymi organami. W Polsce do czerwca 2009 r. rolę ośrodka informacji pełniło Biuro Uznawalności Wykształcenia i Wymiany Międzynarodowej, później zadanie to zostało przekazane właściwemu Ministerstwu Nauki i Szkolnictwa Wyższego. Zadania ośrodka informacji szczegółowo reguluje rozporządzenie Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 16 czerwca 2009 r. w sprawie wskazania ośrodka informacji właściwego do informowania w sprawach związanych z uznawaniem kwalifikacji zawodowych oraz ustalenia szczegółowego zakresu zadań ośrodka (Dz. U. Nr 98, poz. 821).

W związku z przewidzianym nową dyrektywą pełniejszym wykorzystywaniem nowoczesnych technologii, funkcję informacyjną ma wykonywać także w większym stopniu pojedynczy punkt kontaktowy do spraw dyrektywy usługowej (ePK) funkcjonujący w formie internetowego portalu (w Polsce działa on na mocy ustawy o swobodzie działalności gospodarczej i podlega ministrowi właściwemu do spraw gospodarki). Natomiast dotychczasowe ośrodki informacji będą pełnić w większym stopniu funkcję doradczą i wspierającą dla obywateli, współpracując z ośrodkami wsparcia i organami właściwymi innych państw członkowskich oraz z Komisją Europejską.

Przepisy projektowanej ustawy służą wprowadzeniu ww. zmian na gruncie polskiego prawa. Projekt ustawy wskazuje ministra właściwego do spraw szkolnictwa wyższego do pełnienia funkcji ośrodka wsparcia, a także określa szczegółowy zakres zadań ośrodka.

Projektowane przepisy regulują obowiązek współpracy organów właściwych w sprawie uznawania kwalifikacji zarówno z polskim ośrodkiem wsparcia, jak i, w razie potrzeby, z jego odpowiednikami w innych państwach członkowskich.

Obowiązek współpracy przez system IMI

W czasie, gdy wchodziła w życie ustawa z dnia 18 marca 2008 r. o zasadach uznawania kwalifikacji zawodowych nabytych w państwach członkowskich Unii

Europejskiej, system Wymiany Informacji Rynku Wewnętrznego (IMI) był w fazie pilotażowej. W kolejnych latach okazał się on przydatnym narzędziem służącym bezpośredniej wymianie informacji pomiędzy właściwymi organami odpowiedzialnymi za uznawanie kwalifikacji w zawodach regulowanych w poszczególnych państwach członkowskich. Dlatego na poziomie Unii Europejskiej została podjęta decyzja o uznaniu go za podstawowe narzędzie współpracy administracyjnej przewidzianej dyrektywą 2005/36/WE i w związku z tym wprowadzono odpowiednie zmiany w załączniku do rozporządzenia (UE) nr 1024/2012 w sprawie współpracy administracyjnej za pośrednictwem systemu wymiany informacji na rynku wewnętrznym. System IMI został równocześnie wskazany w dyrektywie 2013/55/UE jako obowiązkowe narzędzie wymiany informacji między właściwymi organami państw członkowskich w indywidualnych sprawach związanych z uznawaniem kwalifikacji zawodowych. Mając powyższe na względzie, w projektowanej ustawie wprowadza się obowiązek korzystania z systemu IMI zarówno w celu sprawdzenia autentyczności i prawidłowości dokumentacji potwierdzającej posiadanie kwalifikacji zawodowych, w przypadku postępowań w sprawie uznania kwalifikacji zawodowych do wykonywania zawodu na stałe w Polsce, jak i w sprawie kwalifikacji osób świadczących usługi transgraniczne.

System IMI stanowi też techniczną platformę, za pomocą której będzie obsługiwany mechanizm ostrzeżeń i europejska legitymacja zawodowa.

Zasady pobierania opłat za czynności uregulowane ustawą

Zgodnie z przepisami ustawy z dnia 18 marca 2008 r. o zasadach uznawania kwalifikacji zawodowych nabytych w państwach członkowskich Unii Europejskiej od wnioskodawcy jest obecnie pobierana opłata skarbową za wydanie decyzji w sprawie uznania kwalifikacji zawodowych nabytych w innym państwie członkowskim. Wynosi ona 523 zł.

Przepisy projektowanej ustawy nie wskazują konkretnej wysokości opłaty, lecz określają ją – na porównywalnym jak dotychczas poziomie – jako odpowiedni procent minimalnego wynagrodzenia za pracę. Ponadto proponuje się jej przekształcenie w opłatę o charakterze publicznoprawnym, wnoszoną na konto właściwego organu. Zmianę tę wprowadzono, biorąc pod uwagę fakt, że to organ ponosi obciążenia związane z wydaniem decyzji. Jednocześnie nie da się przewidzieć dostatecznie wcześniej (aby zaplanować to w budżecie), jak dużo postępowań w danym roku będzie

proceedził dany organ i jakie koszty z tego tytułu poniesie (są to głównie koszty pracy osób prowadzących takie postępowania). Realizacja zadań związanych z wykonywaniem niezbędnych czynności w ramach ww. procesu będzie odbywała się w ramach ustalonego poziomu wydatków poszczególnych organów, a uzyskane środki z tytułu opłat będą – w przypadku właściwych organów funkcjonujących w formie jednostek budżetowych – stanowiły dochód budżetu państwa albo budżetu jednostki samorządu terytorialnego.

Korzyści finansowe wynikające z funkcjonowania systemu są jednak stosunkowo małe, ponieważ Polska jest państwem znacznie częściej „wysyłającym” niż „przyjmującym” pracowników migrujących. Mając na uwadze dane statystyczne wskazujące, iż polskie organy wydają rocznie ok. 200 decyzji w sprawie uznania kwalifikacji pracowników migrujących, którzy przyjeżdżają do Polski w celu wykonywania zawodu na stałe, uzyskane z tego tytułu środki finansowe nieznacznie przekraczają kwotę 100 tys. zł rocznie.

Podobnie opłaty za wydanie zaświadczenia stwierdzającego charakter, okres i rodzaj działalności wykonywanej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, w obecnym stanie prawnym wynoszące 50 zł i stanowiące dochód samorządu województwa, według projektowanych przepisów mają być określone – na porównywalnym jak dotychczas poziomie – jako odpowiedni procent minimalnego wynagrodzenia za pracę. Również i one będą wnoszone bezpośrednio na konto organu wydającego zaświadczenie (marszałek województwa lub wyznaczony przez niego organ – obecnie zadania zostały sędowane w części województw na wojewódzkie urzędy pracy).

Projekt ustawy przewiduje również wprowadzenie opłaty za weryfikację znajomości języka polskiego w przypadku zawodów mających wpływ na bezpieczeństwo pacjentów lub jeśli zachodzi uzasadniona wątpliwość co do wystarczającej znajomości języka polskiego do wykonywania zawodu. Wysokość opłaty ustalać będzie jednostka przeprowadzająca weryfikację, biorąc pod uwagę poniesione koszty. Sposób ustalania opłaty oraz jej wnoszenia określą, w drodze rozporządzenia, właściwi ministrowie (rozporządzenie fakultatywne).

Zasady świadczenia usług transgranicznych

Zasady dotyczące traktowania przez państwa przyjmujące kwalifikacji zawodowych nabytych w innym państwie członkowskim na potrzeby świadczenia tymczasowo i okazjonalnie usług transgranicznych zostały określone w dyrektywie

2005/36/WE. Usługodawca spełniający wymogi do wykonywania zawodu albo działalności w swoim państwie (jeśli są one tam regulowane) lub posiadający odpowiednie doświadczenie zawodowe lub kształcenie przygotowujące do zawodu (jeśli zawód albo działalność nie są regulowane w jego państwie), może świadczyć takie usługi bez konieczności uznania kwalifikacji, o ile złoży stosowne oświadczenie wraz z dokumentami potwierdzającymi spełnienie warunków określonych dyrektywą. Wyjątkiem są zawody związane ze zdrowiem lub bezpieczeństwem publicznym, w przypadku których organ ma prawo wszcząć postępowanie w sprawie uznania kwalifikacji i uzależnić jego wynik od zdania testu umiejętności. Przepisy te zostały transponowane w rozdziale 3 ustawy z dnia 18 marca 2008 r. o zasadach uznawania kwalifikacji zawodowych nabytych w państwach członkowskich Unii Europejskiej.

Dyrektywa 2013/55/UE wprowadziła jednak do tego systemu pewne zmiany, z których najistotniejsze dotyczą:

- skrócenia z 2 lat do roku doświadczenia zawodowego wymaganego od usługodawcy, który zamierza świadczyć tymczasowo i okazjonalnie usługę w zawodzie regulowanym, ale niebędącym zawodem regulowanym w państwie usługodawcy,
- możliwości wymagania od usługodawcy złożenia oświadczenia o wystarczającym stopniu znajomości języka polskiego w przypadku usług świadczonych w zawodach mających wpływ na bezpieczeństwo pacjentów (w celu lepszego zabezpieczenia interesów pacjentów),
- możliwości wymagania od usługodawcy dołączenia do oświadczenia zaświadczenia o braku zakazu wykonywania zawodu lub o niekaralności nie tylko, jak dotychczas, w przypadku zawodów związanych z bezpieczeństwem publicznym, ale także zawodów związanych ze służbą zdrowia lub edukacją małoletnich, w tym opieką nad dziećmi (w celu lepszego zabezpieczenia interesów usługobiorców),
- możliwości wymagania od usługodawcy dołączenia zaświadczenia wydanego przez państwo usługodawcy, stwierdzającego charakter i okres wykonywania zawodu w przypadku działalności związanych ze zdrowiem lub bezpieczeństwem publicznym,
- uszczegółowienia terminów w postępowaniu dotyczącym świadczenia usług w zawodach związanych ze zdrowiem lub bezpieczeństwem publicznym

poprzez uwzględnienie przypadku, gdy organ uzależnia wynik postępowania od zdania testu umiejętności,

- wprowadzenia obowiązku używania systemu IMI do prowadzenia współpracy z organami innych państw członkowskich.

W projekcie wprowadza się upoważnienie dla ministra właściwego do spraw szkolnictwa wyższego do wydania rozporządzenia w sprawie wzoru formularza oświadczenia o zamiarze świadczenia usługi transgranicznej. W aktualnie obowiązujących przepisach nie został określony wzór takiego oświadczenia (ustawa z dnia 18 marca 2008 r. o zasadach uznawania kwalifikacji zawodowych nabytych w państwach członkowskich Unii Europejskiej określa jedynie obowiązek jego złożenia w formie pisemnej, poinformowania o posiadanych środkach ubezpieczenia od odpowiedzialności zawodowej oraz listę dokumentów, których dołączenia do oświadczenia mogą wymagać właściwe organy). W praktyce brak wzoru powodował nie tylko brak pewności organów i usługodawców, jakie informacje należy uznać za wystarczające, aby oświadczenie było ważne, ale także trudności z elektronizacją procedury składania oświadczenia, gdyż nie ma podstawy do opracowania elektronicznego wzoru formularza dla usługi oferowanej przez ePUAP lub Pojedynczy Punkt Kontaktowy (ePK).

Utrzymane zostało natomiast dotychczasowe upoważnienie dla Prezesa Rady Ministrów do określenia, w drodze rozporządzenia, listy zawodów i działalności regulowanych związanych ze zdrowiem lub bezpieczeństwem publicznym. Rozwiązanie to, choć powoduje obowiązek nowelizacji rozporządzenia w przypadku deregulacji któregoś z zawodów w nim wymienionych, jednocześnie daje obywatelom i organom pewność prawną co do procedury, jaka obowiązuje w przypadku świadczenia w Polsce usług w każdym z zawodów i działalności regulowanych, co należy uznać za wartość nadrzędną, zwłaszcza wobec wprowadzonego dyrektywą 2013/55/UE obowiązku publikacji takiej listy.

Ponadto określono wprost, w jaki sposób można złożyć oświadczenie (doręczenie osobiste, przez inną osobę, pocztą lub drogą elektroniczną), ze względu na sugestie, że dotychczasowy przepis wskazujący jedynie na pisemną formę oświadczenia nie daje pewności, że również jego złożenie przez środki komunikacji elektronicznej ma moc prawną.

Jednocześnie określona została także kwestia pobierania opłaty za decyzję w sprawie uznania kwalifikacji wydaną usługodawcy, który zamierza świadczyć usługi w zawodzie związanym ze zdrowiem lub bezpieczeństwem publicznym. Biorąc pod uwagę, że decyzja taka ma tę samą moc prawną jak decyzja wydana wnioskodawcy, który ubiegał się o uznanie kwalifikacji do wykonywania zawodu na stałe (czyli uprawnia nie tylko do pracy tymczasowej, ale także do wykonywania zawodu na stałe jako pracownik zatrudniony w Polsce albo w ramach prowadzonej w Polsce działalności gospodarczej), analogicznie i w tym przypadku będzie istniał obowiązek wniesienia opłaty na konto właściwego organu.

Zasady ubiegania się o wydanie europejskiej legitymacji zawodowej

Europejska legitymacja zawodowa (ELZ) jest jednym z najistotniejszych instrumentów wprowadzonych do systemu uznawania kwalifikacji zawodowych przepisami dyrektywy 2013/55/UE.

Wydanie europejskiej legitymacji zawodowej będzie stanowiło alternatywną formę dla procedury uznania kwalifikacji zawodowych albo złożenia oświadczenia o zamiarze świadczenia usługi transgranicznej w zawodzie regulowanym w państwie przyjmującym. Obecnie, aby uzyskać decyzję w sprawie uznania kwalifikacji albo złożyć oświadczenie wnioskodawca albo usługodawca musi zwrócić się do właściwego organu państwa przyjmującego.

Każda osoba będzie mogła złożyć wniosek o wydanie europejskiej legitymacji zawodowej we własnym państwie (walorem takiego rozwiązania jest też brak barier językowych), a organy właściwe będą miały obowiązek weryfikacji potrzebnych dokumentów. Organ państwa przyjmującego, na podstawie przekazanych w systemie IMI dokumentów i informacji, podejmie decyzję o uznaniu (albo nieuznaniu) kwalifikacji. Legitymacja ma zastępować także złożenie oświadczenia w przypadku osób zamierzających świadczyć usługi transgraniczne. Wówczas jest ona wydawana przez państwo, w którym usługodawca zgodnie z prawem wykonuje działalność. W odróżnieniu od oświadczenia składanego bezpośrednio do właściwego organu w państwie przyjmującym, będzie ważna przez 18 miesięcy, o ile jej posiadacz nie utraci w tym czasie prawa do wykonywania zawodu albo działalności w swoim państwie. Jedynie w przypadku świadczenia usług transgranicznych w zawodach związanych ze zdrowiem lub bezpieczeństwem publicznym europejska legitymacja zawodowa będzie wydawana przez państwo przyjmujące.

Europejska legitymacja zawodowa będzie wydawana w formie elektronicznego certyfikatu przedstawicielom wybranych zawodów o dużej mobilności, regulowanych w wielu państwach członkowskich. Dyrektywa 2013/55/UE nie wymienia tych zawodów. Ich określenie następuje w drodze aktu wykonawczego Komisji Europejskiej, dlatego przepisy ustawy stwarzają podstawy prawne do wydawania legitymacji oraz odwołują się do rozporządzenia wykonawczego KE.

Informacje zawarte w europejskiej legitymacji zawodowej oraz dokumenty przechowywane w repozytorium (o ile zachowały ważność) mogą zostać ponownie wykorzystane w celu ubiegania się o uznanie kwalifikacji albo w przypadku zamiaru świadczenia usługi transgranicznej w kolejnym państwie członkowskim.

Terminy na dokonanie poszczególnych czynności przez organy państwa rodzimego i państwa przyjmującego zostały określone w dyrektywie. Biorąc pod uwagę dotychczasowe informacje na temat prac w Komisji Europejskiej nad systemem IMI, przestrzeganie tych terminów będzie kontrolowane przez funkcje systemu. Termin będzie jednak ulegał zawieszeniu w przypadku zastosowania przez organ środków wyrównawczych (testu umiejętności lub stażu adaptacyjnego).

Po uruchomieniu systemu dla europejskiej legitymacji zawodowej będą mogli ubiegać się o jej wydanie osoby uprawnione do wykonywania danego zawodu w Polsce (jeśli jest to zawód regulowany) lub spełniające określone w dyrektywie warunki dotyczące rocznego doświadczenia zawodowego lub odbycia kształcenia regulowanego (jeśli jest to zawód nieregulowany) zamierzające wykonywać zawód na stałe albo tymczasowo i okazjonalnie (w formie świadczenia usługi transgranicznej) w innym niż Polska państwie członkowskim, które reguluje ten zawód.

Wydanie europejskiej legitymacji zawodowej (w przypadku usług) lub weryfikacja dokumentów i przekazanie ich w systemie do właściwego państwa przyjmującego będzie podlegać opłacie w wysokości 3% minimalnego wynagrodzenia za pracę wnoszonej na rachunek bankowy właściwego organu lub instytucji wskazanej przez właściwego ministra.

Zgodnie z rozporządzeniem wykonawczym Komisji (UE) 2015/983, w pierwszej fazie przepisy o europejskiej legitymacji zawodowej obejmą następujące zawody: pielęgniarka, farmaceuta, fizjoterapeuta, przewodnik górski, pośrednik w obrocie nieruchomościami.

Zasady uznawania praktyk zawodowych odbywanych w innym państwie członkowskim

Uznawanie praktyk zawodowych odbytych za granicą jest nowym rozwiązaniem wynikającym z przepisów art. 55a wprowadzonego dyrektywą 2013/55/UE. Dotychczas kwestia ta nie była regulowana przepisami o uznawaniu kwalifikacji.

Zagwarantowanie, aby państwa członkowskie wprowadziły możliwość uznawania praktyki zawodowej odbytej w innym państwie członkowskim (lub państwie trzecim), przynajmniej w pewnej części, o ile była ona zgodna z istotnymi wymogami stawianymi praktykom zawodowym odbywanym w kraju, ma ułatwić mobilność osób, które nie mają jeszcze pełnych kwalifikacji do wykonywania zawodu.

Zgodnie z nowymi przepisami dyrektywy państwo członkowskie, które wymaga do zdobycia pełnych uprawnień w danym zawodzie odbycia praktyki zawodowej, ma obowiązek uznać praktykę odbytą w innym państwie członkowskim, o ile jest zgodna z opublikowanymi przez nie wytycznymi dotyczącymi powierzonych zadań i celów takiej praktyki oraz nadzoru nad nią. Ma także obowiązek wziąć pod uwagę praktyki zawodowe odbyte w państwie trzecim. Ponadto państwa mają możliwość ograniczyć okres uznawanej praktyki odbytej za granicą, a zagraniczna praktyka nie zwalnia z obowiązku zdania egzaminu zawodowego, jeśli jest to wymagane w państwie rodzimym do uzyskania pełnych uprawnień zawodowych.

W związku z powyższym, projektowana ustawa nakłada obowiązek uznania praktyki zawodowej odbytej w państwie członkowskim albo wzięcia pod uwagę praktyki zawodowej odbytej w państwie trzecim w toku przyznawania uprawnień zawodowych przez uprawniony organ, w zawodach, w których praktyka jest wymagana do uzyskania pełnych uprawnień. Tryb uznawania tej praktyki oraz jej maksymalny uznawany okres zostanie określony w rozporządzeniach, które wydażą właściwi ministrowie.

Odbycie praktyki za granicą nie zwalnia kandydata do uzyskania uprawnień zawodowych z obowiązku zdania egzaminu zawodowego (jeśli jest przewidziany polskim prawem) ani innych wymagań (np. dotyczących stanu zdrowia, ubezpieczenia odpowiedzialności itp.) koniecznych do uzyskania pełnych uprawnień zawodowych w danym zawodzie regulowanym.

Zmiany w ustawach regulujących dostęp do poszczególnych zawodów sektorowych

Dyrektywa 2013/55/UE wprowadziła także zmiany w przepisach dyrektywy 2005/36/WE regulujących kształcenie i uznawanie kwalifikacji w zawodach sektorowych (tj. lekarz, lekarz dentysta, pielęgniarka, położna, farmaceuta, lekarz weterynarii i architekt). W obecnym stanie prawnym przepisy dotyczące uznawania kwalifikacji zawodowych w tych zawodach osobom, które spełniają wymogi dyrektywy 2005/36/WE do tzw. automatycznego uznania kwalifikacji na podstawie dyplomu lub praw nabytych, znajdują się w ustawach szczegółowych dotyczących wykonywania tych zawodów i są powiązane z kwestiami przyznania prawa wykonywania zawodu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

Z tego względu projekt ustawy przewiduje wprowadzenie niezbędnych zmian do:

- ustawy z dnia 15 lipca 2011 r. o zawodach pielęgniarki i położnej (Dz. U. z 2014 r. poz. 1435, z późn. zm.),
- ustawy z dnia 5 grudnia 1996 r. o zawodach lekarza i lekarza dentysty (Dz. U. z 2015 r. poz. 464, z późn. zm.),
- ustawy z dnia 2 grudnia 2009 r. o izbach lekarskich (Dz. U. z 2015 r. poz. 651, z późn. zm.),
- ustawy z dnia 19 kwietnia 1991 r. o izbach aptekarskich (Dz. U. z 2014 r. poz. 1429, z późn. zm.),
- ustawy z dnia 21 grudnia 1990 r. o zawodzie lekarza weterynarii i izbach lekarsko-weterynaryjnych (Dz. U. z 2014 r. poz. 1509),
- ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o samorządach zawodowych architektów oraz inżynierów budownictwa (Dz. U. z 2014 r. poz. 1946).

Zmiany te służą przede wszystkim:

- wprowadzeniu regulacji dotyczących możliwości uznania zgodnie z przepisami dyrektywy części specjalizacji medycznej odbytej w innym państwie,
- uwzględnieniu tzw. praw nabytych dla grup specjalistów niewymienionych w dyrektywie 2005/36/WE i dodanych przepisami dyrektywy nowelizującej („stare” kwalifikacje lekarzy z Hiszpanii i lekarzy specjalistów z Włoch),
- wskazaniu sposobu sprawdzania znajomości języka polskiego niezbędnej do wykonywania sektorowych zawodów medycznych przy wykorzystaniu możliwości przewidzianej w znowelizowanym art. 53 dyrektywy.

Dodatkowo można wskazać, że w zakresie zawodu lekarza weterynarii praktycznie całość regulacji dotyczących wykonywania tego zawodu, w tym uznawania kwalifikacji zawodowych do jego wykonywania oraz czasowego wykonywania zawodu w ramach świadczenia usługi transgranicznej na podstawie złożonego oświadczenia, znajduje się obecnie w ustawie z dnia 21 grudnia 1990 r. o zawodzie lekarza weterynarii i izbach lekarsko-weterynaryjnych. Przedmiotowy projekt ustawy przewiduje dodanie odniesienia do postępowania przewidzianego przy ubieganiu się o ELZ. Będzie ono miało zastosowanie w przypadku, gdy Komisja Europejska wyda akt wykonawczy przewidujący wydawanie ELZ dla zawodu lekarza weterynarii.

W zakresie zawodów pielęgniarstwa i położnej, w celu wdrożenia przepisów dyrektywy 2013/55/UE, do ustawy o zawodach pielęgniarstwa i położnej wprowadzono:

- uzupełnienie przepisów dotyczących czasowego i okazjonalnego świadczenia usług (art. 24),
- zmianę przepisu dotyczącego uznawania kwalifikacji zawodowych nabytych w Rumunii (art. 30 ust. 2),
- zasady wymiany informacji pomiędzy odpowiednimi władzami lub organizacjami w zakresie uznawania kwalifikacji za pośrednictwem systemu IMI oraz tzw. „mechanizmu ostrzegania” (art. 39),
- odesłanie do uregulowań dotyczących europejskiej legitymacji zawodowej (art. 51).

Zmieniono także przepisy dotyczące czasowego i okazjonalnego świadczenia usług w ten sposób, że dodany został wymóg przedstawienia oświadczenia o znajomości języka polskiego w stopniu umożliwiającym wykonywanie ww. zawodów oraz rozszerzono zakres zaświadczenia wydawanego przez odpowiednie władze lub organizacje państwa członkowskiego Unii Europejskiej o stwierdzenie, że w momencie wydania zaświadczenia usługodawcy nie obowiązuje zawieszenie prawa wykonywania zawodu.

Niniejszym projektem wprowadza się również nowe zasady uznawania kwalifikacji zawodowych nabytych w Rumunii w odniesieniu do zawodu pielęgniarstwa. Rozszerzony (z jednego do trzech) został katalog dokumentów mogących stanowić podstawę uznania, a także skrócony został okres wymaganego doświadczenia zawodowego (do dokumentów stanowiących podstawę uznania należy dołączyć zaświadczenie, że osoba ubiegająca się o uznanie kwalifikacji rzeczywiście i zgodnie

z prawem wykonywała zawód pielęgniarki przez okres co najmniej 3 kolejnych lat z 5 lat bezpośrednio poprzedzających wydanie zaświadczenia, a wymieniona działalność obejmowała pełną odpowiedzialność za planowanie, organizację i opiekę pielęgniarską nad pacjentem – dotychczas okres ten wynosił co najmniej 5 kolejnych lat z 7 bezpośrednio poprzedzających wydanie zaświadczenia).

Ponadto przedmiotowy projekt wprowadza zasadę wymiany informacji pomiędzy odpowiednimi władzami lub organizacjami za pośrednictwem systemu IMI. W Polsce obowiązek wymiany informacji w odniesieniu do zawodów pielęgniarki i położnej spoczywa na okręgowych radach pielęgniarek i położnych oraz Naczelnej Radzie Pielęgniarek i Położnych. Jednocześnie wprowadzony zostaje tzw. mechanizm ostrzegania w systemie IMI, mający na celu ochronę bezpieczeństwa pacjentów przez wzajemną wymianę informacji o pielęgniarkach lub położnych, wobec których wydano uchwałę lub orzeczenie w sprawie pozbawienia prawa wykonywania zawodu, ograniczenia, zawieszenia lub zakazu wykonywania zawodu w pełnym lub częściowym zakresie. Informacja o takiej osobie powinna zostać przekazana w terminie trzech dni. Niezwłocznie powinna być również przekazana informacja o wykonaniu takiej uchwały lub orzeczenia. Osoba, której informacja dotyczy, powinna zostać pisemnie poinformowana o fakcie przekazania informacji i prawie do wnioskowania o jej sprostowanie albo usunięcie. Wymiana informacji w systemie IMI powinna następować zgodnie z przepisami dotyczącymi ochrony danych osobowych.

Przedmiotowy projekt odnosi się również do zasad wydawania europejskiej legitymacji zawodowej. W związku z rozporządzeniem wykonawczym Komisji (UE) 2015/983 wprowadzającym legitymację dla zawodu pielęgniarki okręgowe izby pielęgniarek i położnych, na wniosek zainteresowanych, będą wydawać tę legitymację zgodnie z przepisami ustawy o zasadach uznawania kwalifikacji zawodowych nabytych w państwach członkowskich Unii Europejskiej. W przypadku położnej wydawanie legitymacji będzie możliwe po objęciu tego zawodu przepisami rozporządzenia wykonawczego Komisji.

Zmiany w innych ustawach

W 15 ustawach dokonano zmian mających na celu zaktualizowanie odesłań do przepisów obecnie obowiązującej ustawy o zasadach uznawania kwalifikacji zawodowych nabytych w państwach członkowskich Unii Europejskiej, a także wcześniejszych ustaw, tj. ustawy z dnia 26 kwietnia 2001 r. o zasadach uznawania

nabytych w państwach członkowskich Unii Europejskiej kwalifikacji do wykonywania zawodów regulowanych (Dz. U. Nr 87, poz. 954, z późn. zm.) i ustawy z dnia 10 maja 2002 r. o zasadach uznawania nabytych w państwach członkowskich Unii Europejskiej kwalifikacji do podejmowania lub wykonywania niektórych działalności (Dz. U. Nr 71, poz. 655, z późn. zm.). W tych ustawach odesłania pojawiają się w przepisach dotyczących zasad wpisywania do rejestrów albo nadawania uprawnień zawodowych albo są to odesłania do definicji zawartych w ustawie o zasadach uznawania kwalifikacji zawodowych nabytych w państwach członkowskich Unii Europejskiej.

Równocześnie w ustawie z dnia 25 sierpnia 2006 r. o bezpieczeństwie żywności i żywienia (Dz. U. z 2015 r. poz. 594, z późn. zm.) proponuje się usunąć odesłania do obowiązującej ustawy o zasadach uznawania kwalifikacji zawodowych nabytych w państwach członkowskich Unii Europejskiej, gdyż są to tylko ogólne odesłania do określonych w tej ustawie zasad uznawania kwalifikacji zawodowych i w świetle art. 3 projektu są zbędne.

Należy zaznaczyć również, że przepisy dyrektywy 2013/55/UE dotyczące zadań pojedynczego punktu kontaktowego (art. 57 i art. 57a) zostaną wdrożone w drodze nowelizacji ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2015 r. poz. 584, z późn. zm.), w której w rozdziale 2a uregulowano funkcjonowanie punktu kontaktowego (ePK).

Z uwagi na fakt, iż dyrektywa przewiduje możliwość przeprowadzania procedur i dopełniania formalności związanych z kwestiami objętymi zakresem stosowania dyrektywy na odległość i drogą elektroniczną (art. 57 ust. 1) należało wprowadzić zmiany w ustawie z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej, dostosowując przepisy do zasad funkcjonowania pojedynczego punktu kontaktowego prowadzonego za pomocą złożonego systemu teleinformatycznego, który wspomaga wiele funkcji punktu, takich jak: informacyjna, e-usługi, centrum pomocy, moduł szkoleń elektronicznych; zmieniona treść artykułu wskazuje także na dodatkowe zadania punktu w zakresie e-usług związanych z uznawaniem kwalifikacji zawodowych.

Konieczne jest również rozszerzenie katalogu informacji dotyczących uznawania kwalifikacji zawodowych, które muszą być udostępniane za pośrednictwem stron internetowych pojedynczego punktu kontaktowego.

Uzupełnienie niektórych przepisów ma na celu precyzyjne wskazanie zobowiązań nałożonych na właściwe organy w zakresie umożliwienia zdalnego dopełnienia procedur i formalności nie tylko związanych z działalnością gospodarczą, ale także w zakresie uznawania kwalifikacji. Dodane zostały także przepisy wynikające z rozwoju systemu teleinformatycznego pojedynczego punktu kontaktowego i umożliwienie za jego pośrednictwem kompletnego załatwiania spraw.

Ponadto w ciągu kilku lat funkcjonowania punktu kontaktowego ze względu na złożony i szczegółowy charakter zagadnień okazało się, że rozporządzenie Rady Ministrów regulujące zasady współpracy właściwych organów w zakresie niezbędnym do realizacji zadań pojedynczego punktu kontaktowego powinno mieć charakter obligatoryjny, a nie fakultatywny.

W związku ze skomplikowanym sposobem działania pojedynczego punktu kontaktowego, a także wielością i szczegółowością zagadnień w zakresie jego wykorzystania przez użytkowników – w świetle kilkuletnich doświadczeń ministra właściwego do spraw gospodarki, związanych z jego prowadzeniem, niezbędne jest doprecyzowanie tych zagadnień w drodze rozporządzenia. Ze względu na doświadczenie i potencjał niektórych organizacji i instytucji działających w obszarze wsparcia przedsiębiorców czy konsumentów, niezbędne jest umożliwienie ministrowi właściwemu do spraw gospodarki ustawowego upoważnienia dla przekazania niektórych zadań punktu tym wyspecjalizowanym organizacjom i instytucjom.

Ponadto w ustawie z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej (Dz. U. z 2015 r. poz. 812, z późn. zm.) w art. 4a ust. 3 rozszerzono upoważnienie dla ministra kierującego działem administracji rządowej o możliwość sędowania zadań z zakresu uznawania kwalifikacji w zawodach regulowanych i działalnościach również na jednostkę organizacyjną przez niego nadzorowaną, poszerzając tym samym katalog podmiotów, które mogą uzyskać upoważnienie do pełnienia funkcji organu właściwego w sprawach uznawania kwalifikacji zawodowych.

Zmiana w ustawie z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej (Dz. U. z 2015 r. poz. 783, z późn. zm.) wynika z przekształcenia opłaty za wydanie decyzji w sprawie uznania kwalifikacji zawodowych w opłatę o charakterze publicznoprawnym.

Wprowadzono również zmiany w ustawie z dnia 5 lipca 2002 r. o świadczeniu przez prawników zagranicznych pomocy prawnej w Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U.

z 2014 r. poz. 134, z późn. zm.), stanowiącej *lex specialis* w stosunku do przepisów ustawy o zasadach uznawania kwalifikacji zawodowych nabytych w państwach członkowskich UE, w celu jej dostosowania do przepisów dyrektywy (np. w zakresie testu umiejętności) oraz zachowania spójności przepisów regulujących ten obszar zagadnień (np. katalog podmiotów, potwierdzenie otrzymania wniosku).

Zmiana w art. 18 ustawy dnia 25 listopada 2004 r. o zawodzie tłumacza przysięgłego (Dz. U. z 2015 r. poz. 487, z późn. zm.) wynika z konieczności ułatwienia realizowania procedur i formalności za pośrednictwem pojedynczego punktu kontaktowego (elektronicznie). Projekt umożliwia tłumaczowi przysięgiemu poświadczenie tłumaczenia lub poświadczenie odpisu pisma w formie elektronicznej, za pomocą bezpiecznego podpisu elektronicznego.

W przepisach przejściowych i końcowych:

- zachowano w mocy akty wykonawcze obowiązujące na podstawie ustawy z dnia 18 marca 2008 r. do czasu wydania aktów wykonawczych na podstawie nowej ustawy, lecz nie dłużej niż do dnia 31 grudnia 2016 r.,
- uregulowano możliwość kontynuowania postępowań wszczętych na podstawie przepisów uchylanej ustawy o zasadach uznawania kwalifikacji zawodowych nabytych w państwach członkowskich Unii Europejskiej oraz ustaw tzw. sektorowych na dotychczasowych zasadach,
- określono termin wejścia w życie projektowanej ustawy na 18 stycznia 2016 r., tj. dzień, w którym upływa termin transpozycji dyrektywy 2013/55/UE.

Projekt został udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji, zgodnie z § 52 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. poz. 979 oraz z 2015 r. poz. 1063).

Projekt został udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego, zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414, z późn. zm.). W trybie tej ustawy żaden podmiot nie zgłosił zainteresowania pracami nad projektem.

Zgodność z prawem Unii Europejskiej

Projekt jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Obowiązek notyfikacji

Projektowana ustawa nie podlega notyfikacji zgodnie z trybem przewidzianym w przepisach rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. Nr 239, poz. 2039 oraz z 2004 r. Nr 65, poz. 597).

Nazwa projektu projekt ustawy o zasadach uznawania kwalifikacji zawodowych nabytych w państwach członkowskich Unii Europejskiej Ministerstwo wiodące i ministerstwa współpracujące Minister Nauki i Szkolnictwa Wyższego (wiodący) we współpracy z Ministrem Zdrowia, Ministrem Infrastruktury i Budownictwa, Ministrem Rolnictwa i Rozwoju Wsi, Ministerstwem Sprawiedliwości oraz Ministerstwem Rozwoju Osoba odpowiedzialna za projekt w randze Ministra, Sekretarza Stanu lub Podsekretarza Stanu Prof. Aleksander Bobko, Sekretarz Stanu w MNiSW Kontakt do opiekuna merytorycznego projektu Danuta Czarnecka, Zastępca Dyrektora Departamentu Współpracy Międzynarodowej w MNiSW danuta.czarnecka@nauka.gov.pl; tel. 52 92 266	Data sporządzenia 01.12.2015 r. Źródło: Prawo UE – dyrektywa 2013/55/UE Nr w wykazie prac UC... dotychczasowy numer w wykazie UC150
--	---

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Jaki problem jest rozwiązywany?

Ustawa wdraża przepisy dotyczące systemu uznawania kwalifikacji zawodowej w związku z wejściem w życie dyrektywy 2013/55/UE nowelizującą dyrektywę 2005/36/WE w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych. Głównym celem inicjatywy jest ułatwienie mobilności specjalistów oraz świadczenia usług w zawodach regulowanych w państwach członkowskich UE przez:

- 1) uproszczenie procedur administracyjnych w zakresie uznawania kwalifikacji zawodowych do wykonywania regulowanych zawodów lub działalności, nabytych w państwach członkowskich UE, poza terytorium RP, a także zwiększenie dostępności do informacji o tych procedurach – przy wykorzystaniu możliwości, jakie dają nowoczesne technologie (w tym elektronizacja procedur),
- 2) wprowadzenie nowych rozwiązań ułatwiających uznawanie kwalifikacji w tych zawodach, w których nie obowiązuje harmonizacja kształcenia w UE,
- 3) ułatwianie mobilności młodym osobom,
- 4) uregulowanie częściowego dostępu do zawodu,
- 5) zwiększenie bezpieczeństwa odbiorców usług zwłaszcza w obszarze zdrowia oraz edukacji osób małoletnich.

Według badania Eurobarometru z 2010 r.¹⁾ 28% obywateli UE rozważało podjęcie pracy za granicą. Uznawanie kwalifikacji zawodowych jest kluczem do skutecznego funkcjonowania podstawowych swobód rynku wewnętrznego dla obywateli UE. Modernizacja dyrektywy 2005/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 września 2005 r. w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych (dyrektywa zmieniająca 2013/55/UE) wychodzą naprzeciw problemom rynku wewnętrznego.

Propozycja unowocześnienia systemu wzajemnego uznawania kwalifikacji zawodowych ma na celu znoszenie istniejących barier administracyjnych oraz poprawienie i ułatwienie sytuacji osób migrujących. Przedstawiona propozycja legislacyjna wprowadza bardziej przejrzyste i proste, z punktu widzenia obywateli, procedury dotyczące uznawania kwalifikacji zawodowych. Można założyć, iż usprawnienie komunikacji i wzajemnej pomocy pomiędzy administracjami państw członkowskich zwiększy zaufanie przedsiębiorców i obywateli do usług oferowanych przez administrację, a także może mieć wpływ na redukcję barier administracyjnych związanych z uznawaniem kwalifikacji zawodowych. Problemy w tym zakresie rozwiązywane są np. za pomocą systemu SOLVIT, który działa jako narzędzie nieformalnego rozwiązywania problemów rynku wewnętrznego. Jedną z dziedzin prac prowadzonych w ramach SOLVIT jest kwestia uznawania kwalifikacji zawodowych. W 2014 r. MNiSW wydało 11 opinii/informacji dla SOLVIT (MG) w związku z problemami dotyczącymi uznawania kwalifikacji zawodowych (fizjoterapeuta, nauczyciel/pedagog, hydraulik, pilot wycieczek, przewodnik turystyczny, lekarz, elektryk, prawnik, rzemiosło).

Do sieci SOLVIT nie zgłaszano wielu spraw dotyczących problemów obywateli innych państw, mających trudności z uznawaniem kwalifikacji zawodowych w Polsce. Dwa zgłoszenia dotyczyły niewłaściwego stosowania przepisów albo problemów z ustaleniem prawidłowego poziomu kwalifikacji. Organy właściwe nie informowały też o szczególnych problemach w tym zakresie.

¹⁾ Eurobarometr nr 363.

2. Rekomendowane rozwiązanie, w tym planowane narzędzia interwencji, i oczekiwany efekt

Mając na uwadze, że dyrektywa 2013/55/UE wprowadza kilka nowych, nieuregulowanych dotąd rozwiązań do systemu uznawania kwalifikacji, a także zmienia lub doprecyzowuje niektóre dotychczasowe przepisy proponuje się, aby jej wdrożenie nastąpiło poprzez opracowanie projektu nowej ustawy, która zastąpi ustawę z dnia 18 marca 2008 r. o zasadach uznawania kwalifikacji zawodowych nabytych w państwach członkowskich Unii Europejskiej, a także znowelizuje ustawy regulujące uznawanie kwalifikacji w tzw. zawodach sektorowych (lekarz, lekarz dentysta, pielęgniarka, położna, farmaceuta, lekarz weterynarii, architekt).

Projekt ustawy tworzy podstawy prawne do nowych, bądź zmiany dotychczasowych rozwiązań i wymogów, w szczególności:

ad 1) w zakresie uproszczenia procedur administracyjnych – zostanie wprowadzona europejska legitymacja zawodowa, a ponadto zwiększony zostanie dostęp do informacji, m.in. o zawodach regulowanych i procedurach przez rozszerzenie działania pojedynczych punktów kontaktowych (PPK), przekształcenie ośrodka informacji w ośrodek wsparcia dla obywateli, którego funkcjonowanie ma być bardziej przyjazne (przepisy kładą większy nacisk na współpracę ośrodków wsparcia państwa przyjmującego z ośrodkami wsparcia i PPK państw rodzimych oraz organów właściwych z ośrodkami wsparcia w przyjmującym lub rodzimym państwie i udzielania ośrodkom wsparcia istotnych informacji na temat indywidualnych przypadków), ponadto ułatwiona będzie również wymiana informacji pomiędzy organami właściwymi, które są zobowiązane do stosowania systemu IMI we współpracy administracyjnej,

ad 2) wprowadzenia wspólnych ram kształcenia i wspólnych testów kształcenia umożliwiających automatyczne uznawanie kwalifikacji zawodowych (w powiązaniu z aktem delegowanym i wykonawczym),

ad 3) uznanie praktyki zawodowej odbytej w innym państwie członkowskim albo wzięcie pod uwagę praktyki zawodowej odbytej w państwie trzecim w toku przyznawania w Polsce uprawnień zawodowych, w zawodach w których praktyka jest wymagana do uzyskania pełnych uprawnień,

ad 4) wprowadzenie do przepisów zasad częściowego dostępu do zawodu, z zachowaniem zasady możliwości odmowy takiego dostępu w przypadkach uzasadnionych, w tym np. względami nadrzędnego interesu publicznego, z zachowaniem zasady proporcjonalności,

ad 5) w zakresie zwiększenia bezpieczeństwa odbiorców usług zwłaszcza w obszarze zdrowia oraz edukacji osób małoletnich wprowadzenie:

– dodatkowej możliwości wymagania przez organ właściwy od usługodawców prowadzących działalność w innym państwie członkowskim zaświadczenia o braku zawieszenia prawa wykonywania działalności lub o niekaralności, jeżeli jest wymagane od obywateli polskich zamierzających wykonywać zawód regulowany albo działalność regulowaną związanymi nie tylko z bezpieczeństwem publicznym, ale i służbą zdrowia, albo edukacją osób małoletnich, w tym opieką nad dziećmi i wczesną edukacją,

– w przypadku zawodów mających wpływ na bezpieczeństwo pacjentów, oświadczenia usługodawcy potwierdzającego posiadanie znajomości języka polskiego w stopniu niezbędnym do wykonywania zawodu regulowanego,

– „mechanizmu ostrzegania” przez system IMI (system wymiany informacji na rynku wewnętrznym) o specjalistach prowadzących działalność związaną z bezpieczeństwem pacjentów oraz edukacją małoletnich lub opieką nad nimi, w stosunku do których orzeczono zakaz wykonywania zawodu.

Powyższe rozwiązania, odzwierciedlające przepisy dyrektywy 2013/55/UE, mają na celu ułatwienie mobilności na rynku wewnętrznym i dalszą likwidację barier w przemieszczaniu się pracowników.

3. Jak problem został rozwiązany w innych krajach, w szczególności krajach członkowskich OECD/UE?

System uznawania kwalifikacji zawodowych funkcjonuje we wszystkich państwach członkowskich UE, a także – na mocy umów z UE – w państwach EOG (Islandia, Liechtenstein, Norwegia) oraz w Szwajcarii. Rozwiązania dotyczące uznawania kwalifikacji są w tych państwach wdrażane albo ustawą horyzontalną (np. Włochy, Hiszpania), albo w aktach prawnych regulujących dostęp do poszczególnych zawodów lub grup zawodów (np. RFN).

Wszystkie państwa członkowskie UE są zobowiązane do wdrożenia przewidzianych dyrektywą rozwiązań, w tym m.in. wyznaczenia właściwych organów ws. uznawania kwalifikacji zawodowych, krajowego koordynatora oraz ośrodka informacji, który w znowelizowanych przepisach przekształcony zostaje na ośrodek wsparcia. Lista ośrodków informacji jest dostępna na stronach internetowych Komisji Europejskiej. Wykaz regulowanych zawodów i działalności w poszczególnych państwach członkowskich, a także organów właściwych w sprawach uznawania kwalifikacji zawodowych znajduje się w ogólnodostępnej Bazie Zawodów Regulowanych; na stronach KE można również uzyskać informacje o przepływie pracowników migrujących, gdyż państwa członkowskie wprowadzają dane statystyczne w tym

zakresie. Kwestia regulacji poszczególnych zawodów i działalności pozostaje w kompetencjach państw członkowskich.

W Polsce system wdrożony jest ustawą o charakterze horyzontalnym dla wszystkich zawodów i działalności regulowanych oraz ustawami dla poszczególnych zawodów tzw. sektorowych (lekarz, lekarz dentyista, pielęgniarka, położna, farmaceuta, lekarz weterynarii, architekt); odrębnie wdrożono w Polsce także przepisy dotyczące prawników.

4. Podmioty, na które oddziałuje projekt

Grupa	Wielkość	Źródło danych	Oddziaływanie
Właściwe organy w sprawach uznawania kwalifikacji zawodowych (ministerstwa, urzędy, samorządy zawodowe itp.).	W zależności od liczby zawodów regulowanych w Polsce w momencie wejścia w życie ustawy; obecnie ok. 130 organów.	Dane zbierane przez MNiSW jako koordynatora systemu uznawania kwalifikacji zawodowych w Polsce.	Stosowanie nowych procedur, terminów załatwiania spraw; nowe zadania dla organów właściwych dla zawodów, dla których zostanie wprowadzona europejska legitymacja zawodowa; obowiązek udostępniania szerszych niż dotychczas informacji na temat systemu uznawania kwalifikacji na stronach internetowych; pogłębienie współpracy administracyjnej z organami zagranicznymi. Do 2012 roku w Polsce wydano 1963 decyzje w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych. Jeśli tendencja w zakresie mobilności w kolejnych latach utrzymać się będzie na podobnym poziomie, sytuacja obciążenia organów właściwych nie ulegnie zasadniczej zmianie. Ze względu na to, że ELZ będzie nowym instrumentem wydawanym początkowo dla kilku zawodów nie jest aktualnie możliwa ocena obciążenia organów właściwych. Stosowanie nowych procedur dotyczyć będzie organów właściwych, które będą zobowiązane stosować system IMI w celach związanych z uznawaniem kwalifikacji zawodowych (obowiązek stosowania IMI narzucają znowelizowane przepisy dyrektywy 2005/36/WE). W związku z tym wyniknie obowiązek rejestracji kolejnych organów w IMI. Aktualnie w systemie IMI zarejestrowanych jest 159 polskich instytucji, w dużej części organów właściwych, które już są gotowe do współpracy z organami właściwymi

			w innych państwach członkowskich.
MNiSW (jako koordynator systemu uznawania kwalifikacji oraz ośrodek wsparcia). MG jako instytucja prowadząca Pojedynczy Punkt Kontaktowy w formie strony internetowej (PPK/ePK) powołany na mocy art. 22a ustawy o swobodzie działalności gospodarczej oraz organy właściwe.	1		Dodatkowe zadania w ramach ośrodka wsparcia; obowiązek zbierania i udostępniania szerszych niż dotychczas informacji na temat systemu uznawania kwalifikacji. Zadania dla PPK/ePK wynikają z konieczności udostępnienia przez internet na jego stronach dodatkowych informacji, jak np. wykazu zawodów regulowanych i organów właściwych, regulowanego kształcenia, wymogów i procedur związanych z uznawaniem kwalifikacji zawodowych w tym zapewnienie składania wniosku/ oświadczenia o zamiarze świadczenia usług drogą elektroniczną.
Obywatele UE, państw EOG i Szwajcarii, którzy nabyli kwalifikacje zawodowe w innym państwie członkowskim (poza Polską) i zamierzają wykonywać w Polsce zawód regulowany na stałe lub tymczasowo.	Potencjalnie wszyscy obywatele posiadający w państwie UE, EOG albo Szwajcarii kwalifikacje do wykonywania zawodu będącego zawodem regulowanym w Polsce; w praktyce w 2012 r. odnotowano 219 decyzji w sprawie uznania kwalifikacji do wykonywania zawodu na stałe oraz 347 oświadczeń o zamiarze świadczenia tymczasowo i okazjonalnie usług transgranicznych w zawodach regulowanych; od 1.05.2004 r. odnotowano 1963 decyzje w sprawie uznania w Polsce nabytych w UE/EFTA kwalifikacji do	Dane przekazane MNiSW przez właściwe organy zgodnie z obowiązkiem określonym w art. 26 ustawy z dnia 18 marca 2008 r. o zasadach uznawania kwalifikacji zawodowych nabytych w państwach członkowskich Unii Europejskiej, dostępne w Bazie zawodów regulowanych Komisji Europejskiej (data pobrania danych z Bazy – 30 maja 2014 r. – marzec 2015 r.).	Z nowych, bardziej przyjaznych mechanizmów korzystać będą obywatele UE posiadający kwalifikacje uzyskane w innym niż Polska państwie członkowskim, którzy zamierzają starać się o uznanie kwalifikacji zawodowych albo świadczenie usług transgranicznych w Polsce. Stosowane będą elastyczniejsze zasady uznawania kwalifikacji, łatwiejszy dostęp do informacji i procedur, w tym informacji nt. zawodów w państwach członkowskich (Baza Zawodów Regulowanych – prowadzona na stronach KE); w wybranych zawodach – możliwość ubiegania się o ELZ (czyli rozpoczęcia procedury uznania kwalifikacji za pośrednictwem organów państwa rodzimego), ułatwienia składania wniosku/ oświadczenia o zamiarze świadczenia usług drogą elektroniczną (w tym uzyskanie tą drogą decyzji

	wykonywania zawodu na stałe; od 2007 r. odnotowano 1244 oświadczenia o zamiarze świadczenia w Polsce usługi zawodach regulowanych.		ws. uznania kwalifikacji zawodowych), zapewnienie lepszego bezpieczeństwa odbiorców usług medycznych i weterynaryjnych, a także dzieci i małoletnich. Jeśli chodzi o kwalifikacje UE uznane w Polsce to organy właściwe do 2012 r. wydały 1963 decyzji ws. stałego wykonywania zawodu. Osoby, które ubiegały się w Polsce o uznanie kwalifikacji pochodziły głównie z następujących państw: DE, CZ, UK. Najbardziej mobilnymi zawodami to: architekt, lekarz, inżynier budownictwa. Jeśli chodzi o usługi transgraniczne – do 2012 r. w Bazie widnieje 1244 oświadczeń złożonych przez obywateli UE. Mobilność dotyczyła kwalifikacji z nst. państw: CZ, ES, DE. Najbardziej mobilnymi zawodami to: operatorzy maszyn i inżynierowie budownictwa. Nie są nam znane prognozy w zakresie mobilności obywateli UE ukierunkowane na rynek Polski.
Obywatele UE, którzy nabyli kwalifikacje w Polsce i zamierzają wykonywać zawód regulowany w innym państwie członkowskim.	W 2012 r. zostało podjętych 3671 decyzji w sprawie uznania nabytych w Polsce kwalifikacji w celu wykonywania zawodu na stałe w państwach UE/EFTA; organy państw UE /EFTA przyjęły 288 deklaracji o zamiarze świadczenia tymczasowej i okazjonalnej usługi transgranicznej w zawodzie regulowanym od osób z kwalifikacjami nabytymi w Polsce; od 1.05.2004 r. organy	Dane dostępne w Bazie zawodów regulowanych Komisji Europejskiej (data pobrania danych z Bazy – 30 maja 2014 r. – marzec 2015 r.).	Elastyczniejsze zasady uznawania kwalifikacji i ich uproszczenie, łatwiejszy dostęp do informacji i procedur, w tym informacji nt. zawodów w państwach członkowskich (Baza Zawodów Regulowanych – prowadzona na stronach KE); w wybranych zawodach – możliwość ubiegania się o ELZ (czyli rozpoczęcia procedury uznania kwalifikacji za pośrednictwem organów państwa rodzimego), ułatwienia składania wniosku/ oświadczenia o zamiarze świadczenia usług drogą elektroniczną (w tym uzyskanie tą drogą decyzji

	właściwe państw członkowskich wydały 38 944 decyzji w sprawie uznania kwalifikacji nabytych w Polsce; od 2007 r. organy właściwe państw członkowskich przyjęły 921 oświadczeń o zamiarze świadczenia tymczasowej i okazjonalnej usługi transgranicznej od osób posiadających kwalifikacje uzyskane w Polsce.		ws. uznania kwalifikacji zawodowych), zapewnienie lepszego bezpieczeństwa odbiorców usług medycznych i weterynaryjnych, a także dzieci i małoletnich. Z nowych, bardziej przyjaznych mechanizmów korzystać będą mogli obywatele posiadający polskie kwalifikacje, którzy zamierzają starać się o uznanie kwalifikacji zawodowych albo świadczenie usług transgranicznych w innym niż Polska państwie członkowskim. Zgodnie z informacjami zawartymi w Bazie Zawodów Regulowanych z możliwości uznania kwalifikacji zawodowych w zawodach regulowanych i działalnościach korzystało do 2012 r. ok. 39 tys. obywateli posiadających polskie kwalifikacje. Według informacji zawartych w Bazie obywatele polscy uznawali polskie kwalifikacje zawodowe głównie w: UK , DE, BE. Najbardziej mobilne zawody to: nauczyciel szkoły średniej, pielęgniarka, elektryk, lekarz, fizjoterapeuta. Jeśli chodzi o świadczenie usług transgranicznych do 2012 r. w Bazie odnotowano ok. 920 oświadczeń ws. zamiaru świadczenia usług w państwach członkowskich UE. Dane wskazują, że obywatele polscy składali oświadczenia o zamiarze świadczenia usług transgranicznych w regulowanych zawodach i działalnościach głównie w: DK, DE, UK. Najbardziej mobilne zawody to operatorzy wózków podnośnikowych, nauczyciele szkoły średniej, instruktorzy narciarstwa, fizjoterapeuci. Nie są nam znane prognozy
--	---	--	---

			w zakresie mobilności obywateli polskich ukierunkowanej na rynek wewnętrzny UE.
Obywatele polscy, którzy odbyli praktykę zawodową za granicą a chcą uzyskać uprawnienia zawodowe w Polsce.			Możliwość uznania praktyk odbytych za granicą.
Uczelnie, szkoły, ośrodki szkoleniowe, firmy szkoleniowe – tylko w przypadku przyjęcia na poziomie UE wspólnych ram kształcenia lub wspólnych testów i przystąpienia do nich przez Polskę.	Aktualnie nieznana, w zależności od zawodów, dla których takie instrumenty zostaną wprowadzone.		Dostosowanie prowadzonego kształcenia do minimalnych efektów kształcenia (wiedzy, umiejętności, kompetencji) przewidzianych w akcie delegowanym wprowadzającym wspólną ramę kształcenia lub wspólny test dla danego zawodu.

5. Informacje na temat zakresu, czasu trwania i podsumowanie wyników konsultacji

W dniu 13 stycznia 2015 r. projekt ustawy został przekazany do uzgodnień międzyresortowych, konsultacji i opiniowania.

W ramach uzgodnień do Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego wpłynęły uwagi z 15 organów/urzędów. Dotyczyły one zarówno projektu ustawy, jak również uzasadnienia i oceny skutków regulacji. Uwagi miały charakter poprawek redakcyjnych, niezbędnych uzupełnień (w tym w innych ustawach), jak również ulepszeń, które wpłyną pozytywnie na interpretację projektu. Część otrzymanych uwag została uwzględniona, natomiast te nieuwzględnione zostały wyjaśnione i uzgodnione w trybie roboczym z resortami, które je zgłosiły, w tym w ramach spotkań dwustronnych. W związku z sugestią Ministerstwa Spraw Zagranicznych oraz w wyniku roboczych konsultacji z Ministerstwem Sprawiedliwości, wprowadzono do ustawy przepis wyłączający stosowanie przepisów ustawy do zawodu notariusza oraz zawodów, dla których przepisy prawa polskiego określiły wymóg posiadania obywatelstwa polskiego. Na podstawie uwag Ministerstwa Spraw Zagranicznych w porozumieniu z właściwymi resortami uzupełniono zmiany w ustawach dotyczących tzw. zawodów sektorowych (tj. w przypadku których istnieje możliwość automatycznego uznania kwalifikacji zawodowych) o dodatkowe treści dotyczące kwestii mechanizmu ostrzeżeń oraz europejskiej legitymacji zawodowej. Do projektu wprowadzono również fakultatywną możliwość wydania rozporządzenia przez właściwego ministra w związku z weryfikacją języka polskiego, która może nastąpić jedynie po wydaniu decyzji ws. uznania kwalifikacji zawodowych albo europejskiej legitymacji zawodowej.

Rozbieżnością pozostała uwaga Ministerstwa Zdrowia dotycząca zmiany k.p.a. bądź wprowadzenia do projektu ustawy możliwości wymagania od wnioskodawcy zagranicznego adresu do doręczeń. W opinii MNiSW zmiana mogłaby rodzić problemy związane z doręczeniami zwrotnych potwierdzeń odbioru korespondencji, a następnie z obliczaniem terminów w przypadku złożenia odwołania przez wnioskodawcę do sądu (ponadto zgodnie z art. 63 § 3a istnieje możliwość wniesienia podania w formie dokumentu elektronicznego, co powoduje, że wnioskodawcy nie muszą ustanawiać pełnomocnika do doręczeń czy też osobiście załatwiać sprawy). Uwaga niniejsza została wpisana do protokołu rozbieżności.

Zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414, z późn. zm.) projekt ustawy został udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego (www.mnisw.gov.pl), a zgodnie z § 52 Regulaminu pracy Rady Ministrów – w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji, w serwisie Rządowy Proces Legislacyjny.

6. Wpływ na sektor finansów publicznych

(ceny stałe z r.)	Skutki w okresie 10 lat od wejścia w życie zmian [mln zł]											
	0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	Łącznie (0–10)
Dochody ogółem												
budżet państwa		0,1	0,1	0,1	0,1	0,1	0,1	0,1	0,1	0,1	0,1	1

JST ²⁾		-0,1	-0,1	-0,1	-0,1	-0,1	-0,1	-0,1	-0,1	-0,1	-0,1	-1
pozostałe jednostki (oddzielnie)		0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
Wydatki ogółem												
budżet państwa		0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
JST		0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
pozostałe jednostki (oddzielnie)		0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
Saldo ogółem		0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
budżet państwa		0,1	0,1	0,1	0,1	0,1	0,1	0,1	0,1	0,1	0,1	1
JST		-0,1	-0,1	-0,1	-0,1	-0,1	-0,1	-0,1	-0,1	-0,1	-0,1	-1
pozostałe jednostki (oddzielnie)		0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
Źródła finansowania												
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	System uznawania kwalifikacji zawodowych funkcjonuje w Polsce od dnia przystąpienia Polski do UE. Na mocy art. 4a ustawy z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej (Dz. U. z 2015 r. poz. 812, z późn. zm.) oraz jej aktów wykonawczych zostały wskazane organy właściwe w zakresie uznawania kwalifikacji zawodowych w poszczególnych zawodach regulowanych (minister nadzorujący dział, do którego należy dany zawód regulowany lub wyznaczony przez niego podległy organ lub jednostka organizacyjna albo organ samorządu zawodowego, organizacja gospodarcza lub organ rejestrowy); zgodnie z art. 26 ust. 2 koordynacja systemu została powierzona ministrowi właściwemu do spraw szkolnictwa wyższego. Rolę ośrodka informacji dla obywateli (który według nowej dyrektywy ma być przekształcony w ośrodek wsparcia nastawiony w większym stopniu na pomoc i doradztwo obywatelom) obecnie pełni również MNiSW (do czerwca 2009 r. było nim Biuro Uznawalności Wykształcenia i Wymiany Międzynarodowej). Pod nadzorem Ministerstwa Gospodarki funkcjonuje także elektroniczny Pojedynczy Punkt Kontaktowy (PPK/ePK), który po wdrożeniu dyrektywy będzie musiał udostępniać, w szerszym zakresie niż dotychczas, informacje na temat uznawania kwalifikacji zawodowych, a także poszerzyć swoje zadania w zakresie e-usług związanych z uznawaniem kwalifikacji zawodowych. Funkcjonuje także system IMI i większość organów działających w zakresie uznawania kwalifikacji już z niego korzysta. Z tego względu koszt wdrożenia dyrektywy po stronie administracji nie będzie obejmował tworzenia nowych struktur, ale dostosowanie funkcjonującego już obecnie systemu do stosowania częściowo zmodyfikowanych rozwiązań prawnych oraz wprowadzenie podstaw umożliwiających zastosowanie w przyszłości (gdy zostaną wydane akty delegowane i wykonawcze do dyrektywy) nowych instrumentów takich jak europejska legitymacja zawodowa czy wspólne ramy i testy kształcenia. W ramach prac grupy roboczej Rady nad projektem przepisów dyrektywy dotyczących europejskiej legitymacji zawodowej Polska wraz z Królestwem Niderlandów podjęły, na prośbę KE, próbę oszacowania kosztów wydawania ELZ na przykładzie zawodu lekarza (automatyczne uznanie kwalifikacji). Na podstawie danych przygotowanych przez izbę lekarską, koszt przygotowania ELZ będzie zbliżony do kosztów obecnie ponoszonych w związku z wystawianiem polskim lekarzom zaświadczeń potrzebnych do uznania kwalifikacji w innym państwie, przy czym w przypadku umożliwienia składania wniosków w formie papierowej, jak obecnie, będzie wyższy niż w przypadku użycia przez wnioskodawcę narzędzia elektronicznego. Narzędzie elektroniczne zostanie opracowane i udostępnione państwom członkowskim przez Komisję Europejską. W ocenie polskiego organu właściwego dla zawodu lekarza, także koszt w przypadku uznania kwalifikacji z innego państwa UE zmniejszy się. Największą składową kosztów we wszystkich przypadkach stanowi wynagrodzenie za czas pracy osób zajmujących się przygotowaniem legitymacji zarówno w przypadku państwa rodzimego (weryfikacja dokumentów, kontakt z wnioskodawcą), jak i państwa przyjmującego (ocena kwalifikacji, kontakt z organem państwa rodzimego, przygotowanie ostatecznej decyzji i dokumentu). Zatem koszty obsługi systemu nie											

²⁾ Projektowana zmiana może mieć wpływ na zmniejszenie dochodów JST, beneficjentów opłaty skarbowej. Biorąc pod uwagę, że średnio rocznie wydawanych było ok. 200 decyzji w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych można przyjąć, że potencjalny ubytek dla wszystkich JST łącznie wyniósłby rocznie ok. 100 tys. zł. Nie ma jednak możliwości precyzyjnego określenia tej kwoty w kolejnych latach.

powinny się zwiększyć.

Należy też zaznaczyć, że zgodnie z dyrektywą wysokość opłat za przygotowanie i wydanie ELZ leży w kompetencji państw członkowskich, jednakże opłaty muszą być racjonalne, proporcjonalne i współmierne do kosztów ponoszonych przez rodzime i przyjmujące państwo członkowskie, nie mogą zniechęcać do ubiegania się o ELZ.

Nie mogą one przewyższać rzeczywistego kosztu usługi i muszą być porównywalne z kwotą, którą uiszczają obywatele przyjmującego państwa w podobnych okolicznościach. Tak więc państwa członkowskie powinny kalkulować kwoty opłat w takiej wysokości, aby nie były sprzeczne z tą zasadą.

Za weryfikację i przekazanie do państwa przyjmującego dokumentów dostarczonych przez posiadaczy polskich kwalifikacji ubiegających się o ELZ w celu świadczenia usług w innym państwie lub uzyskanie ELZ potwierdzającej uznanie kwalifikacji w innym państwie, przewidziana została opłata w wysokości 3% minimalnego wynagrodzenia za pracę ustalonego na podstawie przepisów ustawy z dnia 10 października 2002 r. o minimalnym wynagrodzeniu za pracę, obowiązującego w roku weryfikacji dokumentów. Opłata dotyczy sytuacji, gdy w Polsce nie przeprowadza się postępowania w sprawie uznania kwalifikacji. Jest ona określona w wysokości analogicznej do opłaty za wydanie zaświadczenia stwierdzającego charakter, okres i rodzaj działalności wykonywanej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (w wysokości 50 zł).

Obecnie w Polsce za wydanie decyzji w sprawie uznania kwalifikacji zawodowych nabytych w innym państwie członkowskim od wnioskodawcy jest pobierana opłata skarbową w wysokości 523 zł, co w przybliżeniu stanowi wartość 35% minimalnego wynagrodzenia za pracę. Opłata stanowi dochód JST (gmin), które nie ponoszą z tego tytułu żadnych obciążeń. Stąd też zasadna wydaje się zmiana opłaty skarbowej na opłatę o charakterze publicznoprawnym, która stanowiłaby przychód właściwego organu, gdyż to organ ponosi obciążenia związane z wydaniem decyzji. Będzie ona wpłacana na rachunek bankowy właściwego organu. Skutkiem rozwiązania będzie zmniejszenie dochodów JST, tj. gmin, aktualnych beneficjentów opłaty skarbowej. Poziomu zmniejszenia dochodów JST nie da się oszacować *a priori*, ponieważ trudno jest przewidzieć skalę uznawania kwalifikacji zawodowych w Polsce w przyszłości (przyjęto więc szacunkowo średnią liczbę decyzji z poprzednich lat, tj. ok. 200 decyzji rocznie, co stanowi kwotę dla wszystkich JST łącznie ok. 100 tys. zł rocznie).

Proponowane w projekcie opłaty za czynności dokonywane w postępowaniu dot. uznawania kwalifikacji zawodowych nabytych w państwach członkowskich UE, wnoszone na konto organu właściwego będącego podmiotem działającym w formie jednostki budżetowej, będą stanowiły dochód budżetu państwa (zgodnie z art. 11 ustawy o finansach publicznych, jednostki budżetowe odprowadzają „... pobrane dochody na rachunek odpowiednio dochodów budżetu państwa albo budżetu jednostki samorządu terytorialnego”). Oznacza to, że dla organu właściwego będącego podmiotem działającym w formie jednostki budżetowej wnoszone opłaty nie będą stanowiły jego przychodu.

Przepisy projektowanej ustawy nie wskazują wprost wysokości opłaty, lecz określają ją – na porównywalnym jak do tej pory poziomie – jako odpowiedni procent od wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę. Korzyści finansowe wynikające z funkcjonowania systemu są stosunkowo małe, ponieważ Polska jest państwem „wysyłającym”, a nie „przyjmującym” pracowników migrujących. Mając na uwadze dane statystyczne wskazujące, iż polskie organy wydają średnio ok. 200 decyzji w sprawie uznania kwalifikacji pracowników migrujących, którzy przyjeżdżają do Polski w celu wykonywania zawodu na stałe, uzyskane z tego tytułu środki finansowe nieznacznie przekraczają kwotę 100 tys. zł rocznie, stąd też nie zostały wpisane do tabeli obrazującej analizę wpływu. Po wejściu w życie projektowanej ustawy przewiduje się, że dochody będą zbliżone do obecnych.

Dodatkowo projekt ustawy wprowadza opłatę za weryfikację znajomości języka polskiego w przypadku zawodów mających wpływ na bezpieczeństwo pacjentów lub jeśli zachodzi uzasadniona wątpliwość co do wystarczającej znajomości języka polskiego do wykonywania zawodu. Wysokość opłaty ustalać będzie jednostka ją przeprowadzająca, biorąc pod uwagę poniesione koszty. Sposób ustalania opłaty oraz jej wnoszenia określa, w drodze rozporządzenia, ministrowie właściwi w sprawach uznawania kwalifikacji zawodowych

	(rozporządzenie fakultatywne). Nie przewiduje się znaczących korzyści finansowych z weryfikacji znajomości języka polskiego, mając na uwadze niewielką liczbę wydawanych decyzji w sprawach uznawania kwalifikacji zawodowych w Polsce, tym bardziej, że weryfikacja ta będzie dotyczyła tylko części osób, które posiadają taką decyzję. Projektowane regulacje nie nakładają znaczących obowiązków na organy właściwe w zakresie uznawania kwalifikacji zawodowych i wiele procedur ma być uproszczonych. Weryfikacja dokumentów do przekazania organowi państwa przyjmującego nie powinna stanowić znacznego obciążenia (będzie ograniczona do zawodów wskazanych w akcie delegowanym – w pierwszej fazie ELZ ma być wydawana dla pielęgniarek, farmaceutów, fizjoterapeutów przewodników górskich, pośredników w obrocie nieruchomościami), a elektronizacja procedury ułatwi postępowanie. Dlatego realizacja zadań związanych z wykonaniem czynności w związku z uznawaniem kwalifikacji będzie odbywała się w ramach ustalonego poziomu wydatków poszczególnych organów. Wszelkie zadania związane z projektowanymi rozwiązaniami będą wykonywane w ramach obecnych zasobów kadrowych oraz dotychczasowych środków, pozostających w dyspozycji poszczególnych jednostek. Wykorzystanie portalu PPK/ePK do złożenia wniosku w związku z uznawaniem kwalifikacji zawodowych – nie będzie powodowało opłat ze strony wnioskodawców (skrzynka podawcza portalu jest bezpłatna).
--	--

7. Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe

		Skutki						
Czas w latach od wejścia w życie zmian		0	1	2	3	5	10	Łącznie (0–10)
W ujęciu pieniężnym (w mln zł, ceny stałe z r.)	duże przedsiębiorstwa							
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw							
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe							
	(dodaj/usuń)							
W ujęciu niepieniężnym	duże przedsiębiorstwa							
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw							
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe							
	(dodaj/usuń)							
Niemierzalne	(dodaj/usuń)							
	(dodaj/usuń)							
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	Łatwiejsze uznawanie kwalifikacji zawodowych, a także możliwość uzyskania europejskiej legitymacji zawodowej w celu świadczenia usług transgranicznych w wybranych zawodach powinno przyczynić się do zmniejszenia kosztów dla przedsiębiorców, którzy wysyłają swoich pracowników w celu świadczenia usług w innym państwie lub sami korzystają z usług pracowników z innych państw członkowskich.							

8. Zmiana obciążeń regulacyjnych (w tym obowiązków informacyjnych) wynikających z projektu

☐ nie dotyczy

Wprowadzane są obciążenia poza bezwzględnie wymaganymi przez UE (szczegóły w odwróconej tabeli zgodności)

☐ tak
☐ nie
☐ nie dotyczy

☐ zmniejszenie liczby dokumentów ☐ zmniejszenie liczby procedur ☒ skrócenie czasu na załatwienie sprawy ☒ inne: zwiększenia ilości ścieżek dostępu do uznania kwalifikacji oraz świadczenia usług transgranicznych	☐ zwiększenie liczby dokumentów ☐ zwiększenie liczby procedur ☐ wydłużenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:
Wprowadzane obciążenia są przystosowane do ich elektronizacji	☐ tak ☐ nie ☐ nie dotyczy
Komentarz: Zmniejszenie liczby dokumentów do dostarczenia przez wnioskodawcę będzie dotyczyło zawodów, dla których zostanie wprowadzona ELZ; skrócenie czasu trwania procedury będzie dotyczyło zawodów sektorowych, dla których zostanie wprowadzona ELZ; w pozostałych procedurach nie zmienia się ilość dokumentów, jakie wnioskodawca jest zobowiązany dostarczyć do organów.	
9. Wpływ na rynek pracy	
Ułatwienia w uznawaniu kwalifikacji zawodowych powinny pozwolić na szybszy dostęp do polskiego rynku pracy wykwalifikowanym specjalistom, którzy nabyli kwalifikacje zawodowe w innych państwach członkowskich, w tym Polakom, którzy nabyli kwalifikacje za granicą i wracają do kraju. Jednocześnie większe wsparcie dla osób z polskimi kwalifikacjami wyjeżdżających do innych państw (zwłaszcza w zawodach, które obejmie ELZ) może wiązać się z większą łatwością odpływu polskich specjalistów na rynki pracy innych państw.	
10. Wpływ na pozostałe obszary	
☐ środowisko naturalne ☐ sytuacja i rozwój regionalny ☐ inne:	☐ demografia ☐ mienie państwowe ☐ informatyzacja ☐ zdrowie
Omówienie wpływu	Przepisy dotyczące mechanizmu ostrzegania oraz możliwości weryfikacji znajomości języka przez specjalistów z zawodów medycznych powinny przyczynić się do zwiększenia bezpieczeństwa pacjentów.
11. Planowane wykonanie przepisów aktu prawnego	
Termin na transpozycję dyrektywy upływa w dniu 18 stycznia 2016 r. Natomiast wejście w życie niektórych rozwiązań (ELZ, wspólne ramy i testy kształcenia) zostało uzależnione od wydania aktów wykonawczych lub delegowanych do dyrektywy (działanie na poziomie UE, uzależnione od zainteresowania stron oraz przebiegu konsultacji).	
12. W jaki sposób i kiedy nastąpi ewaluacja efektów projektu oraz jakie mierniki zostaną zastosowane?	
Ewaluacja zmian wprowadzonych dyrektywą 2013/55/UE i jej wykonanie w państwach członkowskich zostaną dokonane w sprawozdaniu KE (pierwsze do 18 stycznia 2019 r., a potem co 5 lat). W pierwszej ewaluacji szczególna uwaga zostanie zwrócona na funkcjonowanie europejskiej legitymacji zawodowej, aktualizację kompetencji w zawodach sektorowych, funkcjonowanie wspólnych ram kształcenia i wspólnych testów kształcenia. Państwa członkowskie są zobowiązane do przekazania KE wszystkich informacji niezbędnych do opracowania sprawozdania. Polski wkład do oceny będzie opracowywany przez MNiSW, jako koordynatora systemu uznawania kwalifikacji, przede wszystkim w oparciu o dane przekazane przez właściwe organy i dane wynikające z działalności ośrodka wsparcia, w tym na podstawie informacji o decyzjach w sprawie uznawania kwalifikacji oraz problemach, które wystąpiły w tym zakresie.	
13. Załączniki (istotne dokumenty źródłowe, badania, analizy itp.)	

Raport z konsultacji publicznych

W ramach konsultacji publicznych projekt ustawy został przesłany w dniu 13 stycznia do następujących partnerów:

1. NSZZ „Solidarność”
2. NSZZ „Solidarność 80”
3. Wolny Związek Zawodowy „Sierpień 80”
4. Ogólnopolskie Porozumienie Związków Zawodowych
5. Forum Związków Zawodowych
6. Związek Pracodawców Business Centre Club
7. Konfederacja „Lewiatan”
8. Pracodawcy Rzeczypospolitej Polskiej
9. Związek Rzemiosła Polskiego
10. Zarząd Główny Związku Zakładów Doskonalenia Zawodowego
11. Rada Główna Nauki i Szkolnictwa Wyższego
12. Konferencja Rektorów Akademickich Szkół Polskich
13. Konferencja Rektorów Zawodowych Szkół Polskich
14. Konferencja Rektorów Publicznych Szkół Zawodowych
15. Parlament Studentów RP
16. Niezależne Zrzeszenie Studentów
17. Rada Działalności Pożytku Publicznego przy Ministrze Pracy i Polityki Społecznej
18. Krajowa Rada Sądownictwa
19. Krajowa Izba Gospodarcza
20. Naczelna Organizacja Techniczna
21. Stowarzyszenie Architektów Polskich
22. Polski Związek Inżynierów i Techników Budownictwa
23. Polski Związek Pracodawców Budownictwa
24. Federacja Związków Zawodowych Pracowników Ochrony Zdrowia i Pomocy Społecznej
25. Federacja Związków Pracodawców Ochrony Zdrowia „Porozumienie Zielonogórskie”
26. Federacja Związków Pracodawców Zakładów Opieki Zdrowotnej
27. Związek Pracodawców Ambulatoryjnej Opieki Specjalistycznej
28. Polskie Towarzystwo Farmaceutyczne
29. Polskie Towarzystwo Farmakologiczne
30. Ogólnopolski Związek Zawodowy Lekarzy
31. Ogólnopolski Związek Zawodowy Pielęgniarek i Położnych
32. Centrum Egzaminów Medycznych
33. Centrum Medyczne Kształcenia Podyplomowego
34. Stowarzyszenie Menedżerów Opieki Zdrowotnej
35. Polskie Towarzystwo Fizjoterapii
36. Stowarzyszenie Fizjoterapia Polska
37. Ogólnopolski Związek Zawodowy Lekarzy Weterynarii Inspekcji Weterynaryjnej

38. Ogólnopolskie Stowarzyszenie Lekarzy Weterynarii Wolnej Praktyki "Medicus Veterinarius"
39. Polska Federacja Rynku Nieruchomości
40. Polska Federacja Stowarzyszeń Zawodów Nieruchomościowych
41. Polskie Towarzystwo Turystyczno-Krajoznawcze
42. Polska Federacja Pilotażu i Przewodnictwa
43. Polska Izba Turystyki
44. Izba Turystyki RP
45. Polski Związek Organizatorów Turystyki
46. Geodezyjna Izba Gospodarcza
47. Stowarzyszenie Geodetów Polskich
48. Polska Geodezja Komercyjna
49. Stowarzyszenie Kartografów Polskich
50. Stowarzyszenie Inspektorów Ochrony Radiologicznej

Termin na zgłaszanie uwag został wyznaczony do 2 lutego 2015 r.

W ramach konsultacji publicznych swoje uwagi do projektu zgłosiły:

- Konferencja Rektorów Zawodowych Szkół Polskich, (pismo z dnia 27.01.2015)
- Konferencja Rektorów Uniwersytetów Polskich, (pismo z dnia 02.02.2015)
- Konferencja Rektorów Publicznych Szkół Zawodowych, (pismo z dnia 29.01.2015)
- Naczelna Organizacja Techniczna, (pismo z dnia 30.01.2015)
- Krajowa Rada Sądownictwa, (pisma z dnia 28.01.2015 i 10.02.2015)
- Pracodawcy Rzeczypospolitej Polskiej, (mail z dnia 02.02.2015)
- Rada Główna Nauki i Szkolnictwa Wyższego (uchwała nr 129/2015 RGNiSW z dnia 12.02.2015).

W trakcie przeprowadzonych konsultacji publicznych MNiSW nie otrzymało zgłoszeń dotyczących zainteresowania pracami nad projektem ustawy w trybie przepisów o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa.

W wyniku przeprowadzonych konsultacji publicznych do projektu ustawy wprowadzono opisaną poniżej zmianę:

W związku z uwagą Konferencji Rektorów Uniwersytetów Polskich dotyczącą zastąpienia w definicji „testu umiejętności” słów „kompetencje zawodowe” na „kompetencje społeczne”, uwaga została częściowo uwzględniona i po wyrazie „kompetencji” wykreślono „zawodowych”.

W wyniku przeprowadzonych konsultacji publicznych w projekcie ustawy nie uwzględniono opisanych poniżej propozycji:

1) zmiany definicji zawartych w art. 5 (poprzednio 4) projektu ustawy:

- poprawienie w pkt 9 terminu „kształcenie regulowane” na „kształcenie w zawodzie regulowanym albo działalności regulowanej”;
- zastąpienie w pkt 17 (obecnie 16) słów „... zasób wiedzy, umiejętności i kompetencji ...” na „... zasób wiedzy, umiejętności i kompetencji społecznych...”;
- dodanie definicji „kwalifikacji zawodowych”.

Powyższe uwagi nie zostały uwzględnione, ponieważ w systemie uznawania kwalifikacji zawodowych posługujemy się określeniem kształcenia regulowanego, które dotyczy zarówno zawodów lub działalności, regulowanych, jak i nieregulowanych. Ponadto należy zauważyć, że nie każde kształcenie w zawodzie regulowanym jest kształceniem regulowanym.

Wprowadzenie pojęcia kompetencji społecznych byłoby niezgodne z dyrektywą. Natomiast pojęcie „kwalifikacje zawodowe” nie jest definiowane, gdyż jego rozumienie nie budzi wątpliwości w systemie uznawania kwalifikacji. Ustawa w całości została zaprojektowana w celu określenia zasad uznawania kwalifikacji zawodowych.

Nie uwzględniona została również ogólna uwaga odnosząca się do definicji stwierdzająca, że są one niespójne z definicjami kwalifikacji określonymi w Zaleceniach Parlamentu i Rady dotyczących Europejskiej Ramy Kwalifikacji, Systemu ECVET, a także definicjami kwalifikacji określonymi w ustawie o systemie oświaty oraz aktami prawnymi ustanawiającymi ramy kwalifikacji dla szkolnictwa wyższego. Nie uwzględnienie powyższej sugestii związane jest z tym, iż dyrektywa jest aktem prawa unijnego, który państwa członkowskie mają obowiązek wdrożyć do krajowego prawodawstwa. Takiego charakteru nie ma zalecenie. Zawarte w projekcie ustawy definicje muszą być spójne z dyrektywą.

Ponadto, z tych samych powodów, nie wprowadzono do projektu ustawy uwagi związanej z rozszerzeniem katalogu definicji (takich jak: zawód, kompetencje zawodowe, kwalifikacja zawodowa, wiedza, umiejętności, kompetencje społeczne), które, zgodnie z sugestią, miałyby być opisane w sposób przyjęty w Krajowych Standardach Kompetencji Zawodowych, ściśle powiązanych z Klasyfikacją Zawodów i Specjalności na potrzeby rynku pracy uregulowaną w rozporządzeniu Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 7 sierpnia 2014 r. w *sprawie klasyfikacji zawodów i specjalności na potrzeby rynku pracy oraz zakresu jej stosowania* (Dz. U. poz. 1145).

2) nie przyjęto propozycji uzupełnienia (dot. art. 13 ust. 1 pkt 4 projektu) sformułowania „posiadanych kwalifikacji i uprawnień” o odniesienie do określonego poziomu z Polskiej (PRK) i Europejskich Ramach Kwalifikacji (ERK) w celu zachowania spójności zapisów z planowaną ustawą o „Zintegrowanym Systemie Kwalifikacji”.

Nie uwzględniono uwagi dotyczącej braku spójności i powiązania wprowadzonych w projekcie ustawy pięciu poziomów kwalifikacji z ośmioma poziomami kwalifikacji wyodrębnionymi w Polskiej Ramie Kwalifikacji, która, jest punktem odniesienia dla Zintegrowanego Systemu Kwalifikacji w Polsce i która uwzględnia również kwalifikacje dla zawodów regulowanych.

Brak uwzględnienia powyższych uwag związany jest z tym, że w systemie uznawania kwalifikacji nie posługujemy się ani Polskimi Ramami Kwalifikacji (PRK), ani Europejskimi Ramami Kwalifikacji, ponieważ są to odrębne systemy, które mają odrębne podstawy prawne i zostały utworzone w różnym celu. Dyrektywa, na potrzeby systemu uznawania kwalifikacji, określa 5 poziomów kwalifikacji. System ten nie jest powiązany ze Zintegrowanym Systemem Kwalifikacji.

3) uwagi dotyczącej rozumienia częściowego dostępu do zawodu regulowanego i arbitralnego uszczegółowienia warunków do podjęcia czynności zawodowych wnioskodawcy.

Przyznanie częściowego dostępu do zawodu będzie rozpatrywane indywidualnie, w wyniku prowadzonego postępowania w sprawie uznania kwalifikacji. Wnioskodawca składa wniosek o pełne uznanie kwalifikacji, a organ właściwy nie widząc możliwości ich uznania, nawet przy zastosowaniu środków wyrównawczych w formie stażu adaptacyjnego lub testu umiejętności, przyznaje częściowy dostęp do wykonywania zawodu.

4) uwagi sugerującej konieczność uregulowania w projekcie ustawy kwestii dotyczącej środków odwoławczych z których mógłby skorzystać zainteresowany, który chciałby sprostować lub usunąć informacje przekazane do innych państw członkowskich o toczących się i prawomocnie zakończonych postępowaniach dyscyplinarnych lub karnych, oraz innych istotnych okolicznościach, które mogą wywierać skutki na prawo wykonywania zawodu regulowanego albo działalności regulowanej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, które dotyczą jego osoby w sytuacji, w której organ właściwy odmówiłby takiego sprostowania lub usunięcia.

W opinii MNiSzW nie ma potrzeby wprowadzania takiej dodatkowej regulacji (art. 56 projektu), ponieważ właściwy organ jest zobowiązany do zawiadomienia osoby, która złożyła wniosek o sprostowanie lub usunięcie ww. informacji o wyniku jego rozpatrzenia. Dalsza procedura odwoławcza odbywa się na zasadach określonych w kpa.

5) propozycji uzupełnienia przepisu wskazującego jakie osoby wchodzi w skład zespołu koordynującego system uznawania kwalifikacji. Sugerowano aby obok przedstawicieli ministrów kierujących działami administracji rządowej właściwych w sprawach uznawania kwalifikacji w zawodach regulowanych lub działalnościach regulowanych mogły w nim uczestniczyć (np. z głosem doradczym) przedstawiciele zainteresowanych organizacji bądź ewentualnie mogłoby to zostać zastąpione systemem konsultacji.

Uwaga ta nie została nieuwzględniona, ponieważ w skład międzyresortowego Zespołu wchodzi przedstawiciele ministrów, którymi mogą być także osoby spoza ministerstw. Istotne jest to, by były to osoby zaangażowane w system uznawania kwalifikacji mogły aktywnie uczestniczyć w jego koordynacji w Polsce, służąc praktyczną wiedzą wynikającą ze stosowania przepisów ustawy.

6) nie uwzględniono sugestii Krajowej Rady Sądownictwa dotyczącej przerehabrowania art. 7 projektu (poprzedni 6) ustawy tak aby przepisy KPA miały zastosowanie do wydawania decyzji administracyjnych zarówno w sprawach uznawania kwalifikacji zawodowych, jak i prawa wykonywania zawodu regulowanego albo działalności regulowanej w stosunku do osób, którym kwalifikacje już zostały uznane. Uwaga nie została uwzględniona, ponieważ przepis art. 7 ma charakter ogólny. Ustawa reguluje postępowanie w sprawie uznania kwalifikacji zawodowych. Natomiast postępowanie w sprawie nadania uprawnień nie jest przedmiotem regulacji tej ustawy.

W trakcie konsultacji publicznych zgłoszone zostały komentarze o charakterze ogólnym, które nie są związane bezpośrednio z treścią konkretnego przepisu projektu ustawy:

1) w związku z tym, iż w przypadku Europejskiej Legitymacji Zawodowej będzie istniała możliwość przekazania kompetencji wydawania tego dokumentu odpowiednim instytucjom, warto rozważyć, w odniesieniu do zawodów inżynierskich, możliwość ścisłej współpracy z FSNT-NOT.

Wyjaśnienie MNiSzW

Możliwość uzyskania europejskiej legitymacji zawodowej będzie wprowadzana stopniowo dla wybranych zawodów. Wskazanie instytucji, które w Polsce zostaną upoważnione do wydawania europejskiej legitymacji zawodowej, bądź weryfikacji i zatwierdzania dokumentów, będzie poprzedzone konsultacjami z właściwymi ministrami.

2) procedura uznawalności wykształcenia i przełożenia jej na praktyczny proces jest bardzo sformalizowana i zawiła.

Wyjaśnienie MNiSzW

Procedura uznawania kwalifikacji zawodowych odzwierciedla postanowienia dyrektywy 2005/36/WE. Należy podkreślić, że system uznawania kwalifikacji zawodowych oparty na przepisach obowiązujących w UE funkcjonuje w Polsce od pierwszego dnia członkostwa RP w UE. Zatem, organy właściwe mają już ponad 10-letnie doświadczenie w stosowaniu tych rozwiązań prawnych.

3) ustawa w projektowanym brzmieniu, w niewystarczającym zakresie stanowi implementację dyrektywy i w zbyt dużym stopniu jest powtórzeniem jej brzmienia, co będzie skutkowało negatywnymi konsekwencjami dla osób i przedsiębiorstw.

Wyjaśnienie MNiSzW

Nie wskazano, w jakim zakresie implementacja nie jest wystarczająca. Należy podkreślić, że system uznawania kwalifikacji zawodowych już funkcjonuje, a obecne zmiany mają na celu wprowadzenie modyfikacji wynikających z nowelizacji dyrektywy 2005/36/WE.

4) braku przekazania do konsultacji projektów aktów wykonawczych.

Wyjaśnienie MNiSzW

Projekty rozporządzeń, zgodnie z procedurą, zostaną przekazane wraz z projektem ustawy na etapie prac Stałego Komitetu Rady Ministrów. Po wejściu w życie ustawy będą podlegały uzgodnieniom i konsultacjom.

TABELA ZBIEŻNOŚCI

TYTUŁ PROJEKTU:		projekt ustawy o zasadach uznawania kwalifikacji zawodowych nabytych w państwach członkowskich Unii Europejskiej			
TYTUŁ WDRAŻANEGO AKTU PRAWNEGO / WDRAŻANYCH AKTÓW PRAWNYCH ¹⁾ :		DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY 2013/55/UE z dnia 20 listopada 2013 r. zmieniająca dyrektywę 2005/36/WE w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych i rozporządzenie (UE) nr 1024/2012 w sprawie współpracy administracyjnej za pośrednictwem systemu wymiany informacji na rynku wewnętrznym („rozporządzenie w sprawie IMI”)			

PRZEPISY UNII EUROPEJSKIEJ ²⁾					
Jedn. red. dyr.	Treść przepisu UE ³⁾	Konieczność wdrożenia T / N	Jedn. red. (*)	Treść przepisu/ów projektu (*)	Uzasadnienie uwzględnienia w projekcie przepisów wykraczających poza minimalne wymogi prawa UE (**)
Art. 1 (nowy akapit)	w art. 1 dodaje się akapit w brzmieniu: „W niniejszej dyrektywie ustanawia się również zasady dotyczące częściowego dostępu do zawodu regulowanego oraz uznawania praktyk zawodowych odbywanych w innym państwie członkowskim.”;	T	Art. 39 ust. 1	Art. 39. 1. Jeżeli w wyniku postępowania w sprawie uznania kwalifikacji, przeprowadzonego na podstawie przepisów rozdziału 2 albo art. 34, nie może być wydana decyzja w sprawie uznania kwalifikacji wnioskodawcy albo usługodawcy z powodu różnic w zakresie zawodu i niemożliwości wyrównania brakującej wiedzy, umiejętności i kompetencji, wymaganych do wykonywania zawodu regulowanego nawet przez przystąpienie do testu umiejętności lub odbycie stażu adaptacyjnego, właściwy organ wydaje decyzję w sprawie uznania kwalifikacji w zakresie możliwych do	

			wyodrębnienia i samodzielnego wykonywania czynności zawodowych w ramach danego zawodu w celu przyznania częściowego dostępu do zawodu regulowanego, o ile wnioskodawca albo usługodawca jest uprawniony do wykonywania tych czynności zawodowych odpowiednio w państwie wnioskodawcy albo w państwie usługodawcy. Art. 8 Art. 8. 1. Ilekroć przepisy regulacyjne uzależniają nabycie prawa wykonywania zawodu regulowanego albo działalności regulowanej od odbycia praktyki zawodowej niezbędnej do uzyskania kwalifikacji zawodowych do wykonywania zawodu regulowanego albo do podjęcia lub wykonywania działalności regulowanej, odbywanej pod nadzorem, równoległe z kształceniem albo po uzyskaniu dokumentu potwierdzającego jego ukończenie, zwanej dalej „praktyką zawodową”, uprawniony organ, a w przypadku jego braku – właściwy organ, uznaje praktykę zawodową odbytą w państwie członkowskim albo bierze pod uwagę praktykę zawodową odbytą w państwie niebędącym państwem członkowskim. 2. W celu uznania praktyki zawodowej organy, o których mowa w ust. 1, porównują zakres i okres praktyki zawodowej odbytej w państwie członkowskim albo w państwie niebędącym państwem członkowskim z zakresem i okresem praktyki zawodowej wymaganej w Rzeczypospolitej Polskiej i ustalają okres praktyki, który podlega uznaniu.	
--	--	--	--	--

				3. Minister kierujący działem administracji rządowej właściwy w sprawach uznawania kwalifikacji zawodowych do wykonywania zawodu regulowanego albo do podejmowania lub wykonywania działalności regulowanej należących do danego działu, dla których została przewidziana praktyka zawodowa, określi, w drodze rozporządzenia, tryb uznawania tej praktyki odbytej w państwie członkowskim albo w państwie niebędącym państwem członkowskim oraz jej maksymalny uznawany okres, mając na uwadze zakres i okres praktyki zawodowej wymaganej w Rzeczypospolitej Polskiej.	
Art.2 ust. 1	w art. 2 wprowadza się następujące zmiany: a) w ust. 1 dodaje się akapit w brzmieniu: „Niniejszą dyrektywę stosuje się również wobec wszystkich obywateli państw członkowskich, którzy odbyli praktyki zawodowe poza rodzimym państwem członkowskim.”;	T	Art. 8	Jw.	
Art. 2 ust. 4	b) dodaje się ustęp w brzmieniu: „4. Niniejszej dyrektywy nie stosuje się wobec notariuszy powoływanych na mocy urzędowego aktu organów publicznych.”;	T	Art. 4	Art. 4. Przepisów ustawy nie stosuje się do zawodu notariusza oraz zawodów regulowanych i działalności regulowanych, dla których przepisy regulacyjne określiły wymóg posiadania obywatelstwa polskiego.	
Art. 3 ust. 1 lit. f)	3) w art. 3 wprowadza się następujące zmiany: a) w ust. 1 wprowadza się następujące zmiany: (i) lit. f) i h) otrzymują brzmienie: „f) »doświadczenie zawodowe«: faktyczne i zgodne z	T	Art. 5 pkt 2	Art. 5. Ilekroć w ustawie jest mowa o: (...) 2) doświadczeniu zawodowym – oznacza to zgodne z prawem wykonywanie zawodu albo działalności przez dany okres w	

	prawem wykonywanie danego zawodu w państwie członkowskim w pełnym wymiarze czasu pracy lub w równoważnym niepełnym wymiarze czasu pracy;			pełnym wymiarze czasu pracy albo odpowiednio dłuższy okres w niepełnym wymiarze czasu pracy;	
Art. 3 ust. 1 lit. h)	h) »test umiejętności«: test sprawdzający wiedzę zawodową, umiejętności i kompetencje wnioskodawcy, przeprowadzony lub uznany przez właściwe władze przyjmującego państwa członkowskiego w celu oceny zdolności wnioskodawcy do wykonywania zawodu regulowanego w tym państwie członkowskim. Aby umożliwić przeprowadzenie tego testu, właściwe organy sporządzają – na podstawie porównania kształcenia i szkoleń wymaganych w przyjmującym państwie członkowskim z kształceniem i szkoleniami odbytymi przez wnioskodawcę – listę zagadnień, których nie obejmuje posiadany przez wnioskodawcę dyplom lub inny dokument potwierdzający kwalifikacje. Test umiejętności musi uwzględniać fakt, że wnioskodawca jest wykwalifikowanym specjalistą w rodzimym państwie członkowskim lub w państwie członkowskim, z którego przybywa. Test umiejętności obejmuje zagadnienia wybrane z listy, których znajomość jest niezbędna do wykonywania danego zawodu w przyjmującym państwie członkowskim. Test może sprawdzać również znajomość zasad dotyczących wykonywania danego zawodu obowiązujących w przyjmującym państwie członkowskim. Szczegóły dotyczące przeprowadzania testu umiejętności oraz status przysługujący w przyjmującym	T	Art. 5 pkt 14 Art. 20	Art. 5. Ileż w ustawie jest mowa o: (...) 14) teście umiejętności – oznacza to czynności mające na celu sprawdzenie zakresu i poziomu wiedzy oraz umiejętności i kompetencji niezbędnych do wykonywania zawodu regulowanego; Art. 20. 1. Właściwy organ, w drodze postanowienia, może uzależnić wydanie decyzji w sprawie uznania kwalifikacji od odbycia przez wnioskodawcę stażu adaptacyjnego lub przystąpienia przez niego do testu umiejętności w przypadku, gdy zakres: 1) kształcenia, szkolenia lub egzaminu wymaganego do wykonywania zawodu w Rzeczypospolitej Polskiej i w państwie wnioskodawcy różnią się w sposób zasadniczy lub 2) zawodu w państwie wnioskodawcy różni się znacząco od zakresu tego zawodu w Rzeczypospolitej Polskiej, a kształcenie lub szkolenie wymagane w	

	państwie członkowskim wnioskodawcy, który pragnie przygotowywać się do testu umiejętności w tym państwie członkowskim, określane są przez właściwe organy tego państwa członkowskiego.”;			państwie wnioskodawcy różni się znacząco od kształcenia lub szkolenia wymaganego przepisami regulacyjnymi – chyba że wiedza, umiejętności i kompetencje nabyte przez wnioskodawcę podczas zdobywania doświadczenia zawodowego lub przez potwierdzone efekty uczenia się w rozumieniu przepisów o szkolnictwie wyższym, lub potwierdzone efekty kształcenia w rozumieniu przepisów o systemie oświaty, mogą wyrównać w całości albo w części te różnice. 2. W postanowieniu, o którym mowa w ust. 1, właściwy organ określa zakres testu umiejętności lub zakres i czas trwania stażu adaptacyjnego, mając na uwadze konieczność wyrównania różnic w zakresie kształcenia lub szkolenia, lub zawodu w stopniu niezbędnym do wykonywania zawodu regulowanego albo do podejmowania lub wykonywania działalności regulowanej. 3. Staż adaptacyjny odbywa się w języku polskim. 4. Staż adaptacyjny nie może trwać dłużej niż trzy lata. 5. Właściwy organ zapewnia wnioskodawcy możliwość przystąpienia do testu umiejętności nie później niż w terminie sześciu miesięcy od dnia nałożenia na niego tego obowiązku. 6. Test umiejętności przeprowadza się w języku polskim. 7. Wnioskodawca ponosi koszty odbywania stażu adaptacyjnego lub przystąpienia do testu umiejętności.	
--	---	--	--	--	--

			Art. 22 Art. 22. Minister kierujący działem administracji rządowej właściwy w sprawach uznawania kwalifikacji zawodowych do wykonywania zawodu regulowanego albo podejmowania lub wykonywania działalności regulowanej należących do danego działu określi, w drodze rozporządzenia: 1) warunki, sposób i tryb odbywania stażu adaptacyjnego, sposób i tryb wykonywania nadzoru nad jego odbywaniem oraz oceny nabytych w jego trakcie umiejętności, sposób ustalania kosztów odbywania stażu adaptacyjnego oraz tryb pobierania i zwrotu opłaty za jego odbywanie, 2) warunki, sposób i tryb przeprowadzania testu umiejętności oraz oceny posiadanych przez wnioskodawcę umiejętności, sposób ustalania kosztów przeprowadzania testu umiejętności oraz tryb pobierania i zwrotu opłaty za jego przeprowadzenie – uwzględniając odrębności w wykonywaniu zawodów regulowanych albo działalności regulowanych w państwach członkowskich oraz specyfikę i szczególne wymagania dotyczące wykonywania zawodów regulowanych albo podejmowania lub wykonywania działalności regulowanych w Rzeczypospolitej Polskiej. <u>Art. 72 projektu ustawy</u>	Art. 22. Minister kierujący działem administracji rządowej właściwy w sprawach uznawania kwalifikacji zawodowych do wykonywania zawodu regulowanego albo podejmowania lub wykonywania działalności regulowanej należących do danego działu określi, w drodze rozporządzenia: 1) warunki, sposób i tryb odbywania stażu adaptacyjnego, sposób i tryb wykonywania nadzoru nad jego odbywaniem oraz oceny nabytych w jego trakcie umiejętności, sposób ustalania kosztów odbywania stażu adaptacyjnego oraz tryb pobierania i zwrotu opłaty za jego odbywanie, 2) warunki, sposób i tryb przeprowadzania testu umiejętności oraz oceny posiadanych przez wnioskodawcę umiejętności, sposób ustalania kosztów przeprowadzania testu umiejętności oraz tryb pobierania i zwrotu opłaty za jego przeprowadzenie – uwzględniając odrębności w wykonywaniu zawodów regulowanych albo działalności regulowanych w państwach członkowskich oraz specyfikę i szczególne wymagania dotyczące wykonywania zawodów regulowanych albo podejmowania lub wykonywania działalności regulowanych w Rzeczypospolitej Polskiej. Art. 25 otrzymuje brzmienie: „Art. 25. Test umiejętności ogranicza się do
--	--	--	---	--

			Art. 25, art. 26 ust. 1a, art. 28 ust. 2 i 3, art. 34a ust. 2 ustawy z dnia 5 lipca 2002 r. o świadczeniu przez prawników zagranicznych pomocy prawnej w Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 2014 r. poz. 134 oraz z 2015 r. poz. 1311)	sprawdzenia poziomu wiedzy zawodowej kandydata w celu oceny jego zdolności do wykonywania zawodu adwokata lub zawodu radcy prawnego, w porównaniu do wymagań stawianych adwokatom lub radcom prawnym wykonującym zawody na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.”; W art. 26 po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu: „1a. W celu przeprowadzenia testu umiejętności, komisje egzaminacyjne sporządzają listę zagadnień ustaloną w wyniku porównania zakresu kształcenia wymaganego w Rzeczypospolitej Polskiej z zakresem kształcenia odbytego przez kandydata, których nie obejmuje posiadany przez niego dyplom lub inny dokument potwierdzający posiadanie kwalifikacji zawodowych. Test umiejętności obejmuje zagadnienia niezbędne do wykonywania zawodów adwokata lub radcy prawnego w Rzeczypospolitej Polskiej, których znajomości kandydat nie wykazał. Wyboru zagadnień dokonuje się z uwzględnieniem posiadanych przez kandydata kwalifikacji zawodowych wymaganych w państwie członkowskim Unii Europejskiej do wykonywania zawodu przy użyciu jednego z tytułów, o których mowa w art. 2 pkt 2.”; W art. 28 ust. 2 i 3 otrzymują brzmienie: „2. Część pisemna obejmuje opracowanie tematów, których nie obejmuje posiadany przez wnioskodawcę dyplom lub inny dokument potwierdzający posiadanie kwalifikacji zawodowych, ustalonych w	
--	--	--	---	--	--

				wyniku porównania zakresu kształcenia wymaganego w Rzeczypospolitej Polskiej z zakresem kształcenia odbytego przez kandydata. 3. Część ustna obejmuje zagadnienia dotyczące zasad organizacji i działania samorządu zawodowego, warunków wykonywania zawodu i zasad etyki zawodowej.”; W art. 34a dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1 i dodaje się ust. 2 w brzmieniu: „2. Przepisy działu III stosuje się odpowiednio do osób, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 3–9 ustawy z dnia o zasadach uznawania kwalifikacji zawodowych nabytych w państwach członkowskich Unii Europejskiej (Dz. U. poz.)”.	
Art. 3 ust. 1, lit. j)	(ii) dodaje się litery w brzmieniu: „j) »praktyki zawodowe«: bez uszczerbku dla art. 46 ust. 4, okres praktyk zawodowych prowadzonych pod nadzorem, który może mieć miejsce albo podczas nauki prowadzącej do uzyskania dyplomu, albo po jej zakończeniu, o ile stanowi to warunek dostępu do zawodu regulowanego;		Art. 8	Art. 8. 1. Ilekroć przepisy regulacyjne uzależniają nabycie prawa wykonywania zawodu regulowanego albo działalności regulowanej od odbycia praktyki zawodowej niezbędnej do uzyskania kwalifikacji zawodowych do wykonywania zawodu regulowanego albo do podjęcia lub wykonywania działalności regulowanej, odbywanej pod nadzorem, równoległe z kształceniem albo po uzyskaniu dokumentu potwierdzającego jego ukończenie, zwanej dalej „praktyką zawodową”, uprawniony organ, a w przypadku jego braku – właściwy organ, uznaje praktykę zawodową odbytą w państwie członkowskim albo bierze pod uwagę praktykę zawodową odbytą w państwie niebędącym państwem członkowskim.	

				2. W celu uznania praktyki zawodowej organy, o których mowa w ust. 1, porównują zakres i okres praktyki zawodowej odbytej w państwie członkowskim albo w państwie niebędącym państwem członkowskim z zakresem i okresem praktyki zawodowej wymaganej w Rzeczypospolitej Polskiej i ustalają okres praktyki, który podlega uznaniu. 3. Minister kierujący działem administracji rządowej właściwy w sprawach uznawania kwalifikacji zawodowych do wykonywania zawodu regulowanego albo do podejmowania lub wykonywania działalności regulowanej należących do danego działu, dla których została przewidziana praktyka zawodowa, określi, w drodze rozporządzenia, tryb uznawania tej praktyki odbytej w państwie członkowskim albo w państwie niebędącym państwem członkowskim oraz jej maksymalny uznawany okres, mając na uwadze zakres i okres praktyki zawodowej wymaganej w Rzeczypospolitej Polskiej.	
Art. 3 ust. 1, lit. k)	k) »europejska legitymacja zawodowa«: elektroniczny dokument wykazujący albo, że specjalista spełnił wszystkie niezbędne warunki w celu tymczasowego i okazjonalnego świadczenia usług w przyjmującym państwie członkowskim, albo uznanie kwalifikacji zawodowych na użytek stałego prowadzenia działalności zawodowej w przyjmującym państwie członkowskim	T	Art. 6 ust. 2 i 3	Art. 6. 2. Postępowanie w sprawie wydania europejskiej legitymacji zawodowej prowadzi właściwy organ, minister kierujący działem administracji rządowej, do którego właściwości należą sprawy wykonywania zawodu albo podejmowania lub wykonywania działalności, które nie są regulowane w Rzeczypospolitej Polskiej, albo instytucja wskazana przez tego ministra, zwana dalej „wskazaną instytucją”. 3. Minister kierujący działem administracji rządowej, do którego właściwości należą sprawy wykonywania zawodu albo	

			Art. 41	podejmowania lub wykonywania działalności, które nie są regulowane w Rzeczypospolitej Polskiej, może określić, w drodze rozporządzenia, wskazane instytucje wraz z przyporządkowanymi im zawodami lub działalnościami objętymi przepisami rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2015/983 z dnia 24 czerwca 2015 r. w sprawie procedury wydawania europejskiej legitymacji zawodowej oraz stosowania mechanizmu ostrzegania na podstawie dyrektywy 2005/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz. Urz. UE L 159 z 25.06.2015, str. 27), kierując się zakresem działania tych instytucji oraz mając na uwadze efektywny przebieg postępowań w sprawie wydania europejskiej legitymacji zawodowej. Art. 41. Europejska legitymacja zawodowa, wydawana w formie dokumentu elektronicznego, zastępuje: 1) decyzję, o której mowa w art. 25 ust. 1 albo w art. 34 ust. 2 pkt 1, na podstawie której wnioskodawcy zostały uznane kwalifikacje zawodowe do wykonywania zawodu regulowanego albo do podjęcia lub wykonywania działalności regulowanej; 2) decyzję, o której mowa w art. 34 ust. 2 pkt 2; 3) oświadczenie o zamiarze świadczenia usługi transgranicznej.	
Art. 3 ust. 1,	l) »uczenie się przez całe życie«: całość odbytego w ciągu całego życia kształcenia ogólnego, kształcenia i	N		Nie wymaga wdrożenia.	

lit. l)	szkolenia zawodowego, kształcenia pozaformalnego i nieformalnego uczenia się, których rezultatem jest poprawa wiedzy, umiejętności i kompetencji, co może obejmować etykę zawodową;				
Art. 3 ust. 1, lit. m)	m) »nadrzędne względy interesu ogólnego«: względy uznane za takie w orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej;	T	Art. 39 ust. 3	Art. 39. 3. Właściwy organ może, z zachowaniem proporcjonalności, odmówić uznania kwalifikacji zawodowych w celu przyznania częściowego dostępu do zawodu regulowanego, jeżeli jest to uzasadnione względami nadrzędnego interesu publicznego określonymi w orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej.	
Art. 3 ust. 1, lit. n)	n) »Europejski system transferu i akumulacji punktów lub punkty ECTS«: system punktacji w szkolnictwie wyższym stosowany w europejskim obszarze szkolnictwa wyższego.”;	N		Nie wymaga wdrożenia. Punkty ECTS zostały zdefiniowane w art. 2 ust. 1 pkt 18d ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym (Dz. U. z 2012 r. poz. 572, z późn. zm.).	
Art. 3 pkt 3) lit. b)	ust. 2 akapit trzeci otrzymuje brzmienie: „Za każdym razem, gdy państwo członkowskie uznaje stowarzyszenie lub organizację, o których mowa w akapicie pierwszym, powiadamia o tym Komisję. Komisja sprawdza, czy to stowarzyszenie lub ta organizacja spełniają warunki określone w akapicie drugim. Aby uwzględnić zmiany regulacyjne w państwach członkowskich, Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 57c w celu aktualizacji załącznika I, jeżeli spełnione są warunki określone w akapicie drugim. Jeżeli warunki określone w akapicie drugim nie są spełnione, Komisja przyjmuje akt wykonawczy w celu odrzucenia proponowanej aktualizacji załącznika I.”	N		Nie wymaga wdrożenia.	
Art. 4 ust. 1	w art. 4 wprowadza się następujące zmiany: a) ust. 1 otrzymuje brzmienie: „1. Uznanie kwalifikacji zawodowych przez	T	Art. 1 pkt 1	Art. 1. Ustawa określa zasady: 1) uznawania kwalifikacji zawodowych do	

	przyjmujące państwo członkowskie pozwala beneficjentom na uzyskanie w tym państwie członkowskim dostępu do tego samego zawodu, w odniesieniu do którego posiadają kwalifikacje w rodzimym państwie członkowskim, oraz wykonywanie tego zawodu w przyjmującym państwie członkowskim na tych samych warunkach, jakie obowiązują obywateli przyjmującego państwa członkowskiego.”		Art. 3 wykonywania zawodów regulowanych lub działalności regulowanych, nabytych w: a) innych niż Rzeczpospolita Polska państwach członkowskich Unii Europejskiej, b) państwach członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stronach umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, c) Konfederacji Szwajcarskiej – zwanych dalej „państwami członkowskimi”; Art. 3. Do uznawania kwalifikacji zawodowych do wykonywania zawodów regulowanych oraz do podejmowania lub wykonywania działalności regulowanych, nabytych w państwach członkowskich stosuje się przepisy ustawy, o ile przepisy odrębne nie stanowią inaczej. Art. 7 Art. 7. Organem uprawnionym do wydawania decyzji w sprawie prawa wykonywania w Rzeczypospolitej Polskiej zawodów regulowanych albo działalności regulowanych w stosunku do osób, którym zostały uznane kwalifikacje zawodowe do wykonywania zawodu regulowanego albo podjęcia lub wykonywania działalności regulowanej, jest organ wskazany w przepisach regulacyjnych, wydający takie decyzje w stosunku do osób, które uzyskały kwalifikacje zawodowe do wykonywania tych zawodów albo podjęcia lub wykonywania tych działalności w Rzeczypospolitej Polskiej, zwany dalej „uprawnionym organem”.	
--	---	--	---	--

			Art. 26	Art. 26. Osobom, którym zostały uznane kwalifikacje zawodowe do wykonywania zawodu regulowanego albo do podjęcia lub wykonywania działalności regulowanej, zapewnia się prawo wykonywania w Rzeczypospolitej Polskiej tego zawodu albo tej działalności na takich samych zasadach jak osobom, które uzyskały kwalifikacje zawodowe do ich podejmowania lub wykonywania w Rzeczypospolitej Polskiej.	
Art. 4 ust. 3	b) dodaje się ustęp w brzmieniu: „3. W drodze odstępstwa od ust. 1 częściowy dostęp do zawodu w przyjmującym państwie członkowskim jest przyznawany na warunkach określonych w art. 4f.”;		Art. 39 ust. 1	Art. 39. 1. Jeżeli w wyniku postępowania w sprawie uznania kwalifikacji, przeprowadzonego na podstawie przepisów rozdziału 2 albo art. 34, nie może być wydana decyzja w sprawie uznania kwalifikacji wnioskodawcy albo usługodawcy z powodu różnic w zakresie zawodu i niemożliwości wyrównania brakującej wiedzy, umiejętności i kompetencji, wymaganych do wykonywania zawodu regulowanego nawet przez przystąpienie do testu umiejętności lub odbycie stażu adaptacyjnego, właściwy organ wydaje decyzję w sprawie uznania kwalifikacji w zakresie możliwych do wyodrębnienia i samodzielnego wykonywania czynności zawodowych w ramach danego zawodu w celu przyznania częściowego dostępu do zawodu regulowanego, o ile wnioskodawca albo usługodawca jest uprawniony do wykonywania tych czynności zawodowych odpowiednio w państwie wnioskodawcy albo w państwie usługodawcy.	

Art. 4a ust. 1	„Artykuł 4a Europejska legitymacja zawodowa 1. Państwa członkowskie wydają osobom posiadającym kwalifikacje zawodowe europejską legitymację zawodową na wniosek tych osób i pod warunkiem przyjęcia przez Komisję odpowiednich aktów wykonawczych określonych w ust. 7.		Art. 1 pkt 3	Art. 1. Ustawa określa zasady:	
art. 4a ust. 2	2. Jeżeli europejska legitymacja zawodowa została wprowadzona dla określonego zawodu w drodze odpowiednich aktów wykonawczych przyjętych na podstawie ust. 7, osoba posiadająca dane kwalifikacje zawodowe może zdecydować się na wystąpienie o taką legitymację albo na skorzystanie z procedur przewidzianych w tytułach II i III.		Art. 6 ust. 2 i 3	Art. 6. 2. Postępowanie w sprawie wydania europejskiej legitymacji zawodowej prowadzi właściwy organ albo instytucja wskazana przez ministra kierującego działem administracji rządowej, do którego właściwości należą sprawy wykonywania zawodu albo podejmowania lub wykonywania działalności, które nie są regulowane w Rzeczypospolitej Polskiej, zwana dalej „wskazaną instytucją”. 3. Minister kierujący działem administracji rządowej, do którego właściwości należą sprawy wykonywania zawodu albo podejmowania lub wykonywania działalności, które nie są regulowane w Rzeczypospolitej Polskiej, określi, w drodze rozporządzenia, wskazane instytucje wraz z przyporządkowanymi im zawodami lub działalnościami objętymi przepisami rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2015/983 z dnia 24 czerwca 2015 r. w sprawie procedury wydawania europejskiej legitymacji zawodowej oraz stosowania mechanizmu ostrzegania na podstawie dyrektywy 2005/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz. Urz. UE L 159 z 25.06.2015, str. 27), kierując się zakresem działania tych instytucji oraz mając na uwadze efektywny przebieg postępowań w sprawie wydania europejskiej legitymacji zawodowej.	
art. 4a ust. 3	3. Państwa członkowskie zapewniają posiadaczowi europejskiej legitymacji zawodowej korzystanie ze wszystkich praw przyznanych w art. 4b–4e.				
art. 4a ust. 4	4. Jeżeli osoba posiadająca kwalifikacje zawodowe zamierza świadczyć usługi, o których mowa w tytule II, inne niż usługi objęte art. 7 ust. 4, właściwy organ rodzimego państwa członkowskiego wydaje europejską legitymację zawodową zgodnie z art. 4b i 4c. Europejska legitymacja zawodowa stanowi, w stosownych przypadkach, oświadczenie zgodnie z art. 7.				
art. 4a ust. 5	5. Jeżeli osoba posiadająca kwalifikacje zawodowe zamierza prowadzić stałą działalność zawodową w innym państwie członkowskim zgodnie z tytułem III rozdziały I–IIIa lub świadczyć usługi zgodnie z art. 7 ust. 4, właściwy organ rodzimego państwa członkowskiego podejmuje wszelkie działania przygotowawcze w odniesieniu do indywidualnej dokumentacji wnioskodawcy utworzonej w systemie wymiany informacji na rynku wewnętrznym (IMI)				

art. 4a ust. 6	(dokumentacji w systemie IMI), zgodnie z art. 4b i 4d. Właściwy organ przyjmującego państwa członkowskiego wydaje europejską legitymację zawodową zgodnie z art. 4b i 4d. Na użytek stałego prowadzenia działalności zawodowej wydanie europejskiej legitymacji zawodowej nie daje automatycznego prawa do wykonywania określonego zawodu, jeżeli w przyjmującym państwie członkowskim już obowiązują – przed wprowadzeniem europejskiej legitymacji zawodowej dla tego zawodu – wymogi rejestracyjne lub inne procedury kontrolne.		Art. 40-50	Art. 40. 1. Postępowanie w sprawie wydania europejskiej legitymacji zawodowej prowadzi się za pośrednictwem Systemu Wymiany Informacji na Rynku Wewnętrznym IMI, zwanego dalej „systemem IMI”. 2. W postępowaniu, o którym mowa w ust. 1, stosuje się przepisy rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2015/983 z dnia 24 czerwca 2015 r. w sprawie procedury wydawania europejskiej legitymacji zawodowej oraz stosowania mechanizmu ostrzegania na podstawie dyrektywy 2005/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady. 3. Właściwy organ zamieszcza w systemie IMI informację o dokumentach, które należy dołączyć do wniosku o wydanie europejskiej legitymacji zawodowej.	
art. 4a ust. 7	6. Państwa członkowskie wyznaczają organy właściwe do zajmowania się dokumentacją w systemie IMI i wydawania europejskich legitymacji zawodowych. Organy te zapewniają bezstronne, obiektywne i terminowe rozpatrywanie wniosków o wydanie europejskiej legitymacji zawodowej. Ośrodki wsparcia, o których mowa w art. 57b, również mogą pełnić funkcję właściwego organu. Państwa członkowskie zapewniają, aby właściwe organy i ośrodki wsparcia informowały obywateli, w tym potencjalnych wnioskodawców, o funkcjonowaniu i wartości dodanej europejskiej legitymacji zawodowej w odniesieniu do zawodów, dla których jest ona dostępna. 7. Komisja w drodze aktów wykonawczych przyjmuje środki konieczne do zapewnienia jednolitego stosowania przepisów dotyczących europejskich legitymacji zawodowych dla tych zawodów, które spełniają warunki określone w akapicie drugim niniejszego ustępu, w tym środki dotyczące formatu europejskiej legitymacji zawodowej, rozpatrywania wniosków pisemnych, tłumaczeń, jakie wnioskodawca musi dostarczyć w celu udokumentowania wniosku o europejską legitymację zawodową, szczegółowych informacji dotyczących dokumentów wymaganych zgodnie z art. 7 ust. 2 lub załącznikiem VII w celu złożenia kompletnego wniosku			Art. 41. Europejska legitymacja zawodowa, wydawana w formie dokumentu elektronicznego, zastępuje: 1) decyzję, o której mowa w art. 25 ust. 1 albo w art. 34 ust. 2 pkt 1, na podstawie której wnioskodawcy zostały uznane kwalifikacje zawodowe do wykonywania zawodu regulowanego albo do podjęcia lub wykonywania działalności regulowanej; 2) decyzję, o której mowa w art. 34 ust. 2 pkt 2; 3) oświadczenie o zamiarze świadczenia usługi transgranicznej. Art. 42. 1. Wniosek o wydanie europejskiej legitymacji zawodowej może złożyć do właściwego organu albo wskazanej instytucji:	

art. 4a ust. 8	oraz procedur dotyczących dokonywania i inkasowania opłat za europejską legitymację zawodową, z uwzględnieniem specyfiki danego zawodu. Komisja określa również w drodze aktów wykonawczych, jak, kiedy i w przypadku których dokumentów właściwe organy mogą wymagać poświadczonych kopii zgodnie z art. 4b ust. 3 akapit drugi, art. 4d ust. 2 i 3 w odniesieniu do danego zawodu. Wprowadzenie europejskiej legitymacji zawodowej dla konkretnego zawodu w drodze przyjęcia odpowiednich aktów wykonawczych, o których mowa w akapicie pierwszym, podlega wszystkim następującym warunkom: a) w danym zawodzie istnieje znacząca mobilność lub potencjał znaczącej mobilności; b) odpowiednie zainteresowane strony wyraziły wystarczające zainteresowanie; c) zawód lub kształcenie i szkolenie prowadzące do wykonywania zawodu jest regulowane w znacznej liczbie państw członkowskich. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 58 ust. 2. 8. Wszystkie opłaty, które mogą zostać poniesione przez wnioskodawców w związku z procedurami administracyjnymi przeprowadzanymi w celu wydania europejskiej legitymacji zawodowej, muszą być racjonalne, proporcjonalne i współmierne do kosztów ponoszonych przez rodzime państwo członkowskie i przyjmujące państwo członkowskie, i nie mogą mieć charakteru zniechęcającego do ubiegania się o europejską legitymację zawodową. Wniosek o wydanie europejskiej legitymacji zawodowej i utworzenie dokumentacji w systemie IMI			1) osoba zamierzająca wykonywać zawód regulowany albo podjąć lub wykonywać działalność regulowaną w państwie członkowskim, która: a) posiada formalne kwalifikacje niezbędne do wykonywania zawodu regulowanego albo spełnia wymagania kwalifikacyjne, od których jest uzależnione podjęcie lub wykonywanie działalności regulowanej, oraz, o ile jest to wymagane, spełnia inne warunki określone w przepisach regulacyjnych, albo b) wykonuje lub wykonywała przez co najmniej rok zawód albo działalność, które nie są regulowane w Rzeczypospolitej Polskiej, albo c) ukończyła kształcenie regulowane; 2) usługodawca zamierzający świadczyć w jednym albo więcej niż jednym państwie członkowskim usługę transgraniczną w zawodzie regulowanym albo działalności regulowanej, który: a) posiada formalne kwalifikacje niezbędne do wykonywania zawodu regulowanego albo spełnia wymagania kwalifikacyjne, od których jest uzależnione podjęcie lub wykonywanie działalności regulowanej, oraz, o ile jest to wymagane, spełnia inne warunki określone w przepisach regulacyjnych, albo b) wykonuje lub wykonywał przez co najmniej rok zawód albo	
---------------------------	--	--	--	--	--

art. 4b ust. 1	1. Rodzime państwo członkowskie umożliwia osobom posiadającym kwalifikacje zawodowe złożenie wniosku o europejską legitymację zawodową za pomocą udostępnionego przez Komisję narzędzia internetowego, które automatycznie tworzy dokumentację w systemie IMI dla konkretnego wnioskodawcy. Jeśli rodzime państwo członkowskie zezwala również na składanie wniosków na piśmie, wprowadza ono wszelkie niezbędne ustalenia dotyczące utworzenia dokumentacji w systemie IMI, wszelkich informacji, jakie należy przesłać wnioskodawcy, oraz wydania europejskiej legitymacji zawodowej.			działalność, które nie są regulowane w Rzeczypospolitej Polskiej, albo c) odbył kształcenie regulowane – o ile jego kwalifikacje zawodowe podlegają uznaniu w tych państwach członkowskich.	
art. 4b ust. 2	2. Wraz z wnioskiem należy dostarczyć dokumenty wymagane w aktach wykonawczych, które mają zostać przyjęte zgodnie z art. 4a ust. 7.			2. Właściwy organ albo wskazana instytucja w terminie:	
art. 4b ust. 3	3. W terminie jednego tygodnia od otrzymania wniosku właściwy organ rodzimego państwa członkowskiego potwierdza otrzymanie wniosku i informuje wnioskodawcę o wszelkich brakujących dokumentach. W stosownych przypadkach właściwy organ rodzimego państwa członkowskiego wydaje wszelkie dodatkowe zaświadczenia wymagane na mocy niniejszej dyrektywy. Właściwy organ rodzimego państwa członkowskiego sprawdza, czy wnioskodawca prowadzi zgodnie z prawem działalność w rodzimym państwie członkowskim oraz czy wszystkie niezbędne dokumenty wydane w rodzimym państwie członkowskim są ważne i autentyczne. W razie należycie uzasadnionych wątpliwości właściwy organ rodzimego państwa członkowskiego konsultuje się z właściwą instytucją i może zwrócić się do wnioskodawcy o poświadczone kopie dokumentów. W przypadku złożenia przez tego samego wnioskodawcę kolejnych wniosków właściwe organy rodzimego państwa członkowskiego oraz			1) tygodnia od dnia otrzymania wniosku o wydanie europejskiej legitymacji zawodowej potwierdza jego otrzymanie i, w razie potrzeby, wzywa wnioskodawcę do uzupełnienia brakujących dokumentów; wnioskodawcy nie wzywa się do uzupełnienia dokumentów, które były złożone z wcześniejszym wnioskiem o wydanie europejskiej legitymacji zawodowej, jeżeli są ważne i dostępne w systemie IMI; 2) pięciu tygodni od dnia otrzymania wniosku o wydanie europejskiej legitymacji zawodowej albo miesiąca od dnia otrzymania brakujących dokumentów: a) weryfikuje ważność i autentyczność dokumentów dołączonych do wniosku o wydanie europejskiej legitymacji zawodowej, b) może dołączyć do wniosku o wydanie europejskiej legitymacji zawodowej wydane przez ten organ albo tę instytucję dokumenty potwierdzające posiadanie przez wnioskodawcę kwalifikacji zawodowych,	

art. 4b ust. 4	przyjmującego państwa członkowskiego nie mogą żądać ponownego złożenia dokumentów, które znajdują się już w dokumentacji w systemie IMI i są nadal ważne. 4. Komisja może w drodze aktów wykonawczych przyjąć specyfikacje techniczne, środki niezbędne do zapewnienia integralności, poufności i dokładności informacji zapisanych na europejskiej legitymacji zawodowej i znajdujących się w dokumentacji w systemie IMI, oraz wymogi i procedury w zakresie wydawania europejskiej legitymacji zawodowej jej posiadaczowi, w tym możliwości jej pobierania lub dostarczania aktualizacji dokumentacji w systemie IMI. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 58 ust. 2. Europejska legitymacja zawodowa w zakresie tymczasowego i okazjonalnego świadczenia usług innych niż usługi objęte art. 7 ust. 4			c) zatwierdza dokumenty dołączone do wniosku o wydanie europejskiej legitymacji zawodowej, d) przekazuje w systemie IMI do wskazanego państwa członkowskiego wniosek o wydanie europejskiej legitymacji zawodowej wraz z zatwierdzonymi dokumentami, e) informuje wnioskodawcę o przekazaniu do wskazanego państwa członkowskiego wniosku o wydanie europejskiej legitymacji zawodowej; 3) dwóch tygodni od dnia otrzymania w systemie IMI zapytania państwa członkowskiego wskazanego we wniosku o wydanie europejskiej legitymacji zawodowej, udziela dodatkowych informacji lub przekazuje poświadczone kopie dokumentów potrzebnych do wydania europejskiej legitymacji zawodowej. Art. 43. 1. Wniosek o wydanie europejskiej legitymacji zawodowej wraz z dokumentami, o których mowa w art. 40 ust. 3, może złożyć do właściwego organu albo wskazanej instytucji usługodawca zamierzający świadczyć w co najmniej jednym państwie członkowskim usługę transgraniczną w zawodzie regulowanym albo działalności regulowanej, który: 1) posiada formalne kwalifikacje niezbędne do wykonywania zawodu regulowanego albo spełnia wymagania kwalifikacyjne, od których jest uzależnione podjęcie lub	
art. 4c ust. 1	1. Właściwy organ rodzimego państwa członkowskiego weryfikuje wniosek i dołączone do wniosku dokumenty zawarte w dokumentacji w systemie IMI oraz wydaje europejską legitymację zawodową dla tymczasowego i okazjonalnego świadczenia usług innych niż usługi objęte art. 7 ust. 4 w terminie trzech tygodni. Termin ten zaczyna biec z chwilą otrzymania brakujących dokumentów, o których mowa w art. 4b ust. 3 akapit pierwszy, lub, jeśli nie zwrócono się o żadne inne dokumenty, po upływie jednotygodniowego okresu, o którym mowa w tym akapicie. Organ ten bezzwłocznie przekazuje europejską legitymację zawodową właściwemu organowi każdego zainteresowanego przyjmującego państwa członkowskiego i informuje o tym wnioskodawcę. W ciągu kolejnych 18 miesięcy przyjmujące państwo członkowskie nie może wymagać żadnego kolejnego oświadczenia na podstawie art. 7.				

art. 4c ust. 2	2. Decyzja właściwego organu rodzimego państwa członkowskiego lub brak decyzji w terminie trzech tygodni, o którym mowa w ust. 1, podlega środkom odwoławczym na mocy prawa krajowego.			wykonywanie działalności regulowanej, oraz, o ile jest to wymagane, spełnia inne warunki określone w przepisach regulacyjnych, albo	
art. 4c ust. 3	3. Jeżeli posiadacz europejskiej legitymacji zawodowej zamierza świadczyć usługi w innych państwach członkowskich niż państwa początkowo wspomniane we wniosku, o którym mowa w ust. 1, może zwrócić się o takie rozszerzenie. Jeśli posiadacz zamierza nadal świadczyć usługi po upływie okresu 18 miesięcy, o którym mowa w ust. 1, informuje o tym właściwy organ. W każdym przypadku posiadacz legitymacji przekazuje również wszystkie informacje dotyczące istotnych zmian sytuacji stwierdzonej w dokumentacji w systemie IMI, o które zwrócić się może właściwy organ w rodzimym państwie członkowskim zgodnie z aktami wykonawczymi, które mają zostać przyjęte na mocy art. 4a ust. 7. Właściwy organ rodzimego państwa członkowskiego przekazuje zaktualizowaną europejską legitymację zawodową zainteresowanym przyjmującym państwom członkowskim.			2) wykonuje lub wykonywał przez co najmniej rok zawód albo działalność, które nie są regulowane w Rzeczypospolitej Polskiej, albo 3) ukończył kształcenie regulowane – o ile jego kwalifikacje zawodowe nie podlegają uznaniu w państwach członkowskich, w których zamierza świadczyć usługę transgraniczną.	
art. 4c ust. 4	4. Europejska legitymacja zawodowa zachowuje ważność na całym terytorium wszystkich zainteresowanych przyjmujących państw członkowskich, dopóki jej posiadacz posiada prawo do wykonywania zawodu na podstawie dokumentów i informacji zawartych w dokumentacji w systemie IMI. Europejska legitymacja zawodowa w zakresie stałego prowadzenia działalności zawodowej oraz tymczasowego i okazjonalnego świadczenia usług na podstawie art. 7 ust. 4			2. Właściwy organ albo wskazana instytucja w terminie: 1) tygodnia od dnia otrzymania wniosku o wydanie europejskiej legitymacji zawodowej potwierdza jego otrzymanie i, w razie potrzeby, wzywa wnioskodawcę do uzupełnienia brakujących dokumentów; wnioskodawcy nie wzywa się do uzupełnienia dokumentów, które były złożone z wcześniejszym wnioskiem o wydanie europejskiej legitymacji zawodowej, jeżeli są ważne i dostępne w systemie IMI; 2) czterech tygodni od dnia otrzymania wniosku o wydanie europejskiej legitymacji zawodowej albo trzech tygodni od dnia otrzymania brakujących dokumentów:	
art. 4d ust. 1	1. Właściwy organ rodzimego państwa członkowskiego weryfikuje w terminie jednego miesiąca autentyczność i ważność dołączonych do wniosku dokumentów zawartych w dokumentacji w systemie IMI w celu			a) weryfikuje ważność i autentyczność dokumentów dołączonych do wniosku	

	wydania europejskiej legitymacji zawodowej w zakresie stałego prowadzenia działalności zawodowej lub tymczasowego i okazjonalnego świadczenia usług na podstawie art. 7 ust. 4. Termin ten zaczyna biec z chwilą otrzymania brakujących dokumentów, o których mowa w art. 4b ust. 3 akapit pierwszy, lub, jeśli nie zwrócono się o żadne inne dokumenty, po upływie jednotygodniowego okresu, o którym mowa w tym akapicie. Następnie organ ten bezzwłocznie przekazuje wniosek właściwemu organowi przyjmującego państwa członkowskiego. Rodzime państwo członkowskie informuje wnioskodawcę o statusie wniosku w momencie przekazania wniosku przyjmującemu państwu członkowskiemu.			o wydanie europejskiej legitymacji zawodowej, b) wydaje europejską legitymację zawodową, c) przekazuje europejską legitymację zawodową w systemie IMI do wskazanego państwa członkowskiego, d) informuje wnioskodawcę o przekazaniu europejskiej legitymacji zawodowej do wskazanego państwa członkowskiego.	
art.4d ust. 2	2. W przypadkach, o których mowa w art. 16, 21, 49a i 49b, przyjmujące państwo członkowskie podejmuje decyzję o tym, czy wydać europejską legitymację zawodową na podstawie ust. 1 w terminie jednego miesiąca od otrzymania wniosku przekazanego przez rodzime państwo członkowskie. W przypadku wystąpienia należycie uzasadnionych wątpliwości przyjmujące państwo członkowskie może zwrócić się do rodzimego państwa członkowskiego z wnioskiem o dodatkowe informacje lub o poświadczoną kopię dokumentu, które rodzime państwo członkowskiego przekazuje nie później niż dwa tygodnie po przedłożeniu wniosku. Z zastrzeżeniem ust. 5 akapit drugi, niezależnie od takiego wniosku, zastosowanie ma termin jednego miesiąca.			3. Za wydanie europejskiej legitymacji zawodowej pobiera się opłatę w wysokości 3% minimalnego wynagrodzenia za pracę ustalonego na podstawie przepisów ustawy z dnia 10 października 2002 r. o minimalnym wynagrodzeniu za pracę, obowiązującego w roku wydania legitymacji. Opłatę wnosi się na rachunek bankowy właściwego organu albo wskazanej instytucji.	
art.4d ust. 3	3. W przypadkach, o których mowa w art. 7 ust. 4 i w art. 14, przyjmujące państwo członkowskie podejmuje decyzję o tym, czy wydać europejską legitymację zawodową, czy też zastosować wobec posiadacza kwalifikacji zawodowych środki wyrównawcze w terminie dwóch miesięcy od daty otrzymania wniosku przekazanego przez rodzime państwo członkowskie. W			Art. 44. 1. Europejska legitymacja zawodowa zastępująca oświadczenie o zamiarze świadczenia usługi transgranicznej zachowuje ważność przez osiemnaście miesięcy. Usługodawca zamierzający świadczyć usługę transgraniczną po upływie tego okresu informuje o tym właściwy organ albo wskazaną instytucję, które wydały europejską legitymację zawodową, w celu przedłużenia okresu jej ważności. 2. W przypadku istotnej zmiany stanu faktycznego potwierdzonego dokumentami dołączonymi do wniosku o wydanie europejskiej legitymacji zawodowej	

	przypadku wystąpienia należycie uzasadnionych wątpliwości przyjmujące państwo członkowskie może zwrócić się do rodzimego państwa członkowskiego z wnioskiem o dodatkowe informacje lub o poświadczoną kopię dokumentu, które rodzime państwo członkowskiego przekazuje nie później niż w terminie dwóch tygodni po przedłożeniu wniosku. Z zastrzeżeniem ust. 5 akapit drugi, niezależnie od takiego wniosku, zastosowanie ma termin dwóch miesięcy.			zastępującej oświadczenie o zamiarze świadczenia usługi transgranicznej, usługodawca przedkłada właściwemu organowi albo wskazanej instytucji, które wydały legitymację, dokumenty potwierdzające tę zmianę w celu aktualizacji i przekazania legitymacji wskazanym państwom członkowskim.	
art.4d ust. 4	4. W przypadku gdy przyjmujące państwo członkowskie nie otrzyma od rodzimego państwa członkowskiego lub od wnioskodawcy niezbędnych informacji, o które może wystąpić zgodnie z niniejszą dyrektywą w celu podjęcia decyzji o wydaniu europejskiej legitymacji zawodowej, może ono odmówić wydania legitymacji. Odmowę taką należycie się uzasadnia.			3. W okresie ważności europejskiej legitymacji zawodowej usługodawca może wystąpić do właściwego organu albo wskazanej instytucji, które ją wydały, o jej przekazanie do innych państw członkowskich, na terenie których zamierza świadczyć usługę transgraniczną.	
art.4d ust. 5	5. Jeżeli przyjmujące państwo członkowskie nie podejmie decyzji w terminach określonych w ust. 2 i 3 niniejszego artykułu lub nie zorganizuje testu umiejętności zgodnie z art. 7 ust. 4, europejską legitymację zawodową uznaje się za wydaną i wysyła się ją automatycznie za pośrednictwem systemu IMI posiadaczowi kwalifikacji zawodowych.			Art. 45. 1. Właściwy organ wydaje europejską legitymację zawodową: 1) osobie zamierzającej wykonywać w Rzeczypospolitej Polskiej zawód regulowany albo podjąć lub wykonywać działalność regulowaną; 2) usługodawcy zamierzającemu świadczyć na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej usługę transgraniczną w zawodach regulowanych albo działalnościach regulowanych, o których mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 34 ust. 8.	
art.4d ust. 6	Przyjmujące państwo członkowskie ma możliwość przedłużenia o dwa tygodnie określonych w ust. 2 i 3 terminów automatycznego wydania europejskiej legitymacji zawodowej. Wyjaśnia ono przyczyny ich przedłużenia i informuje wnioskodawcę. Takie przedłużenie terminu można powtórzyć raz i jedynie jeśli jest to absolutnie niezbędne, w szczególności z powodów związanych ze zdrowiem publicznym lub bezpieczeństwem usługobiorców. 6. Działania podjęte przez rodzime państwo członkowskie zgodnie z ust. 1 zastępują wszelkie wnioski o uznanie kwalifikacji zawodowych na mocy			2. Właściwy organ, w terminie dwóch miesięcy od dnia otrzymania wniosku o wydanie europejskiej legitymacji zawodowej wraz ze zweryfikowanymi i zatwierdzonymi dokumentami dołączonymi do tego wniosku: 1) wydaje legitymację osobie, o której mowa w ust. 1 pkt 1, albo usługodawcy, o którym mowa w ust. 1 pkt 2;	

art.4d ust. 7	prawa krajowego przyjmującego państwa członkowskiego. 7. Decyzje rodzimego państwa członkowskiego i przyjmującego państwa członkowskiego przyjęte na podstawie ust. 1–5 lub brak decyzji rodzimego państwa członkowskiego podlegają środkom odwoławczym na mocy prawa krajowego danego państwa członkowskiego.			2) może zobowiązać: a) osobę, o której mowa w ust. 1 pkt 1, do odbycia stażu adaptacyjnego lub przystąpienia do testu umiejętności, zgodnie z art. 20 ust. 1, b) usługodawcę, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, do przystąpienia do testu umiejętności, zgodnie z art. 34 ust. 2 pkt 3. 3. Właściwy organ, w terminie miesiąca od dnia otrzymania z państwa wnioskodawcy wniosku o wydanie europejskiej legitymacji zawodowej wraz ze zweryfikowanymi i zatwierdzonymi dokumentami dołączonymi do tego wniosku wydaje legitymację osobie, o której mowa w ust. 1 pkt 1: 1) w przypadku działalności, o której mowa w art. 16 ust. 1; 2) posiadającej dokument, o którym mowa w art. 30 ust. 1; 3) w przypadku automatycznego uznawania kwalifikacji zawodowych do wykonywania zawodu lekarza, lekarza denty, pielęgniarki, położnej, farmaceuty, lekarza weterynarii lub architekta. 4. W przypadku uzasadnionych wątpliwości właściwy organ może wystąpić do właściwego organu państwa wnioskodawcy lub państwa usługodawcy o przekazanie, w terminie dwóch tygodni od dnia otrzymania wystąpienia, dodatkowych informacji lub poświadczonych kopii dokumentów, potrzebnych do wydania europejskiej legitymacji zawodowej zgodnie z ust. 2 albo 3.	
art. 4e ust. 1	1. Bez uszczerbku dla zasady domniemania niewinności właściwe organy rodzimego państwa członkowskiego i przyjmującego państwa członkowskiego dokonują terminowej aktualizacji odpowiedniej dokumentacji w systemie IMI, uzupełniając ją o informacje na temat postępowań dyscyplinarnych lub sankcji karnych, które wiążą się z zakazem lub ograniczeniem i które wpływają na wykonywanie czynności przez posiadacza europejskiej legitymacji zawodowej na podstawie niniejszej dyrektywy. Czyniąc to, przestrzegają one zasad ochrony danych osobowych określonych w dyrektywie 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych⁽¹⁵⁾ oraz w dyrektywie 2002/58/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 lipca 2002 r. dotyczącej przetwarzania danych osobowych i ochrony prywatności w sektorze łączności elektronicznej (dyrektywa o prywatności i łączności elektronicznej)⁽¹⁶⁾. Do takich aktualizacji zalicza się usuwanie informacji, które nie są już wymagane. Posiadacza europejskiej legitymacji zawodowej i właściwe organy mające dostęp do właściwej dokumentacji w systemie IMI informuje się bezzwłocznie o wszystkich aktualizacjach. Obowiązek ten pozostaje bez uszczerbku dla spoczywających na				

art. 4e ust. 2	państwach członkowskich obowiązków w zakresie ostrzegania na mocy art. 56a. 2. Treść aktualizowanych informacji, o których mowa w ust. 1, ogranicza się do następujących elementów: a) tożsamość specjalisty; b) zawód; c) dane organu lub sądu krajowego, który wydał decyzję o ograniczeniu lub zakazie; d) zakres ograniczenia lub zakazu; oraz e) okres, przez jaki obowiązuje ograniczenie lub zakaz.			
art. 4e ust. 3	3. Dostęp do informacji zawartych w dokumentacji w systemie IMI mają wyłącznie właściwe organy rodzimego państwa członkowskiego i przyjmującego państwa członkowskiego zgodnie z dyrektywą 95/46/WE. Na wniosek posiadacza europejskiej legitymacji zawodowej właściwe organy informują go o treści dokumentacji w systemie IMI			
art. 4e ust. 4	4. Informacje zawarte w europejskiej legitymacji zawodowej ograniczają się do informacji niezbędnych do ustalenia prawa jej posiadacza do wykonywania zawodu, w odniesieniu do którego została wydana, a mianowicie imienia posiadacza, jego nazwiska, daty i miejsca urodzenia, zawodu, kwalifikacji, mającego zastosowanie systemu, odpowiednich właściwych organów, numeru legitymacji, elementów zabezpieczających i odniesienia do ważnego dokumentu tożsamości. Informacje dotyczące nabytego przez posiadacza europejskiej legitymacji zawodowej doświadczenia zawodowego lub zastosowanych wobec niego środków wyrównawczych zawarte są w dokumentacji w systemie IMI. 5. Dane osobowe zawarte w dokumentacji w systemie IMI mogą być przetwarzane tak długo, jak długo jest to potrzebne na użytek procedury uznania oraz jako dowód		5. Jeżeli właściwy organ nie otrzyma informacji, o których mowa w ust. 4, może wydać decyzję o odmowie wydania europejskiej legitymacji zawodowej. 6. Właściwy organ może przedłużyć terminy określone w ust. 2 albo 3 o dwa tygodnie, pod warunkiem poinformowania o przedłużeniu i jego przyczynach składającego wniosek o wydanie europejskiej legitymacji zawodowej. W przypadku gdy jest to niezbędne, w szczególności z powodów związanych ze zdrowiem publicznym lub bezpieczeństwem usługobiorców, właściwy organ może ponownie jednokrotnie przedłużyć te terminy o dwa tygodnie. 7. Jeżeli właściwy organ nie wyda europejskiej legitymacji zawodowej w terminach określonych w ust. 2 albo 3, albo w terminach przedłużonych zgodnie z ust. 6, europejska legitymacja zawodowa zostaje automatycznie wydana przez system IMI i wysłana za jego pośrednictwem do składającego wniosek o jej wydanie. 8. Za wydanie europejskiej legitymacji zawodowej pobiera się opłatę w wysokości 35% minimalnego wynagrodzenia za pracę ustalonego na podstawie przepisów ustawy z dnia 10 października 2002 r. o minimalnym wynagrodzeniu za pracę, obowiązującego w roku wydania legitymacji. Opłatę wnosi się na rachunek bankowy właściwego organu. Art. 46. W przypadkach, o których mowa w art. 41 pkt 1 i 2, europejska legitymacja zawodowa zachowuje ważność przez okres, w jakim jej posiadacz posiada prawo	

art. 4e ust. 5	uznania lub przekazania oświadczenia wymaganego na mocy art. 7. Państwa członkowskie zapewniają, aby posiadacz europejskiej legitymacji zawodowej posiadał prawo do nieodpłatnego wystąpienia w dowolnym czasie o poprawienie nieprawidłowych lub niekompletnych danych lub o usunięcie bądź zablokowanie dotyczącej go dokumentacji w systemie IMI. Posiadacza legitymacji informuje się o tym prawie w momencie wydania europejskiej legitymacji zawodowej, a następnie przypomina mu się o tym prawie co dwa lata. Przypomnienie wysyłane jest automatycznie za pośrednictwem systemu IMI, jeśli pierwotny wniosek o wydanie europejskiej legitymacji zawodowej został przedłożony online. W przypadku wniosku o usunięcie dokumentacji w systemie IMI związanej z europejską legitymacją zawodową wydaną do celów stałego prowadzenia działalności zawodowej lub tymczasowego i okazjonalnego świadczenia usług na podstawie art. 7 ust. 4 właściwe organy danego rodzimego państwa członkowskiego wydają posiadaczowi kwalifikacji zawodowych dokument poświadczający uznanie jego kwalifikacji zawodowych. 6. W związku z przetwarzaniem danych osobowych zapisanych na europejskiej legitymacji zawodowej i zawartych we wszystkich dokumentacjach w systemie IMI odpowiednie właściwe organy państw członkowskich uznaje się za administratorów danych w rozumieniu art. 2 lit. d) dyrektywy 95/46/WE. W związku z obowiązkami Komisji określonymi w ust. 1–4 niniejszego artykułu i związanym z nimi przetwarzaniem danych osobowych Komisję uznaje się za administratora danych w rozumieniu art. 2 lit. d) rozporządzenia (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i			wykonywania zawodu albo działalności na podstawie dokumentów i informacji zawartych w systemie IMI. Art. 47. Właściwy organ albo wskazana instytucja wydaje decyzję o odmowie wydania europejskiej legitymacji zawodowej w przypadku nieuznania kwalifikacji zawodowych osoby, o której mowa w art. 42 ust. 1 pkt 1, albo usługodawcy, o którym mowa w art. 42 ust. 1 pkt 2. Art. 48. Cofnięcie europejskiej legitymacji zawodowej następuje w drodze decyzji administracyjnej wydanej przez właściwy organ albo wskazaną instytucję, które wydały legitymację, w przypadku gdy: 1) jej wydanie nastąpiło z naruszeniem przepisów prawa; 2) nastąpiła zmiana stanu faktycznego potwierdzonego dokumentami, na podstawie których wydano legitymację, mająca wpływ na prawo lub zakres wykonywania zawodu regulowanego albo działalności regulowanej; 3) wniosek o jej wydanie lub złożone wraz z nim dokumenty zawierały nieprawdziwe dane osobowe lub fałszywe informacje; 4) legitymacja została wydana na podstawie podrobionego lub przerobionego dokumentu. Art. 49. 1. Właściwy organ albo wskazana instytucja: 1) dokonują aktualizacji zawartych w systemie IMI informacji o: a) osobach, o których mowa w art. 42	
-------------------	---	--	--	--	--

art. 4e ust. 7	organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych ⁽¹⁷⁾. 7. Przyjmujące państwa członkowskie, nie naruszając przepisów ust. 3, umożliwiają pracodawcom, klientom, pacjentom, organom publicznym i innym zainteresowanym stronom weryfikację autentyczności i ważności europejskiej legitymacji zawodowej przedstawionej im przez posiadacza legitymacji.			ust. 1 pkt 1, b) usługodawcach, o których mowa w art. 42 ust. 1 pkt 2 – dla których wydały europejską legitymację zawodową;	
art. 4e) [ostatni akapit]	Komisja w drodze aktów wykonawczych określa przepisy dotyczące dostępu do dokumentacji w systemie IMI, oraz środki techniczne i procedury w zakresie weryfikacji, o której mowa w akapicie pierwszym. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 58 ust. 2. Komisja w drodze aktów wykonawczych określa przepisy dotyczące dostępu do dokumentacji w systemie IMI, oraz środki techniczne i procedury w zakresie weryfikacji, o której mowa w akapicie pierwszym. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 58 ust. 2.			2) usuwają z systemu IMI informacje, które nie są już wymagane, dotyczące: a) osób, o których mowa w art. 42 ust. 1 pkt 1, b) usługodawców, o których mowa w art. 42 ust. 1 pkt 2 – dla których wydały europejską legitymację zawodową. 2. Aktualizacja, o której mowa w ust. 1 pkt 1, dotyczy prawomocnie zakończonych postępowań dyscyplinarnych lub karnych prowadzonych przeciwko posiadaczom europejskiej legitymacji zawodowej, o których mowa w ust. 1 pkt 1, które wiążą się z zakazem lub ograniczeniem prawa wykonywania zawodu regulowanego lub działalności regulowanej albo w inny sposób wpływają na wykonywanie czynności zawodowych, i obejmuje następujące informacje: 1) tożsamość posiadacza europejskiej legitymacji zawodowej; 2) zawód, którego dotyczy orzeczenie; 3) organ, który wydał orzeczenie; 4) zakres ograniczenia prawa wykonywania zawodu regulowanego lub działalności regulowanej; 5) okres obowiązywania zakazu albo ograniczenia prawa wykonywania zawodu regulowanego lub działalności regulowanej.	

			3. Sąd, organ samorządu zawodowego lub organ prowadzący postępowanie dyscyplinarne niezwłocznie przekazują właściwemu organowi albo wskazanej instytucji informacje, o których mowa w ust. 2. 4. Na wniosek posiadacza europejskiej legitymacji zawodowej jest on informowany przez właściwy organ albo wskazaną instytucję, które wydały legitymację, o treści dotyczącej go dokumentacji zawartej w systemie IMI. Art. 50. 1. Posiadacz europejskiej legitymacji zawodowej może wystąpić, za pośrednictwem systemu IMI, do właściwego organu albo wskazanej instytucji o: 1) aktualizację, uzupełnienie lub poprawienie dotyczących go informacji zawartych w systemie IMI; 2) zablokowanie legitymacji; 3) usunięcie dotyczącej go dokumentacji z systemu IMI. 2. Po usunięciu dokumentacji dotyczącej posiadacza europejskiej legitymacji zawodowej z systemu IMI właściwy organ wydaje mu decyzję o uznaniu kwalifikacji. W art. 4g dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1 i dodaje się ust. 2 i 3 w brzmieniu: „2. Za każde zaświadczenie, o którym mowa w ust. 1, pobiera się opłatę w wysokości 3% minimalnego wynagrodzenia	
--	--	--	--	--

Art. 62 pkt 7
projektu
ustawy
Art.4g ust. 2 i 3

			ustawy z dnia 19 kwietnia 1991 r. o izbach aptekarskich <u>Art. 84 pkt 5 projektu</u> Art. 51 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 15 lipca 2011 r. o zawodach pielęgniarstwa i położnej (Dz. U. z 2014 r. poz. 1435, z późn. zm.)	za pracę ustalonego na podstawie przepisów ustawy z dnia 10 października 2002 r. o minimalnym wynagrodzeniu za pracę (Dz. U. z 2015 r. poz. 2008), obowiązującego w roku wydania zaświadczenia. Opłatę wnosi się na rachunek bankowy Naczelnej Rady Aptekarskiej. 3. W sprawach związanych z wydaniem europejskiej legitymacji zawodowej dla farmaceutów organem właściwym jest Naczelna Rada Aptekarska. Do postępowania w tych sprawach stosuje się przepisy o zasadach uznawania kwalifikacji zawodowych nabytych w państwach członkowskich Unii Europejskiej.”; W art. 51 w ust. 1 dodaje się pkt 4 w brzmieniu: „4) europejską legitymację zawodową na zasadach określonych w przepisach ustawy z dnia ... o zasadach uznawania kwalifikacji zawodowych nabytych w państwach członkowskich Unii Europejskiej (Dz. U. poz. ...).”.	
--	--	--	---	--	--

art. 4f ust. 1	Dostęp częściowy 1. Właściwy organ przyjmującego państwa członkowskiego po indywidualnym rozpatrzeniu każdego wniosku przyznaje dostęp częściowy do działalności zawodowej na terytorium tego państwa wyłącznie wtedy, gdy są spełnione wszystkie następujące warunki: a) specjalista jest w pełni uprawniony do wykonywania w rodzimym państwie członkowskim działalności zawodowej, w odniesieniu do której ma mieć przyznany dostęp częściowy w przyjmującym państwie członkowskim; b) różnice między daną działalnością zawodową legalnie wykonywaną w rodzimym państwie członkowskim i danym zawodem regulowanym w przyjmującym państwie członkowskim są na tyle znaczne, że zastosowanie środków wyrównawczych oznaczałoby konieczność ukończenia przez wnioskodawcę pełnego programu kształcenia i szkolenia wymaganego w przyjmującym państwie członkowskim do posiadania pełnego dostępu do zawodu regulowanego w przyjmującym państwie członkowskim; c) daną działalność zawodową można w sposób obiektywny oddzielić od innych rodzajów działalności objętych danym zawodem regulowanym w przyjmującym państwie członkowskim. Na użytek lit. c) właściwy organ przyjmującego państwa członkowskiego bierze pod uwagę, czy działalność zawodowa może być wykonywana niezależnie w rodzimym państwie członkowskim. 2. Przyznania dostępu częściowego można odmówić, jeżeli taka odmowa jest uzasadniona nadrzędnymi	T	Art. 39	Art. 39. 1. Jeżeli w wyniku postępowania w sprawie uznania kwalifikacji, przeprowadzonego na podstawie przepisów rozdziału 2 albo art. 34, nie może być wydana decyzja w sprawie uznania kwalifikacji wnioskodawcy albo usługodawcy z powodu różnic w zakresie zawodu i niemożliwości wyrównania brakującej wiedzy, umiejętności i kompetencji, wymaganych do wykonywania zawodu regulowanego nawet przez przystąpienie do testu umiejętności lub odbycie stażu adaptacyjnego, właściwy organ wydaje decyzję w sprawie uznania kwalifikacji w zakresie możliwych do wyodrębnienia i samodzielnego wykonywania czynności zawodowych w ramach danego zawodu w celu przyznania częściowego dostępu do zawodu regulowanego, o ile wnioskodawca albo usługodawca jest uprawniony do wykonywania tych czynności zawodowych odpowiednio w państwie wnioskodawcy albo w państwie usługodawcy. 2. Wnioskodawca albo usługodawca, któremu zostały uznane kwalifikacje zawodowe w celu przyznania częściowego dostępu do zawodu regulowanego, posługuje się tytułem ustalonym dla danego zawodu odpowiednio w państwie wnioskodawcy albo w państwie usługodawcy w oryginalnym brzmieniu, ze wskazaniem czynności zawodowych objętych częściowym dostępem. 3. Właściwy organ może, z zachowaniem proporcjonalności, odmówić uznania kwalifikacji zawodowych w celu przyznania częściowego dostępu do zawodu	
-------------------	--	---	----------------	---	--

art. 4f ust. 2	względami interesu ogólnego, odpowiednio służy zapewnieniu osiągnięcia realizowanego celu i nie wykracza poza to, co jest niezbędne do osiągnięcia tego celu.			regulowanego, jeżeli jest to uzasadnione względami nadrzędnego interesu publicznego określonymi	
art. 4f ust. 3	3. Wnioski dotyczące stałego prowadzenia działalności zawodowej w przyjmującym państwie członkowskim są analizowane zgodnie z tytułem III rozdziały I i IV.			w orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej.	
art. 4f ust. 4	4. Wnioski dotyczące tymczasowego i okazjonalnego świadczenie usług w przyjmującym państwie członkowskim odnoszące się rodzajów działalności zawodowej mających wpływ na zdrowie lub bezpieczeństwo publiczne są analizowane zgodnie z tytułem II.			4. Właściwy organ odmawia uznania kwalifikacji zawodowych w celu przyznania częściowego dostępu:	
art. 4f ust. 5	5. Na zasadzie odstępstwa od art. 7 ust. 4 akapit szósty i art. 52 ust. 1 po przyznaniu dostępu częściowego działalność zawodowa jest wykonywana w ramach tytułu zawodowego obowiązującego w rodzimym państwie członkowskim. Przyjmujące państwo członkowskie może wymagać używania tego tytułu zawodowego w językach przyjmującego państwa członkowskiego. Specjaliści mający dostęp częściowy wyraźnie wskazują usługobiorcom zakres swojej działalności zawodowej.			1) do zawodów: lekarza, lekarza dentysty, pielęgniarki, położnej, farmaceuty, lekarza weterynarii i architekta, w przypadku automatycznego uznania kwalifikacji zawodowych, o których mowa w załączniku nr V i VI do dyrektywy, albo kwalifikacji zawodowych uznanych na zasadzie praw nabytych;	
art. 4f ust. 6	6. Niniejszy artykuł nie ma zastosowania do specjalistów korzystających z automatycznego uznania kwalifikacji zawodowych na mocy tytułu III rozdziały II, III i IIIa.			2) w przypadku kwalifikacji zawodowych, o których mowa w art. 16 ust. 1;	
				3) do zawodów regulowanych i działalności regulowanych, o których mowa w art. 30.	
			<u>Art. 62 pkt 2 projektu ustawy art. 2b ust. 7</u> ustawy z dnia 19 kwietnia 1991 r. o izbach aptekarskich (Dz. U. z 2014 r. poz. 1429 i 1491)	W art. 2 b dodaje się ust. 7 w brzmieniu: „7. Nie przyznaje się częściowego dostępu do wykonywania zawodu farmaceuty zarówno w zakresie czynności zawodowych farmaceuty bez specjalizacji, jak i farmaceuty specjalisty.”;	
				Po art. 8 dodaje się art. 8a w brzmieniu:	

art. 4f ust. 3			<u>Art. 64 pkt 6 projektu</u>	„Art. 8a. Nie przyznaje się częściowego dostępu do wykonywania zawodów lekarza oraz lekarza dentysty, zarówno w zakresie czynności zawodowych lekarza albo lekarza dentysty bez specjalizacji, jak i lekarza albo lekarza dentysty specjalisty.”;	
			Art. 8a ustawy z dnia 5 grudnia 1996 r. o zawodach lekarza i lekarza dentysty (Dz. U. z 2015 r. poz. 464, z póź. zm.)		
			<u>Art. 69 pkt 7 projektu ustawy</u> Art. 33e ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o samorządach zawodowych architektów oraz inżynierów budownictwa (Dz. U. z 2014 r. poz. 1946)		
				Dodaje się art. 33e w brzmieniu: Art. 33e. 1. W przypadku gdy różnice między wykonywaniem zawodu architekta lub inżyniera budownictwa w państwie członkowskim a wykonywaniem zawodu architekta lub inżyniera budownictwa w Rzeczypospolitej Polskiej są na tyle znaczące, że przystąpienie do testu umiejętności lub odbycie stażu adaptacyjnego, o których mowa w art. 20 ustawy z dnia o zasadach uznawania kwalifikacji zawodowych nabytych w państwach członkowskich Unii Europejskiej, wiązałoby się z koniecznością ukończenia przez składającego wniosek w postępowaniu o uznanie kwalifikacji zawodowych pełnego programu kształcenia wymaganego do pełnego dostępu do zawodu architekta lub inżyniera budownictwa w Rzeczypospolitej Polskiej, właściwa Krajowa Rada Izby, po indywidualnym rozpatrzeniu wniosku, może uznać kwalifikacje zawodowe tej osoby w celu przyznania jej częściowego dostępu do	

				wykonywania zawodu architekta lub inżyniera budownictwa. 2. Obywatel państwa członkowskiego posiadający kwalifikacje zawodowe architekta lub inżyniera budownictwa, któremu na podstawie ust. 1 zostały uznane kwalifikacje zawodowe w celu przyznania częściowego dostępu do zawodu architekta lub inżyniera budownictwa, posługuje się tytułem ustalonym dla tego zawodu w państwie członkowskim w oryginalnym brzmieniu, ze wskazaniem czynności zawodowych objętych częściowym dostępem. 3. Przepisu ust. 1 nie stosuje się w przypadku architektów posiadających kwalifikacje zawodowe potwierdzone dokumentami wymienionymi w obwieszczeniu wydanym na podstawie art. 5 ust. 5. 4. Uznania kwalifikacji zawodowych w celu przyznania częściowego dostępu do zawodu architekta lub inżyniera budownictwa można odmówić, jeżeli taka odmowa: 1) jest uzasadniona: bezpieczeństwem użytkowania obiektu budowlanego, ochroną konsumentów, ochroną środowiska, zdrowiem lub bezpieczeństwem publicznym; 2) odpowiednio służy zapewnieniu osiągnięcia realizowanego celu; 3) nie wykracza poza zakres niezbędny do osiągnięcia realizowanego celu.”.	
art. 5 ust. 1 lit. b)	art. 5 ust. 1 lit. b) otrzymuje brzmienie: „b) w przypadku przeniesienia się usługodawcy, jeżeli wykonywał zawód w co najmniej jednym państwie członkowskim przez co najmniej jeden rok w okresie dziesięciu lat poprzedzających świadczenie usług, jeżeli dany zawód nie jest regulowany w		Art. 1 pkt 2	Art. 1. Ustawa określa zasady: (...) 2) świadczenia usług transgranicznych;	

	państwie członkowskim siedziby. Wymóg wykonywania zawodu przez co najmniej jeden rok nie ma zastosowania, jeżeli zawód lub kształcenie i szkolenie prowadzące do wykonywania danego zawodu są regulowane.”		Art. 31	Art. 31. 1. Usługę transgraniczną w zawodzie regulowanym albo działalności regulowanej może świadczyć usługodawca, który posiada kwalifikacje zawodowe do wykonywania danego zawodu albo do podejmowania lub wykonywania danej działalności w państwie usługodawcy, jeżeli zawód albo działalność: 1) są regulowane w państwie usługodawcy, albo 2) nie są regulowane w państwie usługodawcy, a usługodawca: a) wykonywał ten zawód albo tę działalność w co najmniej jednym państwie członkowskim przez co najmniej rok w okresie ostatnich dziesięciu lat, albo b) ukończył kształcenie regulowane. 2. Od usługodawcy nie wymaga się: 1) posiadania prawa wykonywania zawodu regulowanego albo działalności regulowanej przyznanego na podstawie decyzji, o której mowa w art. 7; 2) członkostwa w organizacji zawodowej; 3) rejestracji w organizacji zawodowej albo wpisu do rejestru zawodowego prowadzonego przez uprawniony organ; 4) rejestracji działalności w systemie ubezpieczeń społecznych w celu dokonywania rozliczeń związanych ze świadczeniem usługi transgranicznej na rzecz osób ubezpieczonych – przy czym usługodawca jest obowiązany poinformować Zakład Ubezpieczeń Społecznych o zamiarze świadczenia usługi transgranicznej przed jego rozpoczęciem, a w nagłych przypadkach o świadczeniu usługi transgranicznej po jego	
--	---	--	-----------------------	---	--

			zakończeniu. 3. Do usługodawcy stosuje się: 1) przepisy prawa polskiego regulujące sposób wykonywania danego zawodu regulowanego albo działalności regulowanej, które są w sposób bezpośredni i szczególnie związane z ochroną i bezpieczeństwem konsumentów, w szczególności dotyczące: a) definicji zawodu albo działalności, b) używania tytułów zawodowych, c) poważnych uchybień zawodowych, 2) przepisy dyscyplinarne obowiązujące osoby wykonujące dany zawód. Art. 32. 1. Usługę transgraniczną w zawodzie regulowanym albo działalności regulowanej może świadczyć usługodawca, który posiada kwalifikacje do wykonywania danego zawodu albo danej działalności w państwie członkowskim, zwanym dalej „państwem usługodawcy”, jeżeli zawód albo działalność: 1) są regulowane w państwie usługodawcy, albo 2) nie są regulowane w państwie usługodawcy, a usługodawca: a) wykonywał ten zawód albo tę działalność w co najmniej jednym państwie członkowskim przez co najmniej rok w okresie ostatnich dziesięciu lat, albo b) ukończył kształcenie regulowane. 2. Od usługodawcy nie wymaga się: 1) posiadania prawa wykonywania zawodu regulowanego albo działalności regulowanej przyznanego na podstawie decyzji, o której	
--	--	--	--	--

			mowa w art. 7; 2) członkostwa w organizacji zawodowej; 3) rejestracji w organizacji zawodowej albo wpisu do rejestru zawodowego prowadzonego przez uprawniony organ; 4) rejestracji działalności w systemie ubezpieczeń społecznych w celu dokonywania rozliczeń związanych ze świadczeniem usługi transgranicznej na rzecz osób ubezpieczonych; przy czym usługodawca jest obowiązany poinformować Zakład Ubezpieczeń Społecznych o zamiarze świadczenia usługi transgranicznej przed jej rozpoczęciem, a w nagłych przypadkach – o świadczeniu usługi transgranicznej po jej zakończeniu. 3. Do usługodawcy stosuje się przepisy prawa polskiego dotyczące ochrony i bezpieczeństwa konsumentów oraz sposobu wykonywania danego zawodu regulowanego albo działalności regulowanej, w szczególności przepisy dotyczące definicji zawodu albo działalności, używania tytułów zawodowych i poważnych uchybień zawodowych, oraz przepisy dyscyplinarne obowiązujące osoby wykonujące dany zawód.	
			Art. 38 Art. 38. W zakresie nieuregulowanym w ustawie do świadczenia usług transgranicznych stosuje się przepisy ustawy z dnia 4 marca 2010 r. o świadczeniu usług na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. Nr 47, poz. 278, z późn. zm.).	

art. 7 ust. 2 lit. d)	w art. 7 wprowadza się następujące zmiany: lit. d) i e) otrzymują brzmienie: „d) w przypadkach, o których mowa w art. 5 ust. 1 lit. b), dowolnego dowodu potwierdzającego wykonywanie przez usługodawcę danej działalności przez co najmniej rok w okresie ostatnich dziesięciu lat		Art. 33 ust. 4 pkt 4	Art. 33. 4. W przypadku świadczenia usługi transgranicznej po raz pierwszy na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej właściwy organ może wymagać od usługodawcy dołączenia do oświadczenia, o którym mowa w ust. 1: 4) dokumentu potwierdzającego wykonywanie przez usługodawcę danego zawodu albo danej działalności przez co najmniej rok w okresie ostatnich dziesięciu lat albo ukończenie kształcenia regulowanego, w przypadku o którym mowa w art. 32 ust. 1 pkt 2;	
art. 7 ust. 2 lit. e)	e) zaświadczenia potwierdzającego brak tymczasowego lub stałego zawieszenia prawa wykonywania danego zawodu lub o niekaralności, jeśli państwo członkowskie wymaga tego od własnych obywateli, przy prowadzeniu działalności w sektorze bezpieczeństwa, w służbie zdrowia i w zawodach związanych z edukacją osób małoletnich, w tym z opieką nad dziećmi i wczesną edukacją.”		Art. 33 ust. 4 pkt 5	5) zaświadczenia o braku zawieszenia prawa wykonywania działalności lub o niekaralności, jeżeli jest wymagane od obywateli polskich zamierzających wykonywać zawód regulowany albo działalność regulowaną związane z bezpieczeństwem publicznym, służbą zdrowia albo edukacją osób małoletnich, w tym opieką nad dziećmi i wczesną edukacją;	

Art. 7 ust. 2 lit. f)	(ii) dodaje się litery w brzmieniu: „f) w przypadku zawodów mających wpływ na bezpieczeństwo pacjentów, oświadczenia wnioskodawcy o znajomości języka niezbędnej do wykonywania zawodu w przyjmującym państwie członkowskim,		Art. 33 ust. 4 pkt 6	Art. 33. 4. W przypadku świadczenia usługi transgranicznej po raz pierwszy na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej właściwy organ może wymagać od usługodawcy dołączenia do oświadczenia, o którym mowa w ust. 1: 6) oświadczenia potwierdzającego znajomość języka polskiego w stopniu niezbędnym do wykonywania zawodu regulowanego – w przypadku zawodów mających wpływ na bezpieczeństwo pacjentów;	
Art. 7 ust. 2 lit. g)	g) w przypadku zawodów obejmujących działalność, o której mowa w art. 16, zgłoszonych przez państwo członkowskie zgodnie z art. 59 ust. 2, zaświadczenia dotyczącego charakteru i okresu wykonywania		Art. 33 ust. 4 pkt 7	7) zaświadczenia określającego charakter, okres i rodzaj wykonywanej działalności, wydanego przez państwo usługodawcy – w przypadku działalności związanych ze	

	działalności wydanego przez właściwy organ lub instytucję państwa członkowskiego, w którym usługodawca ma siedzibę.”			zdrowiem lub bezpieczeństwem publicznym.	
Art. 7 ust. 2a	b) dodaje się ustęp w brzmieniu: „2a. Przedstawienie wymaganego oświadczenia przez usługodawcę zgodnie z ust. 1 uprawnia tego usługodawcę do dostępu do działalności usługowej lub do wykonywania tej działalności na całym terytorium danego państwa członkowskiego. Państwo członkowskie może wystąpić o dodatkowe informacje wymienione w ust. 2 dotyczące kwalifikacji zawodowych usługodawcy, jeśli: a) zawód jest regulowany odmiennie w różnych częściach terytorium tego państwa członkowskiego; b) takie regulacje mają zastosowanie również do wszystkich obywateli tego państwa członkowskiego; c) różnice w tych regulacjach uzasadnione są nadrzędnymi względami interesu ogólnego związanymi ze zdrowiem publicznym lub bezpieczeństwem usługobiorców; oraz d) państwo członkowskie nie dysponuje innymi środkami uzyskania takich informacji.”;	N		Brak konieczności wdrożenia, gdyż w PL nie ma podstaw prawnych by uprawnienia zawodowe były ważne tylko na części terytorium.	
Art. 7 ust. 4	c) ust. 4 otrzymuje brzmienie: „4. W przypadku świadczenia po raz pierwszy usług w ramach zawodów regulowanych mających wpływ na zdrowie lub bezpieczeństwo publiczne, co do których		Art. 34-35	Art. 34. 1. W przypadku zawodów regulowanych i działalności regulowanych związanych ze zdrowiem lub bezpieczeństwem publicznym, których wykonywanie przez usługodawców	

nie obowiązuje automatyczne uznawanie kwalifikacji na podstawie przepisów tytułu III rozdział II, III lub IIIa, właściwy organ przyjmującego państwa członkowskiego może sprawdzić kwalifikacje zawodowe usługodawcy przed rozpoczęciem świadczenia przez niego usług po raz pierwszy. Takie wstępne sprawdzenie możliwe jest jedynie wtedy, gdy jej celem jest zapobieżenie poważnym szkodom dla zdrowia lub bezpieczeństwa usługobiorcy, które mogłyby powstać wskutek braku kwalifikacji zawodowych usługodawcy, i gdy nie wykracza poza zakres niezbędny dla osiągnięcia tego celu. Najpóźniej w terminie jednego miesiąca od otrzymania oświadczenia wraz z dokumentami uzupełniającymi, o których mowa w ust. 1 i 2, właściwy organ informuje usługodawcę o swojej decyzji: a) o odstąpieniu od sprawdzenia jego kwalifikacji zawodowych; b) po sprawdzeniu jego kwalifikacji zawodowych: (i) wymagającej od usługodawcy przystąpienia do testu umiejętności; lub (ii) zezwalającej na świadczenie usług. W przypadku zaistnienia trudności mogących skutkować opóźnieniem w podjęciu decyzji na podstawie akapitu drugiego właściwy organ powiadamia usługodawcę w tym samym terminie o przyczynie opóźnienia. Trudności te rozwiązuje się w terminie jednego miesiąca od tego powiadomienia, natomiast decyzję wydaje się w terminie dwóch miesięcy od rozwiązania tych trudności.		nieposiadających odpowiednich kwalifikacji zawodowych mogłoby narażać usługobiorców na poważne niebezpieczeństwo lub powstanie poważnej szkody dla zdrowia, właściwy organ, o ile jest to niezbędne, może wszcząć postępowanie w sprawie uznania kwalifikacji, jeżeli usługodawca zamierza świadczyć daną usługę transgraniczną po raz pierwszy na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. 2. Właściwy organ, w terminie miesiąca od dnia otrzymania oświadczenia, o którym mowa w art. 33 ust. 1, wraz z załączonymi dokumentami: 1) wydaje decyzję w sprawie uznania kwalifikacji usługodawcy albo 2) wydaje decyzję w sprawie odstąpienia od uznania kwalifikacji usługodawcy, albo 3) zobowiązuje usługodawcę do przystąpienia do testu umiejętności. 3. W przypadku gdy termin, o którym mowa w ust. 2, nie może być dochowany, właściwy organ informuje usługodawcę przed upływem tego terminu o przyczynach opóźnienia, a następnie usuwa je w terminie miesiąca od dnia przekazania informacji. W terminie dwóch miesięcy od dnia usunięcia przyczyn opóźnienia właściwy organ podejmuje czynności, o których mowa w ust. 2. 4. W przypadku gdy występują zasadnicze różnice między kwalifikacjami zawodowymi usługodawcy a kształceniem lub szkoleniem wymaganym w Rzeczypospolitej Polskiej, mające wpływ na zdrowie lub bezpieczeństwo publiczne, a wiedza, umiejętności lub kompetencje nabyte w ramach doświadczenia	
---	--	---	--

Jeżeli pomiędzy kwalifikacjami zawodowymi usługodawcy i wykształceniem wymaganym w przyjmującym państwie członkowskim występują różnice na tyle istotne, że mogą być szkodliwe dla zdrowia lub bezpieczeństwa publicznego i nie jest możliwe ich zrównoważenie doświadczeniem zawodowym usługodawcy lub wiedzą, umiejętnościami i kompetencjami nabytymi poprzez uczenie się przez całe życie, formalnie potwierdzonymi w tym celu przez właściwą instytucję, przyjmujące państwo członkowskie umożliwia temu usługodawcy wykazanie, poprzez poddanie się testowi umiejętności, o którym mowa w akapicie drugim lit. b), że uzyskał on brakującą wiedzę, umiejętności lub kompetencje. Przyjmujące państwo członkowskie podejmuje na tej podstawie decyzję w sprawie zezwolenia na świadczenie usług. W każdym przypadku musi istnieć możliwość świadczenia usługi w terminie jednego miesiąca od podjęcia decyzji zgodnie z akapitem drugim. Jeżeli właściwy organ nie podejmie działań w terminach określonych w akapitach drugim i trzecim, usługi mogą być świadczone. W przypadkach gdy kwalifikacje zawodowe zostały sprawdzone zgodnie z niniejszym akapitem, usługi są świadczone przy użyciu tytułu zawodowego używanego w przyjmującym państwie członkowskim.”;		zawodowego lub przez potwierdzone efekty uczenia się, lub potwierdzone efekty kształcenia nie mogą ich wyrównać, właściwy organ zobowiązuje usługodawcę do przystąpienia do testu umiejętności i w terminie miesiąca od nałożenia tego zobowiązania wydaje decyzję w sprawie uznania kwalifikacji. 5. Właściwy organ przekazuje organizacji zawodowej kopie decyzji, o których mowa w ust. 2 pkt 1 i 2 oraz w ust. 4. 6. Za wydanie decyzji, o których mowa w ust. 2 pkt 1 i 2 oraz w ust. 4, właściwy organ pobiera opłatę zgodnie z art. 14. 7. Usługodawca może rozpocząć świadczenie usługi transgranicznej po bezskutecznym upływie terminu na wydanie decyzji przez właściwy organ. 8. Prezes Rady Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, wykaz zawodów regulowanych i działalności regulowanych, o których mowa w ust. 1, mając na uwadze zapewnienie, aby obejmował on wyłącznie zawody i działalności, przy wykonywaniu których usługodawca posiada bezpośredni wpływ na zdrowie lub bezpieczeństwo publiczne. Art. 35. 1. W trakcie świadczenia usługi transgranicznej usługodawca posługuje się tytułem ustalonym dla danego zawodu albo danej działalności w państwie usługodawcy. Tytuł podaje się w oryginalnym brzmieniu, w sposób uniemożliwiający pomylenie go z tytułem ustalonym dla tego zawodu albo tej działalności w Rzeczypospolitej Polskiej. W przypadku braku takiego tytułu w państwie	
--	--	--	--

				usługodawcy, podaje się informacje o kwalifikacjach zawodowych usługodawcy oraz o nazwie i siedzibie uprawnionej instytucji w oryginalnym brzmieniu. 2. W przypadku gdy kwalifikacje zawodowe usługodawcy zostały uznane w trybie, o którym mowa w art. 34 ust. 1, w trakcie świadczenia usługi transgranicznej posługuje się on tytułem ustalonym dla danego zawodu regulowanego albo danej działalności regulowanej w Rzeczypospolitej Polskiej.	
Art. 8 ust. 1	art. 8 ust. 1 otrzymuje brzmienie: „1. Właściwe organy przyjmującego państwa członkowskiego w razie uzasadnionych wątpliwości mogą zwrócić się do właściwych organów państwa członkowskiego siedziby o przedstawienie informacji dotyczących spełnienia warunków zgodnego z prawem prowadzenia działalności przez usługodawcę i jego należytego postępowania, jak również braku kar dyscyplinarnych lub sankcji karnych związanych z wykonywaniem przez niego działalności zawodowej. W przypadku gdy właściwe organy przyjmującego państwa członkowskiego podejmą decyzję o sprawdzeniu kwalifikacji zawodowych usługodawcy, mogą zwrócić się do właściwych organów państwa członkowskiego siedziby o informacje dotyczące odbytych przez usługodawcę kursów kształcenia, w stopniu niezbędnym do dokonania oceny istotnych różnic, które mogą być szkodliwe dla zdrowia lub bezpieczeństwa publicznego. Właściwe organy państwa członkowskiego siedziby przekazują te informacje zgodnie z art. 56. W przypadku zawodów nieregulowanych w rodzimym państwie członkowskim również ośrodki wsparcia, o których mowa w art. 57b, mogą przekazywać takie informacje.”		Art. 36	Art. 36. 1. Właściwy organ może wystąpić do właściwych organów państwa usługodawcy o potwierdzenie, że usługodawca wykonuje zawód albo działalność zgodnie z prawem i z dołożeniem należytej staranności oraz że nie zostały na niego nałożone kary dyscyplinarne lub nie został skazany prawomocnym wyrokiem sądu w związku z wykonywaniem zawodu albo działalności. 2. W przypadku wszczęcia postępowania, o którym mowa w art. 34 ust. 1, właściwy organ może wystąpić do właściwych organów lub do ośrodka wsparcia w państwie usługodawcy o przekazanie informacji dotyczących kształcenia lub szkolenia ukończonego przez usługodawcę. 3. Właściwy organ: 1) przekazuje, na wniosek właściwego organu państwa usługodawcy, informacje niezbędne do rozpatrywania skarg składanych na usługodawcę przez usługobiorców; 2) może występować do właściwych organów państwa usługodawcy o	

				przekazanie informacji niezbędnych do rozpatrywania skarg składanych na usługodawcę przez usługobiorców; 3) informuje usługobiorców, którzy złożyli skargi na usługodawcę, o sposobie ich rozpatrzenia.	
Art. 11 lit. a) (i)	w art. 11 wprowadza się następujące zmiany: a) w akapicie pierwszym wprowadza się następujące zmiany: (i) zdanie wprowadzające otrzymuje następujące brzmienie „Do celów art. 13 i art. 14 ust. 6 kwalifikacje zawodowe są pogrupowane według następujących poziomów:”;		Art. 18 ust. 1	Art. 18. 1. Wyróżnia się pięć poziomów kwalifikacji do wykonywania zawodu regulowanego.	
Art. 11 lit. c) (ii)	(ii) lit. c) ppkt (ii) otrzymuje brzmienie: „(ii) kształcenia i szkolenia regulowanego lub, w przypadku zawodów regulowanych, kształcenia zawodowego o specjalnym programie, z kompetencjami wykraczającymi poza kompetencje przewidziane na poziomie b, równoważnego z poziomem kształcenia, o którym mowa w ppkt (i), jeżeli zapewnia ono porównywalny poziom przygotowania zawodowego i przygotowuje do pełnienia porównywalnych obowiązków i funkcji, pod warunkiem że do tego dyplomu dołączone jest zaświadczenie z rodzimego państwa członkowskiego;”;		Art. 18 ust. 4	Art. 18. 4. Posiadanie kwalifikacji zawodowych na poziomie trzecim potwierdzają dokumenty: 1) poświadczające posiadanie wykształcenia albo ukończenie szkolenia, wydane przez uprawnioną instytucję po ukończeniu: a) kształcenia o okresie co najmniej rocznym lecz krótszym niż trzy lata albo odpowiednio dłuższym w przypadku kształcenia w niepełnym wymiarze, podejmowanego na podstawie świadectwa uprawniającego do kształcenia w systemie szkolnictwa wyższego, albo innego kształcenia uznanego w państwie wnioskodawcy za równorzędne, a także, o ile jest to wymagane, szkolenia zawodowego lub b) kursów o specjalnym programie na tym poziomie – stanowiące jednocześnie poświadczenie	

				posiadania kwalifikacji zawodowych wymaganych do wykonywania zawodu regulowanego w państwie wnioskodawcy, jeżeli ponad połowę kształcenia albo szkolenia odbyto w państwie członkowskim albo gdy osoba, o której mowa w art. 2 ust. 1, uzyskała trzyletnie doświadczenie zawodowe poświadczone przez państwo członkowskie, które uznało dokumenty wydane w państwie niebędącym państwem członkowskim, albo 2) wydane przez uprawnioną instytucję poświadczające ukończenie kształcenia o okresie co najmniej rocznym lecz krótszym niż trzy lata albo odpowiednio dłuższym w przypadku kształcenia w niepełnym wymiarze, podejmowanego na podstawie świadectwa uprawniającego do kształcenia w systemie szkolnictwa wyższego, albo innego kształcenia uznanego w państwie wnioskodawcy za równorzędne, a także, o ile jest to wymagane, ukończenie szkolenia zawodowego, stanowiące jednocześnie poświadczenie posiadania kwalifikacji zawodowych do wykonywania zawodu, który w państwie wnioskodawcy nie jest zawodem regulowanym, oraz dodatkowo dokumenty poświadczające wykonywanie zawodu w państwie członkowskim przez rok w pełnym wymiarze czasu pracy albo odpowiednio dłużej w niepełnym wymiarze czasu pracy, w okresie ostatnich dziesięciu lat, chyba że osoba, o której mowa w art. 2 ust. 1, posiada dokument poświadczający ukończenie kształcenia regulowanego na tym poziomie.	
--	--	--	--	---	--

Art. 11 lit. d) (iii)	(iii) lit. d) i e) otrzymują brzmienie: „d) dyplom poświadczający ukończenie przez jego posiadacza szkolenia na poziomie ponadśrednim, trwającego od trzech do czterech lat lub przez równoważny okres w niepełnym wymiarze, co może być dodatkowo wyrażone odpowiednią liczbą punktów ECTS, w ramach kształcenia uniwersyteckiego lub kształcenia w instytucji szkolnictwa wyższego lub w innej placówce na równorzędnym poziomie, jak również w odpowiednich przypadkach poświadczający ukończenie kształcenia zawodowego wymaganego jako uzupełnienie tego kształcenia ponadśredniego;		Art. 18 ust. 3	Art. 18. 3. Posiadanie kwalifikacji zawodowych na poziomie czwartym potwierdzają: 1) dyplom, świadectwo lub inny dokument, wydane przez uprawnioną instytucję, poświadczające ukończenie studiów wyższych o okresie kształcenia od trzech do czterech lat albo odpowiednio dłuższym w przypadku kształcenia w niepełnym wymiarze, albo innego kształcenia uznanego w państwie wnioskodawcy za równorzędne, a także, o ile jest to wymagane, ukończenie szkolenia zawodowego, stanowiące jednocześnie poświadczenie posiadania kwalifikacji zawodowych wymaganych do wykonywania zawodu regulowanego w państwie wnioskodawcy, gdy ponad połowę kształcenia albo szkolenia odbyto w państwie członkowskim albo gdy osoba, o której mowa w art. 2 ust. 1, uzyskała trzyletnie doświadczenie zawodowe poświadczone przez państwo członkowskie, które uznało dokumenty wydane w państwie niebędącym państwem członkowskim, albo 2) dokumenty wydane przez uprawnioną instytucję poświadczające ukończenie studiów wyższych o okresie kształcenia od trzech do czterech lat albo odpowiednio dłuższym w przypadku kształcenia w niepełnym wymiarze, albo innego kształcenia uznanego w państwie wnioskodawcy za równorzędne, a także, o ile jest to wymagane, ukończenie szkolenia zawodowego, stanowiące	
--------------------------------------	--	--	------------------------------	---	--

Art. 11 lit. e) (iii)	e) dyplom poświadczający ukończenie przez jego posiadacza kształcenia na poziomie ponadśrednim, trwającego co najmniej cztery lata lub przez równoważny okres w niepełnym wymiarze, co może być dodatkowo wyrażone odpowiednią liczbą punktów ECTS, w ramach kształcenia uniwersyteckiego lub kształcenia w instytucji szkolnictwa wyższego lub w innej placówce na równorzędnym poziomie, jak również w odpowiednich przypadkach poświadczający ukończenie kształcenia zawodowego wymaganego jako uzupełnienie tego kształcenia ponadśredniego.”; b) skreśla się akapit drugi;		Art. 18 ust. 2	jednocześnie poświadczenie posiadania kwalifikacji zawodowych do wykonywania zawodu niebędącego w państwie wnioskodawcy zawodem regulowanym oraz dodatkowo dokumenty poświadczające wykonywanie zawodu w państwie członkowskim przez rok w pełnym wymiarze czasu pracy albo odpowiednio dłużej w niepełnym wymiarze czasu pracy, w okresie ostatnich dziesięciu lat, chyba że osoba, o której mowa w art. 2 ust. 1, posiada dokument poświadczający ukończenie kształcenia regulowanego na tym poziomie. Art. 18. 2. Posiadanie kwalifikacji zawodowych na poziomie piątym potwierdzają: 1) dyplom, świadectwo lub inny dokument, wydane przez uprawnioną instytucję, poświadczające ukończenie studiów wyższych o co najmniej czteroletnim okresie kształcenia albo odpowiednio dłuższym w przypadku kształcenia w niepełnym wymiarze, albo innego kształcenia uznanego w państwie wnioskodawcy za równorzędne, a także, o ile jest to wymagane, ukończenie szkolenia zawodowego, stanowiące jednocześnie poświadczenie posiadania kwalifikacji zawodowych wymaganych do wykonywania zawodu regulowanego w państwie wnioskodawcy, gdy ponad połowę kształcenia albo szkolenia odbyto w państwie członkowskim albo gdy osoba, o której mowa w art. 2 ust. 1, uzyskała trzyletnie doświadczenie zawodowe poświadczone przez państwo członkowskie, które uznało
--------------------------------------	--	--	------------------------------	---

				dokumenty wydane w państwie niebędącym państwem członkowskim, albo 2) dokumenty wydane przez uprawnioną instytucję poświadczające ukończenie studiów wyższych o co najmniej czteroletnim okresie kształcenia albo odpowiednio dłuższym w przypadku kształcenia w niepełnym wymiarze, albo innego kształcenia uznanego w państwie wnioskodawcy za równorzędne, a także, o ile jest to wymagane, ukończenie szkolenia zawodowego, stanowiące jednocześnie poświadczenie posiadania kwalifikacji zawodowych do wykonywania zawodu niebędącego w państwie wnioskodawcy zawodem regulowanym oraz dodatkowo dokumenty poświadczające wykonywanie zawodu w państwie członkowskim przez rok w pełnym wymiarze czasu pracy albo odpowiednio dłużej w niepełnym wymiarze czasu pracy, w okresie ostatnich dziesięciu lat, chyba że osoba, o której mowa w art. 2 ust. 1, posiada dokument poświadczający ukończenie kształcenia regulowanego na tym poziomie.	
art. 12	art. 12 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie: „Każdy dokument potwierdzający posiadanie kwalifikacji lub zestaw dokumentów potwierdzających posiadanie kwalifikacji wydany przez właściwy organ państwa członkowskiego, poświadczający ukończenie kształcenia w Unii, w pełnym lub niepełnym wymiarze, w ramach programów formalnych lub poza nimi, którego poziom został uznany przez to państwo		Art. 18 ust. 2-6	Art. 18. 2. Posiadanie kwalifikacji zawodowych <u>na poziomie piątym</u> potwierdzają: 1) dyplom, świadectwo lub inny dokument, wydane przez uprawnioną instytucję, poświadczające ukończenie studiów wyższych o co najmniej czteroletnim okresie kształcenia albo odpowiednio dłuższym w przypadku kształcenia w niepełnym	

	członkowskie za równorzędny i który przyznaje jego posiadaczowi te same prawa w zakresie dostępu do zawodu lub jego wykonywania lub przygotowuje do wykonywania tego zawodu, jest traktowany jako dokument potwierdzający posiadanie kwalifikacji, o których mowa w art. 11, co dotyczy także odpowiedniego poziomu.”;			wymiarze, albo innego kształcenia uznanego w państwie wnioskodawcy za równorzędne, a także, o ile jest to wymagane, ukończenie szkolenia zawodowego, stanowiące jednocześnie poświadczenie posiadania kwalifikacji zawodowych wymaganych do wykonywania zawodu regulowanego w państwie wnioskodawcy, gdy ponad połowę kształcenia albo szkolenia odbyto w państwie członkowskim albo gdy osoba, o której mowa w art. 2 ust. 1, uzyskała trzyletnie doświadczenie zawodowe poświadczone przez państwo członkowskie, które uznało dokumenty wydane w państwie niebędącym państwem członkowskim, albo 2) dokumenty wydane przez uprawnioną instytucję poświadczające ukończenie studiów wyższych o co najmniej czteroletnim okresie kształcenia albo odpowiednio dłuższym w przypadku kształcenia w niepełnym wymiarze, albo innego kształcenia uznanego w państwie wnioskodawcy za równorzędne, a także, o ile jest to wymagane, ukończenie szkolenia zawodowego, stanowiące jednocześnie poświadczenie posiadania kwalifikacji zawodowych do wykonywania zawodu niebędącego w państwie wnioskodawcy zawodem regulowanym oraz dodatkowo dokumenty poświadczające wykonywanie zawodu w państwie członkowskim przez rok w pełnym wymiarze czasu pracy albo odpowiednio dłużej w niepełnym wymiarze czasu pracy, w okresie ostatnich dziesięciu lat, chyba że osoba, o której mowa w art. 2 ust. 1, posiada dokument poświadczający ukończenie	
--	---	--	--	---	--

			kształcenia regulowanego na tym poziomie. 3. Posiadanie kwalifikacji zawodowych <u>na poziomie czwartym</u> potwierdzają: 1) dyplom, świadectwo lub inny dokument, wydane przez uprawnioną instytucję, poświadczające ukończenie studiów wyższych o okresie kształcenia od trzech do czterech lat albo odpowiednio dłuższym w przypadku kształcenia w niepełnym wymiarze, albo innego kształcenia uznanego w państwie wnioskodawcy za równorzędne, a także, o ile jest to wymagane, ukończenie szkolenia zawodowego, stanowiące jednocześnie poświadczenie posiadania kwalifikacji zawodowych wymaganych do wykonywania zawodu regulowanego w państwie wnioskodawcy, gdy ponad połowę kształcenia albo szkolenia odbyto w państwie członkowskim albo gdy osoba, o której mowa w art. 2 ust. 1, uzyskała trzyletnie doświadczenie zawodowe poświadczone przez państwo członkowskie, które uznało dokumenty wydane w państwie niebędącym państwem członkowskim, albo 2) dokumenty wydane przez uprawnioną instytucję poświadczające ukończenie studiów wyższych o okresie kształcenia od trzech do czterech lat albo odpowiednio dłuższym w przypadku kształcenia w niepełnym wymiarze, albo innego kształcenia uznanego w państwie wnioskodawcy za równorzędne, a także, o ile jest to wymagane, ukończenie szkolenia zawodowego, stanowiące jednocześnie poświadczenie posiadania kwalifikacji zawodowych do wykonywania	
--	--	--	--	--

			zawodu niebędącego w państwie wnioskodawcy zawodem regulowanym oraz dodatkowo dokumenty poświadczające wykonywanie zawodu w państwie członkowskim przez rok w pełnym wymiarze czasu pracy albo odpowiednio dłużej w niepełnym wymiarze czasu pracy, w okresie ostatnich dziesięciu lat, chyba że osoba, o której mowa w art. 2 ust. 1, posiada dokument poświadczający ukończenie kształcenia regulowanego na tym poziomie. 4. Posiadanie kwalifikacji zawodowych <u>na poziomie trzecim</u> potwierdzają dokumenty: 1) poświadczające posiadanie wykształcenia albo ukończenie szkolenia, wydane przez uprawnioną instytucję po ukończeniu: a) kształcenia o okresie co najmniej rocznym lecz krótszym niż trzy lata albo odpowiednio dłuższym w przypadku kształcenia w niepełnym wymiarze, podejmowanego na podstawie świadectwa uprawniającego do kształcenia w systemie szkolnictwa wyższego, albo innego kształcenia uznanego w państwie wnioskodawcy za równorzędne, a także, o ile jest to wymagane, szkolenia zawodowego lub b) kursów o specjalnym programie na tym poziomie – stanowiące jednocześnie poświadczenie posiadania kwalifikacji zawodowych wymaganych do wykonywania zawodu regulowanego w państwie wnioskodawcy, jeżeli ponad połowę kształcenia albo szkolenia odbyto w państwie członkowskim albo gdy osoba, o której mowa w art. 2 ust. 1, uzyskała trzyletnie doświadczenie zawodowe poświadczone przez państwo członkowskie,	
--	--	--	---	--

			które uznało dokumenty wydane w państwie niebędącym państwem członkowskim, albo 2) wydane przez uprawnioną instytucję poświadczające ukończenie kształcenia o okresie co najmniej rocznym lecz krótszym niż trzy lata albo odpowiednio dłuższym w przypadku kształcenia w niepełnym wymiarze, podejmowanego na podstawie świadectwa uprawniającego do kształcenia w systemie szkolnictwa wyższego, albo innego kształcenia uznanego w państwie wnioskodawcy za równorzędne, a także, o ile jest to wymagane, ukończenie szkolenia zawodowego, stanowiące jednocześnie poświadczenie posiadania kwalifikacji zawodowych do wykonywania zawodu, który w państwie wnioskodawcy nie jest zawodem regulowanym, oraz dodatkowo dokumenty poświadczające wykonywanie zawodu w państwie członkowskim przez rok w pełnym wymiarze czasu pracy albo odpowiednio dłużej w niepełnym wymiarze czasu pracy, w okresie ostatnich dziesięciu lat, chyba że osoba, o której mowa w art. 2 ust. 1, posiada dokument poświadczający ukończenie kształcenia regulowanego na tym poziomie. 5. Posiadanie kwalifikacji zawodowych <u>na poziomie drugim</u> potwierdzają dokumenty: 1) poświadczające posiadanie wykształcenia albo ukończenie szkolenia wydane przez uprawnioną instytucję po ukończeniu nauki w: a) szkole średniej ogólnej – poświadczające ukończenie kształcenia albo szkolenia innego niż wymienione w ust. 4 pkt 1 lit. a,	
--	--	--	---	--

				uzupełnionego okresem próbnym albo praktyką zawodową, b) szkole średniej technicznej lub zawodowej – poświadczające ukończenie kształcenia albo szkolenia innego niż wymienione w ust. 4 pkt 1 lit. a, uzupełnionego, o ile jest to wymagane, okresem próbnym albo praktyką zawodową, c) innej szkole, której ukończenie jest uznane w państwie wnioskodawcy za równorzędne z ukończeniem szkół, o których mowa w lit. a i b – stanowiące jednocześnie poświadczenie posiadania kwalifikacji zawodowych wymaganych do wykonywania zawodu regulowanego w państwie wnioskodawcy, jeżeli ponad połowę kształcenia albo szkolenia odbyto w państwie członkowskim albo gdy osoba, o której mowa w art. 2 ust. 1, uzyskała trzyletnie doświadczenie zawodowe poświadczone przez państwo członkowskie, które uznało dokumenty wydane w państwie niebędącym państwem członkowskim, albo 2) wydane po ukończeniu nauki w: a) szkole średniej ogólnej – poświadczające ukończenie kształcenia albo szkolenia uzupełnionego okresem próbnym albo praktyką zawodową, b) szkole średniej technicznej lub zawodowej – poświadczające ukończenie kształcenia albo szkolenia uzupełnionego, o ile jest to wymagane, okresem próbnym albo praktyką zawodową, c) innej szkole, której ukończenie jest uznane w państwie wnioskodawcy za równorzędne z ukończeniem szkół, o których mowa w lit. a i	
--	--	--	--	--	--

			b – stanowiące jednocześnie poświadczenie posiadania kwalifikacji zawodowych do wykonywania zawodu, który w państwie wnioskodawcy nie jest zawodem regulowanym, oraz dodatkowo dokumenty poświadczające wykonywanie zawodu w państwie członkowskim przez rok w pełnym wymiarze czasu pracy albo odpowiednio dłużej w niepełnym wymiarze czasu pracy, w okresie ostatnich dziesięciu lat, chyba że osoba, o której mowa w art. 2 ust. 1, posiada dokument poświadczający ukończenie kształcenia regulowanego na tym poziomie. 6. Posiadanie kwalifikacji zawodowych <u>na poziomie pierwszym</u> potwierdzają dokumenty: 1) wydane przez uprawnioną albo upoważnioną do tego instytucję, poświadczające: a) ukończenie istotnego dla wykonywania zawodu regulowanego kształcenia albo szkolenia innego niż wymienione w ust. 2–5, albo b) zdanie egzaminu specjalistycznego niepoprzedzonego kształceniem, albo c) wykonywanie zawodu w państwie członkowskim przez trzy lata w pełnym wymiarze czasu pracy albo odpowiednio dłużej w niepełnym wymiarze czasu pracy, w okresie ostatnich dziesięciu lat; 2) wydane po ukończeniu w państwie członkowskim ogólnego kształcenia podstawowego albo średniego, poświadczające posiadanie przez osobę, o której mowa w art. 2 ust. 1, wiedzy ogólnej;	
--	--	--	--	--

				3) poświadczające wykonywanie zawodu w państwie członkowskim przez rok w pełnym wymiarze czasu pracy albo odpowiednio dłużej w niepełnym wymiarze czasu pracy, w okresie ostatnich dziesięciu lat – w przypadku gdy zawód nie jest zawodem regulowanym w państwie wnioskodawcy.	
--	--	--	--	--	--

Art. 13 ust. 1	art. 13 otrzymuje brzmienie: „Artykuł 13 Warunki uznania 1. W przypadku gdy w przyjmującym państwie członkowskim dostęp do zawodu regulowanego lub jego wykonywanie uzależnione są od posiadania określonych kwalifikacji zawodowych, właściwy organ tego państwa członkowskiego zezwala wnioskodawcom na dostęp do tego zawodu i jego wykonywanie na tych samych warunkach, które stosuje się wobec własnych obywateli, jeśli posiadają oni poświadczenie kompetencji lub dokument potwierdzający posiadanie kwalifikacji, o których mowa w art. 11, wymagany przez inne państwo członkowskie do celów dostępu do danego zawodu i jego wykonywania na terytorium tego państwa. Poświadczenie kompetencji lub dokument potwierdzający posiadanie kwalifikacji wydaje właściwy organ państwa członkowskiego wyznaczony zgodnie z przepisami ustawowymi, wykonawczymi lub administracyjnymi tego państwa członkowskiego.		Art. 19	Art. 19. 1. W postępowaniu w sprawie uznania kwalifikacji właściwy organ uznaje kwalifikacje zawodowe nabyte w państwie wnioskodawcy na którymkolwiek z poziomów, o których mowa w art. 18 ust. 2–6. 2. Właściwy organ może odmówić uznania kwalifikacji zawodowych wnioskodawcy, który posiada kwalifikacje zawodowe na poziomie pierwszym, jeżeli w Rzeczypospolitej Polskiej jest wymagane posiadanie formalnych kwalifikacji odpowiadających poziomowi piątemu.	
Art.13 ust. 2	2. Dostęp do zawodu i umożliwienie jego wykonywania, określone w ust. 1, przyznaje się także wnioskodawcom, którzy wykonywali dany zawód w pełnym wymiarze czasu pracy przez jeden rok lub przez równoważny okres w niepełnym wymiarze czasu pracy w okresie ostatnich dziesięciu lat w innym państwie członkowskim, które nie reguluje tego zawodu, oraz		Art. 18 ust. 2 pkt 2	Art. 18. 2. Posiadanie kwalifikacji <u>na poziomie piątym</u> potwierdzają: 2) dokumenty wydane przez uprawnioną instytucję poświadczające ukończenie studiów wyższych o co najmniej czteroletnim okresie kształcenia albo odpowiednio dłuższym w przypadku kształcenia w niepełnym	

	posiadają przynajmniej jedno poświadczenie kompetencji lub dowód posiadania kwalifikacji wydane przez inne państwo członkowskie, które nie reguluje tego zawodu. Poświadczenie kompetencji i dokument potwierdzający posiadanie kwalifikacji muszą spełniać następujące warunki: a) są wydane przez właściwy organ państwa członkowskiego wyznaczony zgodnie z przepisami ustawowymi, wykonawczymi lub administracyjnymi tego państwa członkowskiego; b) poświadczają, że ich posiadacz jest przygotowany do wykonywania danego zawodu. Jednakże nie można wymagać posiadania rocznego doświadczenia zawodowego, o którym mowa w akapicie pierwszym, jeżeli dokument potwierdzający posiadanie kwalifikacji wnioskodawcy poświadczą ukończenie regulowanego kształcenia lub szkolenia.		Art. 18 ust. 3 pkt 2	wymiarze, albo innego kształcenia uznanego w państwie wnioskodawcy za równorzędne, a także, o ile jest to wymagane, ukończenie szkolenia zawodowego, stanowiące jednocześnie poświadczenie posiadania kwalifikacji zawodowych do wykonywania zawodu niebędącego w państwie wnioskodawcy zawodem regulowanym oraz dodatkowo dokumenty poświadczające wykonywanie zawodu w państwie członkowskim przez rok w pełnym wymiarze czasu pracy albo odpowiednio dłużej w niepełnym wymiarze czasu pracy, w okresie ostatnich dziesięciu lat, chyba że osoba, o której mowa w art. 2 ust. 1, posiada dokument poświadczający ukończenie kształcenia regulowanego na tym poziomie. Art. 18. 3. Posiadanie kwalifikacji <u>na poziomie czwartym</u> potwierdzają: 2) dokumenty wydane przez uprawnioną instytucję poświadczające ukończenie studiów wyższych o okresie kształcenia od trzech do czterech lat albo odpowiednio dłuższym w przypadku kształcenia w niepełnym wymiarze, albo innego kształcenia uznanego w państwie wnioskodawcy za równorzędne, a także, o ile jest to wymagane, ukończenie szkolenia zawodowego, stanowiące jednocześnie poświadczenie posiadania kwalifikacji zawodowych do wykonywania zawodu niebędącego w państwie wnioskodawcy zawodem regulowanym oraz dodatkowo dokumenty poświadczające	
--	---	--	------------------------------------	---	--

			wykonywanie zawodu w państwie członkowskim przez rok w pełnym wymiarze czasu pracy albo odpowiednio dłużej w niepełnym wymiarze czasu pracy, w okresie ostatnich dziesięciu lat, chyba że osoba, o której mowa w art. 2 ust. 1, posiada dokument poświadczający ukończenie kształcenia regulowanego na tym poziomie. Art. 18 ust. 4 pkt 2 Art. 18. 4. Posiadanie kwalifikacji <u>na poziomie trzecim</u> potwierdzają: 2) wydane przez uprawnioną instytucję poświadczające ukończenie kształcenia o okresie co najmniej rocznym lecz krótszym niż trzy lata albo odpowiednio dłuższym w przypadku kształcenia w niepełnym wymiarze, podejmowanego na podstawie świadectwa uprawniającego do kształcenia w systemie szkolnictwa wyższego, albo innego kształcenia uznanego w państwie wnioskodawcy za równorzędne, a także, o ile jest to wymagane, ukończenie szkolenia zawodowego, stanowiące jednocześnie poświadczenie posiadania kwalifikacji zawodowych do wykonywania zawodu, który w państwie wnioskodawcy nie jest zawodem regulowanym, oraz dodatkowo dokumenty poświadczające wykonywanie zawodu w państwie członkowskim przez rok w pełnym wymiarze czasu pracy albo odpowiednio dłużej w niepełnym wymiarze czasu pracy, w okresie ostatnich dziesięciu lat, chyba że osoba, o której mowa w art. 2 ust. 1, posiada dokument poświadczający ukończenie kształcenia regulowanego na tym poziomie.	
--	--	--	---	--

			Art. 18 ust. 5 pkt 2 Art. 18. 5. Posiadanie kwalifikacji <u>na poziomie drugim</u> potwierdzają: 2) dokumenty wydane po ukończeniu nauki w: wydane po ukończeniu nauki w: a) szkole średniej ogólnej – poświadczające ukończenie kształcenia albo szkolenia uzupełnionego okresem próbnym albo praktyką zawodową, b) szkole średniej technicznej lub zawodowej – poświadczające ukończenie kształcenia albo szkolenia uzupełnionego, o ile jest to wymagane, okresem próbnym albo praktyką zawodową, c) innej szkole, której ukończenie jest uznane w państwie wnioskodawcy za równorzędne z ukończeniem szkół, o których mowa w lit. a i b – stanowiące jednocześnie poświadczenie posiadania kwalifikacji zawodowych do wykonywania zawodu, który w państwie wnioskodawcy nie jest zawodem regulowanym, oraz dodatkowo dokumenty poświadczające wykonywanie zawodu w państwie członkowskim przez rok w pełnym wymiarze czasu pracy albo odpowiednio dłużej w niepełnym wymiarze czasu pracy, w okresie ostatnich dziesięciu lat, chyba że osoba, o której mowa w art. 2 ust. 1, posiada dokument poświadczający ukończenie kształcenia regulowanego na tym poziomie. Art. 18 ust. 6 pkt 2 Art. 18. 6. Posiadanie kwalifikacji <u>na poziomie pierwszym</u> potwierdza dokument: 2) wydane po ukończeniu w państwie członkowskim ogólnego kształcenia podstawowego albo średniego,	
--	--	--	--	--

				poświadczające posiadanie przez osobę, o której mowa w art. 2 ust. 1, wiedzy ogólnej;	
Art. 13 ust. 3	3. Przyjmujące państwo członkowskie akceptuje poziom potwierdzony na podstawie art. 11 przez rodzime państwo członkowskie, jak również zaświadczenie, w którym rodzime państwo członkowskie zaświadcza, że kształcenie i szkolenie regulowane lub kształcenie zawodowe o specjalnym programie, o których mowa w art. 11 lit. c) ppkt (ii) jest równoważne poziomowi określone w art. 11 lit. c) ppkt (i).		Jw.	Jw.	
Art.13 ust. 4	4. Na zasadzie odstępstwa ust. 1 i 2 niniejszego artykułu i od art. 14 właściwy organ przyjmującego państwa członkowskiego może odmówić dostępu do zawodu i jego wykonywania posiadaczom poświadczenia kompetencji sklasyfikowanego w art. 11 lit. a), jeżeli krajowe kwalifikacje zawodowe wymagane do wykonywania zawodu na terytorium tego państwa sklasyfikowano w art. 11 lit. e).”;		Art. 19 ust. 2	Art. 19. 2. Właściwy organ może odmówić uznania kwalifikacji zawodowych wnioskodawcy, który posiada kwalifikacje zawodowe na poziomie pierwszym, jeżeli w Rzeczypospolitej Polskiej jest wymagane posiadanie formalnych kwalifikacji odpowiadających poziomowi piątemu.	
Art. 14 ust. 1	w art. 14 wprowadza się następujące zmiany: a) ust. 1 otrzymuje brzmienie: „1. Przepisy art. 13 nie stanowią przeszkody dla wymagania przez państwo członkowskie od wnioskodawcy odbycia stażu adaptacyjnego trwającego nie dłużej niż trzy lata lub przystąpienia do testu umiejętności, jeżeli: a) kształcenie, które wnioskodawca otrzymał, obejmuje materiał istotnie różniący się od tego, którego opanowanie jest podstawą uzyskania dokumentu potwierdzającego posiadanie kwalifikacji w przyjmującym państwie członkowskim; b) na zawód regulowany w przyjmującym państwie		Art. 20-22	Art. 20. 1. Właściwy organ, w drodze postanowienia, może uzależnić wydanie decyzji w sprawie uznania kwalifikacji od odbycia przez wnioskodawcę stażu adaptacyjnego lub przystąpienia przez niego do testu umiejętności w przypadku, gdy zakres: 1) kształcenia, szkolenia lub egzaminu wymaganego do wykonywania zawodu w Rzeczypospolitej Polskiej i w państwie wnioskodawcy różnią się w sposób zasadniczy lub 2) zawodu w państwie wnioskodawcy różni	

	członkowskim składa się przynajmniej jedna regulowana działalność zawodowa, która nie wchodzi w zakres odpowiadającego mu zawodu w rodzimym państwie członkowskim wnioskodawcy, a szkolenie wymagane w przyjmującym państwie członkowskim obejmuje materiał istotnie różniący się od objętego kształceniem, którego ukończenie potwierdza poświadczenie kompetencji lub dokument potwierdzający posiadanie kwalifikacji wnioskodawcy.”			się znacząco od zakresu tego zawodu w Rzeczypospolitej Polskiej, a kształcenie lub szkolenie wymagane w państwie wnioskodawcy różni się znacząco od kształcenia lub szkolenia wymaganego przepisami regulacyjnymi – chyba że wiedza, umiejętności i kompetencje nabyte przez wnioskodawcę podczas zdobywania doświadczenia zawodowego lub przez potwierdzone efekty uczenia się w rozumieniu przepisów o szkolnictwie wyższym, lub potwierdzone efekty kształcenia w rozumieniu przepisów o systemie oświaty, mogą wyrównać w całości albo w części te różnice. 2. W postanowieniu, o którym mowa w ust. 1, właściwy organ określa zakres testu umiejętności lub zakres i czas trwania stażu adaptacyjnego, mając na uwadze konieczność wyrównania różnic w zakresie kształcenia lub szkolenia, lub zawodu w stopniu niezbędnym do wykonywania zawodu regulowanego albo do podejmowania lub wykonywania działalności regulowanej. 3. Staż adaptacyjny odbywa się w języku polskim. 4. Staż adaptacyjny nie może trwać dłużej niż trzy lata. 5. Właściwy organ zapewnia wnioskodawcy możliwość przystąpienia do testu umiejętności nie później niż w terminie sześciu miesięcy od dnia nałożenia na niego tego obowiązku. 6. Test umiejętności przeprowadza się w języku polskim. 7. Wnioskodawca ponosi koszty odbywania	
Art. 14 ust. 2	ust. 2 akapit trzeci otrzymuje brzmienie: „Jeżeli Komisja uzna odstępstwo, o którym mowa w akapicie drugim, za niewłaściwe lub niezgodne z prawem Unii, przyjmuje w terminie trzech miesięcy od otrzymania wszystkich niezbędnych informacji akt wykonawczy w sprawie wezwania państwa członkowskiego do zaniechania wprowadzenia planowanego środka. W przypadku braku odpowiedzi ze strony Komisji we wspomnianym terminie odstępstwo takie może zostać zastosowane.”				
Art. 14 ust. 3	w ust. 3 dodaje się akapity w brzmieniu: „W drodze odstępstwa od określonej w ust. 2 zasady umożliwienia wnioskodawcy wyboru, przyjmujące państwo członkowskie może przewidzieć staż adaptacyjny albo test umiejętności w przypadku: a) posiadacza kwalifikacji zawodowych, o których mowa w art. 11 lit. a), który stara się o uznanie swoich kwalifikacji zawodowych, jeżeli wymagane krajowe kwalifikacje zawodowe są sklasyfikowane na poziomie określonym w art. 11 lit. c); lub b) posiadacza kwalifikacji zawodowych, o których mowa w art. 11 lit. b), który stara się o uznanie swoich kwalifikacji zawodowych, jeżeli wymagane				

	krajowe kwalifikacje zawodowe są sklasyfikowane na poziomie określonym w art. 11 lit. d) lub e). W przypadku posiadacza kwalifikacji zawodowych, o których mowa w art. 11 lit. a), który ubiega się o uznanie swoich kwalifikacji zawodowych, jeżeli wymagane krajowe kwalifikacje zawodowe są sklasyfikowane na poziomie określonym w art. 11 lit. d), przyjmujące państwo członkowskie może nałożyć oba środki – staż adaptacyjny i test umiejętności.”;		stażu adaptacyjnego lub przystąpienia do testu umiejętności. Art. 21. 1. Właściwy organ zobowiązuje wnioskodawcę do odbycia stażu adaptacyjnego albo do przystąpienia do testu umiejętności, zgodnie z wyborem wnioskodawcy. 2. Uprawnienie do dokonania wyboru między odbyciem stażu adaptacyjnego a przystąpieniem do testu umiejętności może zostać wyłączone: 1) w przypadku zawodów regulowanych: a) których wykonywanie wymaga dokładnej znajomości prawa polskiego, a ich zasadniczą i trwałą cechą jest udzielanie porad i pomocy prawnej związanej z jego stosowaniem, albo b) w stosunku do których Komisja Europejska pozytywnie rozpatrzyła wniosek Rzeczypospolitej Polskiej o wyłączenie tego uprawnienia wnioskodawcy, albo c) do wykonywania których jest wymagane posiadanie kwalifikacji zawodowych na poziomie trzecim, a wnioskodawca posiada kwalifikacje zawodowe na poziomie pierwszym, albo d) do wykonywania których jest wymagane posiadanie kwalifikacji zawodowych na poziomie czwartym albo piątym, a wnioskodawca posiada kwalifikacje zawodowe na poziomie drugim; 2) jeżeli wnioskodawca zamierza wykonywać działalność regulowaną na własny rachunek albo na stanowisku kierownika przedsiębiorstwa, w przypadku gdy do podjęcia lub wykonywania tej działalności	
--	--	--	--	--

			jest wymagane posiadanie specjalistycznej wiedzy z zakresu prawa polskiego. 3. W przypadku gdy wnioskodawca posiada kwalifikacje zawodowe na poziomie pierwszym, a do wykonywania zawodu regulowanego jest wymagane posiadanie kwalifikacji zawodowych na poziomie czwartym, właściwy organ może zobowiązać wnioskodawcę zarówno do odbycia stażu adaptacyjnego jak i do przystąpienia do testu umiejętności. 4. Wyłączenie uprawnienia do dokonania wyboru między odbyciem stażu adaptacyjnego a przystąpieniem do testu umiejętności wymaga uzasadnienia faktycznego i prawnego, a w szczególności: 1) wskazania wymaganego poziomu kwalifikacji zawodowych oraz poziomu kwalifikacji zawodowych posiadanego przez wnioskodawcę; 2) określenia różnic, o których mowa w art. 20 ust. 1, z uwzględnieniem możliwości ich wyrównania. 5. Minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego określi, w drodze rozporządzenia, wykaz zawodów, o których mowa w ust. 2 pkt 1 lit. a, a także określi dla każdego z nich obowiązek odbycia stażu adaptacyjnego albo przystąpienia do testu umiejętności, mając na uwadze konieczność zapewnienia znajomości prawa polskiego na poziomie gwarantującym właściwą ochronę interesów korzystających z porad i pomocy prawnej świadczonych przez osoby, które ubiegają się o uznanie kwalifikacji zawodowych do wykonywania	
Art. 14 ust. 4	ust. 4 i 5 otrzymują brzmienie: „4. Na użytek ust. 1 i 5 »istotnie różniący się materiał« oznacza materiał obejmujący nabytą wiedzę, umiejętności i kompetencje, które mają zasadnicze znaczenie dla wykonywania zawodu i w odniesieniu do			

Art. 14 ust. 5	którego kształcenie odbyte przez migranta wykazuje istotne różnice pod względem treści w porównaniu z kształceniem wymaganym przez przyjmujące państwo członkowskie.		tych zawodów. 6. Prezes Rady Ministrów ogłasza, w drodze obwieszczenia, w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski” wykaz zawodów, o których mowa w ust. 2 pkt 1 lit. b. 7. Minister właściwy do spraw gospodarki, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw szkolnictwa wyższego, może określić, w drodze rozporządzenia, rodzaje działalności, o których mowa w ust. 2 pkt 2, określając dla każdego z nich obowiązek odbycia stażu adaptacyjnego albo przystąpienia do testu umiejętności, mając na uwadze konieczność zapewnienia specjalistycznej wiedzy z zakresu prawa polskiego na poziomie gwarantującym właściwe wykonywanie tych działalności regulowanych.	
	5. Przepisy ust. 1 stosuje się z należytym uwzględnieniem zasady proporcjonalności. W szczególności jeżeli przyjmujące państwo członkowskie zamierza wymagać od wnioskodawcy odbycia stażu adaptacyjnego lub przystąpienia do testu umiejętności, musi najpierw upewnić się, czy wiedza, umiejętności i kompetencje nabyte przez wnioskodawcę w trakcie jego doświadczenia zawodowego lub poprzez uczenie się przez całe życie, i oficjalnie poświadczone w tym celu przez właściwą instytucję, w którymkolwiek państwie członkowskim lub państwie trzecim mogą obejmować w całości lub częściowo istotnie różniący się materiał, o którym mowa w ust. 4.”;			
Art. 14 ust. 6	e) dodaje się ustępy w brzmieniu: „6. Decyzja nakładająca obowiązek odbycia stażu adaptacyjnego lub przystąpienia do testu umiejętności musi być należycie uzasadniona. Wnioskodawcy przedstawia się w szczególności następujące informacje: a) poziom kwalifikacji zawodowych wymagany w przyjmującym państwie członkowskim i poziom kwalifikacji zawodowych posiadanych przez wnioskodawcę zgodnie z klasyfikacją określoną w art. 11; oraz b) istotne różnice, o których mowa w ust. 4, oraz powody, dla których tych różnic nie można zrównoważyć wiedzą, umiejętnościami i kompetencjami			Art. 22. Minister kierujący działem administracji rządowej właściwy w sprawach uznawania kwalifikacji zawodowych do wykonywania zawodu regulowanego albo podejmowania lub wykonywania działalności regulowanej należących do danego działu określi, w drodze rozporządzenia: 1) warunki, sposób i tryb odbywania stażu adaptacyjnego, sposób i tryb wykonywania nadzoru nad jego odbywaniem oraz oceny nabytych w jego trakcie umiejętności, sposób ustalania kosztów odbywania stażu adaptacyjnego oraz tryb pobierania i zwrotu opłaty za jego odbywanie, 2) warunki, sposób i tryb przeprowadzania testu umiejętności oraz oceny posiadanych przez wnioskodawcę

Art. 14 ust. 7	nabytymi w trakcie doświadczenia zawodowego i poprzez uczenie się przez całe życie, oficjalnie poświadczonymi w tym celu przez właściwą instytucję.		Art. 11	umiejętności, sposób ustalania kosztów przeprowadzania testu umiejętności oraz tryb pobierania i zwrotu opłaty za jego przeprowadzenie – uwzględniając odrębności w wykonywaniu zawodów regulowanych albo działalności regulowanych w państwach członkowskich oraz specyfikę i szczególne wymagania dotyczące wykonywania zawodów regulowanych albo podejmowania lub wykonywania działalności regulowanych w Rzeczypospolitej Polskiej.	
	7. Państwa członkowskie zapewniają wnioskodawcy możliwość przystąpienia do testu umiejętności, o którym mowa w ust. 1, nie później niż sześć miesięcy po przyjęciu pierwotnej decyzji o nałożeniu na wnioskodawcę obowiązku przystąpienia do testu umiejętności.”			Art. 11. Do postępowania w sprawach uregulowanych w rozdziałach 2 i 4–6 stosuje się przepisy ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2013 r. poz. 267, z późn. zm.), o ile przepisy ustawy nie stanowią inaczej. art. 124 § 2 KPA - uzasadnienie faktyczne i prawne postanowienia	
	13) skreśla się art. 15;	N		Nie wymaga wdrożenia	
Art. 20	art. 20 otrzymuje brzmienie: <i>„Artykuł 20</i> Dostosowanie wykazów działalności zawartych w załączniku IV Zgodnie z art. 57c Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych dotyczących dostosowania wykazów działalności zawartych w załączniku IV, które podlegają systemowi uznawania doświadczenia zawodowego zgodnie z art. 16, w celu aktualizacji lub wyjaśnienia rodzajów działalności wymienionych w załączniku IV, w szczególności aby doprecyzować ich	T	Art. 16	Art. 16. 1. Jeżeli przepisy regulacyjne uzależniają podejmowanie lub wykonywanie działalności regulowanej od posiadania wiedzy ogólnej lub zawodowej i umiejętności, właściwych dla danej działalności, właściwy organ uznaje kwalifikacje zawodowe wnioskodawcy za spełniające wymagania określone w tych przepisach, jeżeli wnioskodawca przedłoży dokumenty świadczące o tym, że: 1) w przypadku zamiaru podjęcia	

	zakres oraz odpowiednio uwzględnić najnowsze zmiany w obszarze nazewnictwa stosowanego w ramach danego rodzaju działalności, o ile nie spowoduje to zawężenia zakresu rodzajów działalności związanych z poszczególnymi kategoriami i o ile nie będzie miało miejsca przenoszenie rodzajów działalności między istniejącymi wykazami I, II i III w załączniku IV.”;			działalności wymienionej w wykazie nr I załącznika nr IV do dyrektywy – w nieprzerwanym okresie: a) sześciu lat wykonywał działalność na własny rachunek lub na stanowisku kierownika przedsiębiorstwa albo b) trzech lat wykonywał działalność na własny rachunek lub na stanowisku kierownika przedsiębiorstwa, a uprzednio ukończył trwające co najmniej trzy lata szkolenie przygotowujące do wykonywania tej działalności, potwierdzone świadectwem uznawanym na terytorium państwa wnioskodawcy lub uznany przez organizację zawodową właściwą dla danej działalności w tym państwie za spełniające wszystkie wymagane warunki, albo c) czterech lat wykonywał działalność na własny rachunek lub na stanowisku kierownika przedsiębiorstwa, a uprzednio ukończył trwające co najmniej dwa lata szkolenie przygotowujące do wykonywania tej działalności, potwierdzone świadectwem uznawanym na terytorium państwa wnioskodawcy lub uznany przez organizację zawodową właściwą dla danej działalności w tym państwie za spełniające wszystkie wymagane warunki, albo	
--	---	--	--	--	--

				d) trzech lat wykonywał działalność na własny rachunek, a ponadto przez co najmniej pięć lat był zatrudniony przy wykonywaniu tej działalności, albo e) pięciu lat wykonywał działalność na stanowisku kierownika przedsiębiorstwa, w tym przez co najmniej trzy lata wykonywał obowiązki o charakterze technicznym i odpowiadał za co najmniej jeden dział przedsiębiorstwa, a uprzednio ukończył trwające co najmniej trzy lata szkolenie przygotowujące do wykonywania tej działalności, potwierdzone świadectwem uznawanym na terytorium państwa wnioskodawcy lub uznany przez organizację zawodową właściwą dla danej działalności w tym państwie za spełniające wszystkie wymagane warunki; 2) w przypadku zamiaru podjęcia działalności wymienionej w wykazie nr II załącznika nr IV do dyrektywy – w nieprzerwanym okresie: a) pięciu lat wykonywał działalność na własny rachunek lub na stanowisku kierownika przedsiębiorstwa albo b) trzech lat wykonywał działalność na własny rachunek lub na stanowisku kierownika przedsiębiorstwa, a uprzednio ukończył trwające co najmniej trzy lata szkolenie	
--	--	--	--	--	--

				przygotowujące do wykonywania tej działalności, potwierdzone świadectwem uznawanym na terytorium państwa wnioskodawcy lub uznany przez organizację zawodową właściwą dla danej działalności w tym państwie za spełniające wszystkie wymagane warunki, albo c) czterech lat wykonywał działalność na własny rachunek lub na stanowisku kierownika przedsiębiorstwa, a uprzednio ukończył trwające co najmniej dwa lata szkolenie przygotowujące do wykonywania tej działalności, potwierdzone świadectwem uznawanym na terytorium państwa wnioskodawcy lub uznany przez organizację zawodową właściwą dla danej działalności w tym państwie za spełniające wszystkie wymagane warunki, albo d) trzech lat wykonywał działalność na własny rachunek lub na stanowisku kierownika przedsiębiorstwa, a ponadto przez co najmniej pięć lat był zatrudniony przy wykonywaniu tej działalności, albo e) pięciu lat był zatrudniony przy wykonywaniu tej działalności, a uprzednio ukończył trwające co najmniej trzy lata szkolenie przygotowujące do wykonywania tej działalności, potwierdzone świadectwem uznawanym na	
--	--	--	--	--	--

				terytorium państwa wnioskodawcy lub uznanym przez organizację zawodową właściwą dla danej działalności w tym państwie za spełniające wszystkie wymagane warunki, albo f) sześciu lat był zatrudniony przy wykonywaniu tej działalności, a uprzednio ukończył trwające co najmniej dwa lata szkolenie przygotowujące do wykonywania tej działalności, potwierdzone świadectwem uznawanym na terytorium państwa wnioskodawcy lub uznanym przez organizację zawodową właściwą dla danej działalności w tym państwie za spełniające wszystkie wymagane warunki; 3) w przypadku zamiaru podjęcia działalności wymienionej w wykazie nr III załącznika nr IV do dyrektywy – w nieprzerwanym okresie: a) trzech lat wykonywał działalność na własny rachunek lub na stanowisku kierownika przedsiębiorstwa albo b) dwóch lat wykonywał działalność na własny rachunek lub na stanowisku kierownika przedsiębiorstwa, a uprzednio ukończył szkolenie przygotowujące do wykonywania tej działalności, potwierdzone świadectwem uznawanym na terytorium państwa wnioskodawcy lub uznanym przez	
--	--	--	--	---	--

				organizację zawodową właściwą dla danej działalności w tym państwie za spełniające wszystkie wymagane warunki, albo c) dwóch lat wykonywał działalność na własny rachunek lub na stanowisku kierownika przedsiębiorstwa, a uprzednio przez co najmniej trzy lata był zatrudniony przy wykonywaniu tej działalności, albo d) trzech lat był zatrudniony przy wykonywaniu tej działalności, a uprzednio ukończył szkolenie przygotowujące do wykonywania tej działalności, potwierdzone świadectwem uznawanym na terytorium państwa wnioskodawcy lub uznanym przez organizację zawodową właściwą dla danej działalności w tym państwie za spełniające wszystkie wymagane warunki. 2. Okres od dnia zaprzestania wykonywania działalności, o której mowa w ust. 1 pkt 1 lit. a i d, pkt 2 lit. a i d oraz pkt 3 lit. a i c, do dnia złożenia wniosku w postępowaniu w sprawie uznania kwalifikacji nie może przekraczać dziesięciu lat. 3. Przepis ust. 1 pkt 1 lit. e nie ma zastosowania do wykonywania działalności objętych nomenklaturą ISIC ex 855. 4. Jeżeli wnioskodawca nie spełnia wymogów określonych w ust. 1–3, ale posiada formalne kwalifikacje, właściwy organ uznaje jego kwalifikacje zawodowe do podejmowania lub	
--	--	--	--	---	--

				wykonywania działalności regulowanej zgodnie z zasadami określonymi w art. 19 i art. 20 oraz zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 22.	
Art. 21 ust. 4	15) w art. 21 wprowadza się następujące zmiany: a) ust. 4 otrzymuje brzmienie: „4. W odniesieniu do prowadzenia aptek, które nie podlegają jakimkolwiek ograniczeniom terytorialnym, państwo członkowskie może w drodze odstępstwa postanowić o nieuznawaniu dokumentów potwierdzających posiadanie kwalifikacji, o których mowa w pkt 5.6.2 załącznika V, za uprawniające do otwierania nowych, ogólnodostępnych aptek. Do celów niniejszego ustępu za nowe uważane są także apteki działające krócej niż trzy lata. Odstępstwa tego nie można zastosować do farmaceutów, których kwalifikacje zostały już uznane przez właściwe organy przyjmującego państwa członkowskiego do innych celów i którzy faktycznie i zgodnie z prawem prowadzili działalność zawodową farmaceuty przez co najmniej trzy kolejne lata w tym państwie członkowskim.”;	N		Nie wymaga wdrożenia (przepis fakultatywny)	
Art. 21 ust. 6	b) ust. 6 otrzymuje brzmienie: „6. Każde państwo członkowskie uzależnia dostęp do zawodów lekarza, pielęgniarki odpowiedzialnej za opiekę ogólną, lekarza dentystry, lekarza weterynarii, położnej i farmaceuty, oraz wykonywanie tych zawodów, od posiadania dokumentu potwierdzającego posiadanie kwalifikacji, o którym mowa, odpowiednio,	N		Nie wymaga wdrożenia	

	w załączniku V pkt 5.1.1, 5.1.2, 5.1.4, 5.2.2, 5.3.2, 5.3.3, 5.4.2, 5.5.2 i 5.6.2, poświadczającego, że dana osoba uzyskała w trakcie kształcenia odpowiednio wiedzę, umiejętności i kompetencje, o których mowa w art. 24 ust. 3, art. 31 ust. 6, art. 31 ust. 7, art. 34 ust. 3, art. 38 ust. 3, art. 40 ust. 3 oraz art. 44 ust. 3. Aby uwzględnić ogólnie uznany postęp naukowy i techniczny, Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 57c w celu aktualizacji wiedzy i umiejętności, o których mowa w art. 24 ust. 3, art. 31 ust. 6, art. 34 ust. 3, art. 38 ust. 3, art. 40 ust. 3, art. 44 ust. 3 i art. 46 ust. 4, z myślą o odzwierciedleniu ewolucji prawa Unii mającego bezpośredni wpływ na danych specjalistów. Takie aktualizacje nie mogą w żadnym państwie członkowskim wymagać zmiany istniejących podstawowych zasad ustawodawczych dotyczących struktury zawodów w odniesieniu do kształcenia osób fizycznych i warunków ich dostępu do zawodu. Przy dokonywaniu takich aktualizacji należy uwzględniać odpowiedzialność państw członkowskich za organizację systemów edukacyjnych, zgodnie z art. 165 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE).”;				
	c) skreśla się ust. 7;	N		Nie wymaga wdrożenia	
Art.21a ust.1	16) dodaje się artykuł w brzmieniu: <i>„Artykuł 21a</i> Procedura powiadamiania 1. Każde państwo członkowskie powiadamia Komisję o wszelkich przyjmowanych przepisach	N		Nie wymaga wdrożenia	

Art 21a ust. 2 Art. 21a ust. 3 Art. 21a ust. 4	ustawowych, wykonawczych i administracyjnych dotyczących wydawania dokumentów potwierdzających posiadanie kwalifikacji w zawodach objętych przepisami niniejszego rozdziału. W przypadku dokumentów potwierdzających posiadanie kwalifikacji, o których mowa w sekcji 8, powiadomienie zgodnie z akapitem pierwszym skierowane jest także do pozostałych państw członkowskich.				
	2. Powiadomienie, o którym mowa w ust. 1, obejmuje informacje na temat czasu trwania i treści programów kształcenia.				
	3. Powiadomienie, o którym mowa w ust. 1, przekazuje się za pośrednictwem systemu IMI.				
	4. Aby należycie uwzględnić zmiany ustawodawcze i administracyjne w państwach członkowskich – i pod warunkiem że przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne będące przedmiotem powiadomienia, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, spełniają warunki określone w niniejszym rozdziale – Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 57c w celu zmiany załącznika V pkt 5.1.1–5.1.4, 5.2.2, 5.3.2, 5.3.3, 5.4.2, 5.5.2, 5.6.2 i 5.7.1 poprzez aktualizację tytułów przyjętych przez państwa członkowskie w odniesieniu do dokumentów potwierdzających posiadanie kwalifikacji oraz – w stosownych przypadkach – instytucji wydającej dokument potwierdzający posiadanie kwalifikacji, zaświadczenia, które mu towarzyszy, oraz odpowiedniego tytułu zawodowego.				

Art. 21a ust. 5	5. Jeżeli przepisy ustawodawcze, regulacyjne i administracyjne będące przedmiotem powiadomienia zgodnie z ust. 1 nie spełniają warunków określonych w niniejszym rozdziale, Komisja przyjmuje akt wykonawczy w celu odrzucenia proponowanej zmiany w załączniku V pkt 5.1.1–5.1.4, 5.2.2, 5.3.2, 5.3.3, 5.4.2, 5.5.2, 5.6.2 lub 5.7.1.”				
-----------------------	---	--	--	--	--

Art. 22	1) w art. 22 wprowadza się następujące zmiany: a) w akapicie pierwszym lit. b) otrzymuje brzmienie: „b) państwa członkowskie – zgodnie z procedurami właściwymi dla każdego państwa członkowskiego – poprzez wspieranie ustawicznego rozwoju zawodowego zapewniają, aby specjaliści, których kwalifikacje zawodowe objęte są rozdziałem III niniejszego tytułu, mogli aktualizować swoją wiedzę, umiejętności i kompetencje, aby prowadzić bezpieczną i skuteczną praktykę oraz być na bieżąco ze zmianami w dziedzinie, w której się specjalizują.”; b) dodaje się akapit w brzmieniu: „Państwa członkowskie przekazują Komisji informacje o środkach podjętych na podstawie akapitu pierwszego lit. b) do dnia 18 stycznia 2016 r.”;			Nie wymaga wdrożenia. Art. 89e ust. 1 ustawy z dnia 6 września 2001 r. – Prawo farmaceutyczne (Dz. U. z 2008 r. Nr 45, poz. 271, z późn. zm.) stanowi, że farmaceuta (zatrudniony w aptece lub hurtowni) zobowiązany jest do podnoszenia kwalifikacji zawodowych poprzez uczestnictwo w ciągłym szkoleniu, celem aktualizacji posiadanego zasobu wiedzy oraz stałego dokształcania się w zakresie nowych osiągnięć farmaceutycznych. Art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 5 grudnia 1996 r. o zawodach lekarza i lekarza dentysty (Dz. U. z 2015 r. poz. 464, z późn. zm.) stanowi, że lekarza/lekarz dentysta ma prawo i obowiązek doskonalenia zawodowego, w szczególności w różnych formach kształcenia podyplomowego. Art. 61 ust. 1 ustawy z dnia 15 lipca 2011 r. o zawodach pielęgniarki i położnej (Dz. U. 2014 r. poz. 1435, z późn. zm.) zobowiązuje pielęgniarkę i położną do stałego aktualizowania wiedzy i umiejętności zawodowych oraz przyznaje prawo do doskonalenia zawodowego w różnych rodzajach kształcenia podyplomowego. Lekarz weterynarii - uchwała Nr 62/2011/V Krajowej Rady Lekarsko-Weterynaryjnej z dnia 18 października 2011 r. w sprawie dobrowolnego ustawicznego kształcenia lekarzy weterynarii.	
---------	---	--	--	--	--

				Architekt – art. 8 pkt 8 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o samorządach zawodowych architektów oraz inżynierów budownictwa (Dz. U. z 2014 r. poz. 1946).	
--	--	--	--	--	--

Art. 24 ust. 2	art. 24 ust. 2 otrzymuje brzmienie: „2. Kształcenie medyczne na podstawowym poziomie obejmuje co najmniej pięcioletni okres studiów, co można dodatkowo wyrazić przy pomocy równoważnych punktów ECTS; okres ten obejmuje co najmniej 5 500 godzin kształcenia teoretycznego i praktycznego prowadzonego na uniwersytecie lub pod jego nadzorem. W przypadku specjalistów, którzy podjęli kształcenie przed dniem 1 stycznia 1972 r., kurs kształcenia, o którym mowa w akapicie pierwszym, może obejmować sześciomiesięczne kształcenie praktyczne odbywane w pełnym wymiarze godzin na poziomie uniwersyteckim pod nadzorem właściwych organów.”;	N	Art. 5 ust. 1 pkt 2 lit. a ustawy z dnia 5 grudnia 1996 r. o zawodach lekarza i lekarza dentysty (Dz. U. z 2015 r. poz. 464, z późn. zm.) Art. 164a ust. 1 i 2 ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym (Dz. U. z 2012 r. poz. 572, z późn. zm.)	Art. 5 ust. 1 pkt 2 lit. a (...) 2) (...): a) dyplom lekarza wydany przez polską szkołę wyższą potwierdzający ukończenie co najmniej sześcioletnich studiów na kierunku lekarskim, obejmujących co najmniej 5500 godzin dydaktycznych zajęć teoretycznych i praktycznych, w tym dwusemestralne praktyczne nauczanie w dziedzinach klinicznych na 6. roku studiów, lub dyplom lekarza dentysty wydany przez polską szkołę wyższą potwierdzający ukończenie co najmniej pięcioletnich studiów na kierunku lekarsko-dentystycznym, obejmujących co najmniej dwusemestralne praktyczne nauczanie na 5. roku studiów, lub (...) Art. 164a. 1. Wynikającym z programu kształcenia zajęciom zaliczonym przez studenta przypisuje się punkty ECTS. 2. W celu uzyskania dyplomu ukończenia studiów pierwszego stopnia student jest obowiązany uzyskać co najmniej 180 punktów ECTS, studiów drugiego stopnia - co najmniej 90 punktów ECTS, jednolitych studiów magisterskich - co najmniej 300 punktów ECTS w systemie studiów pięcioletnich oraz 360 punktów ECTS w systemie studiów sześcioletnich.	
Art. 25 ust. 1	w art. 25 wprowadza się następujące zmiany: a) ust. 1 otrzymuje brzmienie: „1. Warunkiem podjęcia specjalistycznego kształcenia medycznego jest potwierdzone	N	Art. 16 c ustawy z dnia 5 grudnia 1996 r. o zawodach lekarza i lekarza	Nie wymaga wdrożenia. Zgodnie z art. 16c ust. 1 ustawy z dnia 5 grudnia 1996 r. o zawodach lekarza i lekarza dentysty (Dz. U. z 2015 r. poz. 464,	

	ukończenie programu kształcenia medycznego na podstawowym poziomie, o którym mowa w art. 24 ust. 2, w trakcie którego dana osoba uzyskała właściwą wiedzę w zakresie medycyny podstawowej ”;		dentysty	z późn. zm.), wniosek o odbywanie szkolenia specjalizacyjnego składa lekarz. W ust. 2 wskazano co zawiera wniosek, w tym – numer rejestracyjny lekarza w okręgowej izbie lekarskiej oraz numer seryjny, datę i miejsce wystawienia prawa wykonywania zawodu.	
Art. 25 ust. 3a	dodaje się ustęp w brzmieniu: „3a. Państwa członkowskie mogą określić w swoim ustawodawstwie krajowym częściowe zwolnienia z części kursów prowadzonych w ramach programu specjalistycznego kształcenia medycznego wymienionego w załączniku V pkt 5.1.3, stosując te zwolnienia na zasadzie indywidualnych przypadków, pod warunkiem że ta część kształcenia odbyła się już w trakcie innego programu kształcenia specjalistycznego wymienionego w załączniku V pkt 5.1.3, a dana osoba uzyskała już kwalifikacje zawodowe w tym zakresie w jednym z państw członkowskich. Państwa członkowskie zapewniają, aby przyznane zwolnienie nie przekraczało połowy minimalnego czasu trwania danego programu specjalistycznego kształcenia medycznego. Każde państwo członkowskie powiadamia Komisję i inne państwa członkowskie o swoim odpowiednim ustawodawstwie krajowym dotyczącym takich częściowych zwolnień.”;	N	<u>Art. 64 pkt 8 projektu</u> Art. 16ma ustawy z dnia 5 grudnia 1996 r. o zawodach lekarza i lekarza dentysty	Art. 16ma. Skrócenie okresu odbywania szkolenia specjalizacyjnego spełniającego minimalne wymogi kształcenia określone w przepisach Unii Europejskiej nie może obejmować więcej niż 1/2 minimalnego czasu trwania danego programu specjalizacji określonego w przepisach Unii Europejskiej.	
Art. 25 ust. 5	ust. 5 otrzymuje brzmienie: „5. Komisja jest uprawniona do przyjęcia zgodnie z art. 57c aktów delegowanych dotyczących dostosowania minimalnych okresów kształcenia, o których mowa w załączniku V pkt 5.1.3, do postępu naukowego i technicznego.”;	N		Nie wymaga wdrożenia.	

Art. 26	w art. 26 akapit drugi otrzymuje brzmienie: „W celu należytego uwzględnienia zmian w ustawodawstwie krajowym i aktualizacji niniejszej dyrektywy Komisja jest uprawniona do przyjęcia zgodnie z art. 57c aktów delegowanych dotyczących poszerzenia wykazu w załączniku V pkt 5.1.3 o nowe specjalności medyczne występujące w co najmniej dwóch piątych państwach członkowskich.”	N		Nie wymaga wdrożenia.	
Art. 27 ust. 2a	w art. 27 dodaje się ustęp w brzmieniu: „2a. Państwa członkowskie uznają kwalifikacje lekarzy specjalistów nabyte we Włoszech i wymienione w załączniku V pkt 5.1.2 i 5.1.3 w przypadku lekarzy, którzy rozpoczęli kształcenie specjalistyczne po dniu 31 grudnia 1983 r. i przed dniem 1 stycznia 1991 r., mimo że kształcenie to nie spełnia wszystkich wymogów określonych w art. 25, jeżeli do dokumentów dołączone jest zaświadczenie wydane przez właściwy włoski organ stwierdzające, że dany lekarz faktycznie i zgodnie z prawem wykonywał we Włoszech działalność lekarza danej specjalizacji przez co najmniej siedem kolejnych lat w okresie dziesięciu lat poprzedzających wydanie tego zaświadczenia.”;	T	Art. 64 pkt 7 projektu ustawy Art. 16a ust. 2 ustawy z dnia 5 grudnia 1996 r. o zawodach lekarza i lekarza dentysty	W art. 16a ust. 2 ustawy z dnia 5 grudnia 1996 r. o zawodach lekarza i lekarza dentysty po pkt 5 <u>dodaje się pkt 5a w brzmieniu:</u> „5a) dokumentem potwierdzającym formalne kwalifikacje w zakresie danej specjalności lekarskiej, świadczącym o rozpoczęciu kształcenia po dniu 31 grudnia 1983 r. a przed dniem 1 stycznia 1991 r. w Republice Włoskiej, jeżeli do dokumentu jest dołączone zaświadczenie wydane przez właściwy organ włoski stwierdzające, że dany lekarz faktycznie i zgodnie z prawem wykonywał w Republice Włoskiej działalność lekarza danej specjalizacji przez co najmniej siedem kolejnych lat w okresie dziesięciu lat poprzedzających wydanie tego zaświadczenia, a kwalifikacje te są uważane za równoważne z kwalifikacjami poświadczonymi dokumentami wymienionymi w wykazie, o którym mowa w ust. 3;”.	
Art. 28 ust. 1	art. 28 ust. 1 otrzymuje brzmienie: „1. Warunkiem podjęcia kształcenia specjalistycznego w zakresie ogólnej praktyki medycznej jest potwierdzone ukończenie programu kształcenia medycznego na podstawowym poziomie, o którym	N		Nie wymaga wdrożenia. Zgodnie z art. 16c ust. 1 ustawy z dnia 5 grudnia 1996 r. o zawodach lekarza i lekarza dentysty, wniosek o odbywanie szkolenia specjalizacyjnego składa lekarz. W ust. 2	

	mowa w art. 24 ust. 2, w trakcie którego dana osoba uzyskała właściwą wiedzę w zakresie medycyny podstawowej.”;			wskazano co zawiera wniosek, w tym – numer rejestracyjny lekarza w okręgowej izbie lekarskiej oraz numer seryjny, datę i miejsce wystawienia prawa wykonywania zawodu.	
Art. 31 ust. 1	w art. 31 wprowadza się następujące zmiany: a) ust. 1 otrzymuje brzmienie: „1. Warunkiem podjęcia kształcenia pielęgniarek odpowiedzialnych za opiekę ogólną jest: a) ukończenie kształcenia ogólnego trwającego 12 lat, potwierdzonego dyplomem, świadectwem lub innym dokumentem wydanym przez właściwe organy lub instytucje państwa członkowskiego lub świadectwem potwierdzającym zdanie egzaminu na równorzędnym poziomie, dającego dostęp do uniwersytetów lub instytucji szkolnictwa wyższego o statusie uznanym za równorzędny; albo b) ukończenie kształcenia ogólnego trwającego co najmniej 10 lat, potwierdzonego dyplomem, świadectwem lub innym dokumentem wydanym przez właściwe organy lub instytucje państwa członkowskiego lub świadectwem potwierdzającym zdanie egzaminu na równorzędnym poziomie, dającego dostęp do zawodowej szkoły pielęgniarskiej lub programu kształcenia zawodowego pielęgniarek.”;	N		Nie wymaga wdrożenia. W Polsce kształcenia pielęgniarek odbywa się w systemie szkolnictwa wyższego, na bazie kształcenia trwającego min. 6+3+3=12 lat	
Art. 31 ust. 2	w ust. 2 akapity drugi i trzeci otrzymują brzmienie: „Komisja jest uprawniona do przyjęcia zgodnie z art.	N		Nie wymaga wdrożenia.	

	57c aktów delegowanych dotyczących zmian wykazu określonego w załączniku V pkt 5.2.1, w celu dostosowania go do postępu naukowego i technicznego. Zmiany, o których mowa w akapicie drugim, nie mogą w żadnym państwie członkowskim wymagać zmiany istniejących podstawowych zasad ustawodawczych dotyczących struktury zawodów w odniesieniu do kształcenia osób fizycznych i warunków ich dostępu do zawodu. Przy wprowadzaniu takich zmian należy uwzględniać odpowiedzialność państw członkowskich za organizację systemów edukacyjnych, zgodnie z art. 165 ust. 1 TFUE.”				
Art. 31 ust. 3	ust. 3 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie: „Kształcenie pielęgniarek odpowiedzialnych za opiekę ogólną obejmuje co najmniej trzy lata studiów, co można dodatkowo wyrazić przy pomocy równoważnych punktów ECTS, na które składa się co najmniej 4 600 godzin kształcenia teoretycznego i klinicznego, przy czym kształcenie teoretyczne obejmuje co najmniej jedną trzecią, a kształcenie kliniczne co najmniej połowę minimalnego okresu kształcenia. Państwa członkowskie mogą przyznać częściowe zwolnienie osobom, które odbyły część kształcenia na kursach o co najmniej równorzędnym poziomie.”;	N		Nie wymaga wdrożenia. Art. 52 ustawy z dnia 15 lipca 2011 r. o zawodach pielęgniarki i położnej (Dz. U. 2014 r. poz. 1435, z późn. zm.) – kształcenie na poziomie studiów pierwszego stopnia (min. 3 lata, min. 4.600 godzin kształcenia zawodowego, w tym kliniczne ½, a teoretyczne co najmniej 1/3). Art. 165 ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym (Dz. U. z 2012 r. poz. 572, z późn. zm.) – możliwość uznawania zajęć zaliczonych w innej uczelni, w tym zagranicznej.	
Art. 31 ust. 4	ust. 4 otrzymuje brzmienie: „4. Kształcenie teoretyczne stanowi tę część kształcenia pielęgniarek, w trakcie której kandydaci nabywają wiedzę zawodową, umiejętności i kompetencje wymagane na mocy ust. 6 i 7. Kształcenie musi być prowadzone przez wykładowców pielęgniarstwa i inne wykwalifikowane osoby na	N		Nie wymaga wdrożenia. Uwzględniono w art. 54 ustawy z dnia 15 lipca 2011 r. o zawodach pielęgniarki i położnej (Dz. U. 2014 r. poz. 1435, z późn. zm.) oraz standardzie kształcenia na kierunku „pielęgniarstwo”.	

	uniwersytetach, w instytucjach szkolnictwa wyższego o statusie uznanym za równorzędny, w zawodowych szkołach pielęgniarских lub w ramach programów kształcenia zawodowego pielęgniarek.”;				
Art. 31 ust. 5	ust. 5 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie: „5. Kształcenie kliniczne stanowi tę część kształcenia pielęgniarek, w trakcie której kandydat – jako członek zespołu i w bezpośrednim kontakcie ze zdrowymi lub chorymi osobami lub społecznościami osób zdrowych lub chorych – uczy się, jak w oparciu o nabytą wiedzę, umiejętności i kompetencje organizować wymaganą kompleksową opiekę pielęgniarскую, sprawować taką opiekę i dokonywać jej oceny. Kandydat uczy się nie tylko pracy zespołowej, ale także umiejętności kierowania zespołem i organizowania ogólnej opieki pielęgniarской, w tym prowadzenia edukacji zdrowotnej na rzecz osób i małych grup w placówkach opieki zdrowotnej lub w danej społeczności.”;	N		Nie wymaga wdrożenia. Uwzględniono w art. 54 ustawy z dnia 15 lipca 2011 r. o zawodach pielęgniarки i położnej (Dz. U. 2014 r. poz. 1435, z późn. zm.) oraz standardzie kształcenia na kierunku „pielęgniarstwo”.	
Art. 31 ust. 6	ust. 6 otrzymuje brzmienie: „6. Kształcenie pielęgniarek odpowiedzialnych za opiekę ogólną gwarantuje, iż osoba, która je odbyła uzyskała następującą wiedzę i umiejętności: a) kompleksową wiedzę w zakresie nauk, na których opiera się pielęgniarstwo ogólne, łącznie z wystarczającym zrozumieniem budowy, funkcji fizjologicznych i zachowania osób zdrowych i chorych oraz zależności między stanem zdrowia a fizycznym i społecznym środowiskiem człowieka; b) wiedzę o charakterze i etyce zawodu oraz ogólnych zasadach opieki zdrowotnej i pielęgniarstwa;	N		Nie wymaga wdrożenia. Uwzględniono w art. 54 ustawy z dnia 15 lipca 2011 r. o zawodach pielęgniarки i położnej (Dz. U. 2014 r. poz. 1435, z późn. zm.) oraz standardzie kształcenia na kierunku „pielęgniarstwo”.	

	c) odpowiednie doświadczenie kliniczne; doświadczenie to, dobrane ze względu na jego wartości szkoleniowe, powinno zostać nabyte pod nadzorem wykwalifikowanego personelu pielęgniarskiego w miejscu, w którym dzięki odpowiedniej liczbie wykwalifikowanego personelu i wyposażeniu istnieją odpowiednie warunki do świadczenia opieki pielęgniarskiej; zdolność do uczestnictwa w praktycznym szkoleniu personelu służby zdrowia oraz doświadczenie w pracy z tym personelem; e) doświadczenie we współpracy z przedstawicielami innych zawodów związanych ze służbą zdrowia.”;				
Art. 31 ust. 7	dodaje się ustęp w brzmieniu: „7. Kwalifikacje pielęgniarki odpowiedzialnej za opiekę ogólną potwierdzają, że dana osoba – niezależnie od tego, czy kształcenie odbywało się na uniwersytetach, w instytucjach szkolnictwa wyższego o statusie uznanym za równorzędny, w zawodowych szkołach pielęgniarskich, lub w ramach programu kształcenia zawodowego pielęgniarek – posiada co najmniej następujące kompetencje: a) samodzielne postawienie diagnozy odnośnie do wymaganej opieki pielęgniarskiej na podstawie aktualnej wiedzy teoretycznej i klinicznej oraz planowanie, organizowanie i sprawowanie opieki pielęgniarskiej w procesie leczenia pacjentów na podstawie wiedzy i umiejętności nabytych zgodnie z ust. 6 lit. a), b) i c) w celu doskonalenia w wykonywaniu zawodu; b) efektywna współpraca z innymi podmiotami z	N		Nie wymaga wdrożenia. Uwzględniono w art. 54 ustawy z dnia 15 lipca 2011 r. o zawodach pielęgniarki i położnej (Dz. U. 2014 r. poz. 1435, z późn. zm.) oraz standardzie kształcenia na kierunku „pielęgniarstwo”.	

	sektora zdrowia, w tym uczestnictwo w szkoleniach praktyczny h personelu służby zdrowia na podstawie wiedzy i umiejętności zdobytych zgodnie z ust. 6 lit. d) i e); c) wspomaganie osób, rodzin i grup w prowadzeniu zdrowego trybu życia i dbaniu o własne zdrowie na podstawie wiedzy i umiejętności nabytych zgodnie z st. 61 t. a) i b); d) samodzielne podejmowanie interwencji ratujących życie oraz podejmowanie działań w przypadku kryzysów i katastrof; e) niezależne udzielanie porad, instruowanie i wspieranie osób wymagających opieki i ich bliskich; f) samodzielne zapewnianie dobrej jakości opieki pielęgniarskiej i jej ocena; g) porozumiewanie się w sposób zrozumiały na temat kwestii zawodowych oraz współpraca z przedstawicielami innych zawodów z sektora zdrowia; h) dokonywanie analizy jakości opieki z myślą o doskonaleniu się w wykonywaniu zawodu pielęgniarki odpowiedzialnej za opiekę ogólną.”;				
Art. 33	w art. 33 wprowadza się następujące zmiany: a) skreśla się ust. 2;	N		Nie wymaga wdrożenia.	
Art. 33 ust. 3	ust. 3 otrzymuje brzmienie: „3. Państwa członkowskie uznają dokumenty potwierdzające posiadanie kwalifikacji pielęgniarki, które: a) zostały wydane w Polsce pielęgniarkom, które przed dniem 1 maja 2004 r. ukończyły kształcenie				

	niespełniające minimalnych wymogów w zakresie kształcenia określonych w art. 31; oraz b) są potwierdzone dyplomem licencjackim uzyskanym na podstawie specjalnego programu kształcenia określonego w: (i) art. 11 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o zmianie ustawy o zawodach pielęgniarki i położnej oraz niektórych innych ustaw (Dziennik Ustaw z 2004 r. Nr 92, poz. 885 i z 2007 r. Nr 176, poz. 1237) i w rozporządzeniu Ministra Zdrowia z dnia 11 maja 2004 r. w sprawie szczegółowych warunków prowadzenia studiów zawodowych na kierunku pielęgniarstwo lub położnictwo przeznaczonych dla pielęgniarek i położnych posiadających świadectwo dojrzałości i będących absolwentkami liceów medycznych oraz medycznych szkół zawodowych kształcących w zawodzie pielęgniarki i położnej (Dziennik Ustaw z 2004 r. Nr 110, poz. 1170 i z 2010 r. Nr 65, oz. 42); albo (ii) art. 52 ust. 3 pkt 2 ustawy z dnia 15 lipca 2011 r. o zawodach pielęgniarki i położnej (Dziennik Ustaw z 2011 r. Nr 174, poz. 1039) i w rozporządzeniu Ministra Zdrowia z dnia 14 czerwca 2012 r. w sprawie szczegółowych warunków prowadzenia studiów dla pielęgniarek i położnych, które posiadają świadectwo dojrzałości i ukończyły liceum medyczne lub szkołę policealną albo szkołę pomaturalną, kształcącą w zawodzie				
--	--	--	--	--	--

	pielęgniarki i położnej (Dziennik Ustaw z 2012 r., poz. 770), w celu potwierdzenia, że dana pielęgniarka posiada wiedzę i umiejętności porównywalne z tymi, jakie mają pielęgniarki posiadające kwalifikacje, które w przypadku Polski określono w załączniku V pkt 5.2.2.”;				
Art. 33a	art. 33a otrzymuje brzmienie: „W odniesieniu do rumuńskich kwalifikacji pielęgniarek odpowiedzialnych za opiekę ogólną zastosowanie mają jedynie następujące przepisy dotyczące praw nabytych: W przypadku obywateli państw członkowskich, którzy ukończyli kształcenie pielęgniarki odpowiedzialnej za opiekę ogólną w Rumunii, a program kształcenia nie spełniał minimalnych wymogów w zakresie kształcenia określonych w art. 31, państwa członkowskie uznają za wystarczający dowód poniższe dokumenty potwierdzające posiadanie kwalifikacji pielęgniarki odpowiedzialnej za opiekę ogólną, pod warunkiem że dokumentowi takiemu towarzyszy zaświadczenie poświadczające, że ci obywatele państwa członkowskiego faktycznie i zgodnie z prawem wykonywali zawód pielęgniarki odpowiedzialnej za opiekę ogólną w Rumunii, w tym ponosili pełną odpowiedzialność za planowanie, organizację i sprawowanie opieki pielęgniarskiej nad pacjentami, przez co najmniej trzy kolejne lata w okresie pięciu lat poprzedzających wydanie tego zaświadczenia: a) Certificat de competențe profesionale de asistent medical generalist uzyskany w wyniku kształcenia ponadśredniego w școală postliceală, poświadczający kształcenie rozpoczęte przed dniem 1 stycznia 2007 r.;	T	<u>Art. 83 pkt 3 projektu ustawy</u> Art. 30 ust. 2 ustawy z dnia 15 lipca 2011 r. o zawodach pielęgniarki i położnej	Art. 30 ust. 2 otrzymuje brzmienie: „2. Za równoważne z dyplomem, świadectwem lub innym dokumentem potwierdzającym posiadanie formalnych kwalifikacji uprawniającymi do wykonywania w Rzeczypospolitej Polskiej zawodu pielęgniarki, o których mowa w wykazie określonym na podstawie art. 34 ust. 2, uważa się dokumenty wydane przez odpowiednie władze w Rumunii i potwierdzające kwalifikacje pielęgniarki: 1) Certificat de competențe profesionale de asistent medical generalist uzyskany w wyniku kształcenia ponadśredniego w școală postliceală, poświadczający kształcenie rozpoczęte przed dniem 1 stycznia 2007 r., 2) Diplomă de absolvire de asistent medical generalist uzyskany w wyniku krótkiego cyklu studiów wyższych, poświadczający kształcenie rozpoczęte przed dniem 1 października 2003 r., 3) Diplomă de licență de asistent medical generalist uzyskany w wyniku długiego cyklu studiów wyższych, poświadczający kształcenie rozpoczęte przed dniem	

	b) Diplomã de absolvire de asistent medical generalist uzyskany w wyniku krótkiego cyklu studiów wyższych, poświadczający kształcenie rozpoczęte przed dniem 1 października 2003 r.; c) Diplomã de licență de asistent medical generalist uzyskany w wyniku długiego cyklu studiów wyższych, poświadczający kształcenie rozpoczęte przed dniem 1 października 2003 r.”;			1 października 2003 r. – jeżeli do tych dokumentów zostało dołączone zaświadczenie potwierdzające, że osoba posługująca się tymi dokumentami rzeczywiście i zgodnie z prawem wykonywała zawód pielęgniarstwa przez okres co najmniej 3 kolejnych lat z 5 lat bezpośrednio poprzedzających wydanie zaświadczenia, a wymieniona działalność obejmowała pełną odpowiedzialność za planowanie, organizację i opiekę pielęgniarstwa nad pacjentem.”;	
Art. 34 ust. 2	art. 34 ust. 2 otrzymuje brzmienie: „2. Podstawowe kształcenie lekarsko-dentystyczne obejmuje łącznie co najmniej pięć lat studiów, co można dodatkowo wyrazić przy pomocy równoważnych punktów ECTS, na które składa się co najmniej 5 000 godzin zajęć teoretycznych i praktycznych prowadzonych w pełnym wymiarze godzin, obejmujących co najmniej program określony w załączniku V pkt 5.3.1, odbywanych na uniwersytecie lub w instytucji szkolnictwa wyższego prowadzącej kształcenie na poziomie uznanym za równorzędny lub pod nadzorem uniwersytetu. Komisja jest uprawniona do przyjęcia zgodnie z art. 57c aktów delegowanych dotyczących zmiany wykazu określonego w załączniku V pkt 5.3.1 w celu dostosowania go do postępu naukowego i technicznego. Zmiany, o których mowa w akapicie drugim, nie mogą w żadnym państwie członkowskim wymagać zmiany istniejących podstawowych zasad ustawodawczych dotyczących struktury zawodów w odniesieniu do kształcenia osób fizycznych i warunków ich dostępu do zawodu. Przy wprowadzaniu takich zmian należy uwzględniać odpowiedzialność państw członkowskich	N	Art. 5 ust. 1 pkt 2 lit. a ustawy z dnia 5 grudnia 1996 r. o zawodach lekarza i lekarza dentysty Art. 164 a ust. 1 i 2 ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym	Art. 5 ust. 1 pkt 2 lit. a (...) a) dyplom lekarza wydany przez polską szkołę wyższą potwierdzający ukończenie co najmniej sześcioletnich studiów na kierunku lekarskim, obejmujących co najmniej 5500 godzin dydaktycznych zajęć teoretycznych i praktycznych, w tym dwusemestralne praktyczne nauczanie w dziedzinach klinicznych na 6. roku studiów, lub dyplom lekarza dentysty wydany przez polską szkołę wyższą potwierdzający ukończenie co najmniej pięcioletnich studiów na kierunku lekarsko-dentystycznym, obejmujących co najmniej dwusemestralne praktyczne nauczanie na 5. roku studiów, lub Art. 164a. 1. Wynikającym z programu kształcenia zajęciom zaliczonym przez studenta przypisuje się punkty ECTS. 2. W celu uzyskania dyplomu ukończenia studiów pierwszego stopnia student jest obowiązany uzyskać co najmniej 180 punktów ECTS, studiów drugiego stopnia - co najmniej 90 punktów ECTS, jednolitych studiów magisterskich - co najmniej 300 punktów	

	za organizację systemów edukacyjnych, zgodnie z art. 165 ust. 1 TFUE.”;			ECTS w systemie studiów pięcioletnich oraz 360 punktów ECTS w systemie studiów sześcioletnich.	
Art. 35 ust. 1	w art. 35 wprowadza się następujące zmiany: a) ust. 1 otrzymuje brzmienie: „1. Warunkiem podjęcia specjalistycznego kształcenia lekarsko-dentystycznego jest potwierdzone ukończenie podstawowego kształcenia lekarsko-dentystycznego, o którym mowa w art. 34, lub posiadanie dokumentów, o których mowa w art. 23 i 37.”;	N		Nie wymaga wdrożenia. Zgodnie z art. 16c ust. 1 ustawy z dnia 5 grudnia 1996 r. o zawodach lekarza i lekarza dentysty, wniosek o odbywanie szkolenia specjalizacyjnego składa lekarz. W ust. 2 wskazano co zawiera wniosek, w tym – numer rejestracyjny lekarza w okręgowej izbie lekarskiej oraz numer seryjny, datę i miejsce wystawienia prawa wykonywania zawodu.	
Art. 35 ust. 2	w ust. 2 wprowadza się następujące zmiany: (i) akapit drugi otrzymuje brzmienie: „Specjalistyczne kursy lekarsko-dentystyczne w pełnym wymiarze godzin trwają co najmniej trzy lata i są prowadzone pod nadzorem właściwych organów lub instytucji. Obejmują one osobisty udział lekarza dentysty odbywającego specjalistyczne kształcenie w działalności i wypełnianiu obowiązków danej placówki zdrowotnej.”; (ii) uchyla się akapit trzeci;	N		Nie wymaga wdrożenia. Art. 16f – 16m ustawy z dnia 5 grudnia 1996 r. o zawodach lekarza i lekarza dentysty (Dz. U. z 2015 r. poz. 464, z późn. zm.) – przepisy te określają zasady odbywania szkolenia specjalizacyjnego. Załącznik V do rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 2 stycznia 2013 r. w sprawie specjalizacji lekarzy i lekarzy dentystów (Dz. U. z 2013 r. poz. 26) – w tym załączniku określono minimalny czas trwania kształcenia specjalizacyjnego dla specjalizacji lekarskich (pkt I) oraz lekarsko – dentystycznych (pkt II).	
Art. 35 ust. 4, 5	dodaje się ustępy w brzmieniu: „4. Komisja jest uprawniona do przyjęcia zgodnie z art. 57c aktów delegowanych dotyczących dostosowania minimalnego okresu kształcenia, o którym mowa w ust. 2, do postępu naukowego i technicznego.	N		Nie wymaga wdrożenia.	

	5. W celu należytego uwzględnienia zmian w ustawodawstwie krajowym i aktualizacji niniejszej dyrektywy Komisja jest uprawniona do przyjęcia zgodnie z art. 57c aktów delegowanych dotyczących poszerzenia wykazu w załączniku V pkt 5.3.3 o nowe specjalności stomatologiczne istniejące w co najmniej dwóch piątych państwach członkowskich”;				
Art. 37	w art. 37 dodaje się ustępy w brzmieniu: „3. Jeżeli chodzi o dokumenty potwierdzające posiadanie kwalifikacji lekarzy dentystów, państwa członkowskie uznają takie dokumenty zgodnie z art. 21, gdy wnioskodawcy rozpoczęli swoje kształcenie najpóźniej w dniu 18 stycznia 2016 r.	N		Nie wymaga wdrożenia.	
	4. Każde państwo członkowskie uznaje dokumenty potwierdzające posiadanie kwalifikacji lekarza wydane w Hiszpanii osobom, które rozpoczęły uniwersyteckie kształcenie medyczne między dniem 1 stycznia 1986 r. i dniem 31 grudnia 1997 r., jeżeli dokumentom tym towarzyszy zaświadczenie wydane przez właściwe organy hiszpańskie. Zaświadczenie to musi potwierdzać spełnienie następujących warunków: a) dana osoba ukończyła co najmniej trzy lata studiów uznawanych przez właściwe organy hiszpańskie za równoważne kształceniu, o którym mowa w art. 34; b) dana osoba faktycznie wykonywała w Hiszpanii zgodnie z prawem i jako swoje główne zajęcie zadania, o których mowa w art. 36, przez co	T	<u>Art. 64 pkt 3 projektu ustawy</u> Art. 5b ust. 1 pkt 4a ustawy z dnia 5 grudnia 1996 r. o zawodach lekarza i lekarza dentysty	W art. 5b w ust. 1 po pkt 4 dodaje się pkt 4a w brzmieniu: „4a) posiada dokument potwierdzający formalne kwalifikacje lekarza wydany w Królestwie Hiszpanii, świadczący o rozpoczęciu kształcenia w okresie między dniem 1 stycznia 1986 r. a dniem 31 grudnia 1997 r., oraz zaświadczenie wydane przez właściwe organy Królestwa Hiszpanii potwierdzające, że: a) ukończyła co najmniej trzyletnie studia, uznawane przez właściwe organy Królestwa Hiszpanii za równoważne z kształceniem, o którym mowa w przepisach prawa Unii Europejskiej, b) faktycznie i zgodnie z prawem wykonywała zawód lekarza dentysty na terytorium Królestwa Hiszpanii przez co	

	najmniej trzy kolejne lata w okresie pięciu lat poprzedzających wydanie zaświadczenia; c) dana osoba jest upoważniona do wykonywania lub faktycznie, zgodnie z prawem i jako swoje główne zajęcie wykonuje zadania, o których mowa w art. 36, na tych samych warunkach co posiadacze dokumentów potwierdzających posiadanie kwalifikacji, wymienionych dla Hiszpanii w załączniku V pkt 5.3.2.”;			najmniej trzy kolejne lata w okresie pięciu lat bezpośrednio poprzedzających wydanie zaświadczenia, c) jest uprawniona do wykonywania zawodu lekarza dentysty na takich samych warunkach jak posiadacze dokumentów wymienionych w odniesieniu do Królestwa Hiszpanii w wykazie, o którym mowa w art. 6b, albo”;	
Art. 38 ust. 1	w art. 38 wprowadza się następujące zmiany: a) ust. 1 otrzymuje brzmienie: „1. Kształcenie lekarzy weterynarii obejmuje co najmniej pięcioletni okres studiów teoretycznych i praktycznych prowadzonych w pełnym wymiarze godzin, co można dodatkowo wyrazić przy pomocy równoważnych punktów ECTS, w trakcie których realizowany jest co najmniej program określony w załączniku V pkt 5.4.1, odbywanych na uniwersytecie lub w instytucji szkolnictwa wyższego prowadzącej kształcenie na poziomie uznanym za równorzędny lub pod nadzorem uniwersytetu. Komisja jest uprawniona do przyjęcia zgodnie z art. 57c aktów delegowanych dotyczących zmiany wykazu zamieszczonego w załączniku V pkt 5.4.1, w celu dostosowania go do postępu naukowego i technicznego. Zmiany, o których mowa w akapicie drugim, nie mogą w żadnym państwie członkowskim wymagać zmiany istniejących podstawowych zasad ustawodawczych dotyczących struktury zawodów w odniesieniu do kształcenia osób fizycznych i warunków ich dostępu do zawodu. Przy	N		Nie wymaga wdrożenia. Rozporządzenie MNiSzW z dnia 29 września 2011 r. w sprawie standardów kształcenia dla kierunków studiów weterynarii i architektury (Dz. U. Nr 207, poz. 1233) – standard dla kierunku „weterynaria” – jednolite studia magisterskie, trwające nie krócej niż 11 semestrów; liczba godzin i praktyk nie mniejsza niż 5100; liczba ECTS nie mniejsza niż 330.	

	wprowadzaniu takich zmian należy uwzględnić odpowiedzialność państw członkowskich za organizację systemów edukacyjnych, zgodnie z art. 165 ust. 1 TFUE.”;				
Art. 38 ust. 3	ust. 3 otrzymuje brzmienie: „3. Odbycie przez daną osobę kształcenia weterynaryjnego gwarantuje, że uzyskała ona następującą wiedzę i umiejętności: a) odpowiednią wiedzę w zakresie nauk, na których opiera się działalność lekarza weterynarii, oraz wiedzę na temat prawa Unii dotyczącego tej działalności; b) odpowiednią wiedzę na temat budowy, funkcjonowania, zachowania i potrzeb fizjologicznych zwierząt, a także umiejętności i kompetencje potrzebne do ich chowu i hodowli, żywienia, zapewnienia dobrostanu, rozmnażania i higieny ogólnej; c) umiejętności i kompetencje kliniczne, epidemiologiczne i analityczne wymagane w celu zapobiegania chorobom zwierząt, ich diagnozowania i leczenia – co obejmuje znieczulenie, aseptyczne operacje chirurgiczne i eutanazję – w odniesieniu do pojedynczych zwierząt jak i do stad, w tym szczegółową wiedzę na temat chorób, które mogą być przenoszone na człowieka; d) odpowiednią wiedzę, umiejętności i kompetencje w zakresie prewencji weterynaryjnej, w tym kompetencje związane z zapytaniem i certyfikacją; e) odpowiednią znajomość higieny i procesów technologicznych stosowanych przy produkcji,	N		Rozporządzenie MNiSzW z dnia 29 września 2011 r. w sprawie standardów kształcenia dla kierunków studiów weterynarii i architektury (Dz. U. Nr 207, poz. 1233) – standard dla kierunku „weterynaria”.	

	wytwarzaniu oraz wprowadzaniu na rynek pasz dla zwierząt lub produktów spożywczych pochodzenia zwierzęcego przeznaczonych do spożycia przez ludzi, w tym umiejętności i kompetencje niezbędne do zrozumienia i wyjaśniania dobrych praktyk w tym zakresie; f) wiedzę, umiejętności i kompetencje wymagane do odpowiedzialnego i rozsądnego wykorzystywania weterynaryjnych produktów leczniczych w celu leczenia zwierząt, a także w celu zagwarantowania bezpieczeństwa łańcucha żywnościowego i ochrony środowiska.”;				
Art. 40 ust. 1	w art. 40 wprowadza się następujące zmiany: a) w ust. 1 akapity trzeci i czwarty otrzymują brzmienie: „Komisja jest uprawniona do przyjęcia zgodnie z art. 57c aktów delegowanych dotyczących zmiany wykazu zamieszczonego w załączniku V pkt 5.5.1, w celu dostosowania go do postępu naukowego i technicznego. Zmiany, o których mowa w akapicie trzecim, nie mogą w żadnym państwie członkowskim wymagać zmiany istniejących podstawowych zasad ustawodawczych dotyczących struktury zawodów w odniesieniu do kształcenia osób fizycznych i warunków ich dostępu do zawodu. Przy wprowadzaniu takich zmian należy uwzględnić odpowiedzialność państw członkowskich za organizację systemów edukacyjnych, zgodnie z art. 165 ust. 1 TFUE.”;	N		Nie wymaga wdrożenia.	
Art. 40 ust. 2	ust. 2 otrzymuje brzmienie: „2. Podjęcie kształcenia w zakresie położnictwa	N		Nie wymaga wdrożenia. W Polsce kształcenie położnych odbywa się w	

	uzależnione jest od spełnienia jednego z następujących warunków: a) w przypadku ścieżki I – ukończenie co najmniej 12 lat kształcenia ogólnego lub posiadanie świadectwa potwierdzającego zdanie egzaminu na równoważnym poziomie uprawniające do rozpoczęcia nauki w szkole dla położnych; b) w przypadku ścieżki II – posiadanie dokumentu potwierdzającego posiadanie kwalifikacji pielęgniarki odpowiedzialnej za opiekę ogólną, o którym mowa w załączniku V pkt 5.2.2.”;			systemie szkolnictwa wyższego, na bazie kształcenia trwającego minimum 6+3+3=12 lat	
Art. 40 ust. 3	ust. 3 otrzymuje brzmienie: „3. Odbycie przez daną osobę kształcenia położniczego gwarantuje, że uzyskała ona następującą wiedzę i umiejętności: a) szczegółową wiedzę w zakresie nauk, na których opiera się działalność położnych, szczególnie położnictwa, opieki położniczej i ginekologii; b) odpowiednią znajomość etyki zawodowej i prawa mającego zastosowanie do wykonywania tego zawodu; c) odpowiednią ogólną wiedzę medyczną (funkcje biologiczne, anatomia i fizjologia) oraz farmakologiczną w dziedzinie położnictwa i neonatologii, jak również wiedzę o związku zachodzącym pomiędzy stanem zdrowia a fizycznym i społecznym środowiskiem człowieka, a także o jego zachowaniu; d) odpowiednie doświadczenie kliniczne zdobyte w zatwierdzonych instytucjach, pozwalające położnej, w sposób niezależny i na własną odpowiedzialność, w niezbędnym zakresie i z wyłączeniem sytuacji	N		Nie wymaga wdrożenia. Uwzględnione w art. 54 ustawy z dnia 15 lipca 2011 r. o zawodach pielęgniarki i położnej (Dz. U. 2014 r. poz. 1435, z późn. zm.) oraz standardzie kształcenia na kierunku „położnictwo).	

	patologicznych, zapewnić opiekę przedporodową, poprowadzić poród i podejmować działania w jego następstwie w zatwierdzonych instytucjach, nadzorować poród i narodziny, prowadzić opiekę postnatalną i wykonać reanimację noworodka w oczekiwaniu na lekarza; e) odpowiednią znajomość procesu kształcenia personelu służby zdrowia i doświadczenie we współpracy z takim personelem.”;				
Art. 41 ust. 1	art. 41 ust. 1 otrzymuje brzmienie: „1. Dokument potwierdzający posiadanie kwalifikacji położnej, o którym mowa w załączniku V pkt 5.5.2, podlega automatycznemu uznaniu zgodnie z art. 21, o ile potwierdza spełnienie jednego z następujących warunków: a) ukończenie kształcenia w zakresie położnictwa prowadzonego w pełnym wymiarze godzin przez co najmniej trzy lata, co można dodatkowo wyrazić przy pomocy równoważnych punktów ECTS, obejmującego co najmniej 4 600 godzin kształcenia teoretycznego i praktycznego, z czego przynajmniej jedną trzecią stanowi praktyka kliniczna; b) ukończenie kształcenia w zakresie położnictwa prowadzonego w pełnym wymiarze godzin przez co najmniej dwa lata, co można dodatkowo wyrazić przy pomocy równoważnych punktów ECTS, obejmującego co najmniej 3 600 godzin, pod warunkiem posiadania dokumentu potwierdzającego posiadanie kwalifikacji pielęgniarki odpowiedzialnej za opiekę ogólną, o którym mowa w załączniku V pkt 5.2.2; c) ukończenie kształcenia w zakresie położnictwa	N		Nie wymaga wdrożenia. Art. 32-33 ustawy z dnia 15 lipca 2011 r. o zawodach pielęgniarki i położnej (Dz. U. 2014 r. poz. 1435, z późn. zm.) oraz standardzie kształcenia na kierunku „położnictwo).	

	prorowadzonego w pełnym wymiarze godzin przez co najmniej 18 miesięcy, co można dodatkowo wyrazić przy pomocy równoważnych punktów ECTS, obejmującego co najmniej 3 000 godzin, pod warunkiem posiadania dokumentu potwierdzającego posiadanie kwalifikacji pielęgniarki odpowiedzialnej za opiekę ogólną, o którym mowa w załączniku V pkt 5.2.2, po którym nastąpiła roczna praktyka zawodowa potwierdzona zaświadczeniem wydanym zgodnie z ust. 2.”;				
Art. 43 ust. 1a	w art. 43 wprowadza się następujące zmiany: a) dodaje się ustęp w brzmieniu: „1a. W odniesieniu do dokumentu potwierdzającego posiadanie kwalifikacji położnej państwa członkowskie automatycznie uznają te kwalifikacje, jeżeli wnioskodawca rozpoczął kształcenie przed dniem 18 stycznia 2016 r., a wymogi związane z dopuszczeniem do takiego kształcenia obejmowały 10 lat kształcenia ogólnego lub równorzędnny poziom w przypadku ścieżki I, lub ukończone kształcenie pielęgniarki odpowiedzialnej za opiekę ogólną poświadczone dokumentem potwierdzającym kwalifikacje, o którym mowa w załączniku V pkt 5.2.2, przed rozpoczęciem kształcenia w zakresie położnictwa w ramach ścieżki II.”;	N		Nie wymaga wdrożenia.	
Art. 43 ust. 3	skreśla się ust. 3;	N		Nie wymaga wdrożenia, dotyczy uznawania polskich kwalifikacji.	
Art. 43 ust. 4	ust. 4 otrzymuje brzmienie: „4. Państwa członkowskie uznają dokumenty potwierdzające posiadanie kwalifikacji położnych, które: a) zostały wydane w Polsce położnym, które przed	N		Nie wymaga wdrożenia, dotyczy uznawania polskich kwalifikacji.	

	dniem 1 maja 2004 r. ukończyły kształcenie niespełniające minimalnych wymogów w zakresie kształcenia określonych w art. 40; oraz b) są potwierdzone dyplomem licencjackim uzyskanym na podstawie specjalnego programu kształcenia określonego w: (i) art. 11 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o zmianie ustawy o zawodach pielęgniarstwa i położnej oraz niektórych innych ustaw (Dziennik Ustaw z 2004 r. Nr 92, poz. 885 i z 2007 r. Nr 176, poz. 1237 i w rozporządzeniu Ministra Zdrowia z dnia 11 maja 2004 r. w sprawie szczegółowych warunków prowadzenia studiów zawodowych na kierunku pielęgniarstwo lub położnictwo przeznaczonych dla pielęgniarek i położnych posiadających świadectwo dojrzałości i będących absolwentkami liceów medycznych oraz medycznych szkół zawodowych kształcących w zawodzie pielęgniarstwa i położnej (Dziennik Ustaw z 2004 r. Nr 110, poz. 1170 i z 2010 r. Nr 65, poz. 420); albo (ii) art. 53 ust. 3 point 3 ustawy z dnia 15 lipca 2011 r. o zawodach pielęgniarstwa i położnej (Dziennik Ustaw z 2011 r. Nr 174, poz. 1039) i w rozporządzeniu Ministra Zdrowia z dnia 14 czerwca 2012 r. w sprawie szczegółowych warunków prowadzenia studiów dla pielęgniarek i położnych, które posiadają świadectwo dojrzałości i ukończyły liceum medyczne lub szkołę policealną albo szkołę pomaturalną,				
--	---	--	--	--	--

	kształcą w zawodzie pielęgniarki i położnej (Dziennik Ustaw z 2012 r., poz. 770), w celu potwierdzenia, że dana położna posiada wiedzę i umiejętności porównywalne z tymi, jakie mają położne posiadające kwalifikacje, które w przypadku Polski określono w załączniku V pkt 5.5.2.”;				
Art. 44 ust. 2	art. 44 ust. 2 otrzymuje brzmienie: „2. Dokument potwierdzający posiadanie kwalifikacji farmaceuty potwierdza odbycie kształcenia trwającego co najmniej pięć lat, co można dodatkowo wyrazić przy pomocy równoważnych punktów ECTS, i obejmującego przynajmniej: a) cztery lata kształcenia teoretycznego i praktycznego w pełnym wymiarze godzin na uniwersytecie, w instytucji szkolnictwa wyższego o statusie uznanym za równorzędny lub pod nadzorem uniwersytetu; b) na koniec lub w trakcie kształcenia teoretycznego i praktycznego, sześciomiesięczną praktykę w ogólnodostępnej aptece lub w szpitalu, pod nadzorem oddziału farmaceutycznego tego szpitala. Cykl kształcenia, o którym mowa w niniejszym ustępie, obejmuje co najmniej program określony w załączniku V pkt 5.6.1. Komisja jest uprawniona do przyjęcia zgodnie z art. 57c aktów delegowanych dotyczących zmiany wykazu zamieszczonego w załączniku V pkt 5.6.1, w celu dostosowania go do postępu naukowego i technicznego, w tym zmian w praktyce farmakologicznej. Zmiany, o których mowa w akapicie drugim, nie mogą	N		Rozporządzenie MNiSW z dnia 9 maja 2012 r. w sprawie standardów kształcenia dla kierunków studiów: lekarskiego, lekarsko-dentystycznego, farmacji , pielęgniarstwa i położnictwa (Dz. U. poz. 631).	

	w żadnym państwie członkowskim wymagać zmiany istniejących podstawowych zasad ustawodawczych dotyczących struktury zawodów w odniesieniu do kształcenia osób fizycznych i warunków ich dostępu do zawodu. Przy wprowadzaniu takich zmian należy uwzględniać odpowiedzialność państw członkowskich za organizację systemów edukacyjnych, zgodnie z art. 165 ust. 1 TFUE.”;				
Art. 45 ust. 2	art. 45 ust. 2 otrzymuje brzmienie: „2. Państwa członkowskie gwarantują osobom posiadającym dokument potwierdzający posiadanie wykształcenia z zakresu farmacji na poziomie uniwersyteckim lub poziomie uznawanym za równorzędny, spełniający warunki określone w art. 44, możliwość podejmowania i wykonywania – w stosownych przypadkach pod warunkiem posiadania dodatkowego stażu zawodowego – co najmniej następujących czynności: a) sporządzanie formy farmaceutycznej produktów leczniczych; b) wytwarzanie i testowanie produktów leczniczych; c) testowanie produktów leczniczych w laboratorium przeznaczonym do tego celu; d) składowanie, przechowywanie i dystrybucja produktów leczniczych w obrocie hurtowym; e) dostarczanie, sporządzanie, testowanie, składowanie, dystrybucja i wydawanie bezpiecznych i skutecznych produktów leczniczych o wymaganej jakości w ogólnodostępnych aptekach;	N		Nie wymaga wdrożenia. Ustawa z dnia 19 kwietnia 1991 r. o izbach aptekarskich (Dz. U. z 2014 r. poz. 1429, z późn. zm.) określa jakie usługi farmaceutyczne mogą być udzielane przez farmaceutów. – art. 2a ust. 1 i 2.	

	f) sporządzanie, testowanie, składowanie i wydawanie bezpiecznych i skutecznych produktów leczniczych o wymaganej jakości w szpitalach; g) udzielanie informacji i porad na temat produktów leczniczych, w tym na temat ich prawidłowego stosowania; h) zgłaszanie właściwym organom niepożądanych reakcji na produkty lecznicze; i) zindywidualizowane wsparcie dla pacjentów samodzielnie stosujących leki; j) zaangażowanie w lokalne lub krajowe kampanie na rzecz promocji zdrowia.”;				
Art. 46 ust. 1	art. 46 otrzymuje brzmienie: <i>„Artykuł 46</i> Kształcenie architektów 1. Kształcenie architekta obejmuje: a) co najmniej pięcioletnie studia w pełnym wymiarze godzin na uniwersytecie lub w porównywalnej instytucji edukacyjnej zakończone zdaniem egzaminu na poziomie uniwersyteckim; lub b) co najmniej czteroletnie studia w pełnym wymiarze godzin na uniwersytecie lub w porównywalnej instytucji edukacyjnej zakończone zdaniem egzaminu na poziomie uniwersyteckim wraz z zaświadczeniem potwierdzającym pomyślne ukończenie dwuletnich praktyk zawodowych zgodnie z ust. 4.	N		Nie wymaga wdrożenia. Rozporządzenie MNiSW z dnia 29 września 2011 r. w sprawie standardów kształcenia dla kierunków studiów weterynarii i architektury (Dz. U. Nr 207, poz. 1233) – standard dla kierunku „architektura” - studia pierwszego stopnia min. 7 semestrów (min. 210 ECTS) + studia drugiego stopnia min. 3 semestry (90 ECTS).	
Art. 46	2. Architektura musi być głównym przedmiotem studiów, o których mowa w ust. 1. Studia w	N		Rozporządzenie MNiSW z dnia 29 września 2011 r. w sprawie standardów kształcenia dla	

ust. 2	równoważnym stopniu obejmują teoretyczne i praktyczne aspekty kształcenia architekta oraz gwarantują przynajmniej uzyskanie następującej wiedzy, umiejętności i kompetencji: a) umiejętności tworzenia projektów architektonicznych spełniających wymogi zarówno estetyczne, jak i techniczne; b) odpowiedniej znajomości historii i teorii architektury oraz sztuk pokrewnych, technologii i nauk humanistycznych; c) wiedzy na temat sztuk pięknych w zakresie, w jakim wpływają one na jakość projektu architektonicznego; d) odpowiedniej znajomości urbanistyki, planowania oraz umiejętności niezbędnych w procesie planowania; e) rozumienia związków zachodzących pomiędzy ludźmi a budynkami oraz pomiędzy budynkami a środowiskiem je otaczającym, oraz rozumienia potrzeby dostosowania budynków oraz przestrzeni między nimi do ludzkich potrzeb i skali; f) rozumienia charakteru zawodu architekta oraz jego roli w społeczeństwie, w szczególności w przygotowywaniu koncepcji projektów uwzględniających czynniki społeczne; g) rozumienia metod gromadzenia informacji i przygotowywania koncepcji projektu; h) rozumienia projektowania konstrukcji oraz problemów budowlanych i inżynierskich związanych z projektowaniem budynków; i) odpowiedniej wiedzy w zakresie problemów			kierunków studiów weterynarii i architektury (Dz. U. Nr 207, poz. 1233).	
--------	---	--	--	--	--

Art. 46 ust. 3	fizycznych i technologii oraz funkcji budynków, umożliwiającej zapewnienie wygodnych wnętrz oraz zabezpieczenia przed niekorzystnym działaniem czynników atmosferycznych, zgodnie z zasadami zrównoważonego rozwoju; j) umiejętności koniecznych do projektowania budynków spełniających wymogi użytkowników w zakresie, w jakim umożliwiają to dostępne środki finansowe i przepisy budowlane; k) odpowiedniej znajomości gałęzi przemysłu, organizacji, przepisów i procedur niezbędnych dla realizacji projektów budynków oraz integracji planów z ogólnym projektem planistycznym.				
	3. Liczbę lat studiów wyższych, o których mowa w ust. 1 i 2, można dodatkowo wyrazić przy pomocy równoważnych punktów ECTS.	N		Nie wymaga wdrożenia.	
	4. Praktyki zawodowe, o których mowa w ust. 1 lit. b), można odbyć dopiero po ukończeniu pierwszych trzech lat studiów. Co najmniej rok tych praktyk zawodowych musi opierać się na wiedzy, umiejętnościach i kompetencjach zdobytych w trakcie studiów, o których mowa w ust. 2. W tym celu praktyki zawodowe muszą odbywać się pod nadzorem osoby lub instytucji	N		Nie wymaga wdrożenia. Zgodnie z art. 14 ust. 4 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane (Dz. U. z 2013 r. poz. 1409, z późn. zm.) warunkiem zaliczenia praktyki zawodowej jest praca polegająca na bezpośrednim uczestnictwie w pracach	

Art. 46 ust. 4	upoważnionej przez właściwy organ rodzimego państwa członkowskiego. Takie nadzorowane praktyki mogą mieć miejsce w dowolnym państwie. Praktyki zawodowe oceniane są przez właściwy organ rodzimego państwa członkowskiego.”;			projektowych albo na pełnieniu funkcji technicznej na budowie pod kierownictwem osoby posiadającej odpowiednie uprawnienia budowlane, a w przypadku odbywania praktyki za granicą pod kierunkiem osoby posiadającej uprawnienia odpowiednie w danym kraju. Zgodnie z § 3 ust. 3 rozporządzenia Ministra Infrastruktury i Rozwoju z dnia 11 września 2014 r. w sprawie samodzielnych funkcji technicznych w budownictwie (Dz. U. poz. 1278) do praktyki zawodowej zalicza się praktykę odbytą po ukończeniu trzeciego roku studiów wyższych, potwierdzoną przez osobę posiadającą odpowiednie uprawnienia budowlane i wpisaną na listę członków izby.	
Art. 47	art. 47 otrzymuje brzmienie: <i>„Artykuł 47</i> Odstępstwa od warunków kształcenia architektów W drodze odstępstwa od art. 46 za spełniające wymogi określone w art. 21 uznaje się także kształcenie: odbywane w ramach programu rozwoju społecznego lub w formie studiów wyższych w niepełnym wymiarze godzin, spełniające wymogi określone w art. 46 ust. 2 i potwierdzone zdaniem egzaminu z architektury przez osobę, która pracowała w dziedzinie architektury przez co najmniej siedem lat pod nadzorem architekta albo biura architektonicznego. Egzamin musi być zdany na poziomie uniwersyteckim i odpowiadać egzaminowi końcowemu, o którym mowa w art. 46 ust. 1 lit. b).”;	N		Nie wymaga wdrożenia. Uwzględnione w obwieszczeniu Ministra Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej z dnia 20 sierpnia 2013 r. w sprawie wykazu dyplomów i innych dokumentów, wydawanych przez inne niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskie Unii Europejskiej, Konfederację Szwajcarską, państwa członkowskie Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, potwierdzających posiadanie kwalifikacji do wykonywania zawodu architekta oraz terminów, w których odbywało się kształcenie (M.P. z	

				2013 r. poz. 757).	
Art. 49 ust. 1a	w art. 49 wprowadza się następujące zmiany: a) dodaje się ustęp w brzmieniu: „1a. ust. 1 stosuje się również do dokumentów potwierdzających posiadanie kwalifikacji architekta, które wymieniono w załączniku V, jeżeli kształcenie rozpoczęło się przed dniem 18 stycznia 2016 r.”;	N		Nie wymaga wdrożenia.	
Art. 49 ust. 3	dodaje się ustęp w brzmieniu: „3. Każde państwo członkowskie przyznaje wymienionemu poniżej dokumentowi taki sam skutek na swoim terytorium jak dokumentowi potwierdzającemu posiadanie kwalifikacji, który samo wydaje do celów dostępu do zawodu architekta i jego wykonywania: zaświadczenie o ukończeniu programu kształcenia istniejącego od dnia 5 sierpnia 1985 r. i rozpoczętego nie później niż dnia 17 stycznia 2014 r., prowadzonego przez »Fachhochschulen« w Republice Federalnej Niemiec przez okres trzech lat, spełniającego wymogi określone w art. 46 ust. 2 i dającego możliwość wykonywania działalności, o której mowa w art. 48 w tym państwie członkowskim, na podstawie tytułu zawodowego architekta, jeżeli po zakończeniu tego programu kształcenia dana osoba uzyskała cztery lata doświadczenia zawodowego w Republice Federalnej Niemiec, poświadczzonego zaświadczeniem wydanym przez właściwy organ, w którego rejestrze widnieje nazwisko architekta pragnącego skorzystać z przepisów niniejszej dyrektywy.”;	N		Nie wymaga wdrożenia.	
Tytuł	w tytule III dodaje się rozdział w brzmieniu:	T	Art. 5 pkt 16	Art. 5. Ilekróć w ustawie jest mowa o:	

III Rozdz. IIIA Art. 49a	„Rozdział IIIA Automatyczne uznawanie na podstawie wspólnych zasad kształcenia <i>Artykuł 49a</i> Wspólne ramy kształcenia 1. Na użytek niniejszego artykułu »wspólne ramy kształcenia« oznaczają wspólny minimalny zasób wiedzy, umiejętności i kompetencji niezbędnych do wykonywania określonego zawodu. Wspólne ramy kształcenia nie zastępują krajowych programów kształcenia, chyba że dane państwo członkowskie postanowi inaczej na mocy prawa krajowego. Do celów dostępu do tego zawodu i jego wykonywania w państwach członkowskich, które regulują ten zawód, państwo członkowskie przyznaje dokumentowi potwierdzającemu posiadanie kwalifikacji nabytych w oparciu o takie ramy taki sam skutek na swoim terytorium jak dokumentowi potwierdzającemu posiadanie kwalifikacji, który samo wydaje, pod warunkiem że takie ramy spełniają warunki określone w ust. 2.		Art. 30	16) wspólnej ramie kształcenia – oznacza to wspólny minimalny zasób wiedzy, umiejętności i kompetencji niezbędnych do wykonywania zawodu albo działalności uregulowany przepisami prawa Unii Europejskiej; Art. 30. 1. Nie przeprowadza się postępowania w sprawie uznania kwalifikacji wobec osób, które posiadają dokument potwierdzający ukończenie kształcenia prowadzonego na podstawie wspólnej ramy kształcenia albo zdanie wspólnego testu. 2. Jeżeli przepisy regulacyjne wymagają wydania decyzji w sprawie prawa wykonywania zawodu regulowanego albo działalności regulowanej, uprawniony organ wydaje tę decyzję osobie spełniającej warunki określone w tych przepisach, na podstawie dokumentu potwierdzającego ukończenie kształcenia zgodnego ze wspólną ramą kształcenia albo zdanie wspólnego testu. 3. Minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego określi, w drodze rozporządzenia, wykaz wspólnych ram kształcenia i wspólnych testów wraz z przyporządkowanymi im polskimi kwalifikacjami, oraz, o ile to jest możliwe, tytułami ustalonymi dla poszczególnych zawodów w Rzeczypospolitej Polskiej, biorąc pod uwagę organizację systemu edukacji w Rzeczypospolitej Polskiej oraz wyeliminowanie możliwości wystąpienia poważnego ryzyka dla porządku, bezpieczeństwa i zdrowia publicznego, a także	
Art. 49a ust. 2	2. Wspólne ramy kształcenia muszą spełniać następujące warunki: a) wspólne ramy kształcenia umożliwiają większej liczbie specjalistów przemieszczanie się między państwami członkowskimi; b) zawód, do którego mają zastosowanie wspólne ramy kształcenia, jest regulowany lub kształcenie i szkolenie prowadzące do tego zawodu jest regulowane w co najmniej jednej trzeciej państw				

	członkowskich; c) wspólny zasób wiedzy, umiejętności i kompetencji obejmuje wiedzę, umiejętności i kompetencje wymagane w systemach kształcenia i szkolenia mających zastosowanie w co najmniej jednej trzeciej państw członkowskich; nie ma znaczenia, czy ta wiedza, umiejętności i kompetencje zostały nabyte w ramach kształcenia ogólnego na uniwersytecie lub w instytucji szkolnictwa wyższego, czy w ramach kształcenia zawodowego; d) wspólne ramy kształcenia muszą opierać się na poziomach przewidzianych w europejskich ramach kwalifikacji określonych w załączniku II do zalecenia Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie ustanowienia europejskich ram kwalifikacji dla uczenia się przez całe życie ⁽¹⁸⁾; e) dany zawód nie jest objęty innymi wspólnymi ramami kształcenia ani nie podlega automatycznemu uznaniu na podstawie tytułu III rozdział III; f) wspólne ramy kształcenia przygotowano w następstwie przejrzystego, należytego procesu obejmującego współpracę z odpowiednimi zainteresowanymi stronami pochodzącymi z państw członkowskich, w których dany zawód nie jest regulowany; g) wspólne ramy kształcenia zapewniają obywatelom każdego państwa członkowskiego dostęp do uzyskania kwalifikacji zawodowych na podstawie tych ram bez uprzedniej konieczności członkostwa ani rejestracji w jakiegokolwiek			dla bezpieczeństwa usługobiorców lub ochrony środowiska na skutek przyjęcia wspólnych ram kształcenia lub wspólnych testów.	
--	---	--	--	--	--

Art. 49a ust. 3	organizacji zawodowej.				
	3. Reprezentatywne organizacje zawodowe na szczeblu Unii, jak również krajowe organizacje zawodowe lub właściwe organy z co najmniej jednej trzeciej państw członkowskich mogą przedstawić Komisji sugestie dotyczące wspólnych ram kształcenia, które spełniają warunki określone w ust. 2.				
	4. Komisja jest uprawniona do przyjęcia zgodnie z art. 57c aktów delegowanych określających wspólne ramy kształcenia dla danego zawodu w oparciu o warunki określone w ust. 2 niniejszego artykułu.				
Art.49a ust. 4	5. Państwo członkowskie jest zwolnione z obowiązku wprowadzenia na swoim terytorium wspólnych ram kształcenia, o których mowa w ust. 4, oraz z obowiązku automatycznego uznawania kwalifikacji zawodowych nabytych w oparciu o te wspólne ramy kształcenia, jeżeli spełniony jest jeden z następujących warunków:				
Art. 49a ust. 5	a) na terytorium tego państwa nie ma instytucji edukacyjnych lub ośrodków kształcenia, które oferowałyby tego typu kształcenie w danym zawodzie; b) wprowadzenie wspólnych ram kształcenia wpłynęłoby negatywnie na organizację systemu edukacji i kształcenia zawodowego tego państwa; c) istnieją znaczne różnice między wspólnymi ramami kształcenia a kształceniem wymaganym na terytorium tego państwa, co oznacza poważne ryzyko dla porządku publicznego, bezpieczeństwa publicznego,				

Art. 49a ust. 6	zdrowia publicznego lub bezpieczeństwa usługobiorców lub ochrony środowiska.				
	6. W terminie sześciu miesięcy od wejścia w życie aktu delegowanego, o którym mowa w ust. 4, państwa członkowskie informują Komisję i pozostałe państwa członkowskie o: a) krajowych kwalifikacjach oraz, w stosownych przypadkach, krajowych tytułach zawodowych zgodnych ze wspólnymi ramami kształcenia; lub b) każdym przypadku skorzystania ze zwolnienia, o którym mowa w ust. 5, podając uzasadnienie, które z warunków, o których mowa w tym ustępie, zostały spełnione. Komisja może w terminie trzech miesięcy zażądać dodatkowych wyjaśnień, jeżeli uzna, że państwo członkowskie nie przedstawiło dowodów, że jeden z tych warunków został spełniony, lub dowody te są niewystarczające. Państwo członkowskie odpowiada na każde takie żądanie w terminie trzech miesięcy. Komisja może przyjąć akt wykonawczy zawierający listę krajowych kwalifikacji zawodowych i krajowych tytułów zawodowych podlegających automatycznemu uznawaniu na podstawie wspólnych ram kształcenia przyjętych zgodnie z ust. 4.				
	7. Niniejszy artykuł ma również zastosowanie do specjalizacji zawodowych, pod warunkiem że takie specjalizacje dotyczą działalności zawodowej, do której dostęp lub której prowadzenie jest regulowane w państwach członkowskich, jeżeli zawód ten już podlega				

	automatycznemu uznawaniu zgodnie z tytułem III rozdział III, a dana specjalizacja nie.				
Art. 49a ust. 7			Art. 5 pkt 17	Art. 5. Ilekroć w ustawie jest mowa o: 17) wspólnym teście – oznacza to ustandaryzowany test umiejętności dla posiadaczy określonych kwalifikacji zawodowych uregulowany przepisami prawa Unii Europejskiej.	
Art. 49b ust. 1	<i>Artykuł 49b</i> Wspólne testy kształcenia 1. Do celów niniejszego artykułu »wspólny test kształcenia« oznacza ustandaryzowany test umiejętności dostępny we wszystkich uczestniczących państwach członkowskich i zarezerwowany dla posiadaczy określonych kwalifikacji zawodowych. Zdanie takiego testu w danym państwie członkowskim uprawnia posiadacza określonych kwalifikacji zawodowych do wykonywania zawodu w każdym przyjmującym państwie członkowskim na takich samych warunkach, jakie obowiązują posiadaczy kwalifikacji zawodowych zdobytych w tym państwie członkowskim.		Art. 30	Art. 30. 1. Nie przeprowadza się postępowania w sprawie uznania kwalifikacji wobec osób, które posiadają dokument potwierdzający ukończenie kształcenia prowadzonego na podstawie wspólnej ramy kształcenia albo zdanie wspólnego testu. 2. Jeżeli przepisy regulacyjne wymagają wydania decyzji w sprawie prawa wykonywania zawodu regulowanego albo działalności regulowanej, uprawniony organ wydaje tę decyzję osobie spełniającej warunki określone w tych przepisach, na podstawie dokumentu potwierdzającego ukończenie kształcenia zgodnego ze wspólną ramą kształcenia albo zdanie wspólnego testu. 3. Minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego określi, w drodze rozporządzenia, wykaz wspólnych ram kształcenia i wspólnych testów wraz z przyporządkowanymi im polskimi kwalifikacjami, oraz, o ile to jest możliwe, tytułami ustalonymi dla poszczególnych zawodów w Rzeczypospolitej Polskiej, biorąc pod uwagę organizację systemu edukacji	
Art. 49b ust. 2	2. Wspólny test kształcenia musi być zgodny z następującymi warunkami: a) wspólny test kształcenia umożliwia większej liczbie specjalistów przemieszczanie się między państwami członkowskimi; b) zawód, do którego ma zastosowanie wspólny test kształcenia, lub kształcenie prowadzące do tego zawodu są regulowane w co najmniej jednej trzeciej państw członkowskich; c) wspólny test kształcenia przygotowano w następstwie przejrzystego, należytego procesu obejmującego współpracę z				

Art. 49b ust. 3	odpowiednimi zainteresowanymi stronami pochodzącymi z państw członkowskich, w których dany zawód nie jest regulowany; d) wspólny test kształcenia umożliwia obywatelom każdego państwa członkowskiego uczestnictwo w tym teście i w praktycznej organizacji takich testów w państwach członkowskich bez uprzedniej konieczności członkostwa ani rejestracji w jakiegokolwiek organizacji zawodowej.			w Rzeczypospolitej Polskiej oraz wyeliminowanie możliwości wystąpienia poważnego ryzyka dla porządku, bezpieczeństwa i zdrowia publicznego, a także dla bezpieczeństwa usługobiorców lub ochrony środowiska na skutek przyjęcia wspólnych ram kształcenia lub wspólnych testów kształcenia	
	3. Reprezentatywne organizacje zawodowe na szczeblu Unii, jak również krajowe organizacje zawodowe lub właściwe organy z co najmniej jednej trzeciej państw członkowskich mogą przedstawić Komisji sugestie dotyczące wspólnych testów kształcenia, które spełniają warunki określone w ust. 2.				
	4. Komisja jest uprawniona do przyjęcia zgodnie z art. 57c aktów delegowanych określających zakres przedmiotowy wspólnego testu kształcenia oraz warunki wymagane do wzięcia udziału w tym teście i do zdania go.				
	5. Państwo członkowskie jest zwolnione z obowiązku organizacji na swoim terytorium wspólnego testu kształcenia, o którym mowa w ust. 4, oraz z obowiązku automatycznego uznawania kwalifikacji specjalistów, którzy zdali wspólny test kształcenia, jeżeli spełniony jest jeden z poniższych warunków: a) dany zawód nie jest regulowany na terytorium tego państwa; b) zakres przedmiotowy wspólnego testu				

Art. 49b ust. 5	kształcenia nie ograniczy w wystarczającym stopniu poważnych zagrożeń dla zdrowia publicznego lub bezpieczeństwa usługobiorców, które występują szczególnie na terytorium tego państwa; c) zakres przedmiotowy wspólnego testu kształcenia sprawiłby, że dostęp do danego zawodu stałby się o wiele mniej atrakcyjny w porównaniu z wymogami krajowymi.				
Art. 49b ust. 6	6. W terminie sześciu miesięcy od wejścia w życie aktu delegowanego, o którym mowa w ust. 4, państwa członkowskie informują Komisję i pozostałe państwa członkowskie o: a) dostępnych możliwościach organizacji takich testów; lub b) każdym przypadku skorzystania ze zwolnienia, o którym mowa w ust. 5, podając uzasadnienie, które z warunków, o których mowa w tym ustępie zostały spełnione. Komisja może w terminie trzech miesięcy zażądać dodatkowych wyjaśnień, jeżeli uzna, że dane państwo członkowskie nie przedstawiło dowodów, że jeden z tych warunków został spełniony, lub dowody te są niewystarczające. Państwo członkowskie odpowiada na każde takie żądanie w terminie trzech miesięcy. Komisja może przyjąć akt wykonawczy zawierający listę państw członkowskich, w których organizuje się wspólne testy kształcenia, przyjęte zgodnie z ust. 4, i określający częstotliwość organizowania takich testów w ciągu roku kalendarzowego oraz przedstawiający inne ustalenia niezbędne do organizacji wspólnych testów kształcenia w państwach członkowskich.				

				Komisji 2008/49/WE („rozporządzeniu w sprawie IMI”) (Dz. Urz. UE L 316 z 14.11.2012, str. 1, z późn. zm.).”;	
Art. 50 ust. 3b	3b. Wymiana informacji między właściwymi organami różnych państw członkowskich zgodnie z niniejszym artykułem odbywa się za pomocą systemu IMI.”,	T	Art. 54	Art. 54. Współpraca z organami państw członkowskich jest realizowana za pośrednictwem systemu IMI, w zakresie określonym rozporządzeniem (UE) nr 1024/2012 w sprawie współpracy administracyjnej za pośrednictwem systemu wymiany informacji na rynku wewnętrznym („rozporządzeniu w sprawie IMI”) (Dz. Urz. UE L 316 z 14.11.2012, str. 1, z późn. zm.).	
Art. 52 ust. 3	w art. 52 dodaje się ustęp w brzmieniu: „3. Państwo członkowskie nie może zastrzec używania tytułu zawodowego dla posiadaczy kwalifikacji zawodowych, jeżeli nie powiadomiło Komisji i pozostałych państw członkowskich o stowarzyszeniu lub organizacji zgodnie z art. 3 ust. 2.”;	N		Nie wymaga wdrożenia.	
Art. 53 ust. 1	art. 53 otrzymuje brzmienie: <i>„Artykuł 53</i> Znajomość języków	T	Art. 29 ust.1	Art. 29. 1. Osoba, której kwalifikacje zawodowe do wykonywania zawodu regulowanego albo podjęcia lub wykonywania działalności regulowanej podlegają uznaniu, jest obowiązana posiadać znajomość języka polskiego w stopniu niezbędnym do	

	1. Specjaliści, których kwalifikacje podlegają uznaniu, muszą posiadać znajomość języków niezbędną do wykonywania danego zawodu w przyjmującym państwie członkowskim.			wykonywania danego zawodu albo działalności.	
Art. 53 ust. 2	2. Państwo członkowskie zapewnia, aby wszelkie sprawdzanie znajomości języka przeprowadzane przez właściwy organ lub pod jego nadzorem, dotyczące zgodności z obowiązkiem określonym w ust. 1, było ograniczone do znajomości jednego języka urzędowego przyjmującego państwa członkowskiego lub jednego języka administracyjnego przyjmującego państwa członkowskiego, pod warunkiem że jest on również językiem urzędowym Unii.	N		Nie wymaga wdrożenia. W Polsce jest tylko jeden język urzędowy.	
Art. 53 ust. 3	3. Sprawdzenie znajomości języka przeprowadzane zgodnie z ust. 2 może być zastosowane, jeżeli dany zawód ma wpływ na bezpieczeństwo pacjentów. Sprawdzenie znajomości języka może być zastosowane w przypadku innych zawodów wówczas, gdy istnieje poważna i konkretna wątpliwość, czy specjalista posiada wystarczającą znajomość języka, by zgodnie z zamierzeniami mógł wykonywać daną działalność zawodową. Sprawdzenie znajomości języka można przeprowadzać tylko po wydaniu europejskiej legitymacji zawodowej zgodnie z art. 4d lub po uznaniu kwalifikacji zawodowych, w zależności od przypadku.		Art. 29 ust. 2 - 5	Art. 29. 2. Weryfikacja znajomości języka polskiego może być dokonana po wydaniu decyzji w sprawie uznania kwalifikacji albo po wydaniu europejskiej legitymacji zawodowej, w przypadku osób wykonujących: 1) zawody mające wpływ na bezpieczeństwo pacjentów; 2) inne zawody – jeżeli zachodzi uzasadniona wątpliwość co do wystarczającej do wykonywania zawodu albo działalności znajomości języka polskiego. 3. Weryfikacji znajomości języka polskiego dokonuje się na wniosek osoby, o której mowa w ust. 1. 4. Za weryfikację znajomości języka polskiego pobierana jest opłata, której wysokość ustala jednostka przeprowadzająca weryfikację, biorąc pod uwagę poniesione koszty. 5. Minister kierujący działem administracji	
Art. 53 ust. 4	4. Każde sprawdzenie znajomości języka musi być proporcjonalne do działalności, która ma być prowadzona. Zainteresowany specjalista może się odwołać od takiego sprawdzenia zgodnie z prawem krajowym.”				

			Art. 11 Art. 11. Do postępowania w sprawach uregulowanych w rozdziałach 2 i 4–6 ustawy stosuje się przepisy ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2013 r. poz. 267, z późn.zm.), o ile przepisy ustawy nie	rządowej właściwy w sprawach uznawania kwalifikacji zawodowych do wykonywania zawodu regulowanego albo podejmowania lub wykonywania działalności regulowanej należących do danego działu może określić, w drodze rozporządzenia: 1) zakres znajomości języka polskiego w mowie i w piśmie niezbędnej do wykonywania zawodu regulowanego lub działalności regulowanej, 2) sposób i tryb przeprowadzania weryfikacji znajomości języka polskiego, 3) jednostki przeprowadzające weryfikację znajomości języka polskiego, 4) sposób ustalania oraz wnoszenia opłaty za przeprowadzenie weryfikacji znajomości języka polskiego, 5) wzór zaświadczenia wydawanego po przeprowadzeniu pozytywnej weryfikacji znajomości języka polskiego – mając na względzie zakres czynności zawodowych wykonywanych w ramach danego zawodu regulowanego lub działalności regulowanej, a także przejrzystość procesu weryfikacji znajomości języka polskiego, w tym możliwość ponownego poddania się weryfikacji w przypadku jej negatywnego wyniku.	
--	--	--	---	---	--

			Art. 64 pkt 4 projektu Art. 6 ust. 2a i ust. 13 ustawy z dnia 5 grudnia 1996 r. o zawodach lekarza i lekarza dentysty	stanowią inaczej. W art. 6 po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu: „2a. Potwierdzeniem spełnienia wymogu, o którym mowa w art. 5 ust. 2, jest złożenie z pozytywnym wynikiem egzaminu z języka polskiego, o którym mowa w art. 7 ust. 3. Wymóg złożenia egzaminu z języka polskiego nie dotyczy osoby, która ukończyła studia medyczne w języku polskim.”, W art. 6 dodaje się ust. 13 w brzmieniu: „13. Za każde zaświadczenie, o którym mowa w ust. 11 i 12, pobiera się opłatę w wysokości 3% minimalnego wynagrodzenia za pracę ustalonego na podstawie przepisów ustawy z dnia 10 października 2002 r. o minimalnym wynagrodzeniu za pracę (Dz. U. z 2015 r. poz. 2008), obowiązującego w roku wydania zaświadczenia. Opłatę wnosi się na rachunek bankowy rady, która wydała to zaświadczenie.”;	
			Art. 62 pkt 3 i 4 projektu ustawy Art. 4 ust. 2 i ust. 4 pkt 1 oraz art. 4c ust. 2 pkt 4 ustawy z	W art. 4 ust. 2 otrzymuje brzmienie: „2. W przypadku cudzoziemca oraz obywatela państwa członkowskiego Unii Europejskiej warunek, o którym mowa w ust. 1 pkt 5, uważa się za spełniony, gdy znajomość języka polskiego jest potwierdzona pozytywnym złożeniem egzaminu zorganizowanego i przeprowadzonego przez Naczelną Radę	

			dnia 19 kwietnia 1991 r. o izbach aptekarskich	Aptekarską. Wymóg ten nie dotyczy cudzoziemca oraz obywatela państwa członkowskiego Unii Europejskiej, którzy ukończyli studia na kierunku farmacja w języku polskim.”. W art. 4 ust. 4 pkt 1 otrzymuje brzmienie: „1) zakres znajomości języka polskiego w mowie i w piśmie konieczny do wykonywania zawodu farmaceuty przez cudzoziemców oraz obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej, ”; W art. 4c w ust. 2 pkt 4 otrzymuje brzmienie: „4) dokument potwierdzający znajomość języka polskiego w mowie i piśmie w zakresie koniecznym do wykonywania zawodu farmaceuty, z zastrzeżeniem art. 4 ust. 2 zdanie drugie.”;	
Tyt. IV Art.55a	w tytule IV dodaje się artykuł w brzmieniu: <i>„Artykuł 55a</i> Uznawanie praktyk zawodowych 1. Jeżeli warunkiem dostępu do zawodu regulowanego w rodzimym państwie członkowskim jest odbycie praktyk zawodowych, właściwy organ rodzimego państwa członkowskiego, rozpatrując wniosek o zezwolenie na wykonywanie zawodu regulowanego, uznaje praktyki zawodowe odbyte w innym państwie członkowskim, jeżeli praktyki te są zgodne z opublikowanymi wytycznymi, o których mowa w ust. 2, a także bierze pod uwagę praktyki zawodowe odbyte w państwie trzecim. Państwa członkowskie mogą jednak w swoim prawodawstwie krajowym ustanowić rozsądny		Art. 8	Art. 8. 1. Ilekcć przepisy regulacyjne uzależniają nabycie prawa wykonywania zawodu regulowanego albo działalności regulowanej od odbycia praktyki zawodowej niezbędnej do uzyskania kwalifikacji zawodowych do wykonywania zawodu regulowanego albo do podjęcia lub wykonywania działalności regulowanej, odbywanej pod nadzorem, równoległe z kształceniem albo po uzyskaniu dokumentu potwierdzającego jego ukończenie, zwanej dalej „praktyką zawodową”, uprawniony organ, a w przypadku jego braku – właściwy organ, uznaje praktykę zawodową odbytą w państwie członkowskim albo bierze pod uwagę praktykę zawodową odbytą w państwie niebędącym państwem członkowskim.	

	pułap w odniesieniu do okresu trwania części praktyk zawodowych, którą można odbyć za granicą. 2. Uznanie praktyk zawodowych nie zastępuje obowiązujących wymogów dotyczących zdania egzaminu w celu uzyskania dostępu do danego zawodu. Właściwe organy publikują wytyczne dotyczące organizacji i uznawania praktyk zawodowych odbytych w innym państwie członkowskim lub w państwie trzecim, szczególnie w odniesieniu do roli podmiotu nadzorującego praktyki zawodowe.”;		2. W celu uznania praktyki zawodowej organy, o których mowa w ust. 1, porównują zakres i okres praktyki zawodowej odbytej w państwie członkowskim albo w państwie niebędącym państwem członkowskim z zakresem i okresem praktyki zawodowej wymaganej w Rzeczypospolitej Polskiej i ustalają okres praktyki, który podlega uznaniu. 3. Minister kierujący działem administracji rządowej właściwy w sprawach uznawania kwalifikacji zawodowych do wykonywania zawodu regulowanego albo do podejmowania lub wykonywania działalności regulowanej należących do danego działu, dla których została przewidziana praktyka zawodowa, określi, w drodze rozporządzenia, tryb uznawania tej praktyki odbytej w państwie członkowskim albo w państwie niebędącym państwem członkowskim oraz jej maksymalny uznawany okres, mając na uwadze zakres i okres praktyki zawodowej wymaganej w Rzeczypospolitej Polskiej. Art. 15 ust. 9 ustawy z dnia 5 grudnia 1996 r. o zawodach lekarza i lekarza dentystry stanowi, że staż podyplomowy odbyty w państwie członkowskim Unii Europejskiej przez lekarza będącego obywatelem Rzeczypospolitej Polskiej lub innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, minister właściwy do spraw zdrowia uznaje za równoważny w całości lub w części ze stażem podyplomowym odbytym w Rzeczypospolitej Polskiej.	
--	---	--	---	--

Tyt. V	tytuł tytułu V otrzymuje brzmienie: „TYTUŁ V WSPÓŁPRACA ADMINISTRACYJNA I ODPOWIEDZIALNOŚĆ ZA WYKONANIE WOBEC OBYWATELI”				
Art. 56 ust. 2	w art. 56 wprowadza się następujące zmiany: ust. 2 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie: „Właściwe organy rodzimego państwa członkowskiego i przyjmującego państwa członkowskiego wymieniają między sobą informacje dotyczące postępowań dyscyplinarnych lub nałożonych sankcji karnych lub innych poważnych, szczególnych okoliczności, które mogą mieć wpływ na wykonywanie działalności zgodnie		Art. 55	Art. 55. Właściwy organ przekazuje, na wniosek zainteresowanych organów państw członkowskich, informacje o postępowaniach dyscyplinarnych lub prawomocnie zakończonych postępowaniach karnych oraz innych istotnych okolicznościach, które mogą wywierać skutki na prawo wykonywania zawodu regulowanego albo działalności regulowanej na terytorium Rzeczypospolitej	

		o zawodzie lekarza weterynarii i izbach lekarsko-weterynaryjnych <u>Art. 62 pkt 5 projektu</u> Art. 4f ust. 6 art. 39 ust. 2a ustawy z dnia 19 kwietnia 1991 r. o izbach aptekarskich <u>Art. 64 pkt 5 projektu</u>	Wymiany Informacji na Rynku Wewnętrznym, zwanego dalej „systemem IMI”, o którym mowa w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1024/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie współpracy administracyjnej za pośrednictwem systemu wymiany informacji na rynku wewnętrznym i uchylającym decyzję Komisji 2008/49/WE („rozporządzeniu w sprawie IMI”) (Dz. Urz. UE L 316 z 14.11.2012, str. 1, z późn. zm.).”; W art. 4f dodaje się ust. 6 w brzmieniu: „6. Wymiana informacji, o których mowa w ust. 3 i 4, odbywa się za pośrednictwem Systemu Wymiany Informacji na Rynku Wewnętrznym IMI, zwanego dalej „systemem IMI”, o którym mowa w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1024/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie współpracy administracyjnej za pośrednictwem systemu wymiany informacji na rynku wewnętrznym i uchylającym decyzję Komisji 2008/49/WE („rozporządzeniu w sprawie IMI”) (Dz. Urz. UE L 316 z 14.11.2012, str. 1, z późn. zm.).”; W art. 39a w ust. 2a zdanie 2 otrzymuje brzmienie: „Informacji udziela się za pośrednictwem systemu IMI.”. W art. 6a po ust. 2a dodaje się ust. 2b w	
--	--	---	---	--

			Art. 6a 2b ustawy z dnia 5 grudnia 1996 r. o zawodach lekarza i lekarza dentysty Art. 83 pkt 4 projektu Art. 39 ust. 6 ustawy z dnia 15 lipca 2011 r. o zawodach pielęgniarki i położnej Art. 69 pkt 4 projektu Art. 33b ust. 5 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o samorządach zawodowych	brzmieniu: „2b. Wymiana informacji, o których mowa w ust. 2 i 2a, odbywa się za pośrednictwem Systemu Wymiany Informacji na Rynku Wewnętrznym IMI, o którym mowa w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1024/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie współpracy administracyjnej za pośrednictwem systemu wymiany informacji na rynku wewnętrznym i uchylającym decyzję Komisji 2008/49/WE („rozporządzeniu w sprawie IMI”) (Dz. Urz. UE L 316 z 14.11.2012, str. 1, z późn. zm.).”; Dodaje się aut. 6 w brzmieniu: „6. Współpraca, o której mowa w ust. 1, odbywa się za pośrednictwem Systemu Wymiany Informacji na Rynku Wewnętrznym IMI, zwanego dalej „systemem IMI”, o którym mowa w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) Nr 1024/2012 w sprawie współpracy administracyjnej za pośrednictwem systemu wymiany informacji na rynku wewnętrznym („rozporządzeniu w sprawie IMI”) (Dz. Urz. UE L 316 z 14.11.2012, str. 1, z późn. zm.). W art. 33b dodaje się ust. 5 w brzmieniu: Art. 33b. 5. Wymiana informacji, o których mowa w ust. 1 – 3a odbywa się za pośrednictwem Systemu Wymiany Informacji na Rynku Wewnętrznym IMI, o którym mowa w rozporządzeniu (UE) nr 1024/2012 w	
--	--	--	---	--	--

			architektów oraz inżynierów budownictwa	sprawie współpracy administracyjnej za pośrednictwem systemu wymiany informacji na rynku wewnętrznym („rozporządzeniu w sprawie IMI”) (Dz. Urz. UE L 316 z 14.11.2012, str. 1, z późn. zm.).	
Art. 56 ust. 4	ust. 4 otrzymuje brzmienie: „4. Każde państwo członkowskie wyznacza koordynatora działań właściwych organów, o których mowa w ust. 1, o czym zawiadamia pozostałe państwa członkowskie oraz Komisję. Do zadań tych koordynatorów należy: a) wspieranie jednolitego stosowania niniejszej dyrektywy; b) gromadzenie wszystkich informacji istotnych dla stosowania niniejszej dyrektywy, takich jak informacje dotyczące warunków dostępu do zawodów regulowanych w państwach członkowskich; c) rozpatrywanie sugestii dotyczących wspólnych ram kształcenia oraz wspólnych testów kształcenia; d) wymiana informacji i najlepszych praktyk na potrzeby optymalizacji ustawicznego rozwoju zawodowego w państwach członkowskich; e) wymiana informacji i najlepszych praktyk dotyczących stosowania środków wyrównawczych, o których mowa w art. 14. W celu wywiązania się z zadania określonego w lit. b) niniejszego ustępu koordynatorzy mogą zwracać się o pomoc do ośrodków wsparcia, o których mowa w art. 57b.”		Art. 51	Art. 51. 1. Minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego wyznacza pracownika obsługującego go urzędu do pełnienia funkcji koordynatora systemu uznawania kwalifikacji zawodowych w zawodach regulowanych i działalnościach regulowanych w Rzeczypospolitej Polskiej, zwanego dalej „koordynatorem”. 2. Do zadań koordynatora należy: 1) zapewnianie jednolitego stosowania przez właściwe organy przepisów o uznawaniu kwalifikacji zawodowych oraz udzielanie informacji dotyczących stosowania tych przepisów; 2) gromadzenie informacji o prowadzonych przez właściwe organy postępowaniach w sprawie uznania kwalifikacji oraz wymogach dotyczących zawodów regulowanych i działalności regulowanych; 3) współpraca z właściwymi organami, organizacjami zawodowymi i ośrodkiem wsparcia, o którym mowa w art. 53 ust. 1; 4) współpraca z instytucjami Unii Europejskiej w sprawach wynikających z dyrektywy, w tym udział w pracach grup roboczych i komitetów Komisji Europejskiej oraz Rady; 5) dokonywanie notyfikacji Komisji Europejskiej i państwom członkowskim w zakresie przewidzianym w dyrektywie. 3. Prezes Rady Ministrów powołuje zespół do współpracy przy realizacji zadań związanych z koordynacją systemu uznawania kwalifikacji zawodowych do wykonywania zawodów regulowanych oraz do podejmowania lub wykonywania działalności regulowanych w Rzeczypospolitej Polskiej złożony z koordynatora i przedstawicieli ministrów kierujących działami administracji rządowej	

				właściwych w sprawach uznawania tych kwalifikacji zawodowych. 4. Prezes Rady Ministrów określi, w drodze zarządzenia, skład, szczegółowe zadania oraz tryb pracy zespołu, o którym mowa w ust. 3.	
Art. 56a ust. 1	dodaje się artykuł w brzmieniu: <i>„Artykuł 56a</i> Mechanizm ostrzegania 1. Właściwe organy państwa członkowskiego informują właściwe organy wszystkich pozostałych państw członkowskich o specjaliście, wobec którego organy lub sądy krajowe wydały zakaz lub ograniczenie, nawet tymczasowo, prowadzenia na terytorium tego państwa członkowskiego następujących rodzajów działalności zawodowej w jej pełnym lub częściowym zakresie: a) lekarza i lekarza ogólnego posiadającego dokument potwierdzający posiadanie kwalifikacji, o którym mowa w załączniku V pkt 5.1.1 i 5.1.4; b) lekarza specjalisty posiadającego tytuł, o którym mowa w załączniku V pkt 5.1.3; c) pielęgniarki odpowiedzialnej za opiekę ogólną posiadającej potwierdzający posiadanie kwalifikacji, o którym mowa w pkt 5.2.2; d) lekarza dentystry posiadającego dokument potwierdzający posiadanie kwalifikacji, o którym mowa w załączniku V pkt 5.3.2; e) wyspecjalizowanego lekarza dentystry posiadającego dokument potwierdzający posiadanie kwalifikacji, o		Art. 56	Art. 56. 1. W przypadku osób wykonujących na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej zawody regulowane, które mają wpływ na bezpieczeństwo pacjentów albo są związane z edukacją osób małoletnich, w tym opieką nad dziećmi i wczesną edukacją, w stosunku do których orzeczono zakaz, zawieszenie, ograniczenie albo pozbawienie prawa wykonywania zawodu, właściwy organ przekazuje organom państw członkowskich, w trybie ostrzeżenia w systemie IMI, informacje dotyczące: 1) tożsamości osoby; 2) zawodu, którego dotyczy orzeczenie; 3) organu, który wydał orzeczenie; 4) zakresu i okresu obowiązywania ograniczenia prawa wykonywania zawodu; 5) okresu obowiązywania zawieszenia albo zakazu wykonywania zawodu; 6) pozbawienia prawa wykonywania zawodu. 2. W przypadku wydania orzeczenia w sprawie posłużenia się podrobionym lub przerobionym dokumentem potwierdzającym posiadanie kwalifikacji zawodowych lub uprawnień, złożonym wraz z wnioskiem w postępowaniu w sprawie uznania kwalifikacji, właściwy organ przekazuje organom państw członkowskich, w trybie ostrzeżenia w systemie IMI, informację o tożsamości osoby,	

którym mowa w załączniku V pkt 5.3.3; f) lekarza weterynarii posiadającego dokument potwierdzający posiadanie kwalifikacji, o którym mowa w załączniku V pkt 5.4.2; g) położnej posiadającej dokument potwierdzający posiadanie kwalifikacji, o którym mowa w załączniku V pkt 5.5.2; h) farmaceuty posiadającego dokument potwierdzający posiadanie kwalifikacji, wymieniony w załączniku V pkt 5.6.2; i) posiadaczy zaświadczeń wymienionych w załączniku VII pkt 2, poświadczających, że posiadacz dokumentu ukończył kształcenie, które spełnia wymogi minimalne wymienione odpowiednio w art. 24, 25, 31, 34, 35, 38, 40 lub 44, ale które rozpoczęło się przed datami odniesienia dla kwalifikacji wymienionymi w załączniku V pkt 5.1.3, 5.1.4, 5.2.2, 5.3.2, 5.3.3, 5.4.2, 5.5.2 i 5.6.2; j) posiadaczy zaświadczeń o prawach nabytych, o których mowa w art. 23, 27, 29, 33, 33a, 37, 43 i 43a; k) innych specjalistów prowadzących działalność, która ma wpływ na bezpieczeństwo pacjentów, w przypadku gdy specjalista wykonuje zawód regulowany w danym państwie członkowskim; l) specjalistów prowadzących działalność związaną z edukacją osób małoletnich, w tym z opieką na dziećmi i wczesną edukacją, w przypadku gdy specjalista wykonuje zawód regulowany w danym państwie członkowskim.		której dotyczy to orzeczenie. 3. Sąd, prokurator, organ samorządu zawodowego lub organ prowadzący postępowanie dyscyplinarne niezwłocznie przekazują właściwemu organowi informacje: 1) o których mowa w ust. 1 i 2; 2) o wygaśnięciu okresu obowiązywania sankcji, o których mowa w ust. 1; 3) o orzeczeniach wydanych na skutek wznowienia postępowania w sprawie, w której zostały nałożone sankcje, o których mowa w ust. 1. 4. Niezwłocznie po otrzymaniu informacji przekazanych zgodnie z ust. 3, jednak nie później niż w terminie trzech dni od dnia uprawomocnienia się orzeczenia lub wygaśnięcia okresu obowiązywania sankcji, o których mowa w ust. 1, właściwy organ przekazuje te informacje organom państw członkowskich. 5. Właściwy organ zawiadamia osobę, której dotyczy informacja, o której mowa w ust. 1 albo 2, o przekazaniu tej informacji organom państw członkowskich i jej treści oraz o możliwości złożenia wniosku o jej sprostowanie albo usunięcie. 6. W wyniku rozpatrzenia wniosku, o którym mowa w ust. 5, właściwy organ: 1) dokonuje sprostowania w systemie IMI informacji objętej wnioskiem i zawiadamia osobę, która złożyła wniosek, o sposobie sprostowania tej informacji albo 2) usuwa informację objętą wnioskiem z systemu IMI i zawiadamia osobę, która	
--	--	---	--

			złożyła wniosek, albo 3) odmawia sprostowania albo usunięcia z systemu IMI informacji objętej wnioskiem i zawiadamia o tym osobę, która złożyła wniosek. 7. Informacje przekazane w trybie ostrzeżenia, o którym mowa w ust. 1, mogą być przetwarzane w systemie IMI wyłącznie przez okres obowiązywania sankcji, o których mowa w ust. 1. Ostrzeżenia usuwa się z systemu IMI w terminie trzech dni od dnia wykonania albo uchylecia orzeczenia. Art. 57 Art. 57. Prezes Rady Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, wykaz zawodów regulowanych: 1) mających wpływ na bezpieczeństwo pacjentów, o których mowa w art. 29 ust. 2 pkt 1 i art. 56 ust. 1, 2) związanych z edukacją osób małoletnich, w tym opieką nad dziećmi i wczesną edukacją, o których mowa w art. 56 ust. 1 – mając na uwadze potrzebę zapewnienia przejrzystej informacji na temat zawodów podlegających wzajemnemu ostrzeganiu państw członkowskich w ramach systemu IMI. <u>Art. 61 pkt 5 projektu ustawy art. 21, art. 2m i</u> W art. 21: a) ust. 1 otrzymuje brzmienie: „1. Okręgowa rada lekarsko-weterynaryjna jest organem właściwym do przekazywania	
--	--	--	---	--

			art. 2 n ustawy z dnia 21 grudnia 1990 r. o zawodzie lekarza weterynarii i izbach lekarsko-weterynaryjnych	właściwemu organowi państwa członkowskiego, na jego wniosek, informacji o toczących się lub prawomocnie zakończonych postępowaniach dyscyplinarnych lub karnych i innych okolicznościach, które mogą mieć wpływ na wykonywanie zawodu lekarza weterynarii oraz zawiadamiania o wszelkich działaniach, które zostały podjęte po przekazaniu tych informacji.”; b) dodaje się ust. 3 w brzmieniu: „3.Przekazywanie informacji i zawiadamianie, o których mowa w ust. 1, odbywa się za pośrednictwem systemu IMI. ”; Po art. 2l dodaje się art. 2m i 2n w brzmieniu: „Art. 2m. 1. Okręgowa rada lekarsko-weterynaryjna informuje właściwe organy innych państw członkowskich, w trybie ostrzeżenia w systemie IMI, o lekarzu weterynarii, wobec którego sąd albo inny organ orzekł zakaz, ograniczenie, zawieszenie albo pozbawienie prawa wykonywania zawodu lekarza weterynarii albo stwierdził utratę tego prawa, w terminie 3 dni od dnia uprawomocnienia się orzeczenia. 2. Ostrzeżenie, o którym mowa w ust. 1, obejmuje: 1) tożsamość lekarza weterynarii; 2) określenie zawodu, którego dotyczy orzeczenie; 3) wskazanie organu, który wydał orzeczenie; 4) zakres ograniczenia prawa wykonywania zawodu; 5) okres obowiązywania zakazu,	
--	--	--	--	---	--

				zawieszenia albo ograniczenia prawa wykonywania zawodu; 6) informację o pozbawieniu prawa wykonywania zawodu albo o stwierdzeniu utraty tego prawa. 3. Okręgowa rada lekarsko-weterynaryjna przekazuje właściwym organom innych państw członkowskich, w trybie ostrzeżenia w systemie IMI, informacje o tożsamości osoby, która, ubiegając się o uznanie kwalifikacji zawodowych, posłużyła się fałszywymi dokumentami potwierdzającymi spełnianie wymagań do wykonywania zawodu lekarza weterynarii, w terminie 3 dni od dnia uprawomocnienia się orzeczenia sądowego wydanego w tej sprawie. 4. Okręgowa rada lekarsko-weterynaryjna, która przekazała informację, o której mowa w ust. 1, niezwłocznie informuje właściwe organy innych państw członkowskich o wszelkich zmianach dotyczących zakazu, ograniczenia, zawieszenia, pozbawienia prawa wykonywania zawodu lekarza weterynarii lub stwierdzenia utraty tego prawa. 5. Okręgowa rada lekarsko-weterynaryjna zawiadamia osobę, której dotyczy informacja, o której mowa w ust. 1 lub 3, o jej przekazaniu innym państwom członkowskim w trybie ostrzeżenia w systemie IMI oraz o możliwości złożenia wniosku o jej sprostowanie albo usunięcie. 6. W wyniku rozpatrzenia wniosku, o którym mowa w ust. 5, okręgowa rada lekarsko-weterynaryjna: 1) dokonuje sprostowania informacji objętej wnioskiem i zawiadamia	
--	--	--	--	---	--

			wnioskodawcę o sposobie jej sprostowania albo 2) usuwa informację objętą wnioskiem z systemu IMI i zawiadamia o tym wnioskodawcę, albo 3) odmawia sprostowania albo usunięcia z systemu IMI informacji objętej wnioskiem i zawiadamia o tym wnioskodawcę. 7. Informacje przekazane w trybie ostrzeżenia, o którym mowa w ust. 1, mogą być przetwarzane w systemie IMI wyłącznie przez okres, w którym wykonywanie lekarza weterynarii jest zabronione albo dopuszczone w ograniczonym zakresie. Ostrzeżenie usuwa się z systemu IMI w terminie 3 dni od dnia wykonania albo uchylecia orzeczenia. Art. 2n. Krajowa Rada Lekarsko-Weterynaryjna, na potrzeby prowadzonych przez nią postępowań, oraz okręgowe rady lekarsko-weterynaryjne mają dostęp do informacji zawartych w systemie IMI.”. <u>Art. 62 pkt 7 projektu ustawy</u> Art. 8b ustawy z dnia 19 kwietnia 1991 r. o izbach aptekarskich	Po art. 8a dodaje się art. 8b w brzmieniu: „Art. 8b. 1. Okręgowa rada aptekarska informuje, w trybie ostrzeżenia w systemie IMI, właściwe organy państw członkowskich Unii Europejskiej o farmaceucie, wobec którego: 1) rada aptekarska podjęła uchwałę o: a) zawieszeniu w prawie wykonywania zawodu, b) ograniczeniu w wykonywaniu określonych czynności, 2) sąd aptekarski wydał orzeczenie o:
--	--	--	--	--

				a) zawieszeniu prawa wykonywania zawodu, b) pozbawieniu prawa wykonywania zawodu, c) tymczasowym zawieszeniu w czynnościach zawodowych, 3) sąd powszechny orzekł zakaz wykonywania zawodu, 4) sąd powszechny albo prokurator tytułem środka zapobiegawczego zastosował zawieszenie w wykonywaniu zawodu – w terminie 3 dni od dnia uprawomocnienia się albo wykonalności uchwały, orzeczenia albo postanowienia o zastosowaniu środka zapobiegawczego. 2. Ostrzeżenie, o którym mowa w ust. 1, obejmuje: 1) imię (imiona) i nazwisko farmaceuty oraz datę jego urodzenia; 2) tytuł zawodowy; 3) informację o organie, który nałożył sankcję, o której mowa w ust. 1; 4) zakres oraz okres obowiązywania ograniczenia, o którym mowa w ust. 1 pkt 1 lit. b; 5) okres obowiązywania zawieszenia albo zakazu, o których mowa w ust. 1; 6) informację o pozbawieniu prawa wykonywania zawodu. 3. Okręgowa rada aptekarska informuje właściwe organy państw członkowskich Unii Europejskiej, w trybie ostrzeżenia w systemie	
--	--	--	--	---	--

				IMI, o tożsamości farmaceuty, który w postępowaniu o uznanie kwalifikacji zawodowych posłużył się podrobionym lub przerobionym dokumentem potwierdzającym posiadanie kwalifikacji zawodowych, w terminie 3 dni od dnia uprawomocnienia się wyroku sądu w tej sprawie. 4. Okręgowa rada aptekarska niezwłocznie informuje właściwe organy państw członkowskich Unii Europejskiej, za pośrednictwem systemu IMI, o wygaśnięciu sankcji, o których mowa w ust. 1, oraz o wszelkich decyzjach wpływających na zmianę terminu ich wygaśnięcia. 5. Okręgowa rada aptekarska niezwłocznie zawiadamia na piśmie farmaceutę, którego dotyczy ostrzeżenie, o którym mowa w ust. 1 lub 3, o jego przekazaniu, za pośrednictwem systemu IMI, właściwym organom państw członkowskich Unii Europejskiej oraz o możliwości złożenia wniosku o jego sprostowanie albo usunięcie. 6. W wyniku rozpatrzenia wniosku, o którym mowa w ust. 5, okręgowa rada aptekarska: 1) dokonuje sprostowania w systemie IMI informacji objętej wnioskiem i zawiadamia farmaceutę o sposobie jej sprostowania albo 2) usuwa informację objętą wnioskiem z systemu IMI i zawiadamia o tym farmaceutę, albo 3) odmawia sprostowania albo usunięcia z systemu IMI informacji objętej wnioskiem i zawiadamia o tym farmaceutę. 7. Informacje przekazane w trybie ostrzeżenia,	
--	--	--	--	--	--

			o którym mowa w ust. 1, mogą być przetwarzane w systemie IMI wyłącznie przez okres obowiązywania sankcji, o których mowa w ust. 1. Ostrzeżenia usuwa się z systemu IMI w terminie 3 dni od dnia wykonania albo uchylenia uchwały, orzeczenia albo postanowienia o zastosowaniu środka zapobiegawczego, o których mowa w ust. 1.”; <u>Art. 82 pkt 4 projektu ustawy</u> Art. 113a ustawy z dnia 2 grudnia 2009 r. o izbach lekarskich	Po art. 113 dodaje się art. 113a w brzmieniu: „Art. 113a. 1. Okręgowe rady lekarskie informują, w trybie ostrzeżenia w systemie IMI, właściwe organy pozostałych państw członkowskich Unii Europejskiej o lekarzu lub lekarzu dentyście, wobec którego: 1) rada lekarska podjęła uchwałę o: a) zawieszeniu prawa wykonywania zawodu, b) ograniczeniu w wykonywaniu zawodu; 2) sąd lekarski wydał orzeczenie o: a) ograniczeniu zakresu czynności w wykonywaniu zawodu, b) zawieszeniu prawa wykonywania zawodu, c) pozbawieniu prawa wykonywania zawodu; 3) sąd powszechny orzekł zakaz wykonywania zawodu, 4) sąd powszechny tytułem środka zapobiegawczego zastosował zawieszenie w wykonywaniu zawodu – w terminie 3 dni od dnia uprawomocnienia się albo wykonalności uchwały albo orzeczenia. 2. Ostrzeżenie, o którym mowa w ust. 1, obejmuje: 1) imię lub imiona i nazwisko lekarza lub lekarza dentystry oraz datę jego urodzenia; 2) tytuł zawodowy;	
--	--	--	---	--	--

			3) informacje o organie, który podjął uchwałę lub wydał orzeczenie, o których mowa w ust. 1; 4) zakres i okres obowiązywania ograniczenia w wykonywaniu zawodu albo okres obowiązywania zakazu wykonywania zawodu, o których mowa w ust. 1. 3. Okręgowe rady lekarskie niezwłocznie informują właściwe organy pozostałych państw członkowskich Unii Europejskiej, w trybie ostrzeżenia w systemie IMI, o tożsamości lekarza lub lekarza dentysty, którzy w postępowaniu o uznanie kwalifikacji posłużyli się podrobionymi lub przerobionymi dokumentami potwierdzającymi posiadanie kwalifikacji zawodowych, w terminie 3 dni od dnia uprawomocnienia się orzeczenia sądowego w tej sprawie. 4. Okręgowe rady lekarskie niezwłocznie informują właściwe organy pozostałych państw członkowskich Unii Europejskiej przez system IMI o wszelkich decyzjach wpływających na wykonywanie ograniczenia albo zakazu, o których mowa w ust. 1, oraz o wszelkich zmianach terminu ich wykonania. 5. Okręgowe rady lekarskie niezwłocznie zawiadamiają na piśmie lekarza lub lekarza dentystę, którego dotyczy ostrzeżenie, o którym mowa w ust. 1 lub 2, o jego przekazaniu za pośrednictwem systemu IMI właściwym organom pozostałych państw członkowskich Unii Europejskiej oraz o możliwości złożenia wniosku o jego sprostowanie albo usunięcie. 6. W wyniku rozpatrzenia wniosku, o którym mowa w ust. 5, okręgowa rada lekarska	
--	--	--	---	--

			niezwłocznie: 1) dokonuje sprostowania informacji objętej wnioskiem i zawiadamia lekarza lub lekarza dentystę o sposobie jej sprostowania; 2) usuwa informację objętą wnioskiem z systemu IMI i zawiadamia o tym lekarza lub lekarza dentystę; 3) odmawia sprostowania albo usunięcia z systemu IMI informacji objętej wnioskiem i zawiadamia o tym lekarza lub lekarza dentystę. 7. Informacje przekazane w trybie ostrzeżeń, o których mowa w ust. 1 i 2, mogą być przetwarzane w systemie IMI wyłącznie przez okres obowiązywania ograniczenia w wykonywaniu zawodu, zawieszenia albo pozbawienia prawa wykonywania zawodu, o których mowa w ust. 1. Ostrzeżenia usuwa się z systemu IMI w terminie 3 dni od dnia wykonania albo uchylenia uchwały albo orzeczenia. W art. 39 dodaje się ust. 6-13 w brzmieniu: „6. Współpraca, o której mowa w ust. 1, odbywa się za pośrednictwem Systemu Wymiany Informacji na Rynku Wewnętrznym IMI, zwanego dalej „systemem IMI”, o którym mowa w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) Nr 1024/2012 w sprawie współpracy administracyjnej za pośrednictwem systemu wymiany informacji na rynku wewnętrznym („rozporządzeniu w sprawie IMI”) (Dz. Urz. UE L 316 z 14.11.2012, str. 1, z późn. zm.). 7. Okręgowe rady pielęgniarek i położnych	
--	--	--	---	--

				oraz Naczelna Rada Pielęgniarek i Położnych informują, w trybie ostrzeżenia w systemie IMI, odpowiednie władze lub organizacje pozostałych państw członkowskich Unii Europejskiej o pielęgniarce lub położnej, wobec których: 1) okręgowa rada pielęgniarek i położnych albo Naczelna Rada Pielęgniarek i Położnych podjęła uchwałę o: a) zawieszeniu prawa wykonywania zawodu, b) ograniczeniu wykonywania określonych czynności zawodowych, 2) sąd pielęgniarek i położnych wydał orzeczenie, w którym: a) ograniczył zakres czynności w wykonywaniu zawodu, b) zawiesił prawo wykonywania zawodu, c) pozbawił prawa wykonywania zawodu, 3) sąd powszechny orzekł zakaz wykonywania zawodu, 4) sąd powszechny albo prokurator tytułem środka zapobiegawczego zastosował zawieszenie w wykonywaniu zawodu – w terminie 3 dni od dnia uprawomocnienia się uchwały, orzeczenia lub postanowienia o zastosowaniu środka zapobiegawczego. 8. Ostrzeżenie, o którym mowa w ust. 7,	
--	--	--	--	---	--

			obejmuje: 1) imię (imiona) i nazwisko pielęgniarki lub położnej; 2) tytuł zawodowy; 3) informacje o organie, który nałożył sankcję, o której mowa w ust. 7; 4) zakres oraz okres obowiązywania ograniczenia, o którym mowa w ust. 7 pkt 1 lit. b albo pkt 2 lit. a; 5) okres obowiązywania zawieszenia albo zakazu, o których mowa w ust. 7; 6) informację o pozbawieniu prawa wykonywania zawodu. 9. Okręgowe rady pielęgniarek i położnych oraz Naczelna Rada Pielęgniarek i Położnych informują odpowiednie władze lub organizacje pozostałych państw członkowskich Unii Europejskiej, w trybie ostrzeżenia w systemie IMI, o tożsamości pielęgniarki lub położnej, które w postępowaniu o uznanie kwalifikacji posłużyły się podrobionymi lub przerobionymi dokumentami potwierdzającymi posiadanie kwalifikacji zawodowych, w terminie 3 dni od dnia uprawomocnienia się orzeczenia sądowego w tej sprawie. 10. Okręgowe rady pielęgniarek i położnych oraz Naczelna Rada Pielęgniarek i Położnych niezwłocznie informują odpowiednie władze lub organizacje pozostałych państw członkowskich Unii Europejskiej o wygaśnięciu sankcji,	
--	--	--	---	--

			o których mowa w ust. 7, oraz o wszelkich decyzjach wpływających na zmianę terminu ich wygaśnięcia. 11. Okręgowe rady pielęgniarek i położnych oraz Naczelna Rada Pielęgniarek i Położnych niezwłocznie informują na piśmie pielęgniarkę lub położną, których dotyczą ostrzeżenia, o których mowa w ust. 7 lub 9, o ich przekazaniu odpowiednim władzom lub organizacjom pozostałych państw członkowskich Unii Europejskiej za pośrednictwem systemu IMI oraz o możliwości złożenia wniosku o ich sprostowanie albo usunięcie. 12. W wyniku rozpatrzenia wniosku, o którym mowa w ust. 11, okręgowa rada pielęgniarek i położnych oraz Naczelna Rada Pielęgniarek i Położnych: 1) dokonują sprostowania w systemie IMI informacji objętej wnioskiem i zawiadamiają pielęgniarkę lub położną o sposobie jej sprostowania albo 2) usuwają informację objętą wnioskiem z systemu IMI i zawiadamiają o tym pielęgniarkę lub położną, albo 3) odmawiają sprostowania albo usunięcia informacji objętej wnioskiem z systemu IMI i zawiadamiają o tym pielęgniarkę lub położną. 13. Informacje przekazane w trybie ostrzeżenia, o którym mowa w ust. 7, mogą	
--	--	--	---	--

			ustawa z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2014 r. poz. 1182 i 1662).”;	być przetwarzane w systemie IMI wyłącznie przez okres obowiązywania sankcji, o których mowa w ust. 7. Ostrzeżenia usuwa się z systemu IMI w terminie 3 dni od dnia wykonania albo uchylecia uchwały, orzeczenia albo postanowienia o zastosowaniu środka zapobiegawczego, o których mowa w ust. 7.”;	
Art. 56a ust. 2	2. Właściwe organy przesyłają poprzez ostrzeżenie w systemie IMI informacje, o których mowa w ust. 1, najpóźniej w terminie trzech dni od daty przyjęcia decyzji o zakazie lub ograniczeniu wykonywania działalności zawodowej w jej pełnym lub częściowym zakresie przez danego specjalistę. Informacje te ograniczają się do następujących danych: a) tożsamość specjalisty; b) zawód; c) informacje o organie lub sądzie krajowym wydającym decyzję o ograniczeniu lub zakazie; d) zakres ograniczenia lub zakazu; oraz e) okres, przez jaki obowiązuje ograniczenie lub zakaz.		Art. 49 ust. 2 <u>Art. 61 pkt 3 projektu ustawy</u> Art. 2 m ust. 1 ustawy z dnia 21 grudnia 1990 r. o zawodzie lekarza weterynarii i izbach lekarsko-weterynaryjnych <u>Art. 62 pkt 4 projektu</u>	Jw.	

			<u>ustawy</u> ustawa z dnia 19 kwietnia 1991 r. o izbach aptekarskich <u>Art. 82 pkt 4 projektu ustawy</u> ustawa z dnia 2 grudnia 2009 r. o izbach lekarskich <u>Art. 83 pkt 4 projektu ustawy</u> Art. 39 ust. 6-14 ustawy z dnia 15 lipca 2011 r. o zawodach pielęgniarstwa i położnej		
Art. 56a ust. 3	3. Właściwe organy państwa członkowskiego informują właściwe organy wszystkich pozostałych państw członkowskich poprzez ostrzeżenie w systemie IMI najpóźniej w terminie trzech dni od daty wydania decyzji sądowej o tożsamości specjalistów, którzy zwrócili się z wnioskiem o uznanie kwalifikacji na mocy niniejszej dyrektywy i którzy, jak później ustalił to sąd, posłużyli się w tym kontekście fałszywymi		Art. 56 ust. 2-5	Art. 56. 2. W przypadku wydania orzeczenia w sprawie posłużenia się podrobionym lub przerobionym dokumentem potwierdzającym posiadanie kwalifikacji zawodowych lub uprawnień, złożonym wraz z wnioskiem w postępowaniu w sprawie uznania kwalifikacji, właściwy organ przekazuje organom państw członkowskich, w trybie ostrzeżenia w systemie IMI, informację o tożsamości osoby,	

	dokumentami potwierdzającymi posiadanie kwalifikacji.		<u>Art. 61 pkt 3 projektu ustawy</u> Art. 2 m ust. 3 ustawy z dnia 21 grudnia 1990 r. o zawodzie	której dotyczy to orzeczenie. 3. Sąd, prokurator, organ samorządu zawodowego lub organ prowadzący postępowanie dyscyplinarne niezwłocznie przekazują właściwemu organowi informacje: 1) o których mowa w ust. 1 i 2; 2) o wygaśnięciu okresu obowiązywania sankcji, o których mowa w ust. 1; 3) o orzeczeniach wydanych na skutek wznowienia postępowania w sprawie, w której zostały nałożone sankcje, o których mowa w ust. 1. 4. Niezwłocznie po otrzymaniu informacji przekazanych zgodnie z ust. 3, jednak nie później niż w terminie trzech dni od dnia uprawomocnienia się orzeczenia lub wygaśnięcia okresu obowiązywania sankcji, o których mowa w ust. 1, właściwy organ przekazuje te informacje organom państw członkowskich. 5. Właściwy organ zawiadamia osobę, której dotyczy informacja, o której mowa w ust. 1 albo 2, o przekazaniu tej informacji organom państw członkowskich i jej treści oraz o możliwości złożenia wniosku o jej sprostowanie albo usunięcie. Art. 2 m. 3. Okręgowa rada lekarsko-weterynaryjna przekazuje właściwym organom innych państw członkowskich, w trybie ostrzeżenia w systemie IMI, informacje o tożsamości osoby, która, ubiegając się o uznanie kwalifikacji zawodowych, posłużyła się fałszywymi dokumentami	
--	---	--	--	---	--

			lekarza weterynarii i izb lekarsko-weterynaryjnych <u>Art. 62 pkt 7 projektu ustawy</u> art. 8b ust. 3 ustawy z dnia 19 kwietnia 1991 r. o izbach aptekarskich <u>Art. 82 pkt 3 projektu ustawy</u> art. 113a ust. 3 ustawa z dnia 2 grudnia 2009 r. o izbach lekarskich <u>Art. 83 pkt 4 projektu ustawy</u> Art. 39 ust. 9	potwierdzającymi spełnianie wymagań do wykonywania zawodu lekarza weterynarii, w terminie 3 dni od dnia uprawomocnienia się orzeczenia sądowego wydanego w tej sprawie. Po art. 8a dodaje się art. 8b w brzmieniu: 3. Okręgowa rada aptekarska informuje właściwe organy państw członkowskich Unii Europejskiej, w trybie ostrzeżenia w systemie IMI, o tożsamości farmaceuty, który w postępowaniu o uznanie kwalifikacji zawodowych posłużył się podrobionym lub przerobionym dokumentem potwierdzającym posiadanie kwalifikacji zawodowych, w terminie 3 dni od dnia uprawomocnienia się wyroku sądu w tej sprawie. Po art. 113 dodaje się art. 113a w brzmieniu: 3. Okręgowe rady lekarskie niezwłocznie informują właściwe organy pozostałych państw członkowskich Unii Europejskiej, w trybie ostrzeżenia w systemie IMI, o tożsamości lekarza lub lekarza dentystry, którzy w postępowaniu o uznanie kwalifikacji posłużyli się podrobionymi lub przerobionymi dokumentami potwierdzającymi posiadanie kwalifikacji zawodowych, w terminie 3 dni od dnia uprawomocnienia się orzeczenia sądowego w tej sprawie. 9. Okręgowe rady pielęgniarek i położnych oraz Naczelna Rada Pielęgniarek i Położnych informują odpowiednie władze lub	
--	--	--	---	---	--

			ustawy z dnia 15 lipca 2011 r. o zawodach pielęgniarstwa i położnej	organizacje pozostałych państw członkowskich Unii Europejskiej, w trybie ostrzeżenia w systemie IMI, o tożsamości pielęgniarki lub położnej, która w postępowaniu o uznanie kwalifikacji posłużyła się podrobionymi lub przerobionymi dokumentami potwierdzającymi posiadanie kwalifikacji zawodowych, w terminie 3 dni od dnia uprawomocnienia się orzeczenia sądowego w tej sprawie.	
Art. 56a ust. 4	4. Na użytek wymiany informacji, o których mowa w ust. 1 i 3, dane osobowe przetwarza się zgodnie z dyrektywami 95/46/WE i 2002/58/WE. Komisja przetwarza dane osobowe zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 45/2001.		Art. 12	Art. 12. W zakresie niezbędnym do prowadzenia: 1) postępowań w sprawach uregulowanych w rozdziałach 2 i 4–6 właściwe organy mogą przetwarzać dane osób, o których mowa w art. 2, wymienione w art. 13 ust. 1 i ustalone na podstawie dokumentów, o których mowa w art. 33 ust. 1 i 4; 2) współpracy z organami państw członkowskich w sprawach uregulowanych w rozdziale 8, właściwe organy mogą przetwarzać dane osób wykonujących zawody regulowane, które mają wpływ na bezpieczeństwo pacjentów albo są związane z edukacją osób małoletnich, w tym opieką nad dziećmi i wczesną edukacją, o których mowa w art. 56 ust. 1–3.	
Art. 56a ust. 5	5. Właściwe organy wszystkich państw członkowskich są bezzwłocznie informowane o tym, że wygasł zakaz lub ograniczenie, o których mowa w ust. 1. W tym celu od właściwego organu państwa członkowskiego, który dostarcza informacje zgodnie z ust. 1, wymaga się również informacji o terminie wygaśnięcia ograniczenia		Art. 56 ust. 3 i 4	Art. 56. 3. Sąd, prokurator, organ samorządu zawodowego lub organ prowadzący postępowanie dyscyplinarne niezwłocznie przekazują właściwemu organowi informacje: 1) o których mowa w ust. 1 i 2; 2) o wygaśnięciu okresu obowiązywania	

	lub zakazu oraz o wszelkich późniejszych zmianach tego terminu.			sankcji, o których mowa w ust. 1; 3) o orzeczeniach wydanych na skutek wznowienia postępowania w sprawie, w której zostały nałożone sankcje, o których mowa w ust. 1. 4. Niezwłocznie po otrzymaniu informacji przekazanych zgodnie z ust. 3, jednak nie później niż w terminie trzech dni od dnia uprawomocnienia się orzeczenia lub wygaśnięcia okresu obowiązywania sankcji, o których mowa w ust. 1, właściwy organ przekazuje te informacje organom państw członkowskich. .	
Art. 56a ust. 6	6. Państwa członkowskie zapewniają, aby specjaliści, których dotyczą ostrzeżenia wysłane do innych państw członkowskich, byli informowani na piśmie o decyzjach w sprawie ostrzeżeń w momencie wysłania tych ostrzeżeń, aby mogli odwoływać się na mocy prawa krajowego od decyzji lub wnioskować o jej sprostowanie oraz aby mieli dostęp do środków prawnych w odniesieniu do wszelkich szkód wyrządzonych na skutek fałszywych ostrzeżeń wysłanych do innych państw członkowskich, przy czym w takich przypadkach w decyzji w sprawie ostrzeżenia zastrzega się, że jest ona przedmiotem postępowania wszczętego przez specjalistę.		Art. 56 ust. 5 i 6	Art. 56. 5. Właściwy organ zawiadamia osobę, której dotyczy informacja, o której mowa w ust. 1 albo 2, o przekazaniu tej informacji organom państw członkowskich i jej treści oraz o możliwości złożenia wniosku o jej sprostowanie albo usunięcie. 6. W wyniku rozpatrzenia wniosku, o którym mowa w ust. 5, właściwy organ: 1) dokonuje sprostowania w systemie IMI informacji objętej wnioskiem i zawiadamia osobę, która złożyła wniosek, o sposobie sprostowania tej informacji albo 2) usuwa informację objętą wnioskiem z systemu IMI i zawiadamia osobę, która złożyła wniosek, albo 3) odmawia sprostowania albo usunięcia z systemu IMI informacji objętej wnioskiem i zawiadamia o tym osobę, która złożyła	

				wniosek.	
Art. 56a ust. 7	7. Dane dotyczące ostrzeżeń mogą być przetwarzane w systemie IMI wyłącznie przez okres ich ważności. Ostrzeżenia usuwa się w ciągu trzech dni od dnia wydania decyzji o odwołaniu lub od dnia wygaśnięcia ograniczenia lub zakazu, o których mowa w ust. 1.		Art. 56 ust. 3 i 4	Art. 56. 3. Sąd, prokurator, organ samorządu zawodowego lub organ prowadzący postępowanie dyscyplinarne niezwłocznie przekazują właściwemu organowi informacje: 1) o których mowa w ust. 1 i 2; 2) o wygaśnięciu okresu obowiązywania sankcji, o których mowa w ust. 1; 3) o orzeczeniach wydanych na skutek wznowienia postępowania w sprawie, w której zostały nałożone sankcje, o których mowa w ust. 1. 4. Niezwłocznie po otrzymaniu informacji przekazanych zgodnie z ust. 3, jednak nie później niż w terminie trzech dni od dnia uprawomocnienia się orzeczenia lub wygaśnięcia okresu obowiązywania sankcji, o których mowa w ust. 1, właściwy organ przekazuje te informacje organom państw członkowskich.	
Art. 56a ust. 8	8. Komisja przyjmuje akty wykonawcze w celu stosowania mechanizmu ostrzegania. Te akty wykonawcze zawierają przepisy dotyczące organów uprawnionych do wysyłania lub przyjmowania ostrzeżeń oraz wycofywania i zamykania ostrzeżeń oraz środków mających na celu zapewnienie bezpieczeństwa przetwarzania danych. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 58 ust. 2.”;	N		Nie wymaga wdrożenia.	
Art. 57 ust. 1	art. 57 otrzymuje brzmienie:	T	<u>Art. 74 projektu</u>	Art. 22c. 1. Pojedynczy punkt kontaktowy zapewnia zainteresowanym dostęp do	

	<i>„Artykuł 57</i> Centralny internetowy dostęp do informacji 1. Państwa członkowskie zapewniają dostępność w internecie za pośrednictwem pojedynczych punktów kontaktowych, o których mowa w art. 6 dyrektywy 2006/123/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. dotyczącej usług na rynku wewnętrznym, i regularną aktualizację: a) wykazu zawodów regulowanych w państwie członkowskim, w tym danych kontaktowych właściwych organów ds. poszczególnych zawodów regulowanych i danych kontaktowych ośrodków wsparcia, o których mowa w art. 57b; b) wykazu zawodów, dla których dostępna jest europejska legitymacja zawodowa, informacji na temat funkcjonowania takiej legitymacji, w tym wszystkich powiązanych opłat należnych od osób wykonujących dany zawód, oraz właściwych organów zajmujących się jej wydawaniem; c) wykazu wszystkich zawodów, do których państwo członkowskie stosuje art. 7 ust. 4, w ramach krajowych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych; d) wykazu rodzajów kształcenia i szkolenia regulowanego oraz rodzajów kształcenia o specjalnym programie, o których mowa w art. 11 lit. c) ppkt (ii); e) informacji o wymogach i procedurach, o których mowa w art. 7, 50, 51 i 53 w odniesieniu do zawodów		<u>ustawy</u> Art. 22c -22h ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2015 r. poz. 584, z późn. zm.)	informacji dotyczących: 1) w zakresie spraw, o których mowa w art. 22a ust. 2 pkt 1 lit. a: a) procedur i formalności wymaganych przy podejmowaniu, wykonywaniu lub zakończeniu działalności gospodarczej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, b) ogólnych zasad świadczenia usług w państwach, o których mowa w art. 13 ust. 1, w szczególności w zakresie ochrony konsumentów, c) danych kontaktowych właściwych organów wraz ze wskazaniem zakresu ich kompetencji, d) sposobów i warunków dostępu do rejestrów publicznych i publicznych baz danych dotyczących działalności gospodarczej i przedsiębiorców, e) środków prawnych przysługujących w przypadku sporu między właściwym organem a przedsiębiorcą lub konsumentem, między przedsiębiorcą a konsumentem oraz między przedsiębiorcami, f) opracowanych przez właściwe organy wyjaśnień w zakresie przepisów dotyczących podejmowania, wykonywania i	
--	--	--	--	--	--

	regulowanych w danym państwie członkowskim, w tym wszystkich powiązanych opłat należnych od obywateli oraz dokumentów, które muszą oni przedłożyć właściwym organom; f) informacji na temat sposobu odwoływania się zgodnie z krajowymi przepisami ustawowymi, wykonawczymi i administracyjnymi od decyzji właściwych organów przyjętych na podstawie niniejszej dyrektywy.			zakończenia działalności gospodarczej, g) danych kontaktowych stowarzyszeń i organizacji, które mogą udzielić praktycznej pomocy przedsiębiorcom lub konsumentom, h) praw i obowiązków pracowników i pracodawców; 2) w zakresie spraw, o których mowa w art. 22a ust. 2 pkt 1 lit. b–d: a) wykazu zawodów regulowanych w Rzeczypospolitej Polskiej, b) danych kontaktowych organów prowadzących postępowania w tych sprawach dla poszczególnych zawodów regulowanych i danych kontaktowych ośrodka wsparcia, o którym mowa w art. 53 ust. 1 ustawy z dnia o zasadach uznawania kwalifikacji zawodowych nabytych w państwach członkowskich Unii Europejskiej, c) wykazu zawodów, dla których jest wydawana europejska legitymacja zawodowa, a także informacji na temat zasad ubiegania się o jej wydanie, w tym opłat pobieranych w związku z jej wydaniem,	
Art. 57 ust. 2	2. Państwa członkowskie zapewniają, aby informacje, o których mowa w ust. 1, były udzielane w sposób jasny i zrozumiały dla użytkowników, były łatwo dostępne na odległość i drogą elektroniczną oraz aby były aktualizowane.				
Art. 57 ust. 3	3. Państwa członkowskie zapewniają, aby na wszelkie wnioski o udzielenie informacji kierowane do pojedynczych punktów kontaktowych odpowiadało jak najszybciej.				
Art. 57 ust. 4	4. Państwa członkowskie i Komisja podejmują środki wspierające, aby zachęcić pojedyncze punkty				

	kontaktowe do udostępniania informacji wymienionych w ust. 1 w innych językach urzędowych Unii. Nie ma to wpływu na ustawodawstwo państw członkowskich dotyczące stosowania języków na ich terytoriach.				
Art. 57 ust. 5	5. Na użytek wdrażania przepisów ust. 1, 2 i 4 państwa członkowskie współpracują ze sobą oraz z Komisją.			d) wykazu zawodów regulowanych i działalności regulowanych związanych ze zdrowiem lub bezpieczeństwem publicznym, o których mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 34 ust. 8 ustawy z dnia o zasadach uznawania kwalifikacji zawodowych nabytych w państwach członkowskich Unii Europejskiej, e) wykazu rodzajów kształcenia i szkolenia regulowanego oraz kursów o specjalnym programie, f) postępowania w sprawie uznania kwalifikacji zawodowych, w tym należnych opłat i wymaganych dokumentów, g) świadczenia usług transgranicznych, h) wymogu znajomości języka polskiego niezbędnej do wykonywania zawodu regulowanego lub działalności regulowanej, i) odwoływania się od rozstrzygnięć wydanych w tych sprawach. 2. Właściwe organy oraz organy prowadzące postępowanie w sprawach, o których mowa w art. 22a ust. 2 pkt 1 lit. b–d, rozpatrują wnioski o udzielenie informacji,	

			o których mowa w ust. 1, w terminie 7 dni roboczych. W przypadku wniosków wymagających zasięgnięcia informacji od innych organów, termin ten może być przedłużony do 14 dni roboczych. Jeżeli wniosek jest nieprawidłowy, nieuzasadniony lub zawiera braki, właściwy organ jest obowiązany niezwłocznie poinformować o tym wnioskodawcę. 3. Właściwe organy oraz organy prowadzące postępowanie w sprawach, o których mowa w art. 22a ust. 2 pkt 1 lit. b–d, zapewniają – zgodnie ze swoją właściwością – kompletność, aktualność, zgodność z obowiązującym prawem, zrozumiałość i przejrzystość informacji udostępnianych za pośrednictwem pojedynczego punktu kontaktowego. 4. Dane, o których mowa w ust. 1 pkt 1 lit. g, pojedynczy punkt kontaktowy udostępnia za zgodą stowarzyszeń i organizacji. 5. Pojedynczy punkt kontaktowy może udostępniać informacje i materiały, o których mowa w ust. 1, także w innych językach niż język polski. Art. 22d. W celu umożliwienia zainteresowanym uzyskania informacji o przepisach regulujących świadczenie usług poza terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, pojedynczy punkt kontaktowy udostępnia informacje o adresach stron internetowych pojedynczych punktów kontaktowych w innych państwach. Art. 22e. Ilekroć obowiązujące przepisy nadają uprawnienia lub nakładają obowiązki związane z działalnością gospodarczą,	
--	--	--	---	--

			uznawaniem kwalifikacji zawodowych nabytych w państwach członkowskich Unii Europejskiej, świadczeniem usług transgranicznych i ubieganiem się o wydanie europejskiej legitymacji zawodowej, organy prowadzące postępowania w tych sprawach są obowiązane zapewnić możliwość ich wykonania za pomocą środków komunikacji elektronicznej. Art. 22f. Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe warunki współpracy właściwych organów oraz organów prowadzących postępowania w sprawach, o których mowa w art. 22a ust. 2 pkt 1 lit. b–d, z pojedynczym punktem kontaktowym w zakresie niezbędnym do realizacji jego zadań, uwzględniając konieczność zapewnienia właściwego przepływu informacji i dokumentów między tymi organami a pojedynczym punktem kontaktowym. Art. 22g. Minister właściwy do spraw gospodarki określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy zakres i warunki korzystania z pojedynczego punktu kontaktowego, z uwzględnieniem jego roli w realizacji procedur związanych z podejmowaniem, wykonywaniem i zakończeniem działalności gospodarczej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, uznawaniem kwalifikacji zawodowych nabytych w państwach członkowskich Unii Europejskiej, świadczeniem usług transgranicznych i ubieganiem się o wydanie europejskiej legitymacji zawodowej oraz zasad	
--	--	--	---	--

				przetwarzania i ochrony danych osobowych. Art. 22h. Minister właściwy do spraw gospodarki może, przy zapewnieniu niezbędnego finansowania oraz właściwych warunków technicznych, powierzyć realizację niektórych zadań pojedynczego punktu kontaktowego innym podmiotom.”.	
Art. 57a ust. 1	dodaje się artykuły w brzmieniu: <i>„Artykuł 57a</i> Procedury przeprowadzane drogą elektroniczną 1. Państwa członkowskie zapewniają możliwość łatwego spełnienia wszystkich wymogów, przeprowadzenia procedur i dopełnienia formalności związanych z kwestiami objętymi zakresem stosowania niniejszej dyrektywy, na odległość i drogą elektroniczną, za pośrednictwem odpowiedniego pojedynczego punktu kontaktowego lub odpowiednich właściwych organów. Nie stanowi to przeszkody dla właściwych organów państw członkowskich w zwróceniu się z wnioskiem o poświadczone kopie na późniejszym etapie w razie uzasadnionych wątpliwości i gdy jest to absolutnie niezbędne.	N	<u>Art. 74 projektu ustawy</u> Art. 22a -22b ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2015 r. poz. 584, z późn. zm.)	Art. 22a. 1. Minister właściwy do spraw gospodarki prowadzi pojedynczy punkt kontaktowy przy użyciu systemu teleinformatycznego i jest administratorem danych jego użytkowników w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2014 r. poz. 1182, z późn. zm). 2. Do zadań pojedynczego punktu kontaktowego należy umożliwienie zainteresowanym: 1) załatwiania spraw związanych z: a) podejmowaniem, wykonywaniem i zakończeniem działalności gospodarczej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, z wyłączeniem procedur	

Art. 57a ust. 2	2. Ust. 1 nie ma zastosowania do przeprowadzania stażu adaptacyjnego lub testu umiejętności.			odwoławczych oraz kwestii dotyczących inspekcji lokalu, kontroli sprzętu i fizycznego sprawdzenia możliwości wykonywania działalności gospodarczej przez przedsiębiorcę, b) uznawaniem kwalifikacji zawodowych nabytych w państwach członkowskich Unii Europejskiej, z wyłączeniem przeprowadzania stażu adaptacyjnego i testu umiejętności, c) świadczeniem usług transgranicznych w rozumieniu art. 5 pkt 10 ustawy z dnia o zasadach uznawania kwalifikacji zawodowych nabytych w państwach członkowskich Unii Europejskiej (Dz. U. poz. ...) oraz świadczeniem usług w rozumieniu ustawy z dnia 4 marca 2010 r. o świadczeniu usług na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, d) wydaniem europejskiej legitymacji zawodowej, o której mowa w przepisach rozdziału 6 ustawy z dnia o zasadach uznawania kwalifikacji zawodowych nabytych w państwach	
Art. 57a ust. 3	3. Jeżeli uzasadnione jest wymaganie przez państwa członkowskie zaawansowanego podpisu elektronicznego, zgodnie z definicją w art. 2 pkt 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 1999/93/WE z dnia 13 grudnia 1999 r. w sprawie wspólnotowych ram w zakresie podpisów elektronicznych, w celu przeprowadzenia procedur, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, państwa członkowskie akceptują podpisy elektroniczne zgodnie z decyzją Komisji 2009/767/WE z dnia 16 października 2009 r. ustanawiającą środki ułatwiające korzystanie z procedur realizowanych drogą elektroniczną poprzez pojedyncze punkty kontaktowe zgodnie z dyrektywą 2006/123/WE Parlamentu Europejskiego i Rady dotyczącą usług na rynku wewnętrznym ⁽²¹⁾ oraz zapewniają środki techniczne do przetwarzania dokumentów z zaawansowanym podpisem elektronicznym w formatach określonych w decyzji Komisji 2011/130/UE z dnia 25 lutego 2011 r. w sprawie ustalenia minimalnych wymagań dotyczących transgranicznego przetwarzania dokumentów podpisanych elektronicznie przez właściwe organy				

	zgodnie z dyrektywą 2006/123/WE Parlamentu Europejskiego i Rady dotyczącą usług na rynku wewnętrznym (22) .			członkowskich Unii Europejskiej; 2) dostępu do informacji w sprawach, o których mowa w pkt 1. 3. Pojedynczy punkt kontaktowy nie prowadzi doradztwa w indywidualnych sprawach. Art. 22b. 1. Pojedynczy punkt kontaktowy umożliwia złożenie drogą elektroniczną do: 1) właściwych organów – wniosków, oświadczeń lub notyfikacji niezbędnych do podjęcia, wykonywania lub zakończenia działalności gospodarczej; 2) organów prowadzących postępowania w sprawach, o których mowa w art. 22a ust. 2 pkt 1 lit. b–d – wniosków i oświadczeń w tych sprawach. 2. W celu umożliwienia załatwienia spraw, o których mowa w art. 22a ust. 2, dokumenty, o których mowa w ust. 1, złożone w pojedynczym punkcie kontaktowym, są gromadzone oraz niezwłocznie udostępniane albo przekazywane właściwym organom albo organom prowadzącym postępowania w sprawach, o których mowa w art. 22a ust. 2 pkt 1 lit. b–d, za pomocą środków komunikacji elektronicznej, na elektroniczną skrzynkę podawczą właściwych organów lub systemów teleinformatycznych używanych do realizacji zadań publicznych spełniających minimalne wymagania dla systemów teleinformatycznych oraz zapewniających interoperacyjność systemów na zasadach określonych w Krajowych Ramach Interoperacyjności w rozumieniu ustawy	
Art. 57a ust. 4	4. Wszystkie procedury przeprowadza się zgodnie z art. 8 dyrektywy 2006/123/WE dotyczącym pojedynczych punktów kontaktowych. Bieg terminów proceduralnych, określonych w art. 7 ust. 4 i art. 51 niniejszej dyrektywy, rozpoczyna się w momencie złożenia przez obywatela wniosku lub brakującego dokumentu w pojedynczym punkcie kontaktowym lub bezpośrednio odpowiedniemu właściwemu organowi. Wniosku o poświadczone kopie, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, nie uznaje się za wniosek o brakujące dokumenty.				

			z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne (Dz. U. z 2014 r. poz. 1114). 3. Pojedynczy punkt kontaktowy umożliwia właściwym organom oraz organom prowadzącym postępowania w sprawach, o których mowa w art. 22a ust. 2 pkt 1 lit. b–d, doręczenie lub utworzenie i przesłanie osobie, która złożyła dokumenty, o których mowa w ust. 1, urzędowego poświadczenia odbioru w rozumieniu ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne. 4. Dniem wszczęcia postępowania w sprawach, o których mowa w art. 22a ust. 2 pkt 1, jest data urzędowego poświadczenia odbioru, o której mowa w art. 3 pkt 20 lit. b ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne. 5. Pojedynczy punkt kontaktowy umożliwia właściwym organom oraz organom prowadzącym postępowania w sprawach, o których mowa w art. 22a ust. 2 pkt 1 lit. b–d, doręczanie pism w formie dokumentu elektronicznego zgodnie z art. 46 § 4 Kodeksu postępowania administracyjnego. 6. Właściwy organ nie daje gwarancji uczciwości przedsiębiorcy i jego pracowników. <u>Art. 76 projektu ustawy</u>	W art. 18: 1) ust. 1 otrzymuje brzmienie: „1. Do poświadczania tłumaczeń oraz
--	--	--	--	---

			Art. 18 ustawy z dnia 25 listopada 2004 r. o zawodzie tłumacza przysięgłego (Dz. U. z 2015 r. poz. 487 i 1505)	poświadczania odpisów pism wydawanych w formie pisemnej tłumacz przysięgły używa pieczęci, zawierającej w otoku jego imię i nazwisko, a w środku wskazanie języka, w zakresie którego ma uprawnienia, oraz pozycję na liście tłumaczy przysięgłych, o której mowa w art. 6 ust. 2. Pieczęć zamawia, na koszt tłumacza przysięgłego, Minister Sprawiedliwości w Mennicy Polskiej.”; 2) po ust. 1 dodaje się ust. 1a i 1b w brzmieniu: „1a. Tłumacz przysięgły może, za pomocą bezpiecznego podpisu elektronicznego weryfikowanego za pomocą ważnego kwalifikowanego certyfikatu, poświadczyć tłumaczenie lub odpis pisma w postaci elektronicznej. Poświadczenie odpisu pisma w postaci elektronicznej może być dokonane tylko na podstawie oryginału, tłumaczenia lub odpisu dokumentu w formie pisemnej. 1b. Minister właściwy do spraw gospodarki, w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości, może określić, w drodze rozporządzenia, dodatkowe warunki techniczne i organizacyjne potwierdzania i obsługi danych zamieszczanych w certyfikatach kwalifikowanych wydanych dla tłumaczy przysięgłych, mając na względzie potrzebę identyfikacji tłumaczy przysięgłych oraz kierując się potrzebą zapewnienia odpowiedniego bezpieczeństwa podpisu elektronicznego przy wykonywaniu zadań tłumacza przysięgłego.”.	
Art. 57b ust. 1	<i>Artykuł 57b</i>	T	Art. 53	Art. 53. 1. Minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego pełni funkcję ośrodka wsparcia, do którego zadań należy:	

	Ośrodki wsparcia 1. Każde państwo członkowskie wyznacza nie później niż do dnia 18 stycznia 2016 r. ośrodek wsparcia, którego zadaniem jest udzielanie obywatelom, jak i ośrodkom wsparcia w innych państwach członkowskich, pomocy w zakresie uznawania kwalifikacji zawodowych przewidzianego w niniejszej dyrektywie, w tym informacji na temat przepisów krajowych regulujących zawody oraz ich wykonywanie, na temat ustawodawstwa socjalnego i w stosownych przypadkach zasad etyki zawodowej.		1) udzielanie osobom, o którym mowa w art. 2 ust. 1, oraz ośrodkom wsparcia w państwach członkowskich informacji w sprawach związanych z uznawaniem kwalifikacji zawodowych do wykonywania zawodów regulowanych albo do podejmowania lub wykonywania działalności regulowanych w Rzeczypospolitej Polskiej, w tym informacji dotyczących przepisów regulacyjnych i innych przepisów regulujących wykonywanie poszczególnych zawodów regulowanych albo podejmowanie lub wykonywanie poszczególnych działalności regulowanych; 2) udzielanie Komisji Europejskiej, na jej wniosek, informacji na temat prowadzonych spraw, w terminie dwóch miesięcy od dnia otrzymania wniosku; 3) pełnienie funkcji koordynatora systemu IMI w zakresie dyrektywy. 2. Przy realizacji zadania, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, ośrodek wsparcia współpracuje z: 1) właściwymi organami; 2) pojedynczym punktem kontaktowym, o którym mowa w rozdziale 2a ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej; 3) ośrodkami wsparcia w państwach członkowskich; 4) właściwymi organami w państwach członkowskich; 5) Komisją Europejską. 3. Właściwe organy są obowiązane do przekazywania, na wniosek ośrodka wsparcia	
--	---	--	--	--

				oraz ośrodków wsparcia w państwach członkowskich, informacji niezbędnych do realizacji zadań tych ośrodków.	
Art. 57b ust. 2	2. Ośrodki wsparcia w przyjmujących państwach członkowskich pomagają obywatelom w korzystaniu z praw przyznanych im na podstawie niniejszej dyrektywy, w stosownych przypadkach we współpracy z ośrodkiem wsparcia w rodzimym państwie członkowskim oraz właściwymi organami i pojedynczymi punktami kontaktowymi w przyjmującym państwie członkowskim.		Art. 53 ust. 1	Art. 53. 1. Minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego pełni funkcję ośrodka wsparcia, do którego zadań należy: 1) udzielanie osobom, o którym mowa w art. 2 ust. 1, oraz ośrodkom wsparcia w państwach członkowskich informacji w sprawach związanych z uznawaniem kwalifikacji zawodowych do wykonywania zawodów regulowanych albo do podejmowania lub wykonywania działalności regulowanych w Rzeczypospolitej Polskiej, w tym informacji dotyczących przepisów regulacyjnych i innych przepisów regulujących wykonywanie poszczególnych zawodów regulowanych albo podejmowanie lub wykonywanie poszczególnych działalności regulowanych;	
Art. 57b ust. 3	3. Każdy właściwy organ w rodzimym lub przyjmującym państwie członkowskim jest zobowiązany do pełnej współpracy z ośrodkiem wsparcia w przyjmującym państwie członkowskim i, w stosownych przypadkach, w rodzimym państwie członkowskim oraz do udzielania takim ośrodkom na ich wniosek wszystkich istotnych informacji na temat indywidualnych przypadków, z zastrzeżeniem przepisów o ochronie danych zgodnie z dyrektywami 95/46/WE i 2002/58/WE.		Art. 53 ust. 2	Art. 53. 2. Przy realizacji zadania, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, ośrodek wsparcia współpracuje z: 1) właściwymi organami; 2) pojedynczym punktem kontaktowym, o którym mowa w rozdziale 2a ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej; 3) ośrodkami wsparcia w państwach członkowskich; 4) właściwymi organami w państwach członkowskich;	

				5) Komisją Europejską.	
Art. 57b ust. 4	4. Ośrodki wsparcia udzielają Komisji na jej wniosek informacji na temat rozwiązania spraw, którymi się zajmują, w terminie dwóch miesięcy od otrzymania takiego wniosku.	T	Art. 53 ust. 2 pkt 5	Art. 53. 2. Przy realizacji zadania, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, ośrodek wsparcia współpracuje z:: 5) Komisją Europejską.	
Art. 57c ust. 1	<i>Artykuł 57c</i> Wykonywanie przekazanych uprawnień 1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjęcia aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.	N		Nie wymaga wdrożenia.	
Art. 57c ust. 2	2. Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych, o których mowa w art. 3 ust. 2 akapit trzeci, art. 20, art. 21 ust. 6 akapit drugi, art. 21a ust. 4, art. 25 ust. 5, art. 26 akapit drugi, art. 31 ust. 2 akapit drugi, art. 34 ust. 2 akapit drugi, art. 35 ust. 4 i 5, art. 38 ust. 1 akapit drugi, art. 40 ust. 1 akapit trzeci, art. 44 ust. 2 akapit drugi, art. 49a ust. 4 i art. 49b ust. 4, powierza się Komisji na okres pięciu lat od dnia 17 stycznia 2014 r.. Komisja sporządza sprawozdanie dotyczące przekazania uprawnień nie później niż dziewięć miesięcy przed końcem okresu pięciu lat. Przekazanie uprawnień zostaje automatycznie przedłużone na takie same okresy, chyba że Parlament Europejski lub Rada sprzeciwią się takiemu przedłużeniu nie później niż trzy miesiące przed końcem każdego okresu.				
Art. 57c ust.	3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 3 ust. 2 akapit trzeci, art. 20, art. 21 ust. 6 akapit drugi, art. 21a				

3	ust. 4, art. 25 ust. 5, art. 26 akapit drugi, art. 31 ust. 2 akapit drugi, art. 34 ust. 2 akapit drugi, art. 35 ust. 4 i 5, art. 38 ust. 1 akapit drugi, art. 40 ust. 1 akapit trzeci, art. 44 ust. 2 akapit drugi, art. 49a ust. 4 i art. 49b ust. 4, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna następnego dnia po jej opublikowaniu w <i>Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej</i> lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność jakichkolwiek już obowiązujących aktów delegowanych.				
Art. 57c ust. 4	4. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.				
Art. 57c ust. 5	5. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 3 ust. 2 akapit trzeci, art. 20, art. 21 ust. 6 akapit drugi, art. 21a ust. 4, art. 25 ust. 5, art. 26 akapit drugi, art. 31 ust. 2 akapit drugi, art. 34 ust. 2 akapit drugi, art. 35 ust. 4 i 5, art. 38 ust. 1 akapit drugi, art. 40 ust. 1 akapit trzeci, art. 44 ust. 2 akapit drugi, art. 49a ust. 4 i art. 49b ust. 4 wchodzi w życie tylko wówczas, gdy ani Parlament Europejski, ani Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie lub gdy przed upływem tego terminu zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.				

Art. 58	art. 58 otrzymuje brzmienie: <i>„Artykuł 58</i> Procedura komitetowa 1. Komisję wspomaga Komitet ds. Uznawania Kwalifikacji Zawodowych. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 182/2011. 2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.”;	N		Nie wymaga wdrożenia.	
Art. 59 ust. 1	art. 59 otrzymuje brzmienie: <i>„Artykuł 59</i> Przejrzystość 1. Do dnia 18 stycznia 2016 r. państwa członkowskie przekazują Komisji wykaz występujących na ich terytorium zawodów regulowanych, wyszczególniający rodzaje działalności składające się na dany zawód, oraz wykaz rodzajów kształcenia i szkolenia regulowanego i rodzajów kształcenia o specjalnym programie, o których mowa w art. 11 lit. c) ppkt (ii). Każda zmiana wprowadzona w tych wykazach jest również bez zbędnej zwłoki zgłaszana Komisji. Komisja ustanawia i prowadzi ogólnodostępną bazę danych dotyczących zawodów regulowanych, zawierającą ogólny opis rodzajów działalności składających się na dany zawód.	N		Nie wymaga wdrożenia.	

Art. 59 ust. 2	2. Do dnia 18 stycznia 2016 r. państwa członkowskie przekazują Komisji wykaz zawodów, w odniesieniu do których przeprowadzenie wstępnego sprawdzenia kwalifikacji jest niezbędne na mocy art. 7 ust. 4. Państwa członkowskie przedstawiają Komisji szczegółowe uzasadnienie umieszczenia w tym wykazie każdego z tych zawodów.				
Art. 59 ust. 3	3. Państwa członkowskie sprawdzają, czy wymogi, zgodnie z którymi w ramach ich systemu prawnego dostęp do zawodu lub jego wykonywanie, w tym korzystanie z tytułów zawodowych oraz działalność zawodowa dozwolona na podstawie takich tytułów, i o których mowa w niniejszym artykule jako o „wymogach”, są możliwe tylko dla osób posiadających określone kwalifikacje zawodowe, są zgodne z następującymi zasadami: a) wymogi nie mogą prowadzić do bezpośredniej ani pośredniej dyskryminacji ze względu na obywatelstwo lub miejsce zamieszkania; b) wymogi muszą być uzasadnione nadrzędnymi względami interesu ogólnego; c) wymogi muszą być odpowiednie dla zapewnienia osiągnięcia wyznaczonego celu i nie mogą wykraczać poza to, co niezbędne do osiągnięcia tego celu.				
Art. 59 ust. 4	4. Ust. 1 ma również zastosowanie do zawodów regulowanych w danym państwie członkowskim przez stowarzyszenie lub organizację w rozumieniu art. 3 ust. 2 oraz wszelkich wymogów związanych z członkostwem w tych stowarzyszeniach lub organizacjach.				

Art. 59 ust. 5	5. Do dnia 18 stycznia 2016 r. państwa członkowskie przedstawiają Komisji informacje na temat wymogów, które zamierzają utrzymać, oraz powody uznania tych wymogów za zgodne z ust. 3. Państwa członkowskie przedstawiają informacje na temat wymogów, które wprowadziły w późniejszym terminie, i powody uznania tych wymogów za zgodne z ust. 3, w terminie sześciu miesięcy od przyjęcia środka.				
Art. 59 ust. 6	6. Do dnia 18 stycznia 2016 r., a następnie co dwa lata, państwa członkowskie przekazują również Komisji sprawozdanie dotyczące wymogów, które zostały zniesione lub złagodzone.				
Art. 59 ust. 7	7. Komisja przekazuje sprawozdania, o których mowa w ust. 6, pozostałym państwom członkowskich, które przedstawiają swoje uwagi w terminie sześciu miesięcy. W tym samym okresie sześciu miesięcy Komisja przeprowadza konsultacje z zainteresowanymi stronami, w tym z przedstawicielami zainteresowanych grup zawodowych.				
Art. 59 ust. 8	8. Komisja przedkłada sprawozdanie zbiorcze sporządzone na podstawie informacji przekazanych przez państwa członkowskie grupie koordynatorów ustanowionej na podstawie decyzji Komisji 2007/172/WE z dnia 19 marca 2007 r. ustanawiającej grupę koordynatorów ds. uznawania kwalifikacji zawodowych, która może przedstawić uwagi.				
Art. 59 ust. 9	9. W świetle uwag przewidzianych w ust. 7 i 8 Komisja przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie do dnia 18 stycznia 2016 r. swoje ustalenia końcowe,				

	którym towarzyszą w stosownych przypadkach wnioski dotyczące przyszłych inicjatyw.				
Art. 60 ust. 1	w art. 60 wprowadza się następujące zmiany: a) w ust. 1 dodaje się akapit w brzmieniu: „Od dnia 18 stycznia 2016 r. statystyczne podsumowanie podjętych decyzji, o którym mowa w akapicie pierwszym, zawiera szczegółowe informacje o liczbie i rodzajach decyzji przyjętych zgodnie z niniejszą dyrektywą, w tym o rodzajach decyzji o przyznaniu dostępu częściowego przyjętych przez właściwe organy zgodnie z art. 4f, oraz opis podstawowych problemów wynikających ze stosowania niniejszej dyrektywy.”;	N		Nie wymaga wdrożenia.	
Art. 60 ust. 2	ust. 2 otrzymuje brzmienie: „2. Komisja opublikuje sprawozdanie w sprawie wykonania niniejszej dyrektywy do dnia 18 stycznia 2019 r., a następnie co pięć lat. W pierwszym z tych sprawozdań szczególna uwaga zostanie zwrócona na nowe elementy wprowadzone w niniejszej dyrektywie, a zwłaszcza zostaną rozważone następujące kwestie: a) funkcjonowanie europejskiej legitymacji zawodowej; b) aktualizacja wiedzy, umiejętności i kompetencji w przypadku zawodów objętych przepisami tytułu III rozdział III, w tym wykazu kompetencji, o których mowa w art. 31 ust. 7; c) funkcjonowanie wspólnych ram kształcenia oraz wspólnych testów kształcenia; d) wyniki specjalnego programu podwyższania				

	kwalifikacji na mocy rumuńskich przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych dotyczących osób posiadających dokumenty potwierdzające posiadanie kwalifikacji, o których mowa w art. 33a, a także osób posiadających dokumenty potwierdzające posiadanie kwalifikacji na poziomie pomaturalnym, w celu zbadania konieczności przeglądu obowiązujących przepisów regulujących system praw nabytych mający zastosowanie do rumuńskich dokumentów potwierdzających posiadanie kwalifikacji do wykonywania zawodu pielęgniarki odpowiedzialnej za opiekę ogólną. Państwa członkowskie przekazują wszystkie informacje niezbędne do opracowania sprawozdania.”;				
Art. 61	art. 61 akapit drugi otrzymuje brzmienie: „W stosownych przypadkach Komisja przyjmuje akt wykonawczy, aby zezwolić zainteresowanemu państwu członkowskiemu na odstępstwo od odpowiednich przepisów przez określony czas.”;	N		Nie wymaga wdrożenia.	
	skreśla się załączniki II i III;	N		Zmiana została wdrożona poprzez wykreślenie odniesienia do tych załączników w definicjach odpowiednich poziomów kształcenia (art. 18).	
Załącznik VII	w załączniku VII pkt 1 dodaje się literę w brzmieniu: „g) Jeżeli państwo członkowskie stosuje taki wymóg wobec swoich obywateli, zaświadczenie potwierdzające, że dana osoba nie została tymczasowo lub ostatecznie zawieszona w wykonywaniu zawodu lub o niekaralności.”.	T	Art. 23	Art. 23. 1. Jeżeli przepisy regulacyjne uzależniają wykonywanie zawodu regulowanego albo podjęcie lub wykonywanie działalności regulowanej od: 1) spełnienia wymogów dotyczących niekaralności, 2) spełnienia wymogów dotyczących	

				postawy etycznej, 3) braku ogłoszenia upadłości, 4) braku zakazu wykonywania zawodu, 5) braku zawieszenia prawa wykonywania zawodu – właściwy organ ustala spełnienie przesłanek przewidzianych w tych przepisach na podstawie dokumentów wydanych przez państwo wnioskodawcy albo inne państwo członkowskie, w którym wnioskodawca wykonywał zawód albo działalność. 2. Jeżeli w państwie wnioskodawcy nie są wydawane dokumenty poświadczające spełnienie przesłanek, o których mowa w ust. 1, dowodem w postępowaniu w sprawie uznania kwalifikacji jest oświadczenie wnioskodawcy złożone w formie i trybie określonych w przepisach tego państwa. 3. Jeżeli przepisy regulacyjne uzależniają wykonywanie zawodu regulowanego albo podejmowanie lub wykonywanie działalności regulowanej od posiadania odpowiedniego stanu zdrowia, właściwy organ ustala spełnienie tej przesłanki przez wnioskodawcę na podstawie dokumentów wydanych przez upoważnioną instytucję państwa wnioskodawcy albo innego państwa członkowskiego, w którym wnioskodawca wykonywał ostatnio dany zawód albo działalność. 4. Jeżeli przepisy regulacyjne uzależniają wykonywanie zawodu regulowanego albo podejmowanie lub wykonywanie działalności regulowanej od sytuacji finansowej wnioskodawcy, właściwy organ ustala spełnienie tej przesłanki na podstawie	
--	--	--	--	---	--

				zaświadczenia wydanego przez bank prowadzący działalność w państwie członkowskim. 5. Jeżeli przepisy regulacyjne uzależniają wykonywanie zawodu regulowanego albo podejmowanie lub wykonywanie działalności regulowanej od posiadania obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej, właściwy organ uznaje tę przesłankę za spełnioną także w przypadku, gdy wnioskodawca zawarł umowę ubezpieczenia z ubezpieczycielem prowadzącym działalność w państwie członkowskim i przedstawi dowód zawarcia takiej umowy spełniającej warunki określone w tych przepisach. 6. Wnioskodawca przedkłada dokumenty, o których mowa w ust. 1, 3 i 4, nie później niż w terminie trzech miesięcy od dnia ich wydania.	
Artykuł 2	Zmiana w rozporządzeniu (UE) nr 1024/2012 Punkt 2 załącznika do rozporządzenia (UE) nr 1024/2012 otrzymuje brzmienie: „2. Dyrektywa 2005/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (*): art. 4a–4e, art. 8, art. 21a, art. 50, art. 56 i art. 56a.	N			
Artykuł 3	Transpozycja 1. Państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy do dnia 18 stycznia 2016 r.. 2. Każde państwo członkowskie, które dnia 17 stycznia 2014 r. umożliwia podjęcie kształcenia w zawodzie położnej w przypadku ścieżki I na mocy art. 40 ust. 2 dyrektywy 2005/36/WE po ukończeniu co najmniej pierwszych 10 lat kształcenia ogólnego, wprowadza w	T N		Art. 88. Ustawa wchodzi w życie z dniem 18 stycznia 2016 r.	

	życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do spełnienia wymogów związanych z dopuszczeniem do kształcenia w zawodzie położnej na mocy art. 40 ust. 2 lit. a) tej dyrektywy do dnia 18 stycznia 2020 r.				
	3. Państwa członkowskie niezwłocznie przekazują Komisji tekst środków, o których mowa w ust. 1 i 2.	N			
	4. Przyjęte przez państwa członkowskie środki, o których mowa w ust. 1 i 2, zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określają państwa członkowskie.	N			
	5. Państwa członkowskie przekazują Komisji teksty podstawowych środków prawa krajowego, przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.				
Artykuł 4	Wejście w życie Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej	N			
Artykuł 5	Adresaci Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.	N			
Jedn. red.	Treść przepisu projektu krajowego			Uzasadnienie wprowadzenia przepisu	
Art. 2	Art. 2. 1. Przepisy ustawy stosuje się do:			Art. 2 ust. 1 dyrektywy 2005/36/WE	

	1) obywateli polskich, 2) obywateli państw członkowskich, 3) członków rodzin obywateli polskich lub obywateli państw członkowskich w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 14 lipca 2006 r. o wjeździe na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, pobycie oraz wyjeździe z tego terytorium obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej i członków ich rodzin (Dz. U. z 2014 r. poz. 1525), 4) obywateli państw trzecich posiadających zezwolenie na pobyt rezydenta długoterminowego Unii Europejskiej w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach (Dz. U. poz. 1650 oraz z 2014 r. poz. 463 i 1004), 5) cudzoziemców posiadających status uchodźcy lub objętych ochroną uzupełniającą, 6) cudzoziemców, którzy przybywają na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub przebywają na tym terytorium w celu połączenia się z rodziną i są członkami rodziny cudzoziemca zamieszkującego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w związku z nadaniem mu statusu uchodźcy lub udzieleniem mu ochrony uzupełniającej, 7) obywateli państw trzecich, którzy ubiegają się o przyjęcie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w celu podjęcia pracy w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, 8) obywateli państw trzecich, którzy zostali przyjęci na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w celach innych niż wykonywanie pracy zgodnie z prawem Unii Europejskiej lub prawem krajowym i mają prawo do wykonywania pracy oraz posiadają dokument pobytowy wydany zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 1030/2002 z dnia 13 czerwca 2002 r. ustanawiającym jednolity wzór dokumentów pobytowych dla obywateli państw trzecich (Dz. Urz. UE L 157 z 15.06.2002, str. 1, z późn. zm.) oraz obywateli państw trzecich, którzy zostali przyjęci na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w celu wykonywania pracy zgodnie z prawem Unii	dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/95/UE z dnia 13 grudnia 2011 w sprawie norm dotyczących kwalifikowania obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako beneficjentów ochrony międzynarodowej, jednolitego statusu uchodźców lub osób kwalifikujących się do otrzymania ochrony uzupełniającej oraz zakresu udzielania ochrony (Dz. Urz. UE L 337 z 20.12.2011) dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/50/WE z dnia 25 maja 2009 r. w sprawie warunków wjazdu i pobytu obywateli państw trzecich w celu podjęcia pracy w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji (Dz. U. UE L z dnia 18 czerwca 2009 r.) dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/98/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie procedury jednego wniosku o jedno zezwolenie dla obywateli państw trzecich na pobyt i pracę na terytorium państwa członkowskiego oraz w sprawie wspólnego zbioru praw dla pracowników z państw trzecich przebywających legalnie w państwie członkowskim (Dz. U. UE L z dnia 23 grudnia 2011 r.) dyrektywa Rady 2005/71/WE z dnia 12 października 2005 r. w sprawie wspólnej procedury przyjmowania obywateli państw trzecich w celu prowadzenia badań naukowych (Dz. Urz. UE L 289 z 03.11.2011)
--	--	---

	Europejskiej lub prawem krajowym, 9) obywateli państw trzecich posiadających zezwolenie na pobyt czasowy udzielone w związku z okolicznością, o której mowa w art. 151 ust. 1 lub 2 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach – którzy posiadają kwalifikacje, o których mowa w art. 1 pkt 1. 2. W zakresie, o którym mowa w art. 1 pkt 3, przepisy ustawy stosuje się również do obywateli polskich posiadających kwalifikacje zawodowe do wykonywania zawodów regulowanych i działalności regulowanych nabyte w Rzeczypospolitej Polskiej.	
Art. 61	W ustawie z dnia 21 grudnia 1990 r. o zawodzie lekarza weterynarii i izbach lekarsko-weterynaryjnych (Dz. U. z 2014 r. poz. 1509) wprowadza się następujące zmiany: 1) w art. 1a ust. 3 otrzymuje brzmienie: „3. Ilekroć w ustawie jest mowa o obywatelach państw członkowskich, rozumie się przez to także: 1) członków ich rodzin w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 14 lipca 2006 r. o wjeździe na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, pobyście oraz wyjeździe z tego terytorium obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej i członków ich rodzin (Dz. U. z 2014 r. poz. 1525); 2) obywateli państw trzecich posiadających zezwolenie na pobyt rezydenta długoterminowego Unii Europejskiej w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach (Dz. U. poz. 1650 oraz z 2014 r. poz. 463 i 1004); 3) cudzoziemców posiadających status uchodźcy lub objętych ochroną uzupełniającą; 4) cudzoziemców posiadających zezwolenie na pobyt czasowy udzielone w związku z okolicznością, o której mowa w art. 159 ust. 1 pkt 1 lit. c lub d ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach; 5) obywateli państw trzecich, którzy ubiegają się o przyjęcie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w celu podjęcia pracy w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach;	Jw.

	6) obywateli państw trzecich, którzy zostali przyjęci na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w celach innych niż wykonywanie pracy zgodnie z prawem Unii Europejskiej lub prawem krajowym i mają prawo do wykonywania pracy oraz posiadają dokument pobytowy wydany zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 1030/2002 z dnia 13 czerwca 2002 r. ustanawiającym jednolity wzór dokumentów pobytowych dla obywateli państw trzecich (Dz. Urz. UE L 157 z 15.06.2002, str. 1, z późn. zm.) oraz obywateli państw trzecich, którzy zostali przyjęci na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w celu wykonywania pracy zgodnie z prawem Unii Europejskiej lub prawem krajowym; 7) obywateli państw trzecich posiadających zezwolenie na pobyt czasowy udzielone w związku z okolicznością, o której mowa w art. 151 ust. 1 lub 2 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach.	
Art. 62	W ustawie z dnia 19 kwietnia 1991 r. o izbach aptekarskich (Dz. U. z 2014 r. poz. 1429 i 1491) wprowadza się następujące zmiany: 1) w art. 1a w ust. 1 pkt 2 otrzymuje brzmienie: „2) obywatele państwa członkowskiego Unii Europejskiej – obywatele państw członkowskich Unii Europejskiej, a także: a) obywateli polskich, którzy uzyskali kwalifikacje w państwie członkowskim Unii Europejskiej, b) członków ich rodzin w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 14 lipca 2006 r. o wjeździe na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, pobyście oraz wyjeździe z tego terytorium obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej i członków ich rodzin (Dz. U. z 2014 r. poz. 1525), c) obywateli państw trzecich posiadających zezwolenie na pobyt rezydenta długoterminowego Unii Europejskiej w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach (Dz. U. poz. 1650 oraz z 2014 r. poz. 463 i 1004), d) obywateli państw trzecich posiadających zezwolenie na pobyt czasowy udzielone w związku z okolicznością, o której mowa w art. 151 ust. 1 lub 2 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, e) cudzoziemców posiadających status uchodźcy lub objętych ochroną uzupełniającą, f) cudzoziemców, którzy przybywają na terytorium Rzeczypospolitej	Jw.

	Polskiej lub przebywają na tym terytorium w celu połączenia się z rodziną i są członkami rodziny cudzoziemca zamieszkującego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w związku z nadaniem mu statusu uchodźcy lub udzieleniem mu ochrony uzupełniającej, g) obywateli państw trzecich, którzy ubiegają się o przyjęcie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w celu podjęcia pracy w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, h) obywateli państw trzecich, którzy zostali przyjęci na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w celach innych niż wykonywanie pracy zgodnie z prawem Unii Europejskiej lub prawem krajowym i mają prawo do wykonywania pracy oraz posiadają dokument pobytowy wydany zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 1030/2002 z dnia 13 czerwca 2002 r. ustanawiającym jednolity wzór dokumentów pobytowych dla obywateli państw trzecich (Dz. Urz. UE L 157 z 15.06.2002, str. 1, z późn. zm.), oraz obywateli państw trzecich, którzy zostali przyjęci na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w celu wykonywania pracy zgodnie z prawem Unii Europejskiej lub prawem krajowym;”;	
Art. 64	W ustawie z dnia 5 grudnia 1996 r. o zawodach lekarza i lekarza dentysty (Dz. U. z 2015 r. poz. 464, z późn. zm.) wprowadza się następujące zmiany: 1) w art. 3 ust. 3 otrzymuje brzmienie: „3. Ilekroć w ustawie jest mowa o obywatelach państw członkowskich Unii Europejskiej, rozumie się przez to także: 1) członków ich rodzin w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 14 lipca 2006 r. o wjeździe na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, pobycie oraz wyjeździe z tego terytorium obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej i członków ich rodzin (Dz. U. z 2014 r. poz. 1525); 2) obywateli państw trzecich posiadających zezwolenie na pobyt rezydenta długoterminowego Unii Europejskiej w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach (Dz. U. poz. 1650 oraz z 2014 r. poz. 463 i 1004); 3) cudzoziemców posiadających status uchodźcy lub objętych ochroną uzupełniającą; 4) cudzoziemców, którzy przybywają na terytorium Rzeczypospolitej	Jw.

	Polskiej lub przebywają na tym terytorium w celu połączenia się z rodziną i są członkami rodziny cudzoziemca zamieszkującego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w związku z nadaniem mu statusu uchodźcy lub udzieleniem mu ochrony uzupełniającej; 5) obywateli państw trzecich, którzy ubiegają się o przyjęcie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w celu podjęcia pracy w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach; 6) obywateli państw trzecich, którzy zostali przyjęci na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w celach innych niż wykonywanie pracy zgodnie z prawem Unii Europejskiej lub prawem krajowym i mają prawo do wykonywania pracy oraz posiadają dokument pobytowy wydany zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 1030/2002 z dnia 13 czerwca 2002 r. ustanawiającym jednolity wzór dokumentów pobytowych dla obywateli państw trzecich (Dz. Urz. UE L 157 z 15.06.2002, str. 1, z późn. zm.), oraz obywateli państw trzecich, którzy zostali przyjęci na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w celu wykonywania pracy zgodnie z prawem Unii Europejskiej lub prawem krajowym; 7) obywateli państw trzecich posiadających zezwolenie na pobyt czasowy udzielone w związku z okolicznością, o której mowa w art. 151 ust. 1 lub 2 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach.”;	
Art. 69	W ustawie z dnia 15 grudnia 2000 r. o samorządach zawodowych architektów oraz inżynierów budownictwa (Dz. U. z 2014 r. poz. 1946) wprowadza się następujące zmiany: 1) w art. 4a ust. 2 otrzymuje brzmienie: „2. Ilekroć w ustawie jest mowa o obywatelach państw członkowskich, rozumie się przez to obywateli państw członkowskich, o których mowa w ust. 1, a także: 1) członków ich rodzin w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 14 lipca 2006 r. o wjeździe na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, pobycie oraz wyjeździe z tego terytorium obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej i członków ich rodzin (Dz. U. z 2014 r. poz. 1525); 2) obywateli państw trzecich posiadających zezwolenie na pobyt rezydenta długoterminowego Unii Europejskiej w rozumieniu przepisów ustawy z	Jw.

	dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach (Dz. U. poz. 1650 oraz z 2014 r. poz. 463 i 1004); 3) cudzoziemców posiadających status uchodźcy lub objętych ochroną uzupełniającą, 4) cudzoziemców posiadających zezwolenie na pobyt czasowy udzielone w związku z okolicznością, o której mowa w art. 159 ust. 1 pkt 1 lit. c lub d ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, 5) obywateli państw trzecich, którzy ubiegają się o przyjęcie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w celu podjęcia pracy w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, 6) obywateli państw trzecich, którzy zostali przyjęci na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w celach innych niż wykonywanie pracy zgodnie z prawem Unii Europejskiej lub prawem krajowym i mają prawo do wykonywania pracy oraz posiadają dokument pobytowy wydany zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 1030/2002 z dnia 13 czerwca 2002 r. ustanawiającym jednolity wzór dokumentów pobytowych dla obywateli państw trzecich (Dz. Urz. UE L 157 z 15.06.2002, str. 1, z późn. zm.) oraz obywateli państw trzecich, którzy zostali przyjęci na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w celu wykonywania pracy zgodnie z prawem Unii Europejskiej lub prawem krajowym, 7) obywateli państw trzecich posiadających zezwolenie na pobyt czasowy udzielone w związku z okolicznością, o której mowa w art. 151 ust. 1 lub 2 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach.”;	
Art. 83	W ustawie z dnia 15 lipca 2011 r. o zawodach pielęgniarstwa i położnej (Dz. U. z 2014 r. poz. 1435, z późn. zm.) wprowadza się następujące zmiany: 1) w art. 3 pkt 3 otrzymuje brzmienie: „3) obywatelach państw członkowskich Unii Europejskiej – należy przez to rozumieć obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej, państw członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, Konfederacji Szwajcarskiej, a także: a) członków ich rodzin w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 14 lipca 2006 r. o wjeździe na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, pobyście oraz wyjeździe z tego terytorium obywateli państw	Jw.

	członkowskich Unii Europejskiej i członków ich rodzin (Dz. U. z 2014 r. poz. 1525), b) obywateli państw trzecich posiadających zezwolenie na pobyt rezydenta długoterminowego Unii Europejskiej w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach (Dz. U. poz. 1650 oraz z 2014 r. poz. 463 i 1004), c) cudzoziemców posiadających zezwolenie na pobyt czasowy udzielone w związku z okolicznością, o której mowa w art. 159 ust. 1 pkt 1 lit. c lub d ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, d) cudzoziemców, którym nadano status uchodźcy lub udzielono ochrony uzupełniającej, e) obywateli państw trzecich, którzy ubiegają się o przyjęcie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w celu podjęcia pracy w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, f) obywateli państw trzecich, którzy zostali przyjęci na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w celach innych niż wykonywanie pracy zgodnie z prawem Unii Europejskiej lub prawem krajowym i mają prawo do wykonywania pracy oraz posiadają dokument pobytowy wydany zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 1030/2002 z dnia 13 czerwca 2002 r. ustanawiającym jednolity wzór dokumentów pobytowych dla obywateli państw trzecich (Dz. Urz. UE L 157 z 15.06.2002, str. 1, z późn. zm.), oraz obywateli państw trzecich, którzy zostali przyjęci na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w celu wykonywania pracy zgodnie z prawem Unii Europejskiej lub prawem krajowym, g) obywateli państw trzecich posiadających zezwolenie na pobyt czasowy udzielone w związku z okolicznością, o której mowa w art. 151 ust. 1 lub 2 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach;”;	
Art. 3	Art. 3. Do uznawania kwalifikacji zawodowych do wykonywania zawodów regulowanych oraz do podejmowania lub wykonywania działalności regulowanych, nabytych w państwach członkowskich stosuje się przepisy ustawy, o ile przepisy odrębne nie stanowią inaczej.	Art. 1 dyrektywy 2005/36/WE

Art. 5 pkt 1 pkt 3 pkt 4 pkt 5 pkt 6	Art. 5. Ilekróć w ustawie jest mowa o: 1) formalnych kwalifikacjach – oznacza to kwalifikacje potwierdzone dyplomem, świadectwem lub innym dokumentem, poświadczającymi posiadanie specjalistycznej wiedzy, umiejętności i kompetencji do wykonywania zawodu albo działalności; 3) przepisach regulacyjnych – oznacza to przepisy prawa polskiego regulujące wymagania kwalifikacyjne i - o ile jest to wymagane - warunki wykonywania zawodów regulowanych i działalności regulowanych; 4) zawodzie regulowanym – oznacza to zespół czynności zawodowych, których wykonywanie jest uzależnione od spełnienia określonych w przepisach regulacyjnych formalnych kwalifikacji niezbędnych do wykonywania tych czynności zawodowych oraz, o ile jest to wymagane, innych warunków określonych w tych przepisach; 5) działalności regulowanej – oznacza to działalność wymienioną w załączniku nr IV do dyrektywy 2005/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 września 2005 r. w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych (Dz. Urz. UE L 255 z 30.09.2005, str. 22, z późn. zm.), zwanej dalej „dyrektywą”, jeżeli jej podejmowanie lub wykonywanie w Rzeczypospolitej Polskiej jest uzależnione od spełnienia wymagań kwalifikacyjnych oraz, o ile jest to wymagane, warunków określonych w przepisach regulacyjnych; 6) wykonywaniu zawodu – oznacza to wykonywanie zawodu na własny rachunek, na podstawie umowy o pracę albo w innej formie dozwolonej przez przepisy obowiązujące w państwie członkowskim, w którym zawód był, jest lub ma być wykonywany	Art. 3 ust. 1 lit. a dyrektywy 2005/36/WE
Art. 5 pkt 7	Art. 5. Ilekróć w ustawie jest mowa o: 7) państwie wnioskodawcy – oznacza to państwo, w którym osoba, o której mowa	Art. 3 ust. 2 dyrektywy 2005/36/WE

	w art. 2 ust. 1, zamierzająca wykonywać zawód regulowany albo działalność regulowaną w Rzeczypospolitej Polskiej, uzyskała kwalifikacje do wykonywania zawodu albo wykonywała działalność;	
Art. 5 pkt 8	Art. 5. Ilekrát w ustawie jest mowa o: 8) uprawnionej instytucji – oznacza to instytucję w państwie członkowskim prowadzącą kształcenie lub szkolenie, których ukończenie jest potwierdzane dyplomem lub świadectwem, zgodnie z przepisami o systemie edukacji w tym państwie, a także stowarzyszenie albo organizację zawodową, których wykaz stanowi załącznik nr I do dyrektywy;	Art. 3 ust. 1 lit. c dyrektywy 2005/36/WE
Art. 5 pkt 9	Art. 5. Ilekrát w ustawie jest mowa o: 9) kształceniu regulowanym – oznacza to kształcenie przygotowujące do wykonywania zawodu w państwie wnioskodawcy, uzupełnione – o ile jest to wymagane – szkoleniem zawodowym, okresem próbnym lub praktyką zawodową, których poziom i program są określone przepisami państwa wnioskodawcy lub podlegają zatwierdzeniu lub ocenie przez instytucję powołaną w tym celu w państwie wnioskodawcy;	Art. 3 ust. 1 lit. e dyrektywy 2005/36/WE
Art. 5 pkt 10	10) świadczeniu usługi transgranicznej – oznacza to tymczasowe i okazjonalne wykonywanie zawodu regulowanego albo działalności regulowanej;	Art. 5 dyrektywy 2005/36/WE
Art. 5 pkt 12	Art. 5. Ilekrát w ustawie jest mowa o: 12) kierowniku przedsiębiorstwa – oznacza to: a) członka organu zarządzającego przedsiębiorstwa, pełnomocnika przedsiębiorstwa do spraw zarządzania, prokurenta, kierującego przedsiębiorstwem lub jego zastępcę, kierującego wyodrębnioną częścią przedsiębiorstwa posiadającego upoważnienie do zaciągania zobowiązań w imieniu przedsiębiorstwa, b) osobę kierującą co najmniej jedną komórką organizacyjną przedsiębiorstwa, z zakresem obowiązków o charakterze handlowym lub technicznym;	Art. 3 ust. 1 lit. i dyrektywy 2005/36/WE
Art. 5 pkt 13	Art. 5. Ilekrát w ustawie jest mowa o: 13) stażu adaptacyjnym – oznacza to wykonywanie zawodu regulowanego w ramach stosunku pracy albo na podstawie umowy cywilnoprawnej, pod nadzorem wykwalifikowanego przedstawiciela tego zawodu, z możliwością odbycia	Art. 3 ust. 1 lit. g dyrektywy 2005/36/WE

	dodatkowego szkolenia;	
Art. 5 pkt 15	Art. 5. Ileć w ustawie jest mowa o: 15) organizacji zawodowej – oznacza to organizację zawodową, stowarzyszenie zawodowe, samorząd zawodowy lub gospodarczy;	Art. 4 ust. 1 dyrektywy 2005/36/WE
Art. 6 ust. 1 i 2	Art. 6. 1. Organem właściwym w sprawach uznawania kwalifikacji zawodowych do wykonywania zawodów regulowanych oraz do podejmowania lub wykonywania działalności regulowanych jest organ: 1) o którym mowa w art. 4a ust. 1 ustawy z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej (Dz. U. z 2015 r. poz. 812, z późn. zm.), albo 2) wskazany w przepisach wydanych na podstawie art. 4a ust. 3, albo art. 33a ust. 4–6 ustawy, o której mowa w pkt 1, albo 3) wskazany w przepisach regulacyjnych – zwany dalej „właściwym organem”. 2. Postępowanie w sprawie wydania europejskiej legitymacji zawodowej prowadzi właściwy organ albo instytucja wskazana przez ministra kierującego działem administracji rządowej, do którego właściwości należą sprawy wykonywania zawodu albo podejmowania lub wykonywania działalności, które nie są regulowane w Rzeczypospolitej Polskiej, zwana dalej „wskazaną instytucją”.	Art. 4 dyrektywy 2005/36/WE
Art. 9	Art. 9. 1. Właściwy organ albo uprawniony organ, na wniosek osoby, która uzyskała w Rzeczypospolitej Polskiej prawo wykonywania zawodu regulowanego albo działalności regulowanej, wydaje zaświadczenie potwierdzające posiadanie przez tę osobę kwalifikacji zawodowych, w celu uznania tych kwalifikacji w państwie członkowskim. 2. Za wydanie zaświadczenia pobiera się opłatę w wysokości 3% minimalnego wynagrodzenia za pracę ustalonego na podstawie przepisów ustawy z dnia 10 października 2002 r. o minimalnym wynagrodzeniu za pracę (Dz. U. Nr 200, poz. 1679, z późn. zm.), obowiązującego w roku wydania zaświadczenia. Opłatę wnosi się na rachunek bankowy organu wydającego zaświadczenie.	Art. 50 ust. 1 dyrektywy 2005/36/WE Załącznik VII pkt 1 lit. c dyrektywy 2005/36/WE
Art. 10	Art. 10. 1. Upoważniony organ, na wniosek osoby wykonującej działalność w Rzeczypospolitej Polskiej, zamierzającej wykonywać tę działalność w państwie członkowskim, w którym jest ona regulowana, wydaje zaświadczenie stwierdzające charakter, okres i rodzaj działalności wykonywanej przez tę osobę w Rzeczypospolitej Polskiej oraz zawierające informacje o doświadczeniu zawodowym nabytym podczas wykonywania tej działalności na własny rachunek	Art. 50 ust. 1 dyrektywy 2005/36/WE Załącznik VII pkt 1 lit. a dyrektywy 2005/36/WE

	oraz podczas zatrudnienia przy jej wykonywaniu, w tym w charakterze kierownika przedsiębiorstwa. 2. Organem upoważnionym do wydania zaświadczenia jest marszałek województwa albo inny wskazany przez niego organ, właściwy dla miejsca zamieszkania osoby składającej wniosek, a w przypadku braku miejsca zamieszkania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej – właściwy ze względu na ostatnie miejsce wykonywania działalności albo zatrudnienia przy jej wykonywaniu, w tym w charakterze kierownika przedsiębiorstwa. 3. Za wydanie zaświadczenia pobiera się opłatę w wysokości 3% minimalnego wynagrodzenia za pracę ustalonego na podstawie przepisów ustawy z dnia 10 października 2002 r. o minimalnym wynagrodzeniu za pracę, obowiązującego w roku wydania zaświadczenia. Opłatę wnosi się na rachunek bankowy organu wydającego zaświadczenie. 4. Minister właściwy do spraw gospodarki określi, w drodze rozporządzenia: 1) sposób składania wniosku o wydanie zaświadczenia, o którym mowa w ust. 1, oraz wykaz dokumentów, które należy do niego dołączyć, 2) wzór zaświadczenia, o którym mowa w ust. 1 – uwzględniając konieczność zachowania przejrzystości i kompletności informacji zawartych w zaświadczeniu oraz zapewnienia możliwości złożenia wniosku wraz z wymaganymi dokumentami w postaci elektronicznej.	
Art. 13	Art. 13. 1. Postępowanie w sprawie uznania kwalifikacji zawodowych do wykonywania zawodu regulowanego albo podejmowania lub wykonywania działalności regulowanej w Rzeczypospolitej Polskiej, zwane dalej „postępowaniem w sprawie uznania kwalifikacji”, wszczyna się na wniosek zawierający informacje dotyczące: 1) imienia (imion), nazwiska, daty i miejsca urodzenia wnioskodawcy; 2) obywatelstwa oraz nazwy państwa wnioskodawcy; 3) określenia zawodu regulowanego albo działalności regulowanej oraz formy i okresu jej wykonywania w państwie członkowskim; 4) posiadanych kwalifikacji lub uprawnień; 5) ukończonego kształcenia regulowanego; 6) wykazu dokumentów dołączanych do wniosku. 2. Wnioski w postępowaniu w sprawie uznania kwalifikacji składa się w języku polskim. Dokumenty w toku tego postępowania składa się w języku polskim albo w innym języku wraz z tłumaczeniem na język polski. W przypadku dokumentów	Art. 50 ust. 1 Art. 51 ust. 1 Załącznik VII pkt 1

	szczególnie istotnych dla przeprowadzenia postępowania właściwy organ może wymagać tłumaczenia dokonanego przez tłumacza przysięgłego prowadzącego działalność w Rzeczypospolitej Polskiej lub w państwie członkowskim. Tłumaczenie na język polski nie jest wymagane w przypadku dokumentów potwierdzających informacje, o których mowa w ust. 1 pkt 1 i 2. 3. Okresy wykonywania działalności w państwie członkowskim dokumentuje się przez przedłożenie świadectwa albo zaświadczenia, wydanych przez upoważniony organ administracji albo organizacji zawodowej, stwierdzających charakter, okres i rodzaj wykonywanej działalności. 4. Wnioski w postępowaniu w sprawie uznania kwalifikacji składa się na formularzach udostępnianych na stronie internetowej właściwego organu lub ośrodka wsparcia, o którym mowa w art. 53 ust. 1. Formularze można składać także drogą elektroniczną, za pośrednictwem pojedynczego punktu kontaktowego, o którym mowa w ustawie z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2015 r. poz. 584, z późn. zm.¹⁾). 5. Właściwy organ zawiadamia wnioskodawcę o otrzymaniu wniosku w postępowaniu w sprawie uznania kwalifikacji w terminie miesiąca od dnia jego otrzymania. W przypadku stwierdzenia braków formalnych wniosku właściwy organ wzywa wnioskodawcę do ich uzupełnienia w terminie wskazanym w wezwaniu, pod rygorem pozostawienia wniosku bez rozpoznania. 6. Minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego określi, w drodze rozporządzenia: 1) wzory formularzy wniosków w postępowaniu w sprawie uznania kwalifikacji, 2) wykaz dokumentów, które należy dołączyć do wniosków, 3) sposób składania dokumentów, o których mowa w pkt 1 i 2 – biorąc pod uwagę zróżnicowanie zakresu wniosku w przypadku wnioskodawców ubiegających się o uznanie kwalifikacji zawodowych do wykonywania zawodu regulowanego i wnioskodawców ubiegających się o uznanie kwalifikacji zawodowych do podejmowania lub wykonywania działalności regulowanej oraz zapewnienie możliwości złożenia wniosku wraz z wymaganymi dokumentami w postaci elektronicznej.	
--	--	--

¹⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2015 r. poz. 699, 875, 978, 1197, 1268, 1618, 1649 i 1688.

Art. 72	W ustawie z dnia 5 lipca 2002 r. o świadczeniu przez prawników zagranicznych pomocy prawnej w Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 2014 r. poz. 134 oraz z 2015 r. poz. 1311) wprowadza się następujące zmiany: 1) w art. 6 ust. 4 otrzymuje brzmienie: „4. Wniosek o wpis sporządza się w języku polskim. Pozostałe dokumenty, z wyjątkiem dokumentu, o którym mowa w ust. 3 pkt 2, jeżeli nie są sporządzone w języku polskim, przedkłada się wraz z tłumaczeniem na język polski, poświadczonym przez tłumacza przysięgłego.”; 2) w art. 23 ust. 2 otrzymuje brzmienie: „2. Wniosek o wpis sporządza się w języku polskim. Załączone dokumenty, z wyjątkiem dokumentu, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, jeżeli nie są sporządzone w języku polskim, przedkłada się wraz z tłumaczeniem na język polski, poświadczonym przez tłumacza przysięgłego.”	
Art. 14	Art. 14. Przeprowadzenie postępowania i wydanie decyzji w sprawie uznania kwalifikacji zawodowych do wykonywania zawodu regulowanego albo do podejmowania lub wykonywania działalności regulowanej, zwanej dalej „decyzją w sprawie uznania kwalifikacji”, podlega opłacie w wysokości 35% minimalnego wynagrodzenia za pracę, ustalonego na podstawie przepisów ustawy z dnia 10 października 2002 r. o minimalnym wynagrodzeniu za pracę, obowiązującego w roku wszczęcia postępowania. Opłatę wnosi się na rachunek bankowy właściwego organu.	
Art. 15	Art. 15. 1. Jeżeli przepisy regulacyjne wymagają do uzyskania prawa wykonywania zawodu regulowanego albo działalności regulowanej decyzji albo opinii organów organizacji zawodowych, organy te uczestniczą w postępowaniu w sprawie uznania kwalifikacji na prawach strony. 2. Decyzje w sprawie uznania kwalifikacji wiążą organizacje zawodowe właściwe w sprawach wykonywania zawodu regulowanego lub działalności regulowanej.	Art. 4 ust. 1 dyrektywy 2005/36/WE
Art. 17	Art. 17. Prezes Rady Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, przyporządkowanie działalności z wykazów w załączniku nr IV do dyrektywy do Polskiej Klasyfikacji Działalności, mając na uwadze ujednolicenie oznaczeń działalności w toku postępowania przed właściwymi organami.	Art. 16 dyrektywy 2005/36/WE

Art. 24	Art. 24. W przypadku gdy do podjęcia zawodu regulowanego albo działalności regulowanej jest wymagane złożenie ślubowania albo przysięgi, a ich formuła nie może być wykorzystana przez wnioskodawcę, stosuje się odpowiednią, równoważną formułę ustaloną przez właściwy organ.	Art. 50 ust. 4 dyrektywy 2005/36/WE
Art. 25	Art. 25. 1. Właściwy organ wydaje decyzję w sprawie uznania kwalifikacji w terminie trzech miesięcy od dnia przedłożenia przez wnioskodawcę wszystkich wymaganych dokumentów. W szczególnych przypadkach termin wydania decyzji w sprawie uznania kwalifikacji może być przedłużony o miesiąc. 2. W przypadku wnioskodawcy, który odbywa staż adaptacyjny lub przystępuje do testu umiejętności, bieg terminu, o którym mowa w ust. 1, ulega zawieszeniu do dnia uzyskania przez właściwy organ oceny, o której mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 22.	Art. 51 ust. 2 dyrektywy 2005/36/WE
Art. 27	Art. 27. 1. Osoba, której zostały uznane kwalifikacje do wykonywania zawodu regulowanego albo działalności regulowanej, posługuje się tytułem ustalonym dla danego zawodu albo działalności w Rzeczypospolitej Polskiej lub jego skrótem. 2. W przypadku gdy używanie tytułu ustalonego dla danego zawodu regulowanego albo działalności regulowanej w Rzeczypospolitej Polskiej jest uzależnione od przynależności do organizacji zawodowej albo od decyzji uprawnionego organu, o której mowa w art. 7, wnioskodawca ma prawo używać tego tytułu lub jego skrótu odpowiednio po uzyskaniu członkostwa w organizacji albo po uzyskaniu decyzji organu.	Art. 52 dyrektywy 2005/36/WE
Art. 28	Art. 28. 1. Osoba, której zostały uznane kwalifikacje do wykonywania zawodu regulowanego albo działalności regulowanej, ma prawo posługiwać się tytułem określającym wykształcenie uzyskany w systemie szkolnictwa państwa członkowskiego lub jego skrótem, w oryginalnym brzmieniu z podaniem nazwy i siedziby uprawnionej instytucji, która nadała ten tytuł. 2. W przypadku gdy tytuł określający wykształcenie uzyskany w systemie szkolnictwa państwa członkowskiego w oryginalnym brzmieniu może być mylony z tytułem uzyskiwanym w Rzeczypospolitej Polskiej po odbyciu dodatkowego kształcenia lub szkolenia, którego osoba, której kwalifikacje do wykonywania zawodu regulowanego albo działalności regulowanej zostały uznane, nie odbyła, może posługiwać się tytułem używanym w państwie członkowskim w oryginalnym brzmieniu, w formie określonej przez właściwy organ w decyzji w sprawie uznania kwalifikacji.	Art. 54 dyrektywy 2005/36/WE

Art. 33 ust. 1-3	Art. 33. 1. Przed rozpoczęciem świadczenia usługi transgranicznej po raz pierwszy na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej usługodawca przedkłada właściwemu organowi oświadczenie o zamiarze świadczenia danej usługi transgranicznej zawierające informacje o posiadanej polisie ubezpieczeniowej lub innych środkach indywidualnego albo zbiorowego ubezpieczenia w związku z wykonywaniem danego zawodu albo danej działalności, wymaganych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. 2. Oświadczenie, o którym mowa w ust. 1, usługodawca może doręczyć właściwemu organowi osobiście, przez inną osobę, drogą pocztową albo za pomocą środków komunikacji elektronicznej. 3. Usługodawca przedkłada oświadczenie, o którym mowa w ust. 1, ponownie w każdym roku, w którym zamierza świadczyć usługę transgraniczną.	Art. 6 dyrektywy 2005/36/WE
Art. 37	Art. 37. Jeżeli usługa transgraniczna jest świadczona przez usługodawcę posługującego się tytułem, o którym mowa w art. 35 ust. 1, albo przez usługodawcę posiadającego formalne kwalifikacje, właściwy organ może wymagać, aby przekazał on usługobiorcy informacje o tym tytule, a w przypadku gdy taki tytuł nie istnieje – informacje o posiadanych formalnych kwalifikacjach i nazwie państwa członkowskiego, w którym zostały uzyskane, oraz: 1) jeżeli usługodawca jest wpisany do rejestru przedsiębiorców albo innego rejestru – wskazanie tego rejestru, numeru usługodawcy w rejestrze albo innych zawartych w nim danych pozwalających na identyfikację usługodawcy; 2) jeżeli w państwie usługodawcy jest wymagane pozwolenie na wykonywanie danego zawodu albo działalności – nazwę i siedzibę organu, który je wydał; 3) nazwę organizacji zawodowej lub innej instytucji, w której usługodawca jest zarejestrowany; 4) jeżeli usługodawca wykonuje zawód albo działalność podlegające opodatkowaniu podatkiem od towarów i usług – numer identyfikacji podatkowej, o którym mowa w przepisach o podatku od towarów i usług; 5) szczegółowe dane dotyczące polisy ubezpieczeniowej lub innych środków indywidualnego albo zbiorowego ubezpieczenia w związku z wykonywaniem danego zawodu albo działalności.	Art. 6 dyrektywy 2005/36/WE

Art. 52	Art. 52. 1. Właściwe organy przekazują koordynatorowi okresowe informacje o: 1) zmianach albo ustanowieniu nowych wymogów dotyczących zawodów regulowanych i działalności regulowanych; 2) wydanych decyzjach w sprawie uznania kwalifikacji; 3) przyjętych oświadczeniach o zamiarze świadczenia usług transgranicznych. 2. Prezes Rady Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, zakres informacji, o których mowa w ust. 1, a także terminy ich przekazywania, kierując się zobowiązaniami Rzeczypospolitej Polskiej wobec państw członkowskich i instytucji Unii Europejskiej wynikającymi z art. 59 i art. 60 dyrektywy.	Art. 56 ust. 4 dyrektywy 2005/36/WE
Art. 58 ust. 1 pkt 2 i ust. 2	Art. 58. 1. W przypadku uzasadnionych wątpliwości właściwy organ może zwrócić się do właściwego organu państwa członkowskiego o potwierdzenie: 1) (...) 2) autentyczności dokumentów, o których w art. 18 ust. 2-6. 2. W przypadku uzasadnionych wątpliwości co do dokumentów potwierdzających wykształcenie uzyskane w całości albo w części w państwie członkowskim innym niż państwo, którego organ wydał dokument, lub ukończenie szkolenia odbytego w całości albo w części w państwie członkowskim innym niż państwo, którego organ wydał dokument, właściwy organ może sprawdzić, we współpracy z organem wydającym ten dokument, czy: 1) przebieg kształcenia lub szkolenia został formalnie zatwierdzony przez uprawnioną instytucję w państwie członkowskim, w którym dokument został wydany; 2) wydany dokument jest taki sam jak dokument, który zostałby wydany w przypadku ukończenia kształcenia lub szkolenia odbytego w całości na terytorium państwa członkowskiego, w którym dokument został wydany; 3) dokument przyznaje te same prawa do wykonywania zawodu na terytorium państwa członkowskiego, w którym został wydany.	Art. 50 ust. 2 i 3 dyrektywy 2005/36/WE
Art. 69	W ustawie z dnia 15 grudnia 2000 r. o samorządach zawodowych architektów oraz inżynierów budownictwa (Dz. U. z 2014 r. poz. 1946) wprowadza się następujące zmiany: art. 20a otrzymuje brzmienie: „Art. 20a. 1. Obywatel państwa członkowskiego posiadający kwalifikacje	Art. 7 dyrektywy 2005/36/WE

	zawodowe architekta lub inżyniera budownictwa, który prowadzi zgodnie z prawem działalność w zakresie tego zawodu w innym niż Rzeczpospolita Polska państwie członkowskim, ma prawo do świadczenia na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej usługi transgranicznej w rozumieniu art. 5 pkt 10 ustawy z dnia o zasadach uznawania kwalifikacji zawodowych nabytych w państwach członkowskich Unii Europejskiej (Dz. U. poz. ...) w zawodzie odpowiednio architekta lub inżyniera budownictwa. 2. W przypadkach, o których mowa w art. 34 ust. 1 ustawy z dnia o zasadach uznawania kwalifikacji zawodowych nabytych w państwach członkowskich Unii Europejskiej, właściwy organ może wszcząć postępowanie w sprawie uznania kwalifikacji zawodowych wobec obywatela państwa członkowskiego posiadającego kwalifikacje zawodowe architekta lub inżyniera budownictwa zamierzającego świadczyć na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej usługę transgraniczną po raz pierwszy. 3. Postępowania w sprawie uznania kwalifikacji zawodowych nie wszczyna się wobec obywatela państwa członkowskiego posiadającego kwalifikacje zawodowe architekta potwierdzone dokumentami wymienionymi w obwieszczeniu wydanym na podstawie art. 5 ust. 5. 4. Przed rozpoczęciem świadczenia usługi transgranicznej po raz pierwszy na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej obywatel państwa członkowskiego posiadający kwalifikacje zawodowe architekta lub inżyniera budownictwa przedkłada okręgowej radzie izby właściwej ze względu na miejsce zamierzonego świadczenia usługi: 1) oświadczenie o zamiarze jej świadczenia zawierające informacje o: a) rodzaju czynności zawodowych, jakie zamierza wykonywać, jeżeli ich określenie jest możliwe, b) posiadanym ubezpieczeniu lub innych środkach indywidualnego albo zbiorowego zabezpieczenia w odniesieniu do odpowiedzialności zawodowej; 2) dokument potwierdzający obywatelstwo; 3) zaświadczenie wydane przez właściwy organ państwa członkowskiego, że obywatel państwa członkowskiego posiadający kwalifikacje zawodowe architekta lub inżyniera budownictwa wykonuje faktycznie i zgodnie z prawem zawód lub działalność w tym państwie członkowskim oraz że w momencie składania zaświadczenia nie obowiązuje go zakaz,	
--	--	--

	nawet tymczasowy, wykonywania zawodu lub działalności; 4) dokumenty potwierdzające kwalifikacje zawodowe. 5. W przypadku istotnej zmiany stanu faktycznego potwierdzonego dokumentami, o których mowa w ust. 4 pkt 2–4, obywatel państwa członkowskiego posiadający kwalifikacje zawodowe architekta lub inżyniera budownictwa jest obowiązany ponownie przedłożyć te dokumenty okręgowej radzie izby właściwej ze względu na miejsce świadczenia usługi transgranicznej. 6. Obywatel państwa członkowskiego posiadający kwalifikacje zawodowe architekta lub inżyniera budownictwa przedkłada oświadczenie, o którym mowa w ust. 4 pkt 1, ponownie w każdym roku, w którym zamierza świadczyć usługę transgraniczną. 7. Świadczenie usługi transgranicznej podlega indywidualnej ocenie dokonywanej przez właściwą okręgową radę izby, przy uwzględnieniu w szczególności długości, częstotliwości, regularności oraz ciągłości świadczenia tej usługi. 8. Właściwa okręgowa rada izby dokonuje tymczasowego wpisu na listę członków izby osób, o których mowa w ust. 1. Wpis jest dokonywany nieodpłatnie po złożeniu oświadczenia, o którym mowa w ust. 4 pkt 1, i nie może powodować utrudnień lub opóźnień w świadczeniu usługi transgranicznej. 9. Obywatel państwa członkowskiego posiadający kwalifikacje zawodowe architekta lub inżyniera budownictwa nie ma obowiązku rejestracji swojej działalności w systemie ubezpieczeń społecznych w celu dokonywania rozliczeń związanych ze świadczeniem usługi transgranicznej na rzecz osób ubezpieczonych. Jest jednak obowiązany poinformować właściwy oddział Zakładu Ubezpieczeń Społecznych o zamiarze świadczenia usługi transgranicznej przed jego rozpoczęciem, a w nagłych przypadkach – o świadczeniu usługi transgranicznej po jego zakończeniu. 10. Do obywatela państwa członkowskiego posiadającego kwalifikacje zawodowe architekta lub inżyniera budownictwa świadczącego usługę transgraniczną stosuje się przepisy regulujące wykonywanie zawodu odpowiednio architekta lub inżyniera budownictwa na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, które są bezpośrednio powiązane z kwalifikacjami zawodowymi oraz ochroną i bezpieczeństwem konsumentów, w szczególności przepisy dotyczące definicji zawodu, używania tytułów zawodowych i poważnych uchybień zawodowych, a także przepisy dyscyplinarne. 11. Obywatel państwa członkowskiego posiadający kwalifikacje zawodowe architekta lub inżyniera budownictwa świadczący usługę transgraniczną posługuje	
--	--	--

	się tytułem zawodowym nadanym w państwie członkowskim, w którym uzyskał kwalifikacje do wykonywania tego zawodu. 12. Obywatel państwa członkowskiego posiadający kwalifikacje zawodowe architekta, o którym mowa w ust. 2 i 3, może posługiwać się polskim tytułem zawodowym. 13. Właściwa okręgowa rada izby może zwracać się do właściwych organów państwa członkowskiego o przedstawienie informacji potwierdzających, że obywatel państwa członkowskiego posiadający kwalifikacje zawodowe architekta lub inżyniera budownictwa wykonuje działalność zgodnie z prawem, w sposób należyty oraz że nie zostały na niego nałożone kary dyscyplinarne lub sankcje karne związane z wykonywaniem zawodu lub prowadzeniem działalności. 14. Właściwa okręgowa rada izby, na wniosek właściwego organu państwa członkowskiego, udostępnia mu informacje dotyczące obywatela państwa członkowskiego posiadającego kwalifikacje zawodowe architekta lub inżyniera budownictwa, o których mowa w ust. 13, oraz informacje niezbędne do rozpatrzenia skargi złożonej na obywatela państwa członkowskiego posiadającego kwalifikacje zawodowe architekta lub inżyniera budownictwa przez usługobiorcę.”.	
Art. 69	W ustawie z dnia 15 grudnia 2000 r. o samorządach zawodowych architektów oraz inżynierów budownictwa (Dz. U. z 2014 r. poz. 1946) wprowadza się następujące zmiany: art. 33a otrzymuje brzmienie: „Art. 33a. 1. Właściwa Krajowa Rada Izby wszczyna postępowanie w sprawie uznania kwalifikacji zawodowych architekta lub inżyniera budownictwa na wniosek obywatela państwa członkowskiego. 2. Właściwa Krajowa Rada Izby zawiadamia wnioskodawcę o otrzymaniu wniosku o wszczęcie postępowania w sprawie uznania kwalifikacji zawodowych architekta lub inżyniera budownictwa w terminie miesiąca od dnia jego otrzymania, a w przypadku stwierdzenia braków formalnych wzywa wnioskodawcę do uzupełnienia wniosku. 3. Postępowanie w sprawie uznania kwalifikacji zawodowych architekta lub inżyniera budownictwa kończy się wydaniem decyzji, nie później niż w terminie 3 miesięcy od dnia złożenia przez wnioskodawcę wszystkich niezbędnych dokumentów, z zastrzeżeniem art. 33d. 4. Wniosek o wszczęcie postępowania w sprawie uznania kwalifikacji	Art. 50 ust. 1 Art. 51 ust. 1 Załącznik VII pkt 1

	zawodowych architekta lub inżyniera budownictwa zawiera: 1) imię (imiona), nazwisko, datę i miejsce urodzenia wnioskodawcy; 2) obywatelstwo wnioskodawcy oraz nazwę państwa członkowskiego, w którym wnioskodawca uzyskał kwalifikacje zawodowe architekta lub inżyniera budownictwa; 3) określenie zawodu regulowanego albo działalności regulowanej wraz z określeniem formy, w jakiej działalność ma być wykonywana; 4) informację o posiadanych kwalifikacjach i uprawnieniach; 5) informację o ukończonym kształceniu regulowanym; 6) wykaz dokumentów dołączonych do wniosku. 5. Do wniosku o wszczęcie postępowania w sprawie uznania kwalifikacji zawodowych architekta lub inżyniera budownictwa dołącza się: 1) dokument potwierdzający obywatelstwo wnioskodawcy; 2) dokumenty potwierdzające kwalifikacje zawodowe architekta lub inżyniera budownictwa oraz, o ile jest to wymagane, dokumenty potwierdzające doświadczenie zawodowe wnioskodawcy; 3) zaświadczenie wydane przez właściwy organ państwa członkowskiego nie wcześniej niż 3 miesiące przed dniem złożenia wniosku, poświadczające, że architektowi lub inżynierowi budownictwa nie zawieszono prawa wykonywania działalności lub nie zakazano wykonywania zawodu. 6. Dokumenty, o których mowa w ust. 5 pkt 2, nie są wymagane w przypadku architektów posiadających kwalifikacje zawodowe potwierdzone dokumentami wymienionymi w obwieszczeniu wydanym na podstawie art. 5 ust. 5. 7. Obowiązek umieszczania we wniosku o wszczęcie postępowania w sprawie uznania kwalifikacji zawodowych architekta lub inżyniera budownictwa informacji o obywatelstwie wnioskodawcy oraz dołączania do wniosku potwierdzającego je dokumentu nie dotyczy wnioskodawcy będącego bezpaństwowcem, któremu nadano status uchodźcy, udzielono ochrony uzupełniającej, albo który posiada zezwolenie na pobyt czasowy udzielone w związku z okolicznością, o której mowa w art. 159 ust. 1 pkt 1 lit. c lub d ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach. 8. W przypadku gdy właściwy organ państwa członkowskiego nie wydaje zaświadczenia, o którym mowa w ust. 5 pkt 3, dopuszcza się zastąpienie go pisemnym oświadczeniem wnioskodawcy złożonym do właściwej Krajowej Rady Izby.	
--	---	--

	9. Wniosek o wszczęcie postępowania w sprawie uznania kwalifikacji zawodowych architekta lub inżyniera budownictwa składa się w języku polskim. W toku tego postępowania dokumenty składa się w języku polskim albo w innym języku wraz z tłumaczeniem na język polski. W przypadku dokumentów szczególnie istotnych dla rozstrzygnięcia postępowania właściwa Krajowa Rada Izby może wymagać tłumaczenia dokonanego przez tłumacza przysięgłego prowadzącego działalność w Rzeczypospolitej Polskiej lub w państwie członkowskim. Tłumaczenie na język polski nie jest wymagane w przypadku dokumentów potwierdzających dane, o których mowa w ust. 4 pkt 1 i 2. 10. W przypadku uzasadnionych wątpliwości dotyczących autentyczności dyplomów, świadectw lub innych dokumentów potwierdzających posiadanie kwalifikacji zawodowych do wykonywania zawodu architekta lub inżyniera budownictwa, wydanych przez właściwe organy państwa członkowskiego lub w przypadku uzasadnionych wątpliwości dotyczących spełnienia wymogów w zakresie kształcenia określonych w przepisach prawa Unii Europejskiej, właściwa Krajowa Rada Izby zwraca się do tych organów o potwierdzenie autentyczności dokumentów lub potwierdzenie spełnienia wymogów w zakresie kształcenia. 11. Właściwa Krajowa Rada Izby wydaje decyzję o uznaniu kwalifikacji zawodowych wnioskodawcy spełniającemu warunki określone w ustawie oraz zobowiązuje wskazaną przez niego okręgową izbę do dokonania wpisu na listę członków, jeżeli posiada on znajomość języka polskiego w mowie i w piśmie w zakresie niezbędnym do wykonywania samodzielnych funkcji technicznych w budownictwie.”; w art. 33d ust. 1 otrzymuje brzmienie: „1. Krajowa Rada Izby Architektów, rozpatrując wniosek o uznanie kwalifikacji zawodowych złożony przez obywatela państwa członkowskiego, który nie spełnia wymagań określonych w ustawie, stosuje odpowiednio przepisy ustawy z dnia ... o zasadach uznawania kwalifikacji zawodowych nabytych w państwach członkowskich Unii Europejskiej.”;	
Art. 69	W ustawie z dnia 15 grudnia 2000 r. o samorządach zawodowych architektów oraz inżynierów budownictwa (Dz. U. z 2014 r. poz. 1946) wprowadza się następujące zmiany: w art. 33c: a) ust. 1 otrzymuje brzmienie: „1. Obywatel państwa członkowskiego posiadający kwalifikacje zawodowe	Art. 54 dyrektywy 2005/36/WE

	architekta lub inżyniera budownictwa ma prawo posługiwania się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oryginalnym tytułem określającym wykształcenie uzyskanym w państwie członkowskim lub jego skrótem w języku tego państwa.”, b) ust. 3 otrzymuje brzmienie: „3. Jeżeli tytuł, o którym mowa w ust. 1, określający wykształcenie lub jego skrót mogą być mylone z tytułem używanym na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, dla którego uzyskania jest wymagane dodatkowe szkolenie lub kształcenie, którego obywatel państwa członkowskiego posiadający kwalifikacje zawodowe architekta lub inżyniera budownictwa nie ukończył, właściwa Krajowa Rada Izby może wymagać, aby osoba taka posługiwała się posiadanym tytułem w formie określonej przez właściwą Krajową Radę Izby.”;	
--	---	--

¹⁾ w wypadku projektu usuwającego naruszenie Komisji należy wpisać nr naruszenia, zaś w wypadku wykonywania orzeczeń Trybunału Sprawiedliwości (czy to w trybie prejudycjalnym czy skargowym) należy podać datę wyroku i sygnaturę sprawy

²⁾ tabelę zbieżności dla przepisów Unii Europejskiej można wygenerować przy pomocy systemu e-step (www.e-step.pl/urzednik). W wypadku konieczności dodania uzasadnienia dla przekroczenia minimum europejskiego należy dodać odpowiednią kolumnę

³⁾ w tej części należy wskazać przepisy dyrektywy, decyzji ramowej, przepisy prawa UE, których naruszenie wskazała Komisja lub których wykładni dokonał Trybunał Sprawiedliwości

⁴⁾ w tej części należy wskazać wszystkie przepisy projektu aktu prawnego, które nie zostały wymienione w pierwszej części tabeli. Ze względu na konieczność ograniczenia projektów implementujących prawo UE do przepisów wyłącznie i ściśle dostosowawczych przepisy wykraczające poza ten zakres powinny mieć charakter wyjątkowy i być opatrzone uzasadnieniem konieczności ich wprowadzenia .

(*) jeżeli do wdrożenia danego przepisu UE potrzebne jest oprócz przepisu przenoszącego treść, także wprowadzenie przepisów zapewniających stosowanie (np. przepisy proceduralne, przepisy karne itp.), w tabeli powinny znaleźć się wszystkie te przepisy wraz z oznaczeniem ich jednostek redakcyjnych

(**) w wypadku wprowadzenia przepisów, które przekraczają minimum ustanowione przepisami UE (o ile jest to dopuszczalne) konieczne jest uzasadnienie zastosowania takiej normy

Warszawa, 10 grudnia 2015 r.

Minister
Spraw Zagranicznych

DPUE.920.88.2015 / 13/dl

dot.: RM-10-100-15 z 10.12.2015 r.

Pani
Jolanta Rusiniak
Sekretarz Rady Ministrów

Opinia
o zgodności z prawem Unii Europejskiej projektu ustawy o zasadach uznawania
kwalifikacji zawodowych nabytych w państwach członkowskich Unii Europejskiej,
wyrażona przez ministra właściwego do spraw członkostwa Rzeczypospolitej Polskiej
w Unii Europejskiej

Szanowna Pani Minister,

w związku z przekazanym projektem ustawy pozwalam sobie wyrazić poniższą opinię.

Projekt ustawy jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Z poważaniem

Do wiadomości:

Pan Jarosław Gowin

Wiceprezes Rady Ministrów

Minister Nauki i Szkolnictwa Wyższego

z up. Ministra Spraw Zagranicznych

SEKRETARZ STANU

Konrad Szymański
Konrad Szymański